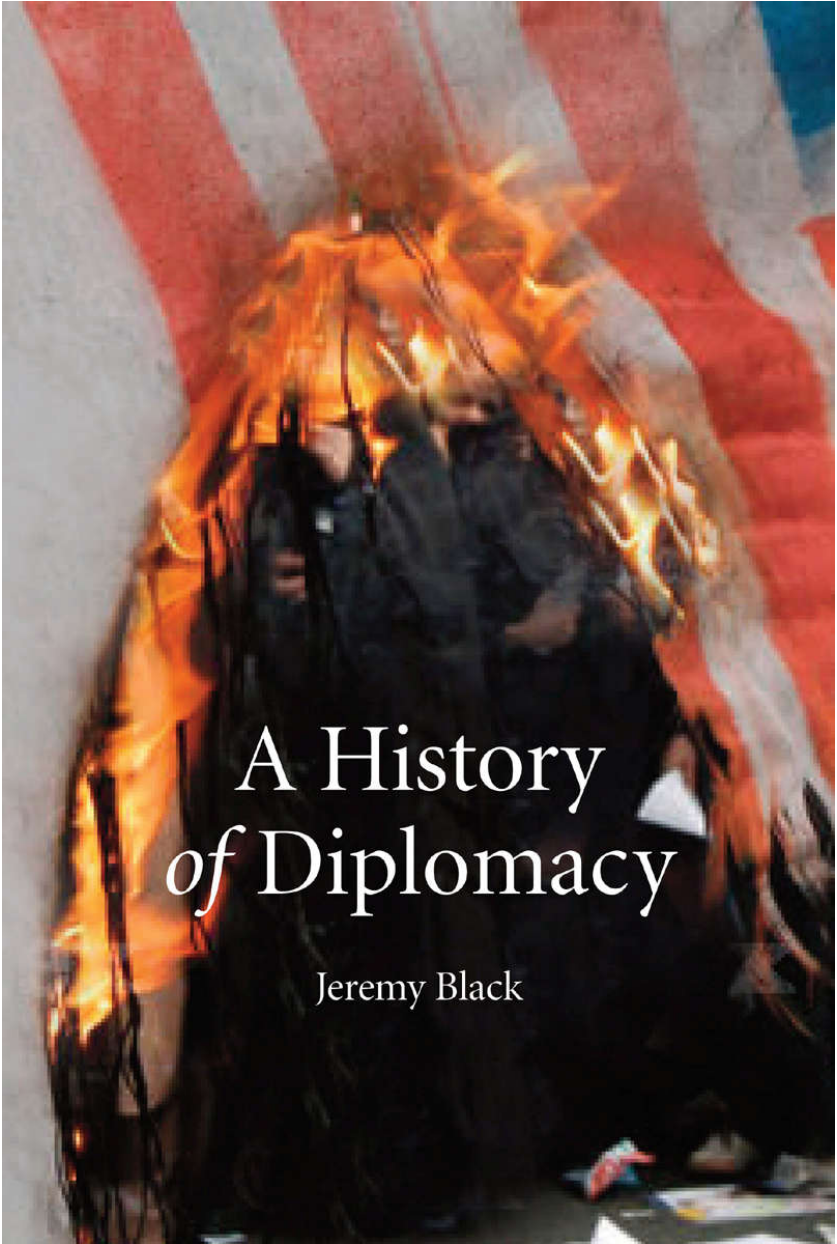
A History
of Diplomacy
Jeremy Black

A History of Diplomacy

Jeremy Black

INTRODUCTION

Paginile 11-27-Onea Veronica, RIPE

Paginile 28-42-Cristea Iulia, RIPE

CAPITOLUL I (1450–1600)

Paginile 46-53-Molocea Ștefan, MSSC

Paginile 53-57-Petrovici Cristina Ioana

CAPITOLUL II (1600–1690)

Paginile 63-85-Popa Ștefana, RIPE

Paginile 74-84-Irimie Alexandra, RIPE

CAPITOLUL III (1690–1775)

Paginile 85-100-Nechita Oana, MSSC

Paginile 101-107-Năstăsoiu Alexandra, MSSC

Paginile 100-110-Palea Nicoleta, RIPE

Paginile 110-119-Gheorghiu Carmen Camelia, RIPE

CAPITOLUL IV (1775–1815)

Paginile 119-129-Suciu Alexandra, MSSC

Paginile 141-150-Chiș Timotei Paul, MSSC

CAPITOLUL V (1815–1900)

Paginile 151-165-Ilie Alina, RIPE

Paginile 165-179-Calu Adina, RIPE

CAPITOLUL VI (1900–1970)

Paginile 180-193-Ilca Angela, MSSC

Paginile 181-190-Laszlo Robert, MSSC

Paginile 193-203-Sandu Robert, MSSC

Paginile 200-212-Săplăcan Adriana, MSSC

Paginile 203-207-Burnar Oana, MSSC

Paginile 207-211-Ardelean Mihai, MSSC

Paginile 212-223-Rosingher Alexandra, MSSC

CAPITOLUL VII

1970 to the Present

Paginile 224-235-Crișan Greta, MSSC

Paginile 235-247-Pop Emilia Maria, MSSC

Conclusions: The Future

Paginile 248-256-Secară Diana, MSSC

INTRODUCERE

Paginile 11-27-Onea Veronica, RIPE.

Executarea trimişilor lui Ginghis –Han nu a fost o decizie înţeleaptă din partea lui Muhamed al II-lea,şahul sasanid,cel care stăpânea un imperiu cu nucleul în Persia(Iran) şi se întindea de la munţii Zagros la Syr şi de la Danya la Indus. Această veste a avut un efect puternic asupra minţii lui Han; odihna şi somnul au dispărut iar vârtejul de furie era ascuns sub masca răbdării şi clemenţei din ochii lui.Focul mâniei a izbucnic cu o astfel de flacără,condusă de apa din ochii săi,încât a fi putut fi stinsă numai prin vărsare de sânge. Acest episod a fost consemnat câteva decenii mai târziu de către Ata-Malik Juvani cel care a fost servitorul hanilor mongoli din Persia secolului XIII,explicaţie aparent plauzibilă şi pe care a crezut oportun să o răspândească.În practică, Ginghis-Han a încercat să rezolve litigiul fără război.

O caravană trimisă de mongoli a fost masacrată de guvernatorul Otran.Un însoțitor de cămilă a scăpat raportându-i lui Ginghis-Han despre cele întâmplate.Acesta,furios trimite diplomați pentru a rezolva problema,întrucât dorea continuarea relațiilor comerciale,fiind,mai mult de atât,implicat într-un război major cu Imperiul Jin din nordul Chinei.Ginghis a cerut guvernatorului care l-a ofensat să fie adus la el pentru execuție și,deasemenea,restaurarea bunurilor.Ca răspuns,ofensat de limbajul trimisului lui Ginghis-Han perceput ca o dovadă de superioritate,Muhamed a executat gărzile sale și a trimis bărbiile arse ale acestora ,act ce constituia o încălcare gravă a etichetei dintre cei doi conducători.Acest act a făcut războiul inevitabil. Ca fapt, mongolii au invadat Persia în anul 1200.

Acest eveniment reprezintă o aluzie la faptul că diplomația are diverse forme și diverse semnificații.Considerarea standard,bazată pe modelul occidental de ambasade permanente,este,în sens îngust,tema acestui studiu.

În cărți,ca și în diplomație,este foarte important să specific clar ceea ce oferi. Pentru critic,abilitatea de a fi un diplomat se bazează în parte pe confuzie iar aluzii similare au fost făcute ,de multe ori cu un motiv, cu referire la confuzia unor titluri de carte și prefațe.Prezenta carte nu poate încerca să asigure o descriere a negocierilor diplomatice,chiar și pe perioada ultimului jumătate de mileniu.În schimb,se concentrează pe natura diplomației,cu scopul de a evidenția principalele schimbări ale caracterului său precum și evoluțiile-cheie în domeniul relațiilor internaționale.

Întrucât,caracterul schimbător al diplomației își are originea într-o cauză,scopul nu este de a evidenția evoluția standard a ambasadelor,ci mai degrabă, a determina să vedem în diplomație un sistem general de colectare a informației,de reprezenatare și negociere. În fapt,această abordare nu are legătură cu cea clasică al lui Sir Ernest Satow oferită în prefața ghidului de practică diplomatică,apărut în 1917 și republicat,unde diplomația este definită ca o ,,aplicare de inteligență și tact în desfășurarea relațiilor oficiale între guvernele statelor independente,care se extind uneori,de asemenea,relațiile lor cu statele vasale și,mai exact, desfășurarea de afaceri între state prin mijloace pașnice.”

Pentru Harold Nicholson,diplomat britanic la fel ca și Satow în perioada când Marea Britanie era liderul politicii mondiale, diplomația se definea ca ,,o mașină prin care se realizează procesul de negociere”,o definiție ce exclude în mare parte faptele diplomatice. O definiție mai succintă este elaborată de istoricul Peter Barber care spunea că diplomația este ,,o gestionare pașnică a relațiilor internaționale” deși,la fel ca și ceilalți teoreticieni,continua să se raporteze în precizarea sa la faptele diplomaților decât de alte variabile care stabilesc aceste relații.

Lăsând la o parte rolul determinant al diplomației în perioada premărgătoare unui război,materializată în coaliții și adversități înșelătoare și neutre care cu greu pot fi numite management pașnic,această abordare este foarte diferită de celelalte enunțate mai sus,pentru că extinde relația diplomație-diplomați, diplomația ca proiecție a puterii și negociere spre alte forme de reprezentare,aceasta

devenind o „mediere între indivizi,grupuri și entități îstrăinate” după cum afirma teoreticianul James Der Derian.

De fapt, în prezent,concomitent cu extinderea serviciilor străine și a diplomației precum și interacțiunea complexă dintre actori și problemele de politică internă asistăm la o generalizare a termenilor diplomatici iar diplomația își estinde aria de influență la activități culturale și sportive astfel încât,oricine poate deveni un diplomat al țării sale în străinătate.

Aceste concepte au fost aplicate de atunci retroactiv,de exemplu turneul mondial american de baseball,din 1888, a fost un produs al energiei antreprenoriale ale lui Albert Spading decât produsul efortului unui organism guvernamental.În realitate,sportul poate fi important pentru relațiile diplomatice ,așa cum a fost cazul diplomației „ping-pong-ului” dintre China și S.U.A.,la începutul anilor 1970:tenisul de masă a reprezentat o demonstrație de îmbunătățire a relațiilor diplomatice dintre cele două țări.

Gama de utilizare a termenilor diplomatici cunoaște o extindere și asupra acelora care nu aveau o astfel de acreditare ,fiind tangențială cu ideea de editor,editori străini sau corespondenți-cheie ale ziarelor cu autoritate, cei aflați în aceste posturi devenind diplomați fără portofoliu.Un prim exemplu a fost cel al lui Valentine Chirol, editorul anti-german din străinătate a publicației The Times,în perioada anilor 1899-1911,cel care a fost primit în Japonia de însuși Împăratul,fiind caracterizat de Theodore Roosevelt ca „naș” al Tratatului anglo-japonez din 1902.

La fel ca și termenii de „război”, „război de sărăcie”, „medicamente” sau „cancer”, diplomația devine un termen tot mai curent și mai des folosit.De asemenea, nu fac excepție nici termenii referitori la diplomați.În luna iulie 2009, Lord Darzi,recent demisionat din funcția de ministru al sănătății,a susținut că angajații Serviciului Național de Sănătate Britanic,care este cel mai mare angajator din Europa, ar trebui să devină „ambasadori de prevenție și bunăstare”.Aceștia ar trebui să fie ambasadori de sănătate publică. În luna octombrie,John Bercow,președintele, a descris rolul său ca fiind „Ambasador al Parlamentului”.În septembrie 2009,regizorul Joel Coen a explicat prologul noului film al fraților Coen „ Un om serios”,filmuleț american din anii 1960 dar cu un prolog stabilit în secolul XIX-lea în Polonia și scriptat în Indiș,remarcând „ne-am gândit la povestea fantomelor Indiș ca fiind un bun ambasador pentru ceia ce va urma.” Un exemplu de utilizare a termenului de diplomație care își are esența în politica guvernului, neincluzând,totuși, politica ministerelor de externe, este cea a diplomației dolarului.Utilizat pentru prima dată de către Harper*s Weekly,la 23 aprilie 1910,pentru a descrie eforturile secretarului de stat Knox de a asigura oportunități pentru investițiile străine americane,termenul a fost aplicat după al Doilea Război Mondial și făcea referire la furnizarea de investiții americane în America Latină,în cele mai multe cazuri,sub controlul consilierilor economici americani.În general,Secretarul de Stat a avut o implicație minoră în această acțiune.Cu toate acestea,oricât de diferite,cauza principală a acestui sprijin se regăsește în diplomația formală,mai exact, în ceia ce

vizează aspectul economic și stabilizarea politică și/sau promovarea democrației.

Adoptând această abordare, diplomația este vag definită,devenind astfel o activitate politică la nivel internațional. O astfel de definiție este prea liberă,totuși, punând în discuție caracterul special al diplomației și a aplicabilitatea politicii acreditării prin persuasiune.Cu toate acestea,nu există o distincție clară între formularea și punerea în practică a politicilor, în timp ce puterea persuasivă nu este singurul mijloc și nici agenții acreditați singurii actori care joacă acest rol.

Mai mult,chiar și într-o discuție despre diplomați,a pune accentul în diplomație este un demers prea atipic,limitat.Rolul diplomației în deschiderea spațiilor pentru schimburi culturale a fost important nu doar în Europa dar și în Estul Asiei și oriunde altundeva.

Să luăm alt aspect adesea superficial tratat al diplomației și anume faptul că colectarea de informații are un rol –cheie. În condițiile în care, guvernul depinde de informație iar guvernul modern cu atât mai mult, astfel că și gradul de acces la materiale este esențială pentru succesul unui sistem diplomatic.În realitate, diplomații nu sunt decât o parte a procesului prin care se obțin informații iar,de multe ori, nu sunt cea mai importantă cale.

Această observație ne indică clar faptul că, chiar dacă diplomația este o sursă de informații îndeplinind , de asemenea, o funcție de reprezentare și negociere ea nu este singurul mijloc din oricare dintre acestea trei.Este adevărat că, o bună parte a istoriei diplomației este o contorizare a proceselor care s-au efectuat prin intermediul sau sub

controlul mecanismelor oficiale ale diplomației. În practică, geeralizarea este îngăduită doar pentru un anumit număr de cazuri.

Dintre cele trei funcții, adunarea de informații a avut tendința să se afle mai puțin sub controlul procesului diplomatic oficial,deși diplomații au fost de cele mai multe ori bine plasați, atât în validarea cât și în transmiterea informațiilor.Ceea ce reprezintă esența calităților profesionale este capacitatea de distinge certitudinea de dubiu.

Cu toate acestea, atât pentru validarea cât și pentru transmiterea informației,diplomații au fost extrem de dependenți în furnizarea indiciilor dinspre guvernul statului lor.În cazul în care aceștia se aflau în imposibilitatea de a primi informații și de a le transmite își pierdeau credibilitatea.Din această poziție devenea și mai dificilă colectarea informațiilor și oferi surselor contrafactuale, care fac obiectul muncii diplomaților.Acest fapt sublinează reciprocitatea intre state,condiție extrem de importantă în procesele diplomatice.

Surse alternative de informare cu privire la țările străine le-au constituit structurile comerciale și militare,atât persoane fizice cât și instituții.Unele din aceste surse au fost guvernamentale,altele nu,însă acest lucru rămâne valabil până în prezent.Dacă sursele guvernamentale sunt cauza, acest fapt accentuiază gradul în care un sistem diplomatic,centrat pe diplomați nu subordonează controlul procesului diplomatic,înțeles ca managementul (în mod pașnic sau nu) relațiilor internaționale.O concluzie similară converge și din faptul că folosirea forței nu este pur și simplu un mecanism militar oficial al statului. .

Colectarea informațiilor nu este doar expresia sistemului diplomatic,convențional vorbind:neimplicarea este,de asemenea,

expresia reprezentării și negocierii.Ultima din cele trei funcții care s-a aflat cel mai mult sub controlul diplomaților,deși implicarea directă a suveranilor,conducătorilor statelor, miniștrilor și favoriților suveranilor care nu aveau calitate de diplomat a avut tendința de adiminua acest control. Călătoriile șefilor de stat ar putea părea strâns legate de diplomație, așa cum a fost cazul lui Raymond Poincare,prim-ministrul Franței în perioada anilor 1912-1913 și președinte între 1913-1920. Eforturile considerabile în consolidarea relațiilor diplomatice cu Rusia și Marea Britanie au fost susținute de vizita de lucru în luna iulie 1914 a președintelui și a prim-ministrului Rene Viviane,unde s-a pus în discuție deteriorarea crizei din Balcani.Poincare a susținut poziția Rusiei vis-a-vis de Serbia. De asemenea,această vizită a arătat importanța căilor de comunicație și dificultățile de transposrt din acea perioadă: Poincare plecase din Sankt Petersburg,pe atunci capitala Rusiei, cu vaporul, în data de 23 iulie iar la Paris nu ajunsese decât în 29 iulie.Concomitent,gemanii interferau prin telegraf fără fir cu președintele Franței.Ceea ce a rezultat din această situație a fost că francezii nu au putut să își exercite o atitudine fermă și categorică față de Rusia în perioada premergătoare Primului Război Mondial.În contrast,rolul președinților și miniștrilor a crescut considerabil odată cu îmbunătățirea comunicațiilor pe aer și prin tehnologia fără fir,aspecte la care se face referire în capitolul VII și în Concluzii.

Conceptul de practică și reprezentare face ca acțiunile îndreptate împotriva diplomaților și ambasadelor să reprezinte o contravenție gravă.În iunie 2009,în timpul unei lovituri de stat militare din Honduras,ambasadele Venezuelei și Cubei au fost ocupate de către

forțele guvernamentale refugiate.Președintelui Venezuelei,H. Chavez a transmis să i se comunice dacă trimișii săi au adus vre-un prejudiciu statului Honduras.Astfel de situații pot complica foarte mult relațiile diplomatice dintre state.Ca replică,noul regim din Honduras a presat pentru ruperea relațiilor cu Venezuela.

Reprezentarea,dacă nu ne referim la acreditarea oficială,este un concept a cărui semnificație poate fi extinsă mult,diminuîndu-și sensul.Un exemplu în acest sens pot fi agenții de spionaj care reprezentă,pe de o parte,o extensie a politicii guvernului,continuatori ai acesteia însă, pe de altă parte, cazul agenților sirieni care l-au asasinat Rafiq al –Hariri,un cunoscut politician libanez,fost prim-ministru,la Beirut la 14 februarie 2005,nu poate reprezenta o ocazie favorabilă pentru un diplomat.Dimpotrivă, asemenea cazuri pot fi prezentate ca aspecte –cheie într-un stat în care serviciile de spionaj au un important rol guvernamental iar noțiunile de legalitate au un rol scăzut.Mai mult decât atât,acest asasinat poate poate reflecta modul în care Siria,la momentul respectiv, a căutat să-și gestioneze relațiile cu țara vecină,Liban, prin control și influență.Politica libaneză se definea astfel: al-Hariri se opunea influenței Siriei așa că aceasta din urmă a optat pentru al susține pe președinte,Emile Lahoud.Maniera tranșantă a Siriei este nelegitimă din punct de vedere al dreptului internațional dar asta nu presupune și faptul că implicarea diplomației este exclusă.Avem destule exemple în istorie care confirmă acest fapt.

Acest caz poate fi descifrat prin apelul la cazul că agenții reprezintă continuatori în străinătate a politicii statelor lor,adică este conformă cu o definiție funcțională a diplomației,chiar dacă nu sunt diplomați

acreditați.În același timp,coordonarea și colaborarea dintre serviciul de spionaj și diplomați poate fi extrem de slabă,cum a fost în cazul Franței în perioada anilor 1930.

Mai mult decât atât,operațiunile serviciilor de spionaj desfășurate în perioada Războiului Rece și continuate ulterior și nu în ultimul rând operațiunile de spionaj ruse și chineze recente împotriva Marii Britanii și S.U.A..Cu toate acestea, ponderea și importanța lor astăzi în rândul opiniei publice al relațiilor internaționale a scăzut față de nivelul avut în perioada Războiului Rece atunci când erau utilizate în scopul atingerii unor scopuri politice.Astfel, în 1984 rzidentul KGB în Marea Britanie a fost expulzat pe motiv că recrutase un cetățean britanic ca spion,în timp ce anul următor dezertarea lui Oleg Gordievsky,rezidentul delagat al KGB-ului,a avut ca efect expulxarea a încă 25 de spioni sovietici.

Nu toate operațiunile de spionaj sunt conforme cu politica de stat.De exemplu, cauza imediată a Primului Război Mondia: asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand al Austriei,la Sarajevo,în 1914,a fost produsul unei alternative de politică externă regizată de colonelul Dragutin Dimitrevic,șeful serviciilor de spionaj din Serbia care urmărea răsturnarea prim-ministrului sârb Nikola Pasic să refacă Serbia Mare.Imposibilitatea de a bloca acțiunile lui Dimitrevic și criza provocată de asasinarea arhiducelui au condamnat Serbia, care a fost atacată în 1914 și invadată în 1915.

Accentul determinant pus pe riscul acreditării invită la replica că diplomații înșiși oferă ocazii să acționeze iar ca rezultat să obțină acte de violență sau subversive,întâlnite mai frecvent.În plus,rolul agențiilor de spionaj nu sunt separate de serviciile străine; cel mai adesea acestea

sunt interconectate.Mai mult decât atât, diplomații și diplomația sunt afectate de operațiunile de acoperire montate de aceste agenții.Devine tentant să tratezi aceste situații doar ca pe o chestiune de „stări viclene”,cum ar fi Siria, însă această pistă este înșelătoare.Rolul major jucat de CIA în activitatea americană din Afganistan,Cambogia și Nicaraguaîn anii 1980 de exemplu sprijinind forțele anti-rebele împotriva Nicaraguăi, a reprezentat un indicator clar al faptului că urmărirea unor politici ostile față de guvernele post-sovietice a avut consecințe maiprofunde asupra diplomației americane.Diplomația,într-o delimitare mai precisă, înseamnă măsuri adecvate riscurilor,adică aprecierea contextului și formularea acțiunilor corespunzătoare aplicate pe scară largă.Un exemplu în acest sens poate fi cazul Cubei: în timpul președenției lui George W.Bush a fost instalat un panou electric enorm folosit pentru transmiterea știrilor favorabile imaginii americane depsre ruperea cenzurii cubaneze.Ulterior,această acțiune a fost considerată inadecvată.Ca raspuns,autoritățile cubaneze au ordonat să fie ridicate bariere și câteva steaguri pentru a bloca mesajele. În iulie 2009, în timpul administrației Obama,într-o încercare de a pune capăt unei relații iritante cu guvernul,panoul a fost oprit.

În această carte,în afară de abordarea diplomației ca aspect privilegiat în cadrul sistemului de informare,negociere și reprezenatare,aceasta va fi considerată cronologic în ordinea procesului,luându-se în calcul ambele discuții cu privire la schimbare și abordări calitative ale procesului diplomatic.Referirea la ultima jumătate de mileniu este scopul original al acestei lucrări.Perioada dată a fost aleasă nu pentru că principalele direcții ale modernității au fost

trasate în secolul XVI-lea , ci pentru că expansiunea europeană a asigurat securitatea în zonele,societățile cu care a venit în contact,creând a nevoie mare și complexă de informare,negociere și reprezentare,stabilind,totodată, o contradicție între funcții și scopuri.Totodată, este necesar să aruncăm o privire mai atentă în istoria diplomației; nu în ultimul rând având tradiția abordării Whigiste asupra acestui subiect să încercăm o reinterpretare a acesteia.

În preistorie, schimbul de daruri sugerau proiecția relațiilor personale, dar diplomația și diplomații sunt expresia aparatului de stat și tocmai din acest motiv își fac apariția odată cu scrisul.Aici ne stau mărturie inscripțiile și hieroglifele, de exemplu din Egiptul antic și Mesopotamia sunt extrem de sugestive în acest sens.Diplomația, înțeleasă în sensul de management pașnic al relațiilor internaționale purtată de agenți desemnați își are originea,desigur,în atichitate devenind mult mai dependentă de contextul politic și dezvoltând reprezentare permanentă în perioada anilor 1440-1550,mai întâi în Italia,apoi generalizând-se în întreaga Europă Occidentală.Acest aspect tardiu a reprezentat principala preocupare a literaturii despre diplomație așa că este defolos să analizăm și perioada premergătoare anilor 1440-1550.În particular,numerose state în secolul XVI aveau o suprafață extrem de mică,cum ar fi cele din nordul Italiei,asemenea orașelor-state din Sumer în jurul anului 2400 î.Chr. sau cele grecești după dominația macedoniană din secolul IV î.Chr..

În aceste condiții,era imperios necesar ca aceste state să conducă relațiile una cu cealaltă și să își urmărească interesele proprii.De asemenea, era utilă cooperarea în confruntarea pericolului extern așa

cum au făcut grecii în fața atacului din anii 490-480 î.Chr. al Imperiului Persan care se întindea de la Indus, încluzând Egipt și Anatolia.În contrast cu imaginea de sine,practica diplomatică a perșilor a fost ilustrată de grecii ostili prin implicarea în tratate și lingușiri pentru a asigura o contrapondere cu pretențiile lor hegemonice și intențiile expansioniste.Acceptarea pretențiilor perșilor a fost văzută ca principalul scop al urmăririi acestei expansiuni.În realitate, necesitatea perșilor pentru „apă și pământ”,o cerință a subzistenței,pare să fie susținută de diplomația subtilă a statelor grecești care către 480 î.Chr. îngloba multe dintre statele peninsulei eline.Conform unei analize imperialiste,Persia avea o manieră subtilă de a face diplomație,combinație ce s-a dovedit a fi revelatoare pentru imperiile de mai târziu cum ar fi China și Anglia secolului XIX.

Mai mult decât atât, pentru scriitorii Renașterii și de mai târziu,turcii otamani cei care au cucerit Constantinopolul în 1453 iar mai apoi s-au extins în Balcani și în Europa Centrală se poziționează într-o postură ce amintește și suportă a fi comparată cu cea a perșilor din antichitate.Într-adevăr,predilecția perșilor pentru percepția simbolistică a elementelor esențiale vieții s-au materializat după ce statul a subminat percepția literară a pământului și a apeiîn condițiile unei amenințări.

În consecință,diplomația secolelor XV-XVI poate fi descifrată prin prisma unei defensive a civilizațiilor împotriva barbarilor,nu în ultimul rând,prin referirea la Grecia clasică.Într-adevăr,privind retrospectiv spre cooperarea grecilor împotriva perșilor și continuând cu modelele medievale,în special și nu numai,asociate cu Cruciadele,negocierea păcii între puterea Creștinilor poate fi privită ca o pregătire pentru

conflict cu cei aflați în afară ariei Creștinătății,mai ales, cu turcii.Mai mult decât atât,acceptarea steriotipiilor antichității prin Renaștere din cultura și civilizația grecilor,a perșilor dezgustători și încăpățânarea nobililor romani a fost un precedent în ceea ce privește diferențele semnificative și lumești,spre exemplu în ceia ce privește centralizarea și interesul statului(în opoziție cu interesul personal) și în extinderea ideologiei *laissez –faire*.Aceste diferențe a contribuit în secolele următoare la perfecționarea axelor și la asumarea potențialului cultural.

Similitudinea în comportamentul internațional între Grecia clasică și Italia Renașterii a suportat nefiind responsabilă,totuși,apelul ideologic și cultural actualitate.De fapt, textele referitoare la diplomație din Europa Renașterii,substituind,fac referire la precedentele perioadei clasice.Această practică a fost particulară și convenabilă în cazul regulilor,pentru că acele precedente serveau în scopul validării acestora.Avocatul francez Pierre Ayrault a publicat în 1576 volumul „*L'Ordre, Formalité et Instruction Judiciaire dont les anciens Grecs et Romains ont usé ès accusations publiques conferé au stil e usage de nostre France"*o lucrare în care ideea extra-teritorialității ca esență a imunității diplomatice este preferată.

La fel, un alt paralelism de-a lungul secolelor,este cel al marii competiții dintre statele europene în timpul Marelui Război Italian (1494-1559) în special, între Franța,Spania și Austria poate fi comparată cu concurența pentru Semiluna Fertilă dintre Egipt și Mesopotamia în primele milenii înaintea erei noastre.Esența acestei comparații este faptul că aceste state erau angajate într-o competiție pentru hegemonia regională și pentru răspândirea propriilor reguli.

Documnetele găsite în Egipt în anul 1887,conținând 350 de scrisori datate dela mijlocul secolului al XIV-lea înaintea erei noastre dintre curtea egipteană a celei de-a 18-EA Dinastii și alte state ale Orientului Apropiat ,unele independente dar cele mai multe vasale,indică interdependența dintre marile puteri în acea perioadă scotând în evidență complexa și ierarhica rețea diplomatică cu un nivel sofisticat al dinamicii și formalităților.Corespondența vorbeste despre statut,ranguri și prestigiu,toate în formă absolută,față de Egipt și în termeni relativi față de alte state.

Această metafora ascunsă a intensificat schimburile de cadouri și relațiile de familie,sânge și neam formându-se un fel de ideal reciproc ce semnifica egalitate.În realitate, despre egalitate nu putea fi vorba și pentru că relația fundamentală de căsătorie în Egipt era asimetrică, ascensiunea în rang fiind determinată de considerentele prestigiului.Aici se poate face o comparație cu perioade mai târzii din istoria diplomației.Mai mult decât atât,căsătoriile regale vor fi principalul mijloc prin care erau întreținute relațiile internaționale până în secolul XIX.

Cu toate acestea, în diplomația Egiptului din perioada Amarna, se face referire frecventă la frăție și familie, regii arătând o oarecare înclinație pentru rezolvarea menite să dezvolte cultura discuției diplomatice.Într-adevăr, în comparație cu standardele Greciei clasice, diplomația perioadei Amarna era destul de primitivă deoarece nu putea să susțină o comunicare clară și nuațată la nivel înalt,deși acest canal era cel mai facil.Chiar și legăturile care există indicând existența balanței de putere între statele independente puteau exercita presiune asupra

diplomației,diminuându-i gradul de efectivitate; punct relevant pentru dezvoltarea ulterioară a diplomației.

În același timp, o particularitate caracteristică a diplomației a fost aspectul legat de limba internațională a diplomației și căsătoriile în Epoca Bronzului în Orientul Apropiat care au avut consecințe decepționante:

> „Diferite entități etnice și lingvistice conștientizau faptul că vecinii lor aveau obiceiuri diferite și alte viziuni asupra lumii.Limba francă și căsătoriile internaționale au adus destul de multă confuzie deoarece cei considerați egali apăreau pe scena internațională.Dar ambiguitatea și jocurile culturale au permis regilor egipteni să își asigure statutul pe care l-au conceput fiecare pentru propria persoană.

Diplomația în Orientul Apropiat, al Imperiului Hitit,localizat în Anatolia în perioada 1450-1200 î.Chr.,este la fel de utilă în exemplificare pentru că reprezintă un model instructiv iat,pe de altă parte,asistăm și astăzi la utilizarea formelor și agenților diplomatici ca surse de interpretare;în timp ce diplomația europeană se regăsește mai putin în modelul diplomației Greciei clasice.Într-adevăr, diplomația își i-a numele de la greci,cuvântul *diploma* însemna scrisoare împăturită. Acest descendent a fost transmis prin intermediul sistemului imperial roman și Imperiul Bizantin,ambele în practică aplicând conceptul hegemoniei imperiale și rivalitate în decât semnifica moștenirea greacă.

Moștenirea greacă includea concepte ca neutralitate,metode ca arbitrajul și practici așa ca imunitatea diplomatică pentru solii care aveau scrisori de acreditare.Zeul grec Hermes(Mercur,la romani),a fost

mult timp legat de diplomație,fiind considerat un simbol și protectorul acesteia.Frecvent, poate fi identificat în partea centrală a compozițiilor heraldice.Imunitatea pentru trimișii acreditați a fost preluată de la tendința de reprezentare a romanilor.

Grecii,de asemenea, s-au axat foarte mult în diplomație pe crearea alianțelor și nu în ultimul rând pe crearea ligilor.Așa cum am amintit mai sus,Europa a fost pentru mult timp un subiect al continuității și al renașterii decât un nou punct de inițiere,de plecare:aceste ligi ale antichității au anticipat liga Renașterea Italiei în războiul italian din 1494-1559 ,fiind o continuare a Ligii Lombarde constituită în secolul XIII-lea.

Sursele milaneze din secolul XVIII,apelează uneori destul de direct la trecutul republican al romanilor în încercarea de a contracara pretențiile imperialiste ale germanilor,trasând o paralelă între orașele lombardiene grupute împotriva Sfantului Imperiu Roman,cu centrul de putere în nord și solidaritatea orașelor grecești care au reușit să reziste pericolului persan și,mai târziu, presiunii macedoniene care venea tot din nord.În același timp,exista și o rivalitate între aceste orașe dar deteminarea din exterior a contribuit la o solidaridare a acestora fiind mai presus de ambițiile de supremație.

Alături de trimiși,grecii îi aveau pe *proxenoi* în orașe pentru a reprezenta interesele altui oraș-stat: de exemplu, cetățenii Atenei reprezentau interesele Corintului în Atena.Mai mult decât atât,gazdele trimișilor acreditați deveneau pentru mult timp utili diplomației europene ca și în cazul Păcii de la Aix- la – Chapelle din 1748.Acest

apect din continuitate poate părea nu atât de atractiv ca și alte practici diplomatice preluate din Antichitate.

În același timp,așa după cum am amintit datele problemei bazată pe direcții standard și tendința ei teleologică,au constituit limitări serioase pentru diplomația greacă.Preluarea practicilor acestei diplomații ca o anticipare a Renașterii italiene,orice emfază a acestei limitări poate fi considerat ca un mijloc de a oferi o dezbatere instructivă a perioadelor care vor urma.Aspectul pozitiv al situației Greciei va emfaza obiceiul principal urmat,cum a fost cel al sacrosanctietății ambasadorilor,incluzând relații prietenești bazate pe o înrudire statală fictivă,comerțul practicat între state și,respectiv,emergența coaliției din 480 și 338 î.Chr. împotriva perșilor și Filip al II-lea Macedon.Liga Atoliană,deosebit de activă până în anii 200 î.Chr. a reprezentat o cantrapondere cu expansiunea lui Filip alV-lea Macedon.Atenția va fi focusată,de asemenea pe eforturile îndreptate în direcția îmbunătățirii relațiilor dintre state incluzând numeroase încercări de mediere a părții a treia și chiar și arbitrajul.

Clasificarea acestui aspect poate fi examinată.De exemplu aceste argumente pornesc de la înțelegerea că ceva deosebit de nociv în caracterul actual al schimburilor dintre state se schimbă prin atitudini și practici dacă nu,eșuează.În realitate,nici un mare stat al antichității,Grecia,Roma sau oricare altul, nu au acceptat medierea în condițiile în care nu aveau trimiși permanenți și baștinași, prieteni neoficiali cu alte orașe-state nu puteau remedia situația: aceștia fiind și neoficiali și întâmplători.În 427 î.Chr. coordonarea slabă și secretomania *proxenoilor* au condus la declanșarea crizei

dintre orașele-state Atena și Milet.Cursul continuu de informații sigure de la un pol la celălalt au mărit gradul de opacitate.

S-a recurs la diplomație cu scopul de a trimite soli oficiali doar atunci când criza în relații crescuse iar această diplomație devenea belicoasă.De obicei,această diplomație consta în tratate redactate într-o formulare diplomatică primitivă.

În opoziție cu viitorii teremeni idealizați,statul grec a fost în mod regulat imperialist,Atena,Sparta,Corint și Theba dovedindu-se buni jucători comparativ cu Persia care raportată la scara imperialismului ei a fost mică.În cazul statelor grecești,limita diplomației în sensul construcției alianțelor și sistemele de alianța așa ca Liga argiană (fondată în 478 î.Chr.) și Liga Peloponesiacă și Liga de la Delos reprezentau un sistem de dominare complex asupra orașelor-state (Atena, Sparta și respectiv Corint).Într-adevăr, în decursul dezvoltării diplomației,grecii la fel ca și modernii, au inventat și critica acesteia,atunci când Tucidide ,istoricul Războiului Peloponesiac, argumenta că diplomația ateniană este imatură și intimidatoare și .la fel ca și Persia,reprezintă opiatrăde încercare inacceptabilă.Cu toate acestea, liga din anul 480 î.Chr. împotriva Persiei a fost compusă dintr-o minoritate a orașelor-state; unele și-au păstrat neutralitatea iar altele au acceptat compromisul cu Persia așa cum a fost Boeția și Thesalia.

Relațiile dintre state construite în maniera aceasta în spațiul Iranului de astăzi a cauzat numeroase probleme romanilor spre deosebire de Alexandru cel Mare care a reușit să cucerească Imperiul Parților și apoi moștenitorul sassanid al acestuia. În lucrarea sa „*Viața lui*

Sulla",Plutarh notează cum Lucius Sulla,proconsulul provinciei de sud-est Sicilia Asia Minor,în jurul anului 92 î.Chr. l-a repus pe regele pro-roman al Capadochiei, Ariobarzanes.În plus, a petrecut un timp pe râul Eufrat și numai atunci a fost primit în vizită de partul Orobazus,ambasadorul regelui Arsaces.Înainte de aceasta între Roma și Parta nu existaseră relații de nicio natură.Cu această ocazie,Sulla a ordonat să fie cumpărate trei scaune –unul pentru Ariobarzanes, unul pentru Orobazus și unul pentru sine,ultimul punându-l în mijloc în așa fel încât să primească audiența.Concecința a fost că regele Parției l-a condamnat la moarte pe Ozobazus.Pentru Sulla,în timp ce unii mâncau umil plăcinte tradiționale,alții considerau comportamentul lui vulgar și bolnav,uneori atins de aroganță.

Acest episod indică dificultatea stabilirii unui mecanism diplomatic apropiat funcționabil între state cu același statut și,în spicial, pentru imperii care să fie unic și original.

La rândul său,considerația referitoare la diplomația Bizanțului,adică a Imperiul Roman de Răsărit având centrul la Constantinopol până la anul 1453,reprezintă un reper între dilema tradițiilor clasice și adoptarea unui comportament adecvat.Astfel,ambasadele din timpul lui Theodosie al II-lea,în timpul amenințării hunilor din 412 și 449,au fost compromise de tentativele de asasinate a persoanelor-cheie,inclusiv al lui Atila.În postura de continuator,Bizanțul se prezintă în modernitatea timpurie ca limită între tradiția clasică și cea medievală,iar după 1453 ca centru al Imperiului Otoman.

Peste tradițiile incipiente civice și imperiale din diplomație ale grecilor și romanilor,s-au suprapus cea bisericească cu un puternic impact cultural.Prăbușirea Imperiului Roman de Apus,în secolul al V-lea și înlocuirea acestuia cu numeroase regate barbare,cum ar fi Regatul Francilor,a determinat părăsirea Bisericii nu doar ca instituție supra-națională în Europa Occidentală, dar și ca instituție ce deținea una dintre cei mai educați și mai avizați cunoscători ai politicii.Astfel,clericii au jucat un rol imporatant în diplomația europeană medievală iar în acest sens conceptele creștinătății devin importante pentru a înțelegere natura relațiilor internaționale.

Pentru Vestul latin, există devezi care confirmă o bună activitate diplomatică în perioada medievală timpurie dar problematic,din acest punct de vedere, este faptul că multe dovezi se bazează pe texte narative nu pe scrisori care,mai târziu,vor servi drept elemente incontestabile.Conturile Liudprand al ambasadelor din Bizanț din 950 și 968 semnalează o problemă legată de crearea acestora,întrucât reflectă corespondența pentru o audiență străină,fiind un produs al politicii italiene din acea perioadă.Născut într-o familie de nobili italieni,Liudprand a fost Episcop de Cremona. Tatăl său a fost ambasador al regelui Hugh și al Italiei.Liudprand a fost trimis la Constantinopol în 950 de către regele Berengar al Italiei,fiind însoțit de ambasadorul lui Otto I,regele Franciei de Est.În 968, Liudprand a revenit din nou de această dată ca ambasador al lui Otto I,acum împărat al Sfântului Imperiu Roman.

Conceptul central al diplomației creștine a fost cel al unității Regatului Creștinilor și a binelui general susținută prin asigurarea păcii.Aceasta a fost frecvent formulată în termenii pregătirii cruciadelor reprezentând un episod-cheie în acțiunea internațională conform scopurilor idealiste,dar din punct de vedere al identității,scopurilor și normelor sistemul internațional se definea raportat la Creștinătate.

Acest model al carierei poate fi observat la mulți diplomați,chiar și pentru cei care aveau o pregătire în drept.Dezvolatarea legislației a fost,într-adevăr,extrem de importantă pentru diplomație.La sfârșitul secolului al XII-lea începutul secolului al XIII-lea,creșterea aplicării dreptului roman în procesele legale a fost răspândită de abilitatea celor care le era în putință să rezolve aceste probleme.Ca act formal legal,aceasta a devenit posibilă o dată cu numirea procurorului a cărui mandat stabilea și definea puterea lui de negociere. Astfel de numiri erau atestate încă din secolul al XIII-lea prin tratate care le legiferau.Abilitatea de a încredința altora dreptul de a se angaja în acorduri nu a fost legat în mod exclusiv de diplomație,dar este importanța pentru practica și cultura diplomatică.Această evoluție indică importanța perioadei medievale în dezvoltarea diplomației.Cererea competențelor legale și birocratice odată cu vârsta a fost sesizabilă prin folosirea notarilor și a secretarilor în cancelaria regală,aceasta din urmă fiind o rampa de lansare a diplomaților.

În înțelegerea beneficiilor diplomației medievale reprezinta faptul că aceasta a fost departe de a fi primitivă și neschimbată,rigidă.În

schimb,este nevoiede o apreciere a aspectelor dinamice a diplomației medievale,notând dovezile schimbării care modifică probele.De exemplu,înainte de mijlocul secolului al XII-lea informații cu privire la modalitățile de comunicare dintre trimișii străini și conductorii englezi sunt greu de găsit ,iar ca rezultat în nici un studiu de practică diplomatică din spațiul englez din această perioadă nu oferă mai multe sugestii.

În întreaga Europă,corespondența pare să fi fost modalitatea cheie prin care se făcea diplomație,în timp ce întâlnirile dintre conducători,cum a fost cea al lui Louis cu fratele său Charles,conducătorul Franciei de Vest,reprezenta modalitatea principală prin care se făceau negocierile.„Conferința la nivel înalt" este o realitate încă din secolul al XII-lea,momentul care marchează această evidență fiind Pacea de la Veneția ,din anul 1177,atunci când Frederic Barbarossa,împăratul Sfântului Imperiu German,Papa Alexandru al III-lea,reprezentanții Ligii Lombarde,trimișii lui William al II-lea,regele Neapolelui și a Siciliei s-au întâlnit pentru a încheia o pace reciprocă menită să pună capăt schismei religioase din 1159.Mai mult decât atât, protejarea statutului de ambasador,judecând după incidentul în care trimișii lui Frederic Barbarossa fusese au fost arestați de împăratul bizantin Isaac Angelos,în 1189,fusese stabilită de atunci.Este însă prea ușor să minimalizăm amploarea și expertiza înaltei diplomații medievale.

În parte, aspectele dinamice ale diplomației reflectă necesitatea de adaptare la circumstanțele schimbătoare cu implicații directe asupra diplomației.Cazuri notabile au inclus rolul papalității ca principiu

organizator și coordonator al creștinătății occidentale.Circumstanțele în schimbare au pus și conducătorii în postura de a-și defini propria poziție vis-a-vis de Papalitate care și-a manifestat pretenții seculare și spirituale,mai ales în Italia, precum și modalitățile de comunicare între Bizanț, Occident și Islam.

În Europa Occidentală,înțelegerea în termenii legii de drept a distincției dintre politica internă și cea externă în ceea ce privește teritorialitatea ajucat un rol important în conferirea sentimentului de legitimitate politică și astfel asupra politicii externe.Conducătorii au trebuit să își definească poziția lor vis-a-vis de Sfântul Imperiu Roman de către Carol cel Mare (768-814), și-a susținut suzeranitatea asupra creștinătății occidentale.Ideea unui imperiu creștin, așa cum afirmă cronicarii secolului IX,Jonas de Orleans și Hincmar de Rheims,coagulează semnificația noțiunii de statalitate.

Ideea de suzeranitatea nu a fost specifică doar Sfântului Imperiu Roman ci s-a extins și asupra altor regate,fapt ce a marcat ritualurile diplomatice dintre state precum și negocierile dintre acestea.În 1031,Knut,regele Angliei și al Danemarcei,avansat pe râul Tay,primea reprezentanții regelui Scoției,Malcolm al II-lea,reafirmând suzeranitatea asupra cuceririlor Coroanei Angliei asigurându-și suportul lui Malcolm împotriva Norvegiei.

Întâlnirile prevedeau,de asemenea,oportunități pentru oferirea cadourilor,fiind o modalitate de exprimare a prestigiului și a egalității.În cazul în care existau considerente dinastice ,acest aspect preocupa și mai mult.După cum este cunoscut,aceste sisteme de onoare competitivă se bazau pe un complex de prestigiu

competitiv,de multe ori, prin repere simbolice și triviale de onoare în termenii prezumției de egalitate.În practică,această prezumție combinată cu o etică a competiției a produs o onoare sensibilă.Situația devenea problematică atunci când un monarh pretindea că alt monarh îi datorează omagiul.Așa cum a fost cazul relațiilor dificile dintre regele Franței și regele Angliei în perioada premergătoare Războiului de 100 ani(1330).

Căutarea aliaților a fost,de asemenea,un aspect important în diplomația medievală.De exemplu,regii Angliei,la începutul secolului al XIII-lea solicitau succesiv sprijinul conducătorilor germani,căpeteniilor Țărilor de Jos și Flandrei în luptele frecvente cu regii Franței.În anul 1200,regele Ioan apelează la Otto al IV-lea,împaratul Sfântului Imperiu Roman în încercarea nereușită de a-l învinge pe Filip August al Franței,aceasta ca parte a diplomației care a implicat și papalitatea și puterea politică din Italia.

Importanța dinasticismului este văzută ca o altă componentă concurentă a dipomației papale.În primul rând, papii implicați în politica dinastică pentru apărarea intereselor propriilor familii s-a perpetuat până în secolul XVII-lea,cazul papei Urban al VIII-lea contrazice ideea conform căreia Renașterea italiană a adus o schimbare majoră în diplomație.Papi precum Inocentiu al VII-lea,care a scris și tratate de drept canonic,cel care a proclamat cea de-a șaptea Cruciadă în 1244, au fost implicați în politica dinastică.

Puterea diplomatică a papalității emerge din sistemul căsătoriilor și moștenirilor.Pe termen lung,abilitatea papei de a interveni în evenimente dinastice prin acordarea de depense pentru căsătorii

între rude a reprezentat o amenințare mult mai mare pentru conducători decât excomunicarea,acțiuni cu repercursiuni pe termen lung.Deciziile dinastice papale nu au fost respectate întotdeauna,ignorând deciziile papale în chestiuni de casătorie între rude,dar acestea puteau perturba planurile unui monarh pentru mulți ani de a realiza un anumit scop într-un domeniu, așa cum a fost cazul regelul Angliei, Henric al VIII-lea.

Politica de putere a fost legată de diplomația papală așa cum a fost cazul Schismei papale(1378-1417),atunci când doi papi au rivalizat.Astfel ,este clar că negocierile internaționale au pus probleme de o complexitate considerabilă necesitând o înaltă măiestrie și calificare.Mutațiile relațiilor internaționale au fost direct proporționale cu gama de interese dinastice,exemplul politicii Franței în Marea Mediterană.

Reprezentarea diplomatică a jucat un rol cheie nu doar în practica negocierii ci și în ceea ce privește promovarea și asigurarea statelor.Ultima a fost un mijloc important de urmărire a suveranității,iar pe termen scurt, avantajul a venit din promovarea intereselor și starea de a fi prin utilizarea mecanismelor diplomatice.

Modul clasic de a trata diplomația Evului Mediu ca fiind primitivă prin utilizarea acestor mecanisme într-un sistem al suveranității partajate,prezidat de către Sfântul Împeriu Roman și Papalitate,este greșită.În special,partajarea suveranității și a noțiunii de supraveghere sunt tratate ca anacronic din punctul de vedere al sistemului westfalian, termenul angajat pentru a descrie idei și

metode din diplomația europeană care au predominat de la Pacea de la Westfalia din 1648. Această abordare, cu toate acestea, se pare mult mai puțin sigură din punct de vedere al mecanismelor constituționale moderne,în special în Europa, în cazul în care Uniunea Europeană este, în teorie și practică,un sistem de suveranitate partajată, și astfel controlul, și mai mult decât atât descrie un nou domeniu de diplomație.

Paginile 28-42-Cristea Iulia, RIPE.

Relațiile diplomatice s-au dezvoltat în Evul Mediu , nu numai în Europa, pentru a răspunde nevoilor și oportunităților în contexte imediate, mai degrabă decât să se ocupe de mult mai puțin frecventa posibilitate de a stabilii relatii la distanta pe termen lung. Nu a fost nici un singur moment de dezvoltare permanenta a contactelor diplomatice din Europa, dar cauza principală pare să fi fost necesitatea de a îmbunătăți relaționarea cu state străine, mai degrabă decât să se ocupe de negocieri, acestea din urmă ne avand nevoie de astfel de permanență. Relativa complexitate guvernamentala din statele italiene din secolul al XV-lea a oferit un context esențial, dar este necesar să se echilibreze acest lucru cu condiția de a asemana rivalitățile acute și alianțe oportuniste, precum și pentru a lua în considerare situația anterioară. Adesea era ușor sa fie notate modificări și oferite explicații, dar alegerea între aceste explicații, sau mai degrabă, evaluarea greutății lor, este pe departe mai problematica.

Sursele instituționale pentru contactele diplomatice permanente au fost Evul Mediu European. Parte a dificultatii în orice istorie a diplomației era chiar acea de a separa medievalul de modernitatea recenta. Sursa cheie aici a fost frecvența mai mare și durata pe termen scurt al ambasadelor medievale combinate cu caracteristici specifice ale sistemului Papal si Venetian. În afară de problema extinsă a scrisorilor papale, papalitatea a avut nu numai reprezentanți în alte instanțe, dar, de asemenea, a primit raprezentatii curtii, deși regularitatea birocratica implicita de o astfel de descriere trebuie să fie manipulata cu grija. In timp ce rolul curții papale, in Roma sau Avignon, ca sediu de afaceri și sursa (de multe ori greu câștigata) de favoruri, încurajează reprezentarea, acest proces a indicat, de asemenea, o lipsă de specializare, care a fost în general adevărat pentru diplomație dar și alte interese au fost de asemenea reprezentate. Astfel Andrea Sapiti, un notar public pentru sectorul bancar Frescobaldi și societatea comerciala din Florența sa natala, a acționat pentru un număr de interese in limba engleză la curia papală, la un moment în care a fost Frescobaldi lider de comercianți străini si a permis efectuarea afacerilor în Anglia. Din 1313 Andrea l-a reprezentat pe Edward al II-lea și Edward III la curtea papala de la Avignon, dar a ajutat , de asemenea, petiționarii englezi până când a fost înlocuit în 1334. Ottone, unul din fiii lui, a reprezentat comuna din Florența , la curia papală în 1350. Reprezentanții papali au fost denumiti nuntii, o referire la rolul de trimiși ca purtători de mesaj; în timp ce reprezentanți ai altor conducători, Proctors (sau procuratores), au fost până în secolul al XV-lea, numiti uneori

ambassadors. Procuratorii au fost angajați, de asemenea, la instanțele din alte curti laice ca și de către conducătorii Angliei sau Ducele din Aquitaine, la curtea regala a Franței . Nunții papali au fost un element-cheie într-un sistem care a produs un mare număr de scrisori papale și de asemenea, au inclus o sofisticata Cancelerie Papala, care a fost reorganizata de Inocențiu III, un Papa foarte preocupat cu puterea politica si cu extinderea puterii Papalității.

În parte, această extindere a fost o chestiune de litigiu, în special prin emiterea decretelor; și rolul judiciar major al judecătorilor delegati și delegații papali, subliniază dificultatea de a distinge diplomația ca o activitate separată. Canceleria lui Inocentiu a oferit o regularizare birocratica și de asemenea a ajutat la stabilirea unui model pentru practica birocratica in toata Europa creștină. Registrele de scrisori de la si pentru papalitate au supraviețuit din 1198, și au oferit o memorie instituțională, care a fost diplomatica la fel de mult ca legala pentru conflictul de lungă durată cu Sfântul Roman Imperiu. În plus, registrul inițial al cancelariei lui Grigorie al VII (r.1073-85) supraviețuiește, așa cum fac copiile lui Grigorie I (r. 590-604), și o parte din cele lui Ioan VIII (rd. 873 la 82), acestea din urmă au fost aproape sigur făcute în timpul pontificatului Papei Grigorei al VII. Sub Ioan din Gaeta, cancelar papal de la 1089-1118, când a fost ales Papa Gelasius II, a existat o perioadă semnificativă de reformă a cancelariei. Rolul Cancelariei servește ca un memento că diplomația este ca un sistem birocratic necesar nu numai ambasade permanente sau semi-permanente, dar, de asemenea, un birou de regie ce se bucură de continuitate instituțională. Separarea celor două este posibil, dar nu

întotdeauna de ajutor. Rolul diplomatic al papalității este multiplu inclusiv puterea sa financiara, ca și în acordarea de zecimi de utilizare regala. Papalitatea a operat, de asemenea, la niveluri geografice. În Italia, a fost implicata diplomația în protecția și mărirea Statelor Papale, precum și rolul papal în a da coeziune opoziției fata de Sfântul Roman Imperiu. Această temă a fost continuată în 1494, atunci când, printr-un decret papal, Alexandru al VI-lea a stabilit Tratatul de la Tordesillas, împărțirea emisferei vestică între Spania și Portugalia. Acest tratat a fost pronunțat de către spanioli, atunci când au ajuns într-o țară nouă.

Venețienii au păstrat, de asemenea, reprezentanți in străinătate, în special Bailo la Constantinopol. Funcția sa a fost aceea de agent comercial și reprezentant al comunității comerciale, dar el de asemenea, raporta cu privire la evoluțiile atât la Constantinopol și astfel a ajutat forma politica.

Cunoaștere a sistemelor de papale și venețiene, probabil, a determinat inovații folosite de alți conducători ai statelor italiene, dar trimișii lor au marcat, de asemenea, un important punct de plecare, ca și statutul lor diferit, fiind cel a unui trimis, mai degrabă decât un reprezentant privilegiat. Într-adevăr, introducerea inovației majoră în secolul al XV-lea nu a venit nici de la Papalitate nici de la Veneția, dar de la căpeteniile italiene, în special Ducii de Milan. Prima carte dedicată trimișilor rezidenți, De officio Legati [La Oficiul de ambasador] (1490), a fost al venețianului Ermolao Barbaro, care a slujit într-o misiune specială a împăratului Frederick al III-lea și a fost trimis în calitate de rezident în Milano și Roma.

Continuități și discontinuități în diplomație ar trebui să fie cercetate nu numai în Europa. De asemenea, au existat în cazul relațiilor cu puteri non-

creștine. Relația cheie a fost cea cu Islamul. Stadiul de conflict continu între creștinism și islam a trecut rapid și ulterior, pe un fond de confruntare și conflict care a variat foarte mult, a existat o nevoie de a elabora practici diplomatice. Carlo Magno a avut relații diplomatice cu instanța Abbasid din Bagdad, care se afla în spatele expediției sale de la Umayyad Spania în 778: acesta din urmă a respins autoritatea de Bagdad.

Relațiile diplomatice cu statele islamice din Iberia s-au dovedit de o importanță deosebită, iar evreii au fost frecvent utilizați ca intermediari. Aceste conexiuni, de asemenea, au servit ca mijloace de transmitere culturala ca în cazul în care viitorul Papa Silvestru al II-lea (rd. 999 la 1003) a vizitat Spania mormona în 960 și a arătat un interes în cunoaștere mormona. În aproximativ 950 Otto I, regele de Est Frankia / Germania (de la 936), din Italia de la 951 care a condus ținuturile de limbă germană și nordul Italiei, a trimis o ambasadă la califul Abd-al-Rahman III în Cordova, probabil, pentru a cere Califului a limita raidurile de la baza de maur la Fraxinetum în Provence, raiduri care au amenințat teritoriile lui Otto în nordul Italiei. Răspunsul califului a fost considerat ca fiind extrem de ofensator la adresa creștinismului și emisarii au fost reținuți timp de trei ani ca prizonieri în Germania.

Când Otto i-a eliberat, el a trimis o altă scrisoare Califului jignitoare pentru Islam, scrisoarea a fost scrisa de către un călugăr, John a Gorze, care a căutat aparent martiriu, un obiectiv foarte diferit de cel al majorității emisarilor moderni, și una care demonstrează nevoia de îngrijire, atunci când subliniind continuități și urmărirea evoluției pe termen lung. Sosind în Cordova în 953 sau 954, mesajul și atitudinile lui Gorze au condus la un

impas în care Ioan a fost lăsat în izolare, si in acest fel a fost împiedicat in a prezenta scrisoarea sa califului.

Acest impas a fost rezolvat atunci când Recemundus sau Rabi ibn Sa'id, un Cordovian catolic care a avut un loc important în administrația califului, a plecat într-o misiune pentru Otto la Frankfurt. Ca rezultat, mai multe scrisori diplomatice au fost trimise înapoi cu Recemundus în 956 și Ioan a fost autorizat pentru a oferi cadouri Califului și indemnat să nu predea scrisoarea originală.

Recemundus a fost recompensat cu o episcopie la Al-Andalus (Spania maura), și mai târziu a fost trimis in misiuni în Bizanț, Ierusalim și Siria, o reamintire a naturii îndepărtate a legăturilor diplomatice ale puterilor islamice majore. În mod similar, Sallam Interpretul a călătorit pe scară largă în calitate de reprezentant al Bagdadului la mijlocul secolului al-al IX-lea. Cordova sub Abd-al-Rahman III a primit, de asemenea, ambasadele de la Bizanț și Bagdad. Întregul episod a sugerat necesitatea de toleranță în încercarea de a face cu succes de relații diplomatice inter-culturale. In timp relațiile diplomatice dintre creștini și state islamice au devenit mai previzibile, fiecare nu numai a semnat acorduri cu cealaltă parte, dar în plus, în special în Iberia și, de asemenea, în Est, au căutat rivalități printre celelalte blocuri, pentru a le exploata la negocierea acordurilor. Acest proces a fost văzut la momentul primei cruciade. După capturarea cruciaților de la Niceea turcilor selgiucizi în iunie 1097, împăratul bizantin, Alexie I Comnenul, a fost sfătuit de a trimite cruciații intr-o misiune la rivalul amar a lui Sejulk, Fatimid Egipt. În februarie / martie 1098 un ambasador a lui Fatimid sa întors la Antiohia, care de atunci a fost confiscata de către cruciați, iar ambasadorul pare să fi ajuns la un acord

provizoriu împotriva lui Seljuk din Siria de nord. Cruciații, cu toate acestea, au rupt acest aranjament in Mai 1099, atunci când au intrat pe terenurile lui Fatimid pentru a confisca Ierusalimul.

Ulterior , diplomația a rămas foarte importanta în timpul cruciadelor. De exemplu , după moartea lui Saladin în 1193 , familia sa ,Ayyubids , impartita , aproximativ între Siria și Egipt, iar această diviziune a fost exploatat de către cruciați . În special , Sfântul Împărat Roman Frederic al II-lea , care a pornit la a șasea Cruciadă din 1228 , a realizat eliberarea Ierusalimului (în cazul în care el însuși a fost încoronat rege în 1229) , prin diplomație , nu prin conflict , a reușit si încheierea unui armistițiu cu sultanul din Cairo care a redat atât controlul creștin al Ierusalimului și a stabilit pacea de zece ani . Ulterior, cruciații , în special Ludovic al IX al Franței (r. 1226-1270) , au făcut eforturi intense pentru a realiza o alianță cu mongolii împotriva conducătorilor musulmani locali , în special Mamluk Sultanatul din Egipt, care au răsturnat Ayyubids : au existat încercări repetate să facă apel la Khanids, conducătorul Mongol stabilit în Persia, care într-adevăr a luptat cu Mamluks și a fost în căutarea pentru aliați împotriva lui. În afară de impactul acesteia asupra politicii de putere din Orientul Apropiat, mișcarea cruciata pune în fundal mai multa activitate diplomatica european medievala, și mai ales că a papalității. Cu toate acestea, deși încă semnificative, cruciadele au devenit mai puțin importantă după moartea lui Ludovic al IX al Franței în 1270, în timp ce măsura în care papi au început să folosească cruciadele ca o armă împotriva eretic non-creștini a compromis cauza. Ca și în cazul drepturilor omului de astăzi, mulți lideri și oficiali, probabil, s-au simțit cu adevărat vinovați in a nu face mai mult pentru a îndeplini retorica lor de cruciada,

dar au fost de multe ori interese vitale în joc pentru ei ca să facă mai mult decât a se simții vinovați.

La nivel local, și cu referință mult mai generalizata la cultura și procesele de diplomație, în măsura în care atât Iberia și Estul cruciat s-au caracterizat prin "societăți în simbioză", cum ar fi din secolul al XIII-lea Valencia, a fost, de asemenea, importanta în încurajarea unui proces de negociere. Alianțe de căsătorie au fost importante pentru arta diplomației între creștini și mauri, în special din al nouălea secol pana la al unsprezecelea. Mai mult decât atât, comerțul a fost un motiv puternic în încurajarea negocierea tratatelor, ca între Republica comercial majora a Genovei și Tunisi în secolul al XIII-lea.

Pe de altă parte, a existat o discontinuitate clară între contactele occidentale medievale și la începutul modernității, cu statele indiene. Sosirea lui Vasco da Gama în apele indiene la comanda navelor portugheze din 1498 a marcat un nou început.

Au fost, desigur, conexiuni de la distanță între creștinătate și Societățile non-europene înainte de secolul al XV-lea, și aceste conexiuni sunt demne de atenție. De exemplu, căutare creștinătății de noi aliați împotriva Islamului, sau, mai degrabă, cele mai proeminente adversarsitati islamice, au condus la realizarea de relații diplomatice din Asia și Africa, în special cu mongolii și cu Abisinia (Etiopia), țara miticului Prester John . Trimiterea unei misiuni în Europa de către împăratul Zara Yakob de Abisinia în 1450 a fost bine venita în Europa, dar Mamluk Egipt a încercat să saboteze conexiunile. In parte expansiunea portugheza in Africa de vest in secolul al XV-lea era destinata de asemenea pentru a asigura aliați si resurse, in special aur.

Astfel, nu a existat nici o schimbare bruscă în secolul al XVI-lea către o diplomație mai îndepărtata, dar a existat o accelerare in a urmării noi oportunitati. Ca un memento, cu toate acestea, au existat continuități, adică această căutare a fost în parte încă îndreptata împotriva oponenților islamici. Marocul a rămas un adversar cheie pentru Portugalia. Cu toate acestea, rivalul principal a fost extinderea Imperiului Otoman, care a controlat lumea islamică, si Europa, de la Crimeea (un vasal otoman din 1475) în Algiers (din 1528). Cu toate acestea, pentru a indica complexitatea relațiilor diplomatice, atât în Crimeea și Algiers, acestea s-au bucurat de o autonomie considerabilă, în vigoare, vasali, au pe această bază, atât în cadrul Imperiului Otoman și în afara lui.

Europenii au avut tendința de a vedea și de a înțelege lumea exterioară, în termeni familiari. Ideologia, coeziunea internă a Chinei și politica externă au fost de neschimbat. Cu toate acestea, în relațiile cu China Împăratul definește prezența și ierarhizarea relațiilor cu străinii .Acestea au fost menținute de către chinezi în termeni de ritualuri care au fost foarte diferite de cele din marea epoca a diplomației europene în secolul al XIX-lea, dar care , ca și acesta din urmă, foarte mult au reflectat un accent comun pe practicile stabilite și pe convențiile care au fost întreținute și valorile exprimate.

În China, accentul a fost pus mai mult pe prezentarea de cadouri, reflectând primul tribut și apoi, din partea chinezilor, aprobarea. Acest sistem tribut a fost destinat pentru a asigura relațiile externe minime, și de a asigura, în special, stabilitate într-un liniștit sistem de dependență de Împărat. Nu se prefera o alternativa, în general și nici nu s-a căutat, dar acea alternativa ar fi fost de relații internaționale active care ar necesita o căutare activă de

cooperare, un proces care ar putea compromite poziția imperiala pentru ceea ce se presupune necesitatea de cooperare. De asemenea, sistemul chinez a demonstrat un mai mare accent general pe ritual. De exemplu, sacrificii în numele împăratului, ca fiu al Cerului, cu munții si râurile sub domnia sa, a reprezentat o dominație imperială care a inclus sens moral, si care a fost văzut ca o reflectare a superiorității chineze.

Este important să fie luate în considerare natura relațiilor afluente din China deoarece acestea arunca lumină asupra gamei de posibile culturi și practicile diplomatice în timpul de dezvoltare a diplomației europene. Poziția împăratului chinez a fost confirmata de respect, iar acest punct de vedere era de așteptat de la străini barbari, precum chinezii.

Astfel, o relație de stăpân și vasal a fost înscrisa din punctul de vedere al poporului chinez atât in relațiile interne cat si externe. Această relație a fost gasita si în practica de a confirma succesiunea domnitorilor străini care au asigurat, în ochii Chinei, legitimarea lor, precum și relația de vasalitate.

Relația cheie a fost una personală, între împărat și cei mai mari tributari, exprimata prin misiuni, cadouri și confirmata prin scrisori. In 1044 domnitorul Tangut Li Yuan-Hao a fost de acord a se referi la sine însuși ca "subiect", atunci când abordează Împăratul Song, punând capăt unui război care a început în 1038, când el însuși a fost proclamat împărat al Imperiului Marii Hsia și a refuzat să trimită tribut anual, măsuri care au fost inacceptabile pentru Song.

În mod similar, în zona Mediterană, conceptele de vasalitate și tribut au fost folosite pentru a demonstra suzeranitatea și, de asemenea, ca moneda de schimb in legăturile diplomatice, deși realitatea relației a fost adesea diferită de cea exprimată în aceste concepte. Din 1269, Carol de Anjou,

rege al Siciliei, a prevăzut în schimburile diplomatice cu al-Mustansir, Emirul din Tunisia, în calitate de "credinciosul nostru", dar el nu a fost cu siguranță credincios, iar fraza a fost în schimb o aspirație de a avea primatul in o parte din un curent diplomatic stabilit. Ca o recunoastere de superioritate chineza și suzeranitate, tributarii străini purtau robe Ming ceremoniale. Pentru chinezi o confirmare a superiorității culturale a fost importanta, iar popoarele vecine au fost clasificate de acest standard.

Paralelele a putut fi găsite în alte sisteme imperiale. Astfel, Bizanțul tratează vecinii ca barbari și a căutat să-i impresioneze cu afișaj și ceremoniale, făcând asta, pentru a-i lega într-o relație de subordonare în care vor acceptat noțiunile ierarhice ale Bizanțului. Afișare și ceremonie, pentru care un exemplu clasic este descrierea în Cronica Primara Rusa, primirea unui ambasador în 960s, au fost elemente cheie ale centrului cultural de control al bizantiului. Aici ideile moderne de frontiere definite, care delimitează în mod clar domeniile de suveranitate distincte, fiecare cu drepturi egale, au fost absente. În schimb, recunoașterea de control sau de suzeranitate a fost cruciala la Bizanț. Mai mult decât atât, conceptele de afișare și de ceremonie au fost un aspect al consumismul vizibil și plăcerea care ar putea ajuta Bizanțul la atingerea obiectivelor sale diplomatice, în special prin furnizarea de influența psihologica asupra vizitatorilor impresionabili, o temă de lungă durată în desfășurarea diplomației. Acest lucru reflectă influența, de asemenea, măsura în care ceremonialele au sugerat un rol deosebit de eficient cu conceptul de Rai. Accentul pus pe maiestoasele ritualuri de curte ca un mijloc de a impresiona trimișii din străinătate, și de asemenea, să demonstreze subjugarea lor, a fost moștenit de la Bizanț, la fel ca multe altele, de la Muscovy, auto-intitulata a treia

Romă, și au fost practicate acolo în secolul al XV-lea. Cu toate acestea, în același timp, în mod ironic, Marii Duce Muscoviti au trebuit să plătească tribut la Khans din Crimeea.

Afișaj și ceremoniale au fost mijloace semnificative de a exprima o viziune asupra lumii, și altfel de a încerca să-l impună. O astfel de cultură a diplomației poate induce în eroare, dar ceremonia a fost întotdeauna esențială pentru desfășurarea publică a diplomației, și de multe ori pentru comportamentul său privat. În ceea ce privește prima, tablouri încărcate cu simbolism ramân extrem de importante, ca și în introducerea de lideri in fotografii la summit-uri, alegerea de site-uri pentru a le pentru a posta, sau într-adevăr, mâncăruri și băuturi servite la dineurile de stat, în special proveniența lor. Eșecul lui Gordon Brown de a asigura o întâlnire unu la unu cu președintele Obama în timpul vizitei sale în SUA, în septembrie 2009 a fost văzută ca o mustrare publică, care rezultă din furia americana legata de eliberarea din partea Britaniei, unui terorist libian. Setările de ceremonial au variat foarte mult, și în perioada medievală, nu a fost doar un caz de activitate în interiorul palatelor. Vânători regale au fost, de asemenea, importante, nu în ultimul rând, dar nu numai în Persia ci si in nordul Indiei și Turkestan.

Deși noțiuni bizantine de ierarhie internațională au oferit o imagine a lumii coerentă, ele nu ar putea oferi o bază de diplomație, în special - dar nu numai - cu state care nu au acceptat ideologia lor, de exemplu, de la mijlocul secolului al șaptelea, statele islamice. În persoana a Califului, acesta din urmă a susținut o autoritate care corespunde pretenților bizantine. Într-adevăr, alături de un accent pus pe reprezentările culturale de persuasiune, Bizanțul a urmat, de asemenea, o politică realistă, crearea

unui minister responsabil pentru afacerile externe și care detine negociatori profesioniști. Bizanțul a urmărit o foarte greu gandita, bine informata și practica diplomatie cu vecinii săi, în mare parte bazata pe principiul divide și conduce, mai ales față de nomazii din stepa rusă, și mai târziu cu privire la turcii din Asia Mică. Un manual pentru aceasta diplomație supraviețuiește în forma De Administrando Imperio a împăratului Constantin Porfirogenetul vii de la c. 948. Prin domnia împăratului Manuel al II-lea (1391-1425), Bizantul a avut un reprezentant rezident la curtea otomană (turcă), care, a fost, de asemenea, un semn de slăbiciune.

Mai multa superioritate culturala și ideologica a fost, de asemenea, în joc pentru China și, în plus față de noțiunile lor de superioritate, a existat un grad de realism în punerea lor în aplicare din partea chinezilor. Într-adevăr, alături de punctul de vedere exprimat anterior că un sistem afluent a fost cu siguranță modul ideologic preferat Han (140 î.Hr.-220 CE), înainte de secolul al XIX-lea, au existat mereu alte precedente, care ar putea fi aplicate atunci când este necesar. Alternativa de o căutare activă de cooperare în afara Chinei a fost adoptată în mai multe rânduri, ca atunci când Song împăratul Zhenzong ajuns la acord de Shanyuan cu invadarea Kitan Liao în 1005 și, atunci când Song s-a aliat cu Jurchens pentru a zdrobi pe Kitan Liao pe frontiera de nord în secolul al XII-lea.

Mult depinde de situația specifică și configurația forțelor, pentru conducătorii chinezi au fost capabili de a avea de a face cu alte puteri practic egale de facto, iar în unele perioade chiar abordat paritatea oficială în practică diplomatică. Într-adevăr, chinezii au avut o multime de precedente pentru interacțiunea de la egal la egal cu state suverane în mod eficient pe o bază de egalitate formală, datând din perioada de timp între

destrămarea statului Zhou în secolul VIII î.Hr. și unificarea Qin, în 221 î.Hr., o perioadă în care au existat mai multe state în China, în special în perioada statelor Warring (403-221 î.Hr.).

Ca și în cazul relațiilor dintre creștini și musulmani în Mediterană, comerț și tribut au fost legate în relațiile complexe dintre China și vecini sau aproape vecini, cum ar fi Tibetul sau, în secolul al XV-lea (CE), terenurile Timurid din Asia Centrală. Oferta de bunuri din partea trimișilor și comercianților, precum și primirea de bunuri din China a oferit o modalitate de a asigura profit reciproc. Cu toate acestea, această relație a fost, instabila (si nu numai), deoarece fiecare parte s-a bazat pe a gasi aceeași valoare în calitatea sau cantitatea de bunuri schimbate. Această problemă, de exemplu, a cauzat probleme majore în relațiile cu China si Asia Centrală în secolul al XV-lea, în special cele cu Hami și Samarkand.

Sistemul chinez se confruntă, de asemenea, cu probleme în utilizarea abasadorilor tributari in relatii cu vecinii lor pentru a urmări interesele comerciale. Astfel Jurchens la nord-est de China Ming (mai târziu baza imperiului Manchu care răsturnat Ming, în secolul al XVII-lea), utilizeaza ambasadori, în scopuri comerciale, care au depășit atât natura controlată a comerțului din China și, de asemenea, a adus profit și prestigiu pentru cei care au luat parte la comerț. Relația tribut / comerț sa schimbat apoi împotriva chinezilor, dar, în același timp, a fost o modalitate de a păstra pacea, în special în secolul al XVI-lea.

În schimb, atunci când a existat o defalcare în relații, ea sa concentrat adesea asupra ambasadelor, la fel ca în 1466, atunci când guvernul Ming a închis și, ulterior, executat liderul Jurchen, Tung-shan, care a condus o ambasada pentru a se plânge cu privire la cadourile oferite de către chinezi

pentru tribut. Dacă ritualul nu a asigurat respectul, în special de la Vietnam în China, sistemul tributar a rămas formularul standard al diplomației chineze. Într-adevăr, ritualul sistemului tributar ar putea servi pentru a ascunde și a confirma schimbări de putere care au fost neplăcute pentru China, cum ar fi cucerirea Vietnamului a statului cambodgian Champa la mijlocul secolului al XV-lea. În teorie, China a menținut superioritatea moralitatea și practicitatea, dar sistemul tributar ar putea atenua tensiunea și furia, care în parte a fost un aspect al co-existenței unor poziții contradictorii, o abilitate cheie în relațiile diplomatice.

Puncte de vedere similare ar putea fi găsite la alte puteri imperiale, de exemplu Rusia. Unde Rusia a văzut tributul ca un jurământ de credință de către șefii popoarelor de pe frontiera acestuia, l-au privit ca un tratat de pace cu obligații reciproce. Tensiunile au fost comparabile în relațiile dintre America de Nord si triburile indiene din America și, în primul rând, puterile coloniale europene și mai târziu, Statele Unite ale Americii.

Cu toate acestea, o varietate de opinii a oferit flexibilitate, precum si o potențiala cauza de tensiune. În cazul în care, sistemul tributar nu a fost practicat cu o flexibilitate suficientă de către chinezi. Nu a fost, de asemenea, un eșec in a înțelege consecințele sosirii a puterilor europene: dorința lor de comerț a asigurat că acestea ar putea fi incluse în sistemul tributar chinez, dar acest proces a izbucnit în secolul al XIX-lea.

Pe termen lung, prin urmare, sistemul tributar chinez nu avea suficientă flexibilitate, cu toate că durata de timp în care a fost utilizat sugerează ca trebuie folosita multa atenție înainte de al trata ca pe un etos anacronic și mijloc de diplomație. Ultimul punct de învechire nu dovedește că sistemul a fost necesar secundar, sau chiar redundant, în secolele anterioare, și o

pozitiva re-evaluare a sistemului chinez poate fi văzută ca un aspect al îmbunătățirii generale a istoriei diplomatice chineză din anii 1930 , una caracterizată de o mai mare utilizare a surselor din Vestul Chinei. În ultimele decenii a existat o mai mare disponibilitate de a aprecia rolul forței și militarismul în istoria Chinei, precum și măsura în care a existat o dorință de conciliere, cum ar fi acordurile de rudenie inventate, sau pretențiile de suveranitate universală.

Hotărârile bazate pe evoluțiile Chinei sunt importante pentru a oferi Statului Chinez un grad de continuitate instituțională mai mare decât cea a altor state non-occidentale, și elemente similare, în special de suzeranitate și vasalitate, au fost observate în altă parte, de exemplu, în Mexicul Aztec și în Etiopia în secolului al XX-lea, dar a existat de asemenea, o nevoie de a aborda cauzele și consecințele distinctiv de Vest în dezvoltarea diplomației rezidențiale. In afara Europei a fost observata diplomația cu trimiși speciali , cum ar fi Khan'Alam, Mughal trimisul (indian), la Shah Abbas din Persia în 1613. Cu toate acestea, se susține că distanțele care separa marile puteri (Mughal și capitalele Safavid, Delhi și Isfahan, au fost separate de întinderi între nordul Indiei și vestul Persiei) și lipsa de un sentiment de egalitate, pe de o parte, de exemplu, cea a Imparatilor Chinezi si a Sultanilor Otomani (Turci), a afectat utilizarea unor astfel de emisari și a descurajat dezvoltarea unui sistem comparabil de diplomație rezidențiale. Rolul religios al acestor conducători a contribuit la această situație.

Revenind la China medievală, politicile interne și internaționale nu au fost clar diferențiate de chinezi, și acest punct reprezintă o provocare pentru orice discuție clară de dezvoltare a unei diplomații separate, una specifica pentru relațiile internaționale. De exemplu, în mare parte a Chinei era un

număr mare de oameni non-Han, care au fost doar sub controlul indirect al statului. Ei au fost conduși de șefii nativi, investiți de guvernul imperial, care a furnizat serviciul militar de stat și impozitele, și au fost nevoiți sa trimită misiuni tributare la Beijing, la fiecare trei ani. Această situație a fost abia diplomație așa cum este înțeleasă în mod oficial, și totuși este dificil de văzut cât de departe această situație se poate distinge de la diplomație în cazul Chinei. Acest lucru implică o claritate cu privire la frontiere, la independență, la natura statelor și existența unui sistem de state care este nepotrivit.

Acest punct de vedere asupra diplomației în China poate fi repetat pentru alte state non-vestice, de exemplu India Mughal, care a avut foarte multe frontiere interne, precum și pentru statele europene. Într-adevăr, acest element în relații și atitudini a oferit o continuitate importanta în diplomația practicata de către acestea din urmă, ridicând întrebarea dacă politica externă a existat în cazul în care cea mai mare parte a activității diplomatice a implicat vasali și stăpâni, și / sau a relațiilor dintre puteri vecine cu sens insuficient pentru a le înțelege ca statalități separate. Această continuitate a fost aleasa în așa fel încât privește mai multe state in care monarhii au condus o serie de teritorii distincte, de exemplu Monarhia Habsburga, care, sub împăratul Carol al V (r. 1519-1556), a inclus Austria, Spania și multe parți din Italia, fiecare la rândul său împărțită în mai multe teritorii cu identitățile lor separate.

Cu toate acestea, în același timp ca și continuități, au existat evoluții importante pe termen lung în natura diplomației în Europa în ultima jumătate de mileniu, care au fost de relevanta importanță pentru caracterul de diplomație în alte parți. În parte, aceste evoluții reflectă idei și practici

în cadrul unei lumi autonome de diplomație, dar acestea au fost, de asemenea, legate de mai multe teme ample de birocratizare, inclusiv profesionalism, specializare, precum și achiziționarea și aplicarea informațiilor. Aceasta relație, prin urmare, este una care trebuie să fie studiata, cum sunt cele între diplomație și globalizare, politici publice, diviziunea ideologică și ONG-uri (organizații non-guvernamentale). Fiecare dintre acești factori a afectat de asemenea modele care ar putea fi utilizate pentru a analiza sau a explica atât comportamentul diplomatic cat și taxele diplomatice. Există o tendință de a vedea globalizarea, politicile publice, divizarea ideologică și ONG-urile ca aspecte ale lumii moderne, dar acest lucru este înșelător. De exemplu, pentru a încerca o definiție, ONG-urile au fost importante pentru lumea diplomației bisericești, cu iezuiții sau Ordinul lui Isus, un ordin Clerical catolic internațional sub conducerea papalitatii, fondat în 1534, ca parte a Reformei catolice a secolului al XVI-lea. El a avut propria structură și a negociat pentru a promova punctelor de vedere și intereselor sale în Biserică, în lumea catolică, și dincolo de ea, în special în China.

Este de asemenea important să se fie luata în considerare cât de departe funcționarea și calitatea diplomației ajutata sau împiedicata de statele (și ONG-uri) care le practicau. Această întrebare este mai grea deoarece statele datorau succesul și eșecul nu numai factorilor structurali, cum ar fi resursele și capacitatea economica, dar, de asemenea, jocului de urgență în conjuncturi specifice. În special, succesul militar și diplomatic era o combinație interacționata, nu în ultimul rând datorită rolului de alianțe. Acestea au acționat ca multiplicatori de forța si în același timp au si înscenat angajamentele și, prin urmare, parametrii obligațiilor diplomatice.

Astfel, în războaiele Italiene (1494-1559), Habsburgii au căutat exploatarea animozității de lungă durată a Angliei față de Franța, în scopul de a distrage atenția monarhilor francezi de la urmărirea ambițiilor italiene. În același timp, alianțele rezultate au plasat Habsburgii într-o situație care trebuia să fie gestionate cu grijă, pentru a evita limitarea opțiunilor lor. Există o tendință de a trata astfel de angajamente în, termeni "rațională", realiști, ca aspecte ale unui sistem de statele moderne, dar alianțele au inclus, de asemenea, angajamentele dinastice, în special Catherine de Aragon (mătușa lui Charles v), ca soție a lui Henry VII al Angliei si cei doi fii, în primul rând Arthur (1501) și apoi, după moartea sa, Henry VIII (1509), precum si Philip al II-lea (fiul lui Charles), în calitate de soț pentru fiica acestuia din urmă de către Catherine, Regina Maria.

Unirea din 1554 a produs un copil, apoi a rezultat o noua politica, cu o rearanjare de carti în setul monarhiei multiple. Același aspect a fost adevărat si pentru uniunea fără copii al Francisc al II-lea al Franței (r. 1559-1560) si Mary, regina Scoției (r. 1542-1587), o casatorie (în 1558), care a servit scopul geopolitic francez de fixare a Scoției în dușmănie cu Anglia precum și alte obiective dinastice. Eșecul acestor uniuni pentru a produce fie un copil sau o alianță care sa supraviețuiască casatoriei servește ca un memento că diplomația a ajutat in a face posibile evoluții majore, dar, de asemenea, ar putea realiza atât de mult.

Un accent pus pe considerentele dinastice ar putea atrage în cele din urmă atenția asupra unei tensiuni latenta între suveran ca actor-cheie și dezvoltarea unui sentiment de comunitate politică separata de monarh. Cu toate acestea, în această perioadă, sistemul politic, și desemnarea de obiective, a rămas concentrata pe monarh. Într-adevăr, Gloria regala a

ajutat la integrarea grupurilor eterogene in statele treptat emergente, și a fost, prin urmare, legata de practica de vasalitate la nivel "internațional".

Orice accent pe rolul de alegere în relațiile internaționale, în angajament, in politici si explicații, conduce în mod necesar o mare atenție la circumstanțe specifice, chiar persoane fizice, precum și la capacitatea de a aprecia sau a influenta direct evenimentele. Astfel, calitatea diplomației este în cauză. Această calitate se referă nu numai la ideile și capacitatea diplomaților , dar, de asemenea, la natura guvernului, atât în general, cat și cu referire specifică la birourile externe.

Există o tendință Whiggish în multe dintre conturile sinoptice ale diplomației, una care prezintă un model de dezvoltare pozitiv de îmbunătățire a profesionalismului si o creștere a istitutionalismului pentru diplomați și birouri externe, și de asemenea, transporta atitudini moderne, obiective și sisteme înapoi în trecut. Argumentul în această carte este faptul că acest model este nesigur. Au fost schimbări, dar, în afară de riscul obișnuit de teleologie, a judeca aceste modificări este foarte greu din cauza lipsei unor criterii clare. De exemplu, un cont recent de diplomație in limba engleză în timpul domniei lui Edward al II-lea (1307-1327) notează:

Având în vedere stabilirea ulterioară a blocurilor marilor puteri și imperii, straturi subțiri de "mari aliante", și blocuri ideologice mai ales moderne, manevrele medieval pe termen scurt par ad-hoc, dar acest lucru nu înseamnă că afacerile externe au fost haotice.

În schimb, acest cont susține că interesele au fost judecate și urmărite în timpul domniei cu beneficiul de a avea emisari eficienti și informații adecvate, o abordare care subliniază argumentul anterior pentru domnia anterioara că diplomația internațională în această perioadă, a fost o artă

calificata și dificila. Mai mult decât atât, este clar că anumite caracteristici pe termen scurt și ad-hoc descriu, de asemenea, politica externă moderna. Ambițiile îndrăznețe și dorința de amploare ale multor monarhi medievali ar putea părea ridicola: Henry III al Angliei (1216-1272), de exemplu, adăugând la interesul său în asigurarea ajutorului german pentru a-și recâștiga terenuri pierdute în Franța, un proiect pentru a cuceri Sicilia, ca parte a unui plan de succes pentru al putea avea pe fratele său, Richard de Cornwall, ales Sfântul Împărat Roman și, de asemenea, pentru a transmite o cruciadă. Cu toate acestea, chiar dacă a prezentat în termeni diferiți, oportunitățile, combinațiile și consecințele trasate de către mulți lideri moderni sunt, de asemenea, bazate pe o încredere improbabila în capacitatea lor de a determina evenimentele.

Au fost, de asemenea, îmbunătățiri în practica diplomatică, dar acestea trebuie să fie discutate ca parte a unei situații complexe în care încearcă să asigure o îmbunătățire de ce de multe ori nu a reușit, în timp ce practici diplomatice au încălcat frecvent standardele instituționale. Aceste încălcări reflectă nu numai defectele administrative, ci, de asemenea, caracterul istitutilor și a naturii politice. Pentru a lua Brazilia, puterea leader din America Latină, trimisul britanic în 1907 a descris Baronul do Rio Branco, un Minister Străin cu o mare reputație:

Neglijența și dezordinea lui sunt îngrozitoare. Masa lui este acoperita pur și simplu cu documente, la rândul lor, acoperite cu praf. Acesta este, probabil, un praf magic în care dispar multe dintre scrisorile noastre private pregătite cu grijă și memorandumuri pe probleme presante și, posibil, chiar Notele noastre, de care nu am auzit nimic nou.

În 1921 a fost un alt emisar britanic și un alt ministru de Externe, dar situația a fost similară, raportările fostului, "Este dificil de a descrie sentimentul extraordinar de ineficacitate care se atașează la toate de-a face cu ministrul.' Aceste defecte, cu toate acestea, nu împiedică Brazilia in a stabili frontierele sale cu Uruguay, Paraguay, Peru, Ecuador, Columbia, Venezuela, și nici de la a juca un rol în Primul Război Mondial ca unul dintre membrii Consiliului Ligii Națiunilor. Cu toate acestea, nu a fost abia o sugestie că desfășurarea Itamaraty (Serviciul de Externe brazilian), a fost potrivit standardelor posibile.

Observații similare pot fi făcute situației actuale în Marea Britanie. Astfel, Domnul Malloch-Brown, Adjunctul Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite înainte de a deveni ministru la Ministerul de Externe în 2008-9, sa plâns că guvernul britanic nu avea "gândire strategică" și profesionalism.

Astfel de remarcări, care pot fi ușor reproduse, indică necesitatea de precauție înainte de a propune narațiuni de îmbunătățire clară. Alături de deficiențele instituționale, aceste remarcări, de asemenea, îndreaptă atenția la primatul politicului în determinarea succesului diplomatic. Cu toate acestea, calificarea personala a jucat de asemenea un rol. Jacob Anton van Gansinot, reprezentantul conducătorilor Wittelsbach a Provinciilor Unite (Olanda) 1716-1741, a remarcat în 1728 că a luat mult timp pentru a câștiga prietenia olandezilor și cere o conformitate cu obiceiurile lor, inclusiv de a bea, a manca si a fuma. El a contrastat succesul sau cu cel al trimisului austriac recent sosit, Wenzel, contele Sinzendorf.

Politica în altă formă, eventuala putere a statelor occidentale, precum și capacitatea lor de a stabili norme, este de consecința datorata faptului că

duce la o camuflare a evoluțiilor în altă parte. Aceste evoluții sunt discutate pe larg în această carte, în parte din cauza dovezilor pe care le oferă asupra modurilor diferite în manipularea diplomației rolurilor diplomatice. Mai mult decât atât, vitalitatea continuă a metodelor non-occidentale în secolul al XIX-lea ar trebui să califice tendința de a scrie de Metoda diplomatica și progresele înregistrate în ceea ce privește difuzarea normelor occidentale.
Această tendință are, de asemenea, capacitatea de a construi acorduri și practici de international law, fără ca acestea să fie bazate pe un sens clar de superioritate a modelelor occidentale. Stabilirea unor principii de neutralitate maritima în Marea Mediterană oferă un exemplu bun, ca aceasta neutralitate a fost o punte intre creștinătate și Islam și o bază pentru declarația pe această temă adoptată la Congresul de la Paris din 1856. Aceste principii au fost definite și menținute prin tratatele europene (de Vest), cu puterile din Africa de Nord Barbary, deși, ca și chinezii, turcii au preferat ideea acordării de securitate la puterile occidentale pentru a fi obligați să vină la acorduri cu ei. Concentrarea asupra relațiilor cu puteri non-occidentale, pe comerț, și cu privire la situația de pe mare, toate servesc pentru a sublinia, măsura în care narațiunea standard de creștere a diplomației, din Italia renascentista prin soluționarea westphaliana din 1648, necesită o completare, care este sarcina cheie a acestei cărți.

Paginile 46-53-Molocea Ștefan, MSSC

În ceea ce privește situația modernă timpurie, este necesar să apreciem dinamica statelor dinastice moderne de început, atât europene, cât și ne-europene, în special a impactului implicațiilor dinastice, mai ales a precedenței, prestigiului și a succesiunii, și a rolului călăuzitor al

monarhului[i]. Astfel, ar fi o greșeală să criticăm pe cei din urmă în sensul murdăririi apelor managementului politicii externe[ii]. Acest argument din urmă reprezintă un eșec serios în a înțelege natura relațiilor internaționale moderne timpurii și, în particular, a rolului central jucat de prinți în crearea și susținerea entităților politice care au fost expresia dinasticismului proprietății, a determinării scopurilor lor și a atinge implementarea lor. Un factor legat de aceasta, diplomația, cu excepția Veneției, Genovei și a altor orașe-stat, a fost în esență o instituție princiară, în care loialitatea a fost un element cheie în numiri[iii].

Critica rolului monarhilor este un aspect al modernizării încercate în diplomația pre-1800: atât tendința de a căuta elementele și curentele modernizatoare, cât și de a judeca perioada din persectiva a cât de mult aceasta s-a conformat modernizării. Această abordare este anacronică. La fel sunt și alte asumpții, cum ar fi exagerarea rolului potențial al pregătirii, în oponență cu abilitățile sociale, în diplomația *vechiului regim*, și a tendinței de a minimaliza motivația religioasă și subiectele ecleziastice în relații. Fie că anacronismul este sau nu subiectul discuției, este totodată rezonabil să întrebăm cât de adevărat este că asumpția modernă, potrivit căreia diplomația ar trebui să constituie și să reflecte o mutualitate și o ecualitate a reprezentării și negocierii, este o asumpție care poate fi aplicată și trecutului, fără detaliere.

O astfel de asumpție este centrală conceptelor moderne de diplomație și a sistemului internațioanl, dar poate fi privită ca doar una dintre mijloacele diplomației, un număr care trebuie privit în termeni de potrivire pentru scop, și fără niciun sens al ierarhiei calității. De exemplu, relația tributară dintre Coreea și mai înâi China dinastiei Ming, iar mai apoi

cea a dinastiei Manchu, poate fi privită drept precursoarea unei relații de stabilitate până în 1870. Vasalitatea a asigurat ne-intervenția, proces mediat de către diferitele tratate. Această relație a fost încheiată de către intervenția Japoniei în Coreea, care în final a produs nu un sistem diplomatic „modern", ci o forma diferită de relaționare imperială când Japonia a devenit putere colonială prin anexarea Coreei în 1910[iv].

Această tranziție subliniază pericolele tratării tiparelor și cronologiei europene ca fiind normative când discutăm despre diplomație la nivel mondial. Într-adevăr, chiar și în Europa, sistemul internațional și situația diplomatică, inclusiv mijloacele diplomației ar fi arătat foarte diferit față de sumarul istoric obișnuit al diplomației europene, dacă perspectiva ar fi fost una din 1810 sau din 1941, când Napoleon, respectiv Hitler, dominau.

În general, este important să punem accentul pe limitările organice ale diplomației europene în perioada modernă timpurie. Accentul se pune în mod obișnuit pe modernizare prin stabilirea unor ambasade permanente, care suportă greul abordării Whiggish. Hamish Scott a scris despre „simțul familiar" al diplomației, „acela al managementului pașnic și continuu al relației dintre state"[v].

Totuși, lăsând la o parte întrebarea dacă permanența a fost o schimbare de paradigmă sau nu, marea parte a conducătorilor nu au păstrat astfel de ambasade pentru mult timp. Aceasta s-a datorat asumpțiilor despre cum ar trebui conduse relațiile internaționale, dar și asupra chestiuniilor mai practice, cum ar fi costul, dificultatea identificării diplomațiilor potriviți și absența problemelor care solicită negocieri. Mai mult, accentul pus pe crearea unei rețele diplomatice integrate prin aceste

ambasade subestimează faptul că o astfel de rețea nu a existat de fapt în întreaga Europa.

Accentul, în schimb, a fost adeseori pus pe relații bilaterale episodice, care arătau costul, riscul și întârzierile călătoriilor; în schimbul ambasadelor permanente, conducătorii puteau folosi proprii curteni pentru misiuni speciale, puteau folosi în comun un agent sau se puteau baza pe buletine secrete. Prima opțiune reflecta practica învechită, din timpuri antice, că trimisul era un mesager de încredere, și astfel demn, care în general era așteptat să se întoarcă la curtea sa cât mai repede cu putință. Această practică a fost cea dominantă în Europa medievală. Așteptările ca un trimis să aibă abilități oratorice era un aspect moștenit din rolul său de mesager.

Mai general, orice povestire teleologică despre dezvoltarea unui sistem diplomatic tinde atât să scape din vedere numărul și rolul proiectorilor diplomatici neacreditați care agitau apele, dar și să cuprindă asumpții despre calibrul și abilitatea diplomaților, care sunt caracteristici greu de evaluat în practică. Această dificultate este în special acută dacă abilitățile sociale sunt luate în considerare, întrucât ele nu se potriveau teoriilor birocratice. În schimb, abilitatea de a negocia a fost testată mai putin continuu decât abilitățile de curte, din moment ce influența unui trimis reflecta frecvent abilitatea sa (și mereu era acesta cazul la bărbații acelei epoci) de a face o impresie bună la curte. Acest fapt ne amintește de dimensiunile socio-culturale ale diplomației, care au fost înscrise în termeni de valoare a unei elite sociale speciale, la fel ca cele ale unui grup profesional suprapus.

Proeminența socială a venit, totuși cu o atitudine de contractualism politic în Coroană și elită, monarh și aristocrați, și această atitudine putea afecta comportamentul trimișilor. O formă ficțională a acestui fapt a apărut în Henric al IV-lea, Partea Trei, o piesă istorică din 1590, de William Shakespeare și alții, în care Richard, Earl de Warwick, „făuritorul de regi", îl denunță pe Edward al IV-lea (r. 1461-70, 1471-83), sub care a servit și împotriva căruia s-a răsculat:

Când m-ai umilit în ambasada mea,
Atunci eu te-am degradat din Rege,
Și acum tu vii să te fac Duce de York. Vai,
Cum poți tu guverna un regat
Când nu știi să folosești ambasadori.[vi]

Ambasada lui Warwick, de obicei, a implicat negocieri maritale în numele lui Edward ca parte a unui model complex de diplomație care să cuprindă Anglia, Franța și Burgundia. Warwick a negociat pentru o căsătorie franceză a lui Edward, dar în 1464 Edward s-a căsătorit secret cu Elizabeth Woodville, om de rând.

Astfel de ambasade maritale internaționale au fost efectuate de către cei de la vârful societății. În 1466-7 a fost un caz de diplomație maritală proaspătă care i-a implicat pe Warwick și pe viitorul membrilor celor trei familii conducătoare, în timp ce, în 1567, Thomas, al 3-lea Earl din Sussex, l-a visitat pe Maximilian al II-lea, Sfânt Împărat Roman, să-l învestească cu Ordinul Jartierei și să negocieze o alianță maritală între arhiducele Charles și Elizabeth I, care, în final nu a avut loc. Sussex, care a avut un trecut militar, de asemenea, a avut o experiență diplomatică legată de negocierile maritale: cu marchizul de Northampton în Franța în 1551,

pentru a aranja o căsătorie între Edward al VI-lea și Elisabeta, fiica lui Henric al II-lea al Franței, o căsătorie care nu a avut loc, iar în 1554 la Bruxelles și Spania, pentru a promova propusa căsătorie a Reginei Maria și Filip al II-lea al Spaniei, care a avut loc mai târziu acel an.

Cultura de reprezentare internațională și de negociere a afectat, desigur, compoziția corpului diplomatic. Atât cultura cât și corpul pot fi considerate ca anacronice din perspectiva de astăzi, dar valorile au fost cele de afișaj, proeminență și legătura socială, și acestea au fost aspecte importante ale *entrée-ului* diplomatului la curte. Aceste valori au fost o expresie a rolului trimisului ca reprezentant al, în substitut pentru, suveran, un rol subliniat de măsura în care conducătorii, de asemenea, s-au întâlnit și s-au angajat în diplomație în persoană, ca atunci când Richard al II-lea al Angliei s-a întâlnit cu Charles al VI-lea de Franța în 1396, și Frederick III, Sfântul împărat Roman, s-a întâlnit cu Charles Bold, ducele de Burgundia în 1473, în timp ce Edward IV al Angliei și Ludovic XI al Franței s-au întâlnit doi ani mai târziu. Utilizarea celor proeminenți social în diplomație a reflectat, de asemenea, importanța reputației în susținerea prestigiul care a acționat ca un lubrifiant pentru cooperare internațională și internă.

Mai mult decât atât, rolul elitei sociale a capturat și alte scopuri utilitare. Dimensiunea-costurilor comune ale guvernării a fost o problemă-cheie. La fel ca și cu comanda militară, așa și cu reprezentarea diplomatică, a fost un element important de a încredința responsabilitatea celor cu poziție socială care ar putea suporta o parte din cost și de a strânge o parte din creditul necesar. Corespondența privată și de multe ori și cea publică a diplomaților a fost dominată de probleme de salarizare și cheltuieli,[vii] din care ambele au fost de obicei în arierate, în timp ce fiecare, mai ales

aceasta din urmă, a fost considerată ca fiind inadecvată. Rodrigo Gonzalez de Puebla, care în 1487 a devenit primul diplomat rezident în Londra, deservindu-l pe Ferdinand, regele de Aragon (care a condus, de asemenea, Sicilia și Sardinia) și a stat acolo pentru marea parte a perioadei până la 1508, a fost în mod constant lăsat neplătit, și s-a plâns în consecință.

Costurile erau o problemă reală la curțile mai scumpe, cum ar fi Viena, unde diplomații trebuau să mențină o statură costisitoare; acest factor a fost un motiv suplimentar pentru a numi oameni bogați, fapt recunoscut în mod deschis în acele timpuri. În general, reprezentarea în capitalele republicilor, spre exemplu Genova, Veneția și Provinciile Unite (Țările de Jos) era mai puțin costisitoare decât la curțile princiare. Această situație era adevărată mai ales în cazul splendorii ocaziilor sociale și a ținutelor.

Grija despre costuri reflecta extinderea până la care mare parte din guvernele timpurii erau sub-finanțate. A fost desigur, adevărat că cele mai multe guverne în majoritatea perioadelor au avut vistieriile limitate, dar, în comparație cu secolele XIX și XX, guvernele nu au beneficiat de o bază industrială solidă, infrastructura creditului a fost mai limitată și încrederea în abilitatea guvernelor de a achita împrumuturile a fost limitată.

O limitare care a fost mult mai presanta pentru diplomație, în ceea ce i-a privit pe contemporanii săi, a fost cea a comunicațiilor. Într-adevăr, Fernand Braudel, marele istoric al secolului al XVI-lea în Marea Mediterană, s-a referit la distanta ca la "primul inamic" și la veste ca la "un produs de lux"[viii]. Conducători și miniștri s-au plâns frecvent (nu în ultimul rând trimișilor lor), că diplomații au depășit sau, în alte cazuri, au înțeles greșit instrucțiuni, dar a fost dificil de a le oferi ordine care ar cuprinde

toate eventualitățile sau, alternativ, de a răspunde în mod adecvat la ritmul evoluțiilor, inclusiv a negocierilor. Natura lentă și nesigură a comunicațiilor a asigurat că discreția considerabilă a trebuit să fie lăsată trimișilor, dacă s-a dorit ca negocierile să avanseze rapid.

Curieri speciali puteau accelera mesajele, de la Milano la Veneția în 24 de ore și de la Roma la Veneția în 50 în secolul al XVI-lea. Vase speciale speciale puteau ajuta pe mare, astfel încât un mesaj de la Constantinopol (Istanbul), la Veneția trimis de către Corfu prin galeră, putea dura douăzeci de zile. Alonso Sanchez, trimisul lui Carol al V-lea, în Veneția, a raportat în 1526 că a fost nevoie de douăzeci zile de călărit intens pentru a trimite un mesaj de la Veneția la Viena.[ix]

Comunicațiile, cu toate acestea, nu au fost lente doar după standardele moderne, acestea au fost, de asemenea, frecvente, astfel că informațiile și mesajele au putut fi confirmate doar după așteptarea mesajelor. Mai mult, incertitudinea cu privire la viteza, și într-adevăr sosirea, de mesaje a asigurat că acestea au putut fi trimise pe rute diferite, simultan. De exemplu, mesaje de la Constantinopol la Londra, în secolul al XVIII-lea s-ar fi trimis atât pe uscat și pe mare, o metodă, de asemenea, folosită la Veneția și Paris. Aceeași metodă a fost considerată necesară pentru mesajele de la colonii, cele din India în Marea Britanie fiind trimis în Europa pe mare și pe un număr de rute terestre, un model care a fost repetat o dată cu înființarea unor linii de telegraf în secolul al XIX-lea.

Au existat imbunatatiri incrementale la comunicarea pe uscat în secolele XVI-XVIII, în special ca urmare a construirii de drumuri, de exemplu, în Franța, și de înlocuirea feriboturilor cu poduri, dar nu a existat nici o transformare majora în domeniul comunicațiilor pe uscat până în

secolul al XIX-lea. Mai mult decât atât, deşi au existat îmbunatatiri pe mare, mai ales la cârme mai bune, şi o conştientizare sporită a poziţiei navelor, datorită capacitatii de a măsura longitudinea, din nou, nu a existat nici o îmbunătăţire semnificativă până în secolul al XIX-lea. În schimb, în al XVI-lea secol, ca şi în secolele al XVIII-lea şi al XIV-lea, aceasta a fost o lume diplomatică în vârstă, înainte de telegraf, căi ferate şi vapoare, cu constrângerile şi practicile care au putut fi de aşteptat în consecinţă.

Diplomaţia globală a secolului al XIX-lea a depins de inovaţii, cum ar fi mişcarea rapidă a mesajelor prin telegraf, precum şi a diplomaţilor pe căi ferate şi vapoare, cu o separare cheie a mijloacelor de transmitere de mesaje şi diplomaţi. În plus, posibilităţile prezentate de aceste comunicări au fost mult îmbunătăţite de o serie de alte proiecte, cum ar fi utilizarea de explozibili, mai ales dinamita, nitroglicerina şi gelignita, pentru a crea tuneluri sub munţi, sau sonarea îmbunătăţită a apelor, care a ajutat de navigare.

Cu toate acestea, înainte de secolul al XIX-lea, difuzarea de noi atitudini, cum ar fi cele care se manifestă în America revoluţionară sau Franţa în secolul al XVIII-lea, precum şi propuneri îndrăzneţe pentru combinaţii îndepărtate, cum ar fi complotelile din secolul al XVI-lea pentru o acţiune concertată a Portugaliei şi a Etiopiei împotriva Imperiului Otoman, au fost în mod necesar limitate în impact, în parte din cauza naturii comunicaţiilor. Astfel de inovaţii, de exemplu, reprezentate în Europa de Africa Creştină,[x] sau, în secolul al XVIII-lea, de primirea de de insulari din Marea de Sud in Europa, nu a avut consecinţele care ar fi urmat daca modul de comunicare ar fi fost mai previzibil şi mai rapid.

Aceste consecințe de comunicare limitate, au împiedicat atât diplomația înainte de secolul al XIX-lea, și, de asemenea, au jucat un rol major în asigurarea că au păstrat mult timp caracterul lor. Diplomați au fost acreditat la puterile non-occidentale, Sir Thomas Roe l-a servit pe James I al Angliei la curtea Mughal din India intre 1615-1618, a vizitat Persia pe drumul de întoarcere, și deserveste mai târziu coroana engleză la Constantinopol intre1621-1628[xi], în timp ce alte ambasade au vizitat Europa din Africa de Nord[xii]. Cu toate acestea, legaturile cu conducători mai îndepărtați decât Constantinopol s-au dovedit episodice.

Au fost, de asemenea, limitări conceptuale importante pentru diplomație. Natura interacțiunii cu puteri non-europene a fost obscură pentru majoritatea contemporanilor. În afară de distanță, a mai fost dificultatea de a discuta și conceptualizarea ceea ce a fost slab, dacă deloc, înțeles în afara zonei de interacțiune. Nu a existat, de asemenea, obiceiul de a concepe lumea îndepărtată în principal ca o extensie a din apropiatului, în special a problemelor sale, a configuraților și a modelelor de cauzalitate. Diplomația fost parte a acestui proces, atât ca mijloc de contact cât și ca mediu de înregistrare a contactului. Ca un exemplu, picturi spaniole din 1690 care descriu cucerirea Mexicului Aztec în 1519-1521 îl arată pe Cortés, liderul spaniol, luând masa cu ambasadorii lui Moctezuma, ca parte a unui proces de împământare a cuceririi ca pe un proces de extindere legitim. Mai mult decât atât, europenii au extrapolat modelele lor de statalitate, ierarhiile sociale și sentimentul de cauză și efect asupra altor state, în timp ce în același timp, de multe ori au avut tendința de a le simplifica, dacă nu primitiviza, pe acestea[xiii]. Astfel, istoria europeană a fost scanată, în scopul de a înțelege societățile și statele non-occidentale, cu

sultanii Imperiului Turc tratati ca versiuni din zilele de atunci ale tiranilor pre-creştini ai Romei imperiale, în special Nero, şi formaţiuni politice africane înţelese ca în cazul în care acestea ar fi fost state europene. Diplomaţia a servit pentru a promova interesele occidentale, mai degrabă decât pentru a înţelege societatea şi cultura turcă.

Acest model de interacţiune a devenit mai insistent ca o concurenţă între statele europene răspândite în lumea de peste mări, în special în comerţ şi colonizare. Ca urmare, statele străine s-au înţeles în mare măsură în ceea ce priveşte alinierea lor cu puterile europene rivale, precum şi cu modelul de politică europeană, o abordare care a subestimat foarte mult independenţa statelor non-europene, în timp ce a exagerat, de asemenea, importanţa şi potenţialul legăturilor cu puterile europene. Un astfel de model s-a extins până în prezent, nu în ultimul rând cu tendinţa din timpul Războiului Rece (1945-1989), de a evalua Lumea a Treia, în esenţă, cu referire la politica Războiului Rece. Acelaşi lucru a fost valabil şi pentru "războiul împotriva terorii", în anii 2000.

Natura legăturilor diplomatice în Europa a fost legată de un alt aspect al accentului pus pe limitarea celor discutate mai sus. Deficienţele guvernelor (şi nevoia lor de mai multă putere) a devenit mai acută în secolul al XV-lea şi începutul secolului al XVI-lea, pe măsură ce cele mai importante state europene au intrat în competiţie, care a determinat nu numai mult război, dar, de asemenea, mai multă diplomaţie regulată pentru aceste state. În contrast cu accentul obişnuit pe state presupuse moderne, sau cel puţin în curs de modernizare, inclusiv "Noile monarhii " ale secolului al XV-lea (în special Franţa lui Ludovic XI , Anglia lui Henric VII, şi Spania lui Ferdinand şi Isabella), această creştere în regularitatea

legăturilor diplomatice a datorat puțin schimbărilor în natura statelor, a puterii și guvernului lor. În schimb, cauza esențială pentru regularitatea crescută a fost măsura în care competitivatea activității internaționale a perioadei a determinat politica de coaliție, atât în diplomație cât și în război, și în plus o politică de coaliție volatilă, care a implicat o nevoie de a păstra un ochi aproape pe alianțe.

După războiul italian din secolul al XV-lea (vezi pp. 44-5), o altă perioadă crucială de conflict a fost cea a Războaielor Italiene care s-au purtat intre 1494-1559, nume dat unei serii de războaie care s-au axat pe controlul peninsulei italiene și a celor mai importante state de acolo. Aceste conflicte au ajuns să implice, direct sau indirect, toate statele din Europa Centrală, de Vest și de Sud. În special, războiul s-a dovedit o modalitate de a avansa și demonstra interesele, și să mențină prestigiul, Sfântului Împărat Roman și a coroanelor de Spania și Franța, și, în consecință, a familiilor de Habsburg (Austria și Spania) și de Valois (Franța). Litigiile de succesiune, în special, dar nu numai, la Napoli, Milano, Castilia, și moștenirea burgundă, toate au jucat un rol major.[xiv]

Conflictele au văzut schimbări rapide de aliniere, în special în stadiile lor timpurii, precum și formarea de alianțe care au necesitat diplomația. Invazia din Italia de către Carol VIII al Franței în 1494 a fost urmată de crearea Ligii Ostile a Sf. Marcu, care a inclus pe Papa Alexandru al VI-lea, Ferdinand de Aragon (care a fost, de asemenea, conducător al Siciliei și Sardiniei), Veneția, Sfântul Împărat Roman , Maximilian I, și Ducele Ludovico Sforza din Milano. Alianțe mai târzii au inclus, într-o listă departe de cuprinzătoare, în 1508 Liga de Cambrai, organizata de Papa Iulius al II-lea pentru a ataca Veneția, inclusiv pe Louis XII din

Franța și Milano, în 1511 Liga Sfânta, prin Papa Iulius II, Spania, Veneția și Henric VIII al Angliei a fost de acord de a-i alunga pe francezi din Italia, iar în 1526 Liga Cognac, prin care Papa Clement al VII, Francisc I al Franței, Francesco ii Sforza din Milano, Veneția și Florența l-au contestat pe Carol V.

Rolul major al papalității în crearea acestor alianțe s-a uitat inapoi la modelele medievale de activitate diplomatica, dar intensitatea negocierilor a încurajat un stres pe ambasadele permanente, pentru a asigura reprezentarea și informația. Tratatele frecvente au marcat Războaiele italiene, inclusiv Granada (1500), prin care Ludovic XII și Ferdinand au partiționat regatul de Napoli, o problemă de lungă durată în diplomație; Blois (1505), prin care Louis a renunțat la pretențiile sale; Noyon (1516), prin care pretențiile franceze la Napoli au însoțit printesa franceza care s-a căsătorit cu nepotul lui Ferdinand, viitorul Carol V, o căsătorie care nu a avut loc, la Madrid (1526), care a urmat înfrângerea Franței la Pavia în 1525 și a marcat dominația lui Carol asupra Italiei, și Cambrai (1529), care a afirmat pe aceasta din urmă, din nou, după înfrângerea forțelor franceze.

Intrunirile personale ale conducătorilor aujucat un rol în această diplomație, de exemplu, cele dintre Ludovic XII și Ferdinand de Aragon, în 1507, dintre Henric VIII al Angliei și Francisc I al Franței la domeniul Pânzei de Aur în 1520, și dintre Carol V și Francisc I la Aigues-Mortes în 1538. Întâlnirile dintre monarhi au afișat o formă diferită de protocol si ceremonial cu cele observat în cele care implică doar diplomați, dar cu un accent similar cu privire la impunerea statutului, a concurenței pașnice, și

înaintarea afacerilor de afirmare.[xv] În ambele cazuri, instanțele regale au oferit un cadru cheie pentru afișarea unei statut exemplar[xvi].

Diplomația a fost destinata pentru a asigura profit din folosirea forței, la fel cum forța a fost văzută ca modalitate de a urmări obiectivele diplomatice, cu toate că în 1528 Francisc I a respins provocarea lui Carol V la duel. Prin urmare, nu a fost surprinzător faptul că atat armatele permanente cat și rețelele diplomatice s-au dezvoltat în aceeași perioadă. Războaiele Italiene s-au dovedit extrem de perturbatoare pentru principatele italiene și familiile care le-au condus, dintre care unele au fost nou-înființate. Într-adevăr, absorbția mai multor teritorii italiene și principate de catre vecini și puteri străine, în special a celor din Milano și Napoli de catre Habsburgi, și ale republicilor din Pisa (pentru a doua oară) și Siena de catre Florența, a redus numărul celor în măsură să trimită emisari.

Această situație a încurajat utilizarea diplomației ca o parte cheie de căutare a securitatatii, să nu mai vorbim de mărire, și ca un aspect de inovație instituțională într-un mediu intens concurențial. Veneția a oferit un exemplu de succes al valorii diplomației perceptive capabila să se adapteze la circumstanțele în schimbare[xvii], cu toate că a trebuit să fie susținuta prin forță militară. Mai mult decât atât, expedierea și primirea de ambasade s-a dovedit a fi un mod major de a stabili legitimitatea, și, astfel, de a contracara cererile adversarilor, în special a celor exilați. Legitimitatea și mărirea au fost legate, ca atunci când familia Medici a fost capabila să se negocieze în grad de Mari Duci de Toscana.

Războaiele Italiene au încurajat adoptarea în altă parte în Europa a ideeii italiene a ambasadei permanente. Cu teritoriile sale din

sudul Italiei, Ferdinand de Aragon funcționează ca o punte importantă între Italia și restul Europei, și el a numit primii trimiși rezidenti non-italieni în afara Italiei în anii 1480. Franța și Anglia fiecare au expediate primele ambasade permanente în 1509, iar Franța a avut zece pana in 1547. Totuși, în această perioadă nu a existat nici o extindere pe această scară pentru a include Scandinavia, Polonia sau Rusia.

Limitări apar nu numai în Europa. Pe plan mondial, a fost slăbiciunea statelor, si nu puterea lor, cea care a reprezentat un aspect esențial al relațiilor internaționale europene. La începutul secolului al XVI-lea, nici un stat european nu deținea puterea pe care China dinastiei Ming, sau Turcia otomană o aveau. Aceste state puternice aveau mai putina nevoie de diplomație și decat Anglia din epoca Tudor, Franța Valois, sau Milano din vremea Sforza.

CAPITOLUL I (1450-1600)

Paginile 53-57-Petrovici Cristina Ioana, MSSC.

Reuniniunile personale ale conducătorilor au jucat un rol important în democrație, de exemplu, întâlnirile dintre Louis XII și Ferdinand de Aragon din 1507, dintre Henry VIII al Angliei și Francisc I al Franței la Domeniul Cloth of Gold în 1502 și întâlnirea dintre Charles V și Francisc I la Aigues-Mortes în 1538. Întalnirile dintre monarhi au fost dintotdeauna diferite față de protocolul diplomatic și ceremonia cunoscută, punându-se totuși accent deosebit pe statut, concurență pașnică și înaintări de afaceri. În ambele cazuri, curțile roiale ofereau un cadru cheie pentru manifestări exemplare.

Diplomația a fost destinată pentru a asigura profit din folosirea forței, forță care era văzută ca o modalitate de a urmări obiectivele diplomatice; totuși, în 1528 Francisc I a refuzat provocarea la duel venită din partea lui Charles V. Prin urmare, nu e de mirare ca ambele forțe armate și diplomatice s-au dezvoltat în aceeași perioadă. Războaiele italiene s-au dovedit a fi extreme de distructive pentru domeniile și familiile din Italia, unele chiar recent înființate. Într-adevăr, absorbția de teritorii și domenii italiene de către puteri străine, în special în zona Milano și Napoli de Habsburgi, și republicile Pisa și Siena de către Florența, au redus numărul de soli trimiși.

Aceasta situație a încurajat utilizarea diplomației în căutarea securității și să nu mai vorbim de un aspect inovator într-un mediu intens concurențial. Veneția a oferit un exemplu de succes de valori de diplomație, capabile să se adapteze la schimbări circumstanțiale, chiar dacă era necesar folosirea forței armate. Mai mult decât atât, începuturile acceptării ambasadelor s-au dovedit a avea un rol important în a stabili legitimitatea și legalitatea relațiilor diplomatice, astfel compensându-se cererile de adversari, în special cei exilați. Legalitatea și legitimitatea contractuală au fost puternic legate, mai ales atunci când familia Medici au reușit să negocieze direct cu marele Duce de Toscana.

Modul de soluționare a războaielor din Italia au încurajat adoptarea de ambasade permanente și în alte părți ale Europei. Cu câteva teritorii în sudul Italiei, Ferdinand de Aragon a stabilit o legătură importantă între Italia și restul Europei și a trimis primii non-italieni să fie rezidenți în afara Italiei în anii 1480. Franța și Anglia și-au stabilit primele ambasade permanente în afara teritoriilor lor în 1509, și până în 1547 Franța a ajuns

la 10 ambasade permanente. Încă în aceea perioadă nu a existat nicio extindere diplomatică înspre Scandinavia, Polonia sau Rusia.

Limitări nu apar doar în Europa. Pe plan mondial, slăbiciunea statelor s-a conturat în jurul aspectului de relații internaționale ale Europei. La începutul secolului al XVI-lea, niciun stat European nu deținea relații înspre China sau Turcia. Franța și Anglia alături de alte state puternice au nevoie de relații diplomatice. Statele Europene au recurs inițial la diplomație pentru a câștiga aliați în caz de război și pentru a evita războiul. Astfel, diplomația cu toate schimburile ei, a asigurat eșecurile și slăbiciunile din sistemul internațional reflectate sub forma întârzieri sau pierderi de mesaje și care au dus la o stare de instabilitate.

Legat de această slăbiciune s-a definit un alt aspect al relațiilor internaționale europene: caracterul multipolar a oferit motiv și oportunitate pentru o diplomație permanentă și frecventă. Astfel, dezvoltarea diplomației europene poate fi situată nu în apropierea de teoriile modenității prin dezvoltarea naturală a guvernelor, ci mai degrabă o dezvoltare distinctă a fiecărui stat. Acest semn distinctiv este în contrast cu relațiile internaționale dintre America și Asia de Est. Dezvoltarea diplomației în Antichitate se datorează în mare parte politicilor statelor.

Multipolaritatea prezentă în mai multe state europene a dus la o dezvoltare a întregii Europe. Într-adevăr, este nedrept să comparăm dezvoltarea diplomatică a Europei cu cea din Orientul Mijlociu, mai ales că în anii 1480-1530, mai multe state islamice, în special imperiile, Otoman (Turcia), Mameluci (Egipt) și Safavid (Persia, Iran) au încercat să își definească propriile relații internaționale. A fost o oarecare asemănare și în Europa de Vest. Otomanii au avut un avantaj crucial în fața incapabilității

Mamelucilor și Safavizilor de a coopera între ei, iar acest eșec de cooperare poate fi privit în paralel cu lipsa de voință a statelor creștine de a se alia împotriva expansiunii Otomane.

Cu toate acestea, au existat diferențe majore, nu în ultimul rând în măsura în care nu a fost nici măcar a doua sau a treia putere în Orientul Mijlociu, comparativ cu Europa creștină. Aceasta din urmă s-a bazat pe relațiile diplomatice în scopul de a asigura alianțe (strategice).

De asemenea, au existat și importanți factori ideologici în Orientul Mijlociu care au limitat dezvoltarea unui sistem internațional comparabil cu cel observat în Imperiul Habsburgic. În special, rivalitatea se presupune a fi cel mare argument politic islamic, asociat cu un puternic element de ostilitate. Această rivalitate a fost exacerbat și de diferențele confesionale dintre safavizi și otomani, și de dorința Otomanilor de a încuraja tendințele heterodoxe în Anatolia. Astfel, o problemă importantă a diplomației rămâne în Orientul Mijlociu, mai ales cu organizarea Haj-ului, un pelerinaj anual la Mecca al credincioșilor, iar siguranța pelerinilor este un punct important de iritare.

Au existat diferențe culturale și practici importante și în perioada modernă timpurie, între demersul relațiilor diplomatice turce cu inamicii creștini și musulmani, în special cu Persia. În acest ultim caz, o istorie a diplomației a pus accent retoric pe abilitățile culturale, cu o încercare de a obține prestigiu în afirmarea cunoașterii lumii musulmane. Relațiile dintre turci și habsburgi s-au dezvoltat în paralel cu conflictele și confruntările dintre ei. În 1527, 1532 și 1533 Ferdinand a trimis soli care au fost închiși, dar care au născut și formarea de ambasade permanente. Cornelius Schepper a fost trimisul lui Ferdinand, fratele lui Charles V, a cărui

misiune s-a încheiat prin încheierea unui acord diplomatic cu Suleyman Magnificul pe partiția Ungariei.

Multipolaritatea relațiilor internaționale europene și slăbiciunea unor state europene, au consolidat în mare parte dezvoltarea diplomației habsburgilor, burgunzilor, castilianilor și familiei de Aragon, prin extinderea politicilor sale în America. Cu toate acestea, Charles a fost notabil și în 1541 la Alger în Germania și în 1552 la Metz. Ultima a lăsat o memorie remarcabilă a eșecului, cofirmată prin pacea de la Augsburg din 1555, care a permis statelor luterane să existe în Sfântul Imperiu Roman, în timp ce partiția moștenirii între fiul lui Charles (Philip al II-lea al Spaniei) și fratele lui (Împaratul Ferdinand I) au contribuit la multipolaritatea sistemului european de relații internaționale.

Ca un memento a pericolelor utilizării anacronic a conceptelor de diplomație, rezultatul partiției de Habsburg din Europa, care într-adevăr a cuprins o mare parte din Europa de Vest, a fost o practică a diplomației în familie. Diplomația a fost în mare parte urmată în mare parte de repetate căsătorii concepute să mențină legături între două ramuri familiale, în timp ce dimplomații spanioli au căutat și să promoveze interesele Habsburgilor, sau, mai degrabă, punctele de vedere ale Coroanei Spaniole cu privire la acea mare familie.

Mai mult decât atât,spre sfărșitul secolului al XVI-lea, Habsburgii austrieci au împărțit moștenirea, care la rândul său a condus la o dezvoltare și continuitate mare a dimplomației din familie, nu în ultimul rând și moștenirea dividată a lui Philip de Hesse a consilidat aceasta tradiție familială. Ținutul Tirol, frecvent numit fiul cel mic al imperiului și reintegrarea pe linie masculină ajunsă la final, a fost separată de diplomația

practicată între 1554-1595, 1602-1618 și 1625-1665. În 1652, John George I, Elector de Saxonia, a împărțit pământurile între fii săi. Această împărțire a subliniat limitele diplomației și a împletit politicile familiilor, ajungând ca și avocații să fie văzuți ca având competențe necesare pentru a fi dimplomați.

Politici similare au fost adoptate și de alte case proeminente și aristocratice, cum ar fi Guise, Nevers, Orange sau Sapieha. Politicile lor erau să invite lumea la discuții în ceea ce privește diplomația și comparații între micile ”terori suverane,,. Această temă a primatului diplomației de familie poate fi urmărită de-a lungul perioadei regimului antic, ca exemplu putând fi amintite relațiile franco-spaniole din secolul al XVIII-lea, atunci când ambele regate au fost conduse de ramuri ale casei de Bourbon, sau relațiile, prietenoase sau ostile, dintre ramurile familiei de Wittelsbach. Ideologia de ierarhie și moștenire a exercitat presiuni asupra persoanelor fizice, în timp ce a și existat o ciocnire între voința suveranității individuale și așa numitele legi care reglementează succeciunile regale.

Un accent pe dinasticism amplifică caracterul înșelător a abordării construcției statale și subliniază importanța capitală a politicii mari formulată de miniștri fără niciun fel de personalitate. În ceea ce privește ultimul caracter, trebuie amintit și subliniat caracterul complex al politicii și fracțiunii de elită. Contractele internaționale, legăturile de familie și relațiile clienților acestor fracțiuni, au dus la extinderea influenței guvernamentale.

Această situație a interacționat cu rivalitatea dintre marile puteri. De exemplu, un studiu a conducerii diplomatului din Savoya, Abbot Alessandro Scaglia (1592-1641) indică masura în care a doua putere în

state era departe de a fi pasivă, putând manevra cu succes și răspunzând oricăror circumstanțe. Cultura din Savoya a reflectat rivalitatea dintre familiile de Bourbon și Habsburg, o rivalitate care a ajutat la stabilirea limitelor de interacțiune între cele două dinastii. De când s-a formulat politica externă a dinastiei Savoya, a rămas prerogativa lui Charles Emmanuel I, duce între 1580-1630, această politică reflectâmdu-se în prioritățile dinastice, care s-au dovedit a fi mult mai importante considerațiile materiale decât resursele militare sau poziționarea geografică.

Cu toate acestea, concentrându-ne pe o caracteristică din istoria Europei care a fost un element esențial al modernismului, definiția suveranității de stat a devenit mai mult de o problemă în secolul al XVI-lea, în mare parte legată de perturbarea creată de reforma protestantă. În numele statelor lor, conducători ca Henry VII al Angliei (1509-47) a respins autoritatea papalității și a avansat noi cereri pentru suveranitatea statală. Aceste afirmații au devenit o problemă în diplomație și un mijloc prin care diplomația a servit la afirmarea ideologiilor regimurilor speciale. Importanța puterii suveranice a subliniat valoarea de numirea a avocațiilor ca diplomați.

Diplomația este, în parte, o problemă de monopolizare: monopolizarea reprezentarii internaționale a unui anumit spațiu suveran și independent, este prin urmare străină pentru unii. Abilitatea istorie diplomației statale care a susținut monopolizarea, a fost o consecință crucială a formării statului. De exemplu, ca un aspect cheie de poziție dominantă în construcția și creșterea Moscovei ca oraș, până acum independent de Novgorod; acesta din urmă, prin Tratatul de la Iazhelbitsii

din 1456, a fost de acord să își prezinte politica externă de aprobare a Moscovei. În mod similar astăzi, teorii care au o autonomie considerabilă, tind să aibă o politică externă care ține sub control puterea suveranității statale: exemplu vizibil în relațiile dintre Groenlanda și Danemarca sau între insulele anglo-normande, Insula Man și Marea Britanie.

Accentul pus pe monopolizare a ajutat dând diplomației o semnificație mai largă, un mijloc prin care sentimentul de indentitate este exprimat și prin care suveranitatea se afirmă ca un atribut distinctiv al unui anumit nivel de autoritate. Acest proces a fost legat de scăderea practicii dimploatice internaționale de către organismele non-statale, privinciile individuale.

Privite în mod diferit, această diplomație este practicată acum între state. Astfel, Portugalia a fost condusă ca stat separat de către Philip II, III și IV din Spania între 1580-1640, dar a continuat să aibă o identitate internațională dinstinctă. Cu toate acestea, Spania, o identitatea separată, a menținut libertăți pentru anumite provincii, în special Catalonia. Ei au practicat ceea ce în diplomație era de fapt colectare de informații, reprezentare și negociere, în Spania. Același lucru a fost valabil și în provincile Habsburgice. Capacitatea de a media și de a reconcilia a fost extrem de importantă în monarhiile imperiale, și mai mult, în elitele locale care au co-optat pentru o fuzionare voluntară.

În cazul în care diplomația internațională este văzută ca o trăsătură distinctă, atunci se poate remarca faptul că provincile ar putea să urmeze aceste practici diplomatice. Mai mult decât atât, distincția dintre diplomația internațională și o astfel de activitate practicată de provincii, nu a fost întotdeauna la fel de clar delimitată. Respingerea autorității habsburgice de

către Bohemian Estates și dorința lor de a alege un prinț protestant german, Frederick, Elector Palatine ca rege a fost în centrul originii Războiului de Treizeci de Ani (1618-48).

CAPITOLUL II (1600-1690)

Paginile 63-85-Popa Ștefana, RIPE.

Acesta a fost și cazul soliilor ruși, ca Vasili Posnikov, care a ajuns în Londra în 1687, fapt ce putea crea dificultăți. Pe lângă banii primiți de la guvernul englez, el a cerut un salariu adițional, însă a fost refuzat.

Războiul de 30 de ani (1618-1648) a reprezentat o perioadă "de vârf" în ceea ce privește animozitatea față de religie în Europa, în special înaintea intrării Franței în conflict, în 1635, împotriva puterilor habsburgice(catolice), Austriei și Spaniei. În același timp, războiul susținea diplomația. Negocierile de pace au continuat în timpul conflictului, deseori împreună cu operațiuni militare, fiind afectate de ele sau de rapoarte și zvonuri despre ele. Această situație a ridicat importanța Serviciului de Informații.

Căutarea de aliați a favorizat de asemenea diplomația. De aceea în loc de misiuni ad-hoc, temporare, au apărut odată cu anii 1620 misiuni diplomatice permanente în țările gazdă. Acesta a fost cazul Danemarcei și s-a întâmplat prima dată în Stockholm, începând din 1630. Mai mult decât atât, existau reședințe permanente în Paris și Haga, iar în anii 1640, în Viena, Madrid și Bruxelles, deși ultima era mai mult consulară decât cu funcție politică.

Marile distanțe create de alianțe, negocieri și operațiuni au pus presiune pe diplomație. Problemele cu căile de comunicare au accentuat chestiunea legată de cât de departe pot diplomații acționa cu autoritate din proprie inițiativă și când să-și angajeze conducătorii în acoduri fără să fi avut instrucțiuni să facă asta. Subiectul a fost discutat în cadrul Tratatului de la Regensburg(1630), unde Richelieu a susținut, nesincer, că trimișii francezi au acționat din proprie inițiativă atunci când au spus că Franța nu va susține dușmanii împăratului Ferdinand al II-lea și au semnat un tratat cu acesta. Astfel el a anulat tratatul.

Războiul s-a terminat în 1648, prin tratatele de la Munster și Osnabruck, care sunt cunoscute sub numele de Pacea de la Westphalia. Această pace este văzută ca un moment cheie în dezvoltarea relațiilor internaționale și a diplomației. Într-adevăr, hotărârile de la Westphalia sunt deseori prezentate ca fiind începuturile modelului statului modern. Un eșec important al independenței suverane a fost când Spania a recunoscut independența Olandei și punând astfel capăt Revoltei Olandeze începută în 1566 în timp ce controlul Imperiului Habsburgic asupra teritoriilor dominate, în special asupra Boemiei, a fost acceptat, încheind astfel aspirațiile acestor teritorii de a deveni autonome, excepție făcând Ungaria.

Viziunea că Westphalia este cheia pentru stabilirea unui sistem de state moderne se datorează în mare măsură și faptului că prinții germani erau liberi, în urma tratatului, să realizeze propriile politici externe. Această acceptare a marcat sfârșitul pretențiilor creștinismului acceptate încă din secolul al 9-lea de către Sfântul Imperiu Roman. Declinul idealului imperial a fost văzut ca o trecere de la medievalism la modernitate. Într-adevăr, noțiunea westphaliană de suveranitate și sistemul

de state westphalian sunt termenii care au fost folosiți în exclusivitate. Ei se învârt în jurul ideii că statul independent este un corp suveran care nu răspunde în fața nimănui. Această idee este în contradicție cu teoriile și instituțiile supra-naționale, precum cele promovate de susținătorii ideilor imperiale (ale Sfântului Imperiu Roman) înainte de 1648 și de universaliștii liberali în anii 1990.

Această analiză acordă totuși prea multă importanță schimbărilor aduse de Westphalia, echivalând-o cu zorii unei noi diplomații, discutată deja în perioada renascentistă și cu dezvoltarea ambasadelor. În fiecare dintre cazuri, există instanțe ale preferinței istorice pentru momentele cruciale (deseori subiectul cercetării autorului) și convingerea repetată cum că dezvoltările majore trebuie să fie marcate de momente cheie de tranziție.

În practică, impactul schimbărilor a fost limitat în Germania, în timp ce consecințele în sens mai amplu sunt neclare. Autonomia efectivă a existat de mult pentru prinții din Imperiu în timp ce procesul de dezbinare a Imperiului și suveranitatea efectivă a prinților au fost avansate ca rezultat al Reformei Protestante. De aceea schimbările adeuse de Westphalia au reprezentat adaptarea unui sistem federal slab, în care s-a realizat diplomația între state, mai degrabă decât un moment crucial. Momentul crucial face referință la o schimbare circumspectă în relațiile dintre împărat, imperiu și prinți, văzută mai ales în timpul Păcii și după ea.

Mai mult decât atât, multe dintre statele germane erau prea mici pentru a duce o politică externă serioasă și asta, în parte, a explicat rolul și importanța pe care le aveau în continuare Imperiul și împăratul. Într-adevăr, dacă s-ar face o paralelă limitată între concepțiile Sfântului Imperiu

Roman și asumpțiile chineze despre lumea lor, elemente ale acetor concepții timpurii au continuat și mai ales ale prestigiului împăratului.

În plus, o convingere în restrângerea statelor germane a fost indicată în clauzele Păcii de la Westphalia, ceea ce a permis prinților să se alieze între ei și cu puteri străine pentru a-și asigura securitatea și a-și conserva puterea; nu aveau scopuri ofensive, deci. Aceste alianțe erau acceptate numai cu condiția ca ele să nu fie orientate împotriva împăratului, Imperiului sau termenilor tratatului. În timpul Războiului de Succesiune la Tronul Spaniei, principii Bavariei și Colognei, aliatele Franței, au fost puși sub interdicție imperială în 1706, fiind privați de drepturi și privilegii pe care nu le-au recuperat decât la sfârșitul războiului prin Tratatul de la Rastatt în 1714.

Phillip, Contelet Sinzendorf, cancelarul austriac(și primul ambasador austriac cu puteri depline la Congresul de la Soissons din 1728) i-a acuzat în 1727 pe trimișii francezi în Imperiu de spionaj. Dorința lui ca ei să nu-și mai continue activitatea a reprezentat o amenințare a poziției diplomatice a prinților din ostila familie Wittelsbach, în special a lui Charles Albert, principele de Bavaria. În general, relațiile internaționale în secolul care a urmat după Westphalia nu au fost prea diferite față de cele de dinainte.

Westphalia a reprezentat mai mult decât un nou început al diplomației Europene; și anume nevoia de a ridica noi și vechi probleme în a doua jumătate a secolului 17, ceea ce a încurajat utilizarea diplomaților pentru rapoarte și negocieri. Formarea Republicii Engleze în 1649 și activitatea ei internațională ulterioară, Parlamentul Rump mai întâi și Oliver Cromwell mai târziu, din 1653 până în 1658, au oferit o provocare

timpurie și importantă. Această provocare a fost intensificată și de percepția Angliei ca fiind instabilă, dar de asemenea un pion important în relațiile internaționale. Christer Bonde, un ambasador suedez al anilor 1650 care vorbea engleza foarte bine și a fost amabil cu Cromwell, raporta : "regimul acesta este cernut cu intrigi și gelozii, încât eu am motive să pun sub semnul întrebării daca nu e cineva care în mod deliberat derutează politicile pentru ca treburile să meargă prost". În schimb, Cromwell a exploatat conflictul dintre Franța și Spania pentru a obține alianța cu Franța,care până atunci a susținut monarhiștii englezi.

Nevoia de a ridica noi probleme a fost notabilă mai ales în cazul amenințării venite de la politicile și pretențiile lui Louis al XIV-lea, care a preluat controlul politicii franceze în 1661 și a implicațiilor lor în sistemul european. De exemplu, inter-relația dintre legăturile austro-turce și austro-franceze a fost de așa natură încât politicile turcilor erau văzute ca având consecințe directe pentru relațiile de putere din Europa de Vest.

Mai mult decât atât, în loc să se emfazeze caracterul inovator al Westphaliei, ar fi mai adecvat să se pună accentul pe o abordare mai puțin teleologică. Mai exact, Războiul de 30 de ani a întrerupt dezvoltarea sistemului de diplomație, numai pentru a continua mai apoi. În schimb, caracterul reciproc al reprezentării a încurajat răspândirea sistemului diplomației rezidente, deși era de asemenea departe de a fi înțeles. De pildă, reprezentarea statelor italiene în Londra între anii 1665 și 1672 a fost neregulată. Mai mult, noțiuni de dezvoltare birocratică în comportamentul politcii externe, cu precădere în Franța, au fost puse sub semnul întrebării de către cercetări indicând plasticitatea practicii administrative și mărimea

la care formele obișnuite ajungeau datorită impactului conexiunilor personale și politicilor de facțiune.

În orice caz, Westphalia a început o perioadă de lungi congrese de pace încheind marile războaie. Aceste congrese au demonstrat valoare abilităților diplomatice. Congresele și diplomația care a dus la ele au încurajat de asemenea o apreciere a interacțiunilor multiple între state, care cuprindeau un sistem internațional multilateral și în cadrul căruia unele probleme aveau consencințe și asupra celor neimplicați în mod direct. În plus, congresele au dus la o întrecere a stilului și metodelor diplomației franceze, metode care erau văzute ca fiind foarte eficiente.

Congresele de pace au reflectat de asemenea schimbări complexe în cultura politică a relațiilor internaționale, cu o încredere mai mare în valoarea arbitrarului în ceea ce priveste ce ar trebui să fie în mod natural sistemul international precum și nevoia de a răspunde unor idei schimbătoare despre război. Idei enunțate în lucrări precum *De Jure Naturae et Gentium Libri Ôcto (Eight Books on the Law of Nature and Nations)* a lui Samuel, Freiherr von Pufendorf în 1672, au contribuit la aceste dezvoltări. Într-adevăr, viziunea juriștilor dreptului internațional erau extrem de importante în formarea gândirii politice și a normelor relațiilor internaționale. Semnificațiile diplomației includeau întărirea practicii sale ca o modalitate de realizare a relațiilor între toate statele și nu doar între aliați. Egalitatea ca bază a negocierilor s-a dovedit a fi importantă la congrese și mai ales pentru procedurile adoptate acolo.

La fel cum Westphalia nu ar trebui privită în special ca un punct de plecare, nici înlocuirea violentă a dinastiei Ming în China la mijlocul secolului al șaptesprezecelea cu dinastia Manchu (care a adus împreună

tradiții și influențe atât chineze cât și non-Han) nu ar trebui înțeleasă în acest fel. Conducătorii Manchu au menținut viziunile Ming asupra lumii, cu împăratul ca fiu al cerului, domnind asupra unei civilizații ordonate unde barbarii respectuoși erau acceptați. Coreea recunoscuse deja conducătorul Manchu ca suzeran încă din 1636.

În interiorul Chinei, suzeranitatea de tip feudal de care se bucura împăratul asupra vasaliilor din teritoriile dominate împreună cu ierarhia administrativă birocratică a reprezenat un mijloc de ieșire. Această suzeranitate a fost apoi extinsă în lumea din afara Chinei, iar toate puterile erau văzute ca vasali plătitori de tribut. Aceste supoziții au dus la o situație dificilă în 1593 rezultată din cererea noului conducător al Japoniei, Hideyoshi, de avea același statut ca și împăratul Wan Li. El dorea să fie investit ca și rege al dinastiei Ming (ca o măsură de a-și legitima puterea în Japonia), precum și de a primi privilegiile schimbului de tribut. Pe de altă parte, chinezii voiau ca Hideyoshi să accepte un statut de subordonare, ca acela al conducătorului mongolez, Altan Khan, dar încercarea lor a fost respinsă în 1596, când Hideyoshi a constatat care era de fapt oferta Chinei, deși trimișii chinezi au încercat să o mențină în umbră, pentru a evita căderea negocierilor. Un caz similar a avut loc în 1889, când Menelik al II-lea al Abisiniei(Etiopiei) a respins dorința Italiei de a folosi un text diferit în versiunea italiană a tratatului semnat în acel an, un text cu rolul de a autoriza Italia să pretindă un protectorat.

Spre deosebire de Europa, unde criza secolului al șaptesprezecelea a introdus într-o oarecare măsură un nou sistem, în China virtutea a continuat să ocupe un loc important. Și asta nu în normele și acțiunile unui sistem internațional de state suverane, care a devenit modelul european, ci

mai degrabă în exemplul merituos al Fiului Cerului, împăratul. Barbarii au onorat acest merit prin aducerea de tributuri și practicând supunerea cuvenită, în special prin îngenunchiere, menținând astfel ideea unei ordini exprimate și păstrate de o domnie universală.

Împreună cu teoria, practica diplomației chineze includea elemente care ar fi fost familiare conducătorilor din vest, precum jocul "de-a barbarii" unii împotriva celorlalți. O altă comparație a fost oferită de felul în care negocierile încercau să asigure pacea prin ceea ce poate fi văzut ca o zidire amăgitoare a pretențiilor contradictorii , fiind însă și o încercare de a salva aparanțele.

Salvarea aparanțelor nu a fost însă un scop doar al diplomației chineze. Refuzată de China în privința acordării unui statut egal, Japonia a recurs la diplomație prin trimiterea și primirea de solii, pentru a susține legitimitatea shogunatului Tokugawa în 1689. De asemenea a reușit să-și mențină deminitatea parțial prin restrângerea conexiunilor diplomatice cu Coreea și cu regatul cucerit Ryuku, în secolele șaptesprezece și optsprezece. Această "micșorare" s-a produs și în ceea ce privește legăturile cu puterile europene. Portughezii au fost expulzați din Japonia în 1639, iar legăturile cu Olanda au fost reduse în 1641. De cealaltă parte, europenii au căutat schimburi de privilegii cu China, așa cum ambasada Companiei Olandeze a Indiei de Est a obținut în 1656. Această ambasadă a fost descrisă (și ilustrată) de către Johann Nieuhof în *Legatio BatavicaI,*parte din procesul prin care diplomația a dus la o expansiune a informațiilor despre lumea de afară.

Până la sfârșitul secolului șaptesprezece, cele mai importante state din Europa de Vest și Europa Centrală au menținut reciproc ambasade

permanente pe timp de pace și împreună acestea constituiau corpurile diplomatice. Aceste corpuri au constituit lumea definită și conștientă în creștere, cu privilegii deosebite și moduri de operare. Asta atrage în discuție dezvoltarea unui sistem diplomatic, dar în loc să ne concentrăm doar pe formele sale, e mai degrabă necesar să înțelegem gradul în care acest sistem s-a dezvoltat și s-a adaptat anumitor nevoi și temeri.

Cele trei excepții majore în Europa la dezvoltarea unei rețele de ambasade pe timp de pace au fost Rusia, care a stabilit prima ei ambasadă permanentă de-abia în 1688, în Polonia; Imperiul Turc; și Papalitatea, a cărei reprezentare a fost restrânsă la curțile catolice. Rusia și-a început legăturile diplomatice cu Anglia în 1550, a trimis un sol în Paris în 1615 și un agent la Stockholm în 1635-6, dar asemenea conexiuni erau în general ad-hoc și urmau vechiul exemplu de a servi doar pentru anumite scopuri și pe o perioadă limitată.

Deși statele creștine importante au menținut ambasade în Constantinopol, Imperiul Turc nu a hotărât să stabilească ambasade permanente până în 1793, preferând înainte să trimită misiuni individuale pentru anumite negocieri. O astfel de misiune a fost trimisă la Viena într-o încercare nereușită de a negocia pacea într-un război în care turcii sufereau o înfrângere serioasă. Misiunea era condusă de Zulfikar Efendi, conducătorul Cancelariei și Alexandru Mavrocordat, interpretul Înaltului Divan, o alegere care a reflectat seriozitatea eforturilor și utilitatea trimiterii unei ambasade speciale, care ar putea însemna mai mult decât un trimis permanent. Unii turci îi considerau spioni pe trimișii străini.

Relațiile cu turcii erau complicate din perspectiva statutului. Prin urmare, Rusia a acceptat pacea cu Turcia la sfârșitul lui 1739, lăsând totuși

chestiuni nerezolvate, precum modul de adresare către sultan și țar, schimbul de sclavi, demarcarea granițelor și demolarea fortificațiilor din Azov. Acestea nu s-au rezolvat până în mai 1741, iar tratatul nu a fost validat până în septembrie. Trimișii sultanului din Maroc au reprezentat o altă instanță a diplomației puterilor islamice în Europa.

Alte puteri foloseau deseori aceeași metodă a misiunilor individuale, chiar și atunci când aveau și ambasade permanente. Această metodă a fost folosită pentru a trata negocierile importante și a îndeplini funcții ceremoniale, ca de exemplu trimiterea urărilor la ocazii precum promovări, căsătorii, nașteri, sau instalarea ordinelor cavalerești.

Alegerea diplomatică era împărțită în două : unde să fie trimiși solii și cine să fie aceștia. Problema principală, în legătura cu destinația trimișilor consta în natura relațiilor. Dacă acestea erau slabe,atunci legăturile erau degradate, ceea ce însemna că rangul și natura reprezentărilor erau afectate major de perioadele de conflict. Au existat însă și alte tipuri de dispute care au dus la ruperea legăturilor diplomatice.

În luarea deciziei asupra destinației și identității trimișilor, reciprocitatea era un factor important și central în chestiunile de onoare, căci onoarea era implicația acesteia. Un eșec în menținerea reprezentării duce la nemulțumire și furie, ca în cazul lui Charles Emmanuel al treilea al Sardiniei (ale cărui teritorii dominate erau Savoia și Piemont, r.1730-73). Acesta a amenințat că-și va retrage trimișii din Haga pentru că olandezii și-au încheiat reprezentarea la Turin. În afara acestei probleme a reciprocității în stabilirea destinației trimișilor, se mai lua în discuție și chestiunea efectivității.

Majoritatea conducătorilor nu au menținut totuși ambasade permanente în mai mult decât câteva capitale. Asta s-a datorat costurilor, dificultăților în găsirea diplomaților potriviți și absența necesității negocierilor. De aceea, ideea unei rețele diplomatice integrate ignoră conducătorii care au avut puține ambasade permanente sau chiar deloc.

Unele puteri mai mici au erau mai bine reprezentate decât un număr mare de prinți și orașe slabe dar suverane, dar nu într-o asemenea măsură ca mai marii lor echivalenți. Puterile minore aveau tendința de a menține trimiși, dacă era cazul, în Viena, a cărei poziție imperială și tribunalul atrăgeau trimișii germani și din nordul Italiei; în Paris; în Haga; în Roma, dacă erau catolice; și Madrid, pentru statele italiene. Londra nu a atins acest nivel decât după Revoluția Glorioasă din 1688-9, care a dus la o politică externă mai categorică. De aceea, ca și în prezent, exista o ierarhie a reprezentării, una care reflecta obiceiuri, concurență, anumite nevoi ale anumitor conducători și cereri specifice unor conjuncturi individuale.

În ceea ce privește Confederația Elvețiană, nu existau agenți permanenți stabiliți de ea sau de oricare dintre cele treisprezece cantoane suverane, sau de vreunul dintre aliați, în special Geneva, Episcopia din Basel, Mănăstirea din Sf. Gall, Valais sau principalitatea din Neuchâtel. Structura complicată a vechii confederații, care se afla în posesia unui singur organ comun în Dieta (Tagsatzung), a avut rolul principal în asta. Dieta și cele treisprezece cantoane suverane, sau coaliții ale cantoanelor, au primit reprezenatanți străini încă din secolul al cinsprezecelea și a avut reprezentări permanente străine începând cu secolul al șaisprezecelea. În orice caz, ei nu și-au menținut propriile delegații la curți străine, ci au trimis doar misiuni extraordinare atunci când era nevoie. Obținerea

independenței totale a Elveției față de Sfântul Imperiu Roman, prin pacea de la Westphalia în 1648, nu a schimbat lipsa vreunei reciprocități în misiunile diplomatice.

Capitalele care atrăgeau diplomați nu erau importante doar ca centre politice, ci și culturale. Acest rol sublinia măsura în care curțile erau în competiție; cu prestigiul legat de expunerea remarcabilă a patronajului cultural. Din punct de vedere stilistic, Barocul, forma culturală majoră a secolului șaptesprezece în Europa, s-a lansat în această competiție. Centrele de activitate diplomatică, mai ales Paris și Roma, erau de asemenea centre de producție și marketing pentru industriile de lux. Aceste industrii produceau bunuri opulente și de înaltă calitate care erau căutate de către conducători, precum oglinzi, mobilă, ceasuri, haine, picturi, instrumente matematice, poze și cărți. Aceste aprovizionări care deseori se suprapuneau cu încurajările financiare oferite de marile puteri, ca de exemplu Franța Casei Wittelsbach, au scos în evidență faptul că nevoile personale ale conducătorilor dominau diplomația. Mai mult, ambasadele, erau puncte importante de schimburi culturale, ceea ce rămâne valabil și în prezent, mai ales pentru statele mai slabe și unde sfera culturală comercială este limitată.

Schimbul cultural a luat forme diferite. Diplomații erau în general capabili să asigure bunurile dorite și să evite taxele vamale și restricțiile. În 1685-6, Gaspar Fagel, primul-ministru al Olandei, i-a cerut lui Anthonie Heinsius din Londra niște plante de la Apothecary's Gardens din Chelsea pentru casa sa de la țară. Trimisul bavarez în Paris a trimis cantități substanțiale de mobilă și haine la Munchen pentru prinț în anii 1720 și 1730, Louis al XV-lea a comandat câini de vânătoare și prezervative din

Londra prin canale diplomatice, în timp ce în 1764 trimisul Palatine în Viena a fost rugat să trimită cafea turcească curții din Mannheim.

Arta a jucat un rol major. Justus Alt, trimisul Hesse-Cassel în Londra a achiziționat picturi pentru conte la mijlocul secolului al optsprezecelea, precum și un telescop de buzunar. Ecaterina cea Mare a Rusiei și-a folosit diplomații pentru a obține obține obiecte de artă, în special colecția Houghton din Britania. Diplomații puteau de asemenea să se aștepte să achiziționeze opere de artă și pentru alți oameni de seamă în afara suveranului.

N-a fost totuși vorba doar de a achiziționa. La începutul secolului al șaptesprezecelea, Peter Paul Rubens, un pictor faimos, a jucat un rol major în lumea diplomației, în special în relațiile anglo-spaniole, oferind o cheie în suprapunerea sa cu lumea artei. Mai mult, patronajul cultural a servit ca un mod de a câștiga și a evidenția un statut. De aceea curtea Savoiei a folosit patronajul pentru a-și evidenția identitatea ca o curte europeană conducătoare. Diplomatul Alessandro Scaglia a fost un protector important al lui Van Dyck, care la rândul lui făcea parte din lumea diplomației. Scaglia era de asemenea legat de alți artiști, ca Jordaens, Seghers și Synders.

Asocierile personale erau văzute ca și cum diplomații ar proteja interesele unor compatrioți influenți și alții care se bucură de protecția suveranului lor. În grupul celor din urmă intrau comunitatea locală, călătorii importanți care erau prezentați la curte, introduși într-o societate locală și protejați de probleme legale împovărătoare și ordine guvernamentale. În general, protecția oferită de către diplomați era un

indicator al rolului conexiunilor personale în ceea ce era încă un mediu de elită.

Capitalele în care puterile mici și-au trimis solii, au devenit spațiile de negociere majore, întrucât indiferent de cât de răspândite erau ambasadele lor, marile puteri menținеau trimiși permanenți în aceste state mici și de obicei nu aveau suficiente motive să justifice ambasade speciale. Francezii, spre exemplu,menținеau ambasade permanente doar în unele dintre curțile germane, deși se aștepta ca aceste ambasade să dirijeze relațiile și cu curțile vecine, o practică ce putea fi observată și în Italia, sau chiar în zilele noastre, ca reprezentarea britanică în Africa.

Un sistem de reprezentare într-o singură parte nu a încurajat întotdeauna transmiterea clară a opiniilor, dar a scos în evidență importanța diplomatică a unor capitale, în special a Parisului, unde existau numeroși trimiși. De exemplu, negocierile dintre englezi și Casa Wittelsbach din iarna 1729-30 s-au purtat în Paris: Britanicii nu aveau trimiși în capitalele Wittelsbach și în 1735 agentul din Paris Hesse-Darmstadt a fost în stare să pună presiune pe trimisul britanic acolo pe viitorul teritoriu Hanau. Mai mult, Haga a fost numită "galeria șoptitoare a Europei"(o referință la catedrala Sf. Paul a lui Sir Christopher Wren) pentru abilitatea sa de înregistra și repeta rapoarte din întreaga Europă.

Continuitatea în reprezentare nu a atras după sine construirea unor clădiri ale ambasadelor permanente. Motivele nu erau doare reduse la costuri, deși acestea aveau un rol important, la fel ca în cazul deciziei de a trimite solii. Atunci erau și alte asumpții față de cele de astăzi. Clădiri permanente existau, mai ales pentru corpurile bisericești, ca de exemplu "națiunile" componente ale ordinelor cavalerești, ca acelea ale Sfântului

Ioan, Cavalerilor din Malta, în Valetta. Totuși, reprezentarea de către un suveran era văzute ca a fi legată de mesager, mai degrabă decât de ambasadă. Această situație a determinat lipsuri în reprezentare, întrucât deseori trimișii plecau înainte ca alții să fie stabiliți precum și datorită diferențelor în nevoi, conexiuni și afluențe ale diplomaților individuali. Diplomații închiriau sau cumpărau case la care renunțau la sfârșitul misiunii. O măsură de continuitate era oferită de către diplomați prin închirierea sau achiziționarea proprietății. Începând cu ultimii ani ai secolului al șaptesprezecelea s-au achiziționat câteva clădiri pentru a servi ca ambasade permanente.

Pe măsură ce diplomații își reprezentau suveranii, care erau conștienți atât de rangul lor într-o ierarhie monarhică cât și de nevoia de a grada reprezentarea cu atenție, rangurile diplomatice au rămas dominate de aristocrați care reflectau această ierarhie. Acest sistem nu a funcționat însă corespunzător în afara Europei, întrucât ideile de bază nu au fost răspândite. De aceea, ambasada Spathar-Milescu a Țarului Alexis la împăratul Chinei, K'ang-shi a întâmpinat probleme pentru că Spathar-Milescu a refuzat să îngenunchieze; un gest pe care europenii îl vedeau ca o formă de a-ți arăta respectul, foarte aproape de umilință însă.

În Europa, ambasadorul, care avea cel mai înalt grad, era trimis doar unui număr mic de curți, în general doar la Paris, Madrid, Viena și Roma, deși situația era departe de a fi stabilă. Restul ierarhiei diplomatice, de la trimiși extraordinari până la secretari ai ambasadei și agenți și secretari neacreditați, au generat un număr mare de ranguri. Aceste diferențieri au permis distincții în relațiile care se realizau și reciprocitatea prin alegerea reprezentanților. De aceea George al II-lea al Britaniei și-a

arătat considerația față de Charles Emmanuel al III-lea când l-a trimis pe Algernon, al treilea conte din Essex la Turin în 1732 să fie primul ambasador englez la curte, iar anul următor George și-a exprimat mulțumirea față de Karl Philipp, principele Palatinei, care a trimis „une personne de condition". În mod similar, monarhii acordau o atenție deosebită modului în care se adresau și îi onorau pe alți conducători , ba mai mult modului în care își doreau să fie tratați în cazul în care își încălcau statutul. În schimb, favorurile regale erau importante nu numai pentru diplomații aleși, ci și pentru rangul care le era acordat.

Expertiza diplomatică rămâne un subiect deschis comentariilor. Mulți trimiși aristocrați îndeplineau roluri militare pe timp de război, diplomația pe timp de pace era deci o continuare corectă a serviciilor îndeplinite monarhilor lor. Desemnarea frecventă a oamenilor militari a reflectat nu doar absența specializării și pregătirii tehnice în diplomație, dar și sentimentul că asemenea trimiși erau potriviți anumitori curți, în special celei din Berlin, unde monarhii erau interesați în special de chestiuni militare. Ambii factori râmân valabili. Desemnarea de oameni cu funcții militare era pertinentă și când cooperarea pe timp de război și alinațele erau luate în discuție. În același fel, asemenea persoane câștigau experiență în diplomația de coaliție pe care operațiunile militare o determinau.

Unii slujitori privilegiați ai coroanei, aristocrații, reprezentau principiul cum că diplomația nu se învață, ci este o componentă a aristocrației. *El Emnajador*(1620) a lui Juan de Vera, un nobil spaniol, a fost o scriere de mare influență, tradusă și retipărită de mai multe ori. În ea se vorbea despre ambasadori ca fiind gentilomi și bine-educați. Aceste caracteristici erau importante în special pentru ambasadele ceremoniale, ca

și cea trimisă la Viena în 1688 de către Nicholas, al doilea conte de Carlingford, cu scopul de a transmite felicitările lui James al II-lea către împăratul Leopold I cu ocazia alegerii fiului său ca regele romanilor, Următorul Împărat. Un exemplu instructiv de dificultatea separării funcțiilor diplomatice este cel al guvernului francez, care era interesat dacă Carlingford avea altceva de negociat. Astfel, el a trebuit sa nege zvonurile cum că negocia o înțelegere între Austria și Turcia; o consecință ce ar fi făcut ca Austria să se opună cu ușurință scopurilor Franței în Imperiu.

Aristocrații erau potriviți în special pentru ospitalitatea și ceremonialele curții necesare să susțină gloria regală și caracterul diplomației ca performanță politică. Exista totuși sentimentul că trimișii cu un statut diferit aveau rolul de a afecta soarta dinastiilor și a națiunilor. Mai mult decât atât, prietenii conducătorilor și cei în care ei aveau tendința să se încreadă cel mai mult erau probabil aristocrați, ca de exemplu Everard van Weede van Dijkveld, care era folosit de William al III-lea (William de Orania) pentru câteva ambasade.

Câțiva trimiși de acest nivel erau diplomați de carieră permanenți sau semi-permanenți, deși asta se întâlnea mai des la cei de un rang mai mic. În acel caz, longevitatea în serviciu era importantă deoarece, ca în cele mai multe sfere ale vieții publice, pregătirea se făcea chiar în timpul slujbei. Experiența era crucială. Pentru trimișii permanenți, experiența juca un rol major în dezvoltarea abilității și personalității. Acesta a fost cazul lui Sir Isaac Wake, agent englez trimis în Turin din 1615 până în 1623, în Savoia și Veneția din 1624 până în 1630 și în Franța din 1630 până la moartea sa în 1632. Wake era în stare să fie foarte bun în retorică, arta de a flata și avea o înfățișare remarcabilă, dar în același timp a rămas dedicat

apărării protestanților elvețieni și ai Genevei printr-o combinație de consistență, energie și abilitate.

Unii diplomați se pregăteau prin ocuparea unor posturi în cadrul echipajului de solii. Într-adevăr, în 1724, Contele Andrei Osterman, ministrul de externe rus, a propus ca diplomații să fie antrenați mai întâi ca atașați ai Colegiului Central și apoi ambasadelor ruse. Mai mult, documentele private ale trimișilor conțineau depeșe ale predecesorilor, obținute evident ca mijloace de informare.

Citirea vechilor depeșe era folositoare pentru înțelegerea fondului pe care se bazau negocierile și raportarea progreselor. Este dificilă discutarea celor două funcții. Atenția tinde să se îndrepte spre diplomați ca negociatori, pentru că atunci activitatea, percepețiile și abilitățile lor sunt cel mai însemnate și vizibile contemporanilor lor, atât din interiorul cât și din afara structurii guvernamentale. Totuși, de cele mai multe ori, diplomații aveau rolul de a raporta și asta a lăsat cele mai multe urme în arhive deși importanța lor tinde să fie diminuată de către școlari. Chiar și astăzi, rolul acesta e mai important decât este în general acceptat de către ei și de aceea e mai important pentru aprecierea diplomaților individuali. Era așteptat ca ei să dea explicații, iar experiența era de mare ajutor în aceste contexte.

Paginile 74-84-Irimie Alexandra, RIPE.

Distincţia între ceea ce este cert şi ceea ce este incert era văzută ca fiind un atribut cheie al abilităţii diplomatice şi dificultatea evaluării informatiei concura cu nevoia de a face rapoarte frecvente.

Distincţia între rapoarte şi negocieri nu ar trebui sa fie privită prea rigid atâta timp cât ambele sunt aspecte ale unei activităţi continue. În plus, ar putea exista suprapuneri semnificative atâta timp cât conversaţiile între diplomaţi şi miniştri, aspect cheie al raportării, au fost folosite pentru a comenta starea relaţiilor şi, in acest sens, pentru a sugera modificări, aspect al negocierilor. Astfel, în martie 1688, Bevil Skelton, trimis englez la Paris, a fost convins de faptul că refuzul lui James al II-lea de a se agaja diplomatic a fost ceva neplăcut pentru francezi: „unele dintre discursurile unor miniştri auzite ieri la Curte care fac referire la maltratarea statelor (olandeze) de către Maiestatea Sa (James al II-lea) spun ca ei nu ar îndrăzni să sensibilizeze amiciţia şi buna înţelegere dintre cele două coroane, iar garanţiile pe care le dă uneori Maiestatea Sa ministrului său spaniol, care nu are niciun angajament cu Franţa, fac statele atât de impertinente. Nu mai am nimic altceva de adăugat decât să vă spun care sunt discursurile celor mai considerabili oameni, ca Monsieur de Croissy, care din nou mi-a spus că Maiestatea Sa este posibil să depindă de serviciile pe care Coroana era în măsură să i le facă ”.

Angajarea clericilor , rară, dar nu necunoscută în Europa Protestantă, a fost din ce în ce mai neobişnuită în statele catolice, cu proeminenta excepţie a nunţiilor papali. Consecinţele complicate ale implicării factorilor de natură confesională în diplomaţie ar fi putut foarte bine să descurajeze rolul clericilor, deşi în anul 1774 s-a recomandat (fără succes) ca trimisul palatin la Viena a fost să fie urmat de un cleric pentru că acesta ar putea fi recompensat cu beneficii care să fie plătite de către stat. Oficiile consulare au fost dominate de către negustori, iar aceste

posturi au avut o importanţă crucială pentru protecţia intereselor comerciale şi ale privilegiilor.

Aristocraţii au fost reticenţi în ceea ce priveşte instruirea formală, în vreme ce prevalenţa limbii franceze ca şi limbă diplomatică a contribuit la reducerea nevoii de competenţă lingvistică largă. În secolul al XVII-lea, limba franceză a fost una din limbile diplomatice principale, deşi limba germană, spaniolă, latină şi italiană erau de asemenea importante. Când Sir William Temple a negociat cu prinţul Bishop of Münster au vorbit latină de vreme ce Temple nu cunoştea limba germană. Către sfârşitul secolului şi cu precădere în secolul al XVIII-lea limba franceză a devenit aproape un limbaj diplomatic internaţional în cea mai mare parte a Europei pentru conversaţiile şi tratativele diplomatice , treptat şi în ceea ce priveşte corespondenţa diplomatică.

Progresele de natură politică au jucat un rol important în această schimbare. Slăbiciunea Spaniei în din perioada lui Carol al II-lea (1665-1700), atenţia şi prestigiul pe care Louis al XIV-lea le-a adus Franţei, marele rol al Parisului ca şi centru al diplomaţiei, declinul prestigiului papal şi relaţia tot mai distantă dintre Roma şi Europa de la sfârşitul secolului al XVII-lea, importanţa dialectelor în cadrul Imperiului German, toate au contribuit la asigurarea faptului că pe parcursul negocierilor pentru Pacea de la Utrecht (1713) limba franceză este limba de bază a diplomaţiei în Europa Occidentală. Pacea din Pirinei din 1659 a fost semnată prin intermediul a două tratate, în limba franceză, respectiv spaniolă. În vreme ce la conferinţa internaţională de pace de la Nimegen din 1678 tratatul franco-spaniol a fost redactatat în franceză şi spaniolă, iar tratatul austro-

francez a fost redactat în limba latină, la Rastatt (1714) austriecii au folosit franceza.

Mai mult decât atât, stilul diplomatic francez a fost din ce în ce mai influent pe continentul european şi a fost astfel codificat ca şi standard normativ prin natura sa şi prin activitatea cu caracter repetativ pe care o presupune. Uşurinţa stilului francez se afla în contrast cu circumspecţia şi formalitatea stilului spaniol, dar cel dintâi s-a dovedit a fi mai atractiv şi mai modern, această dezvoltare având aţât cauze culturale cât şi cauze politice. Recent a fost argumentat de către Heidrun Kugeler faptul că Franţa lui Ludovic al XIV-lea a devenit un iniţiator în ceea ce priveşte practica diplomatică pentru că a fost primul stat care si-a adaptat aparatul diplomatic la noul sistem de state, deşi acest argument nu reuşeşte să fie convingător în ceea ce priveşte alţi factori care fac Franţa un stat influent şi de asemenea subestimează gradul de adaptare în altă parte.

Marele prestigiu al Franţei în lumea diplomaţiei a fost ironic. Wilhelm de Orania, Stadholder al Olandei din perioada 1672-1702 şi conducătorul Marii Britanii din perioada anilor 1689-1702 au folosit limba franceză mai mult în corespondenţele lor, în ciuda rivalităţii cu Ludovic al XIV-lea. În mod particular, începând cu anul 1673 Ludovic a fost văzut ca o ameninţare la adresa intereselor altora şi, într-adevăr, în sens larg, era considerat o ameninţare la adresa Creştinismului, aşa încât a fost numit „otomanul creştin”.

Însuşi Ludovic a folosit religia ca şi aspect al politicii sale externe şi al diplomaţiei din Europa în care concura cu Imperiul Habsburgic pentru a se prezenta drep apărător al Bisericii Catolice. Încercările lui Ludovic de a dezvolta o relaţie cu Siam (Thailanda) s-au datorat în mare parte dorinţei

sale de a se prezenta drept apărător al bisericii. Această problemă a fost mult mai importantă pentru el decât extinderea comerţului Franţei. În 1685 Ludovic l-a trimis pe Abbé François-Tomoléon de Choisy la Siam într-o încercare nereușită de a-l converti pe conducătorul său, Phra Narai. Choisy, de asemenea, nu a reușit să obțină privilegiile dorite pentru misionari şi cei care s-au convertit, în vreme ce speranţele comerciale au suferit şi ele eşecuri. Cu toate acestea, s-a căutat ajutor împotriva olandezilor, o ambasadă din Siam a fost trimisă în Franţa, a fost primităla Versailles în ianuarie 1687 şi tot în acelaşi an Ludovic a ordonat expedierea unei noi ambasade.

Cu toate acestea, în 1688 o lovitură de stat a pus capăt sistemului de alianţă a lui Ludovic. Phra Narai a căzut de la putere, iar succesorul său, Phra Petratcha (1688–1703), a pus punct speranţelor în ceea ce priveşte orice fel de relaţie. Această lovitură de stat a fost provocată de ajungerea lui Simon de La Loubère la conducerea celei de-a doua ambasade a Franţei. Totuşi, mai degrabă decât a vedea acest lucru ca pe o lovitură la adresa diplomaţiei se pare că problema crucială în trezirea ostilităţii a fost trimiterea celor 636 de soldaţi cu La Loubère pentru a ocupa punctele cheie din Bangkok şi Mergui. Regatul a fost atunci închis pentru europeni, cu excepţia unui post comercial olandez, iar contactul oficial cu Franţa nu a fost reluat până în secolul al XIX-lea.

În Europa, ca şi în străinătate, Ludovic s-a folosit de procedurile de diplomaţie nu numai pentru a-şi promova propriile interese, ci şi pentru a-şi proclama gloria.

Într-adevăr, arhitectura palatului triumfal, în special cea a palatului său de la Versailles, a fost în parte proiectată pentru primirea de trimiși

străini în aşa fel încât să-i impresioneze cu măreţia regelui, în vreme ce decoraţiunile i-au înregistrat victoriile.

Ludovic a avut, de asemenea, o atitudine agresivă în ceea ce priveşte reprezentarea diplomatică şi în mod special antecedentele ei. Acesta din urmă a fost o problemă de lungă durată, nu în ultimul rând datorită faptului că onoarea suveranilor a fost considerată a fi legată de probleme de protocol și aspect. Această problemă continuă să existe până astăzi şi contribuie la garantarea faptului că activitatea diplomaţilor reprezintă o formă distinctă de reprezentare şi negociere.

Problemele prioritare la fel ca şi titlurile şi vizitele au dus la dese probleme complexe de protocol. Unele puteau fi rezolvate prin insistenţă asupra unui tratament egal ca şi în conferinţele de pace ale secolului al XVIII-lea, în care trimişii intrau în camera de conferinţă pe uşi diferite în acelaşi moment, stăteau la aceeaşi instanţă şi semnau copia lor din tratat ca unul singur. Cu toate acestea, nu toate problemele puteau fi rezolvate în acest fel, în mod special ordinea în care trimişii apăreau în procesiuni era în general înţeleasă ca fiind o ordine realizată cu prioritate. John Finet, maestrul de ceremonii de la curtea englezească de la începutul secolului al XVII-lea, a discutat unele dintre ciocnirile în una dintre postumele sale Finetti Philoxenia (1656).

Problema a condus la încercări de soluţionare a priorităţilor, ca şi în titlurile de onoare ale lui John Selden (1614), care s-au concentrat pe antichitatea rangului monarhic, cu toate că problema în sine a dus la certuri referitoare inclusiv la revendicări ale moştenirii regatului, cum ar fi Ierusalimul care s-a bucurat de distincţie şi antichitate.

În lucrarea sa „*A Discourse Concerning the Precedency of Kings . . .Whereunto is also Adjoyned a Distinct Treatise of Ambassadors* (1664)", James Howell, istoriograf englez, a reuşit să prezinte Marea Britanie ca şi „Insula regală" chiar înainte de perioada romană. În parte Howell, care a declarat că era mai fericit să aibă trimişi din mica nobilime decât dintre aristocraţi şi care de asemenea a văzut un potenţial pentru femei în ceea ce priveşte acest rol, căuta să stabilească precedente spre deosebire de Spania şi Franţa. Accentul pus pe ceremonie şi protocol poate face cultura şi ideologia diplomaţiei acelei perioade să pară izolate şi redundante mai ales daca ambele sunt considerate ca fiind non funcţionale şi anaronice. Cu toate astea, aceasta abordare este mai mult o părere a celor din afară şi una care depinde de o anumită perioadă, spre deosebire de astăzi când alternativele nu sunt la ofertă. În practică, departe de a fi redundante, ceremonia şi protocolul – o gamă largă de idei, ipoteze şi practici fiind înţelese prin aceşti termeni – au fost punctul central al unei lumi a diplomaţiei pentru care ele au servit ca mijloace de afirmare şi apărare a statului şi intereselor sale. Diplomaţii mai în vârstă şi-au reprezentat stăpânii în sensul că atunci că atunci când acţionează în calitate de oficiali ei sunt văzuţi ca şi suverani, mai ales atunci când au acţionat prin împuternicire pentru stăpânii lor în căsătoriile regale.

Accentul pus pe ceremonie şi protocol era perfect pentru o lume competitivă care spera să aibă o alternativă pentru conflict. Rolul ceremoniei a fost de a asigura rolul important pe care l-au avut considerentele de statut în alegerea de diplomaţi şi în alocarea rangului diplomatic. Mai mult decât atât, "a fi",și mai ales "a fi" în mod adecvat, a

fost important, împreună cu "a face". Trimişii renunţăla stomacul lor, precum şi la portmonee pentru cauzele suveranului lor.

În 1661, anul în care Ludovic al XIV-lea a venit să-şi exercite autoritatea regala

în persoană, o dispută privind priorităţile între Contele de Estrades şi Baronul de Batteville, trimisul francez şi cel spaniol la Londra, a izbucnit un conflict serios cu spaniolii forţându-şi calea înaintea conducătorului trimisului francez la celebrarea sosirii unui nou trimis suedez. Doi funcţionari au fost ucişi. Ludovic a covocat imediat un consiliu extraordinar. Se recomanda în unanimitate moderaţia, dar Ludovic, in schimb,a ales să extindă această problemă. El a expulzat trimisul spaniol şi l-a obligat pe Filip al IV-lea al Spaniei, socrul său, să-l recheme pe Bateville şi să aibă noul său reprezentant în Franţa declarat public înaintea lui Ludovic într-o audienţă oficială în care toţi diplomaţii spanioli au fost instruiţi să nu conteste priorităţile cu omologii lor francezi, o expresie cheie a utilizării lumii diplomaţiei pentru stabilirea unui statut. Alţi treizeci de diplomaţi acreditaţi de Ludovic au fost prezenţi la audiere şi, pentru a sublinia triumful său, Ludovic a pus în circulaţie o monedă reprezentând publicul care sărbătoreşte victoria sa.

În 1662 o dispută între gărzile papale şi armatele care-l urmau pe trimisul francez la Roma, ducele de Crequi, a condus la violenţă, Ludovic a rupt relaţiile diplomatice, expulzând nunţiul şi retrăgându-şi trimisul. Amenințarea sa constând într-o acțiune militară condusă Papa Alexandru al VII-lea a fost vulnerabilă la acţiunea franceză , ambele desfăşurându-se în Italia şi în special în pricipatul său din Avignon, care a fost înconjurat de teritoriul francez, pentru face concesii în 1664. Această ceartă nu a fost

legată doar de prestigiu ci şi de consideraţii mai largi, în special speranţe franceze de slăbire a poziţiilor spaniole în Italia.

Utilizarea poziţiei de diplomat ca şi reprezentant al conducătorului a fost rareori atât de evidentă sau de violentă ca şi pentru Ludovic al XIV-lea pe cheltuiala papei şi ar fi greş,it să se traseze o legătură de cauzalitate între o asemenea intimidare şi eşecul lui Ludovic pe termen lung de a modela Europa după bunul plac. În schimb, diplomații francezi s-au dovedit frecvent iscusiţi în negociere şi de asemenea, până la începutul anilor 1680 şi în ceea ce priveşte intervenţia în politica internă pentru promovarea intereselor franceze. Astfel, în Provinciile Unite (Țările de Jos) la începutul anilor 1680, D'Avaux a fost capabil de a exploata sentimentul anti-olandez al partidului Louvestein şi sentimentul aparent justificat că Spania şi Anglia, aliaţii alternativi ai Franţei, erau nedemne de încredere. De exemplu, valoarea taxelor franceze celor mai favorabile şi revenirea comerţului au influenţat opinia olandeză.

În ciuda abilităţilor lor, eforturile unor astfel de diplomaţi au fost subminate de măsura în care slăbiciunea potenţialilor adversari l-a încurajat pe Ludovic să continue cu planurile sale agresive. Intimidarea a fost văzută atât ca un scop cât şi ca un mijloc, rezultatul unei împrejurări în care diplomaţia părea să nu-i fie necesară lui Ludovic decât pentru consolidarea victoriilor militare. Aceastăsituaţie a fost ca şi cea din vremea lui Napoleon sau Hitler.

Rezultatul lui Ludovic a constat în urmărirea unor acorduri îndreptate împotriva Franţei, o urmărire, care a condus la diplomația necesară pentru alianțe și coaliți, acestea din urmă fiind mult mai complexe decât cele dintâi. Formarea Ligii de la Ausburg în 1686 a fost un episod

important şi a fost urmată de Marea Alianţă din 1689. Această alianţă formată din Austria, Marea Britanie şi Provinciile Unite a reprezentat un pas decisiv în diplomaţia europeană, dar in niciun caz toate din următoarele şase decenii, până la Revoluţia Diplomaţiei din 1756, datorită negocierilor necesare nu numai pentru înfiinţarea alianţelor ci şi pentru susţinerea acestora şi nu în ultimul rând datorită discuţiilor de multe ori încărcate asupra ofertei de trupe, asigurarea de fonduri şi obiective militare.

Ceea ce a dus la astfel de alianţe a fost o chestiune de principii, de diplomaţie iscusită şi o chestiune de mişcare a conducătorilor conştienţi de frecventele schimbări. Diplomaţii francezi, îndemnând în replică cauza gloriei şi onoarei lui Ludovic şi necesitatea de a intimida adversarii nu au reușit să furnizeze informații exacte în ceea ce priveşte o schimbare în opinia europeană sau pentru a defini situația referitoare la interesele franceze, care ar putea fi avansate prin negocieri.

În egală măsură, argumentele de precauție cu greu puteau fi considerate parte din politica culturala a diplomației lui Ludovic al XIV-lea şi cu siguranţă nu la momente de criză. Într-adevăr, această cultură politică are nevoie de mai multă certitudine pentru că ridică problema referitoare la cât de departe au fost şi sunt constrânşi de presupusul lor statut. Acesta este un element esențial, ca atare constrângere afectează colectarea de informații, procesul de reprezentare, și, într-adevăr, compromisurile necesare în orice negocieri, o situație care leagă trecutul de prezent. Există, de asemenea, constrângeri instituționale semnificative asupra diplomaților și asupra politicii externe, care ţin de viaţa birocratică, culturală şi ideologică care are în vedere supravegherea şi controlul. Într-adevăr, acesta este argumentul acum, că ministerele de externe au devenit oarecum

exagerate deoarece acestea au fost prea legate de practicile instituţionale, în special de reprezentanţii elitei de opinii stabilite şi, prin urmare,
nu au fost capabili să se adapteze la politicile publice actuale. Într-o anumită măsură, procesul de constrângere a diplomaţilor de către presupoziţiile conducătorului lor era real pentru diplomaţia şi diplomaţii lui Ludovic al XIV-lea. Determinarea lui Ludovic, exprimată în 1661, de a fi propriul său prim-ministru a fost demonstrată prin ordinul său referitor la faptul că nicio expediere sau ordin nu pot fi emise de Secretariatul de Stat fără permisiunea sau semnătura sa.

Diplomații și miniștri francezi nu a reușit să se adapteze acest lucru datorându-se
nu doar politicilor lor care nu au fost binevenite, dar şi modului în care au fost percepuţi ca făcând afaceri. Într-adevăr a existat un progres, în special, dar nu numai, în Marea Britanie şi Provinciile Unite, a ceea ce mai târziu va fi numit „sfera publică”. Această sferă nu numai că a furnizat o soluţie pentru expresia observaţilor anti-franceze, dar a servit şi ca o „seră” pentru aceste puncte de vedere. Descrierile și argumentele aplicate anterior împotriva Diplomației spaniole sub Philips II, III și IV, în special "legenda neagră" despre Philip al II-lea, au fost folosite împotriva Franței.

În contrast cu dezvoltarea "spațiul public", diplomația franceză sub Ludovic al XIV-lea s-a concentrat, în general, mai mult pe relațiile stabilite cu grupuri mici și cunoscute, cu toate că exista de asemenea şi publicarea manifestelor şi alte încercări de a ajunge la public. Politica şi stilul diplomatic francez s-au dovedit fără succes, în parte datorită schimbărilor petrecute in cadrul politicilor generale cu care s-a interacţionat şi au fost exploatate de către cei din grupurile de conducere din Provinciile Unite şi

Marea Britanie, în special cu ocazia progresului lui William al III-lea. Cu toate acestea, un astfel de accent pus pe grupuri mici și cunoscute a fost unul normativ în perioada „curţilor şi a sălilor pentru consilii ministeriale". Acest accent a scos în evidenţă o mare parte din caracterul diplomaţiei, dar a reprezentat şi un ghid orientativ pentru eventualele sale slăbiciuni. Acestea includ pericolul uitării în cazul în care aliaţii se prabuşesc.

Opoziția pe scară largă la Ludovic al XIV-lea in secolul al XVII-lea a fost izbitoare. Până la sfârșitul anului 1690, Austria, Provinciile Unite,Anglia, Spania, Savoy-Piemont şi majoritatea prinţilor nemţi, inclusiv Brandenburg, Hanovra, Hesse-Cassel și Bavaria, au fost în război cu Ludovic în Războiul de Noua Ani; de asemenea, cunoscut sub numele de Războiul Ligii de la Augsburg și ca Războiul regelui William. Această listă a fost un rezultat nu numai al eşecului francez, dar şi al capacităţii diplomaţiei de a introduce o nouă ordine internaţională concepută pentru a asigura o formă de securitate colectivă axată pe punerea în aplicare a tratatelor lui Ludovic. Deși Victor Amadeus al II-lea al Savoia-Piemont a fost plătit în 1696 de Ludovic pentru a nu-i cauza probleme, majoritatea aliaţilor au continuat să lupte până când a fost negociată Pacea de la Rijswijk din 1697.

În același timp, iar punctul este mai larg aplicabil dacă se au în vedere pretinderea succesului în diplomaţie, coaliţia nu a fost numai un rezultat al abilităţilor de negociere. În plus, forța care ar putea fi utilizată de către părțile respective, a fost importantă în dobândirea succesului. De exemplu, Marchizul de Villars, trimis de Ludovic la sfârșitul anului 1688 pentru a câștiga alianţa lui Max Emanuel din Bavaria a raportat că guvernul bavarez

a fost speriat de miniștri din Austria, care au spus că electoratul ar fi invadat daca s-ar opune lui Leopold. Aceste considerente au fost deosebit de pertinente pentru Villars, un ofițer cu experiență, care deja a fost un trimis pe timp de pace, în Bavaria, dar care l-a însoţit pe Max
Emanuel în campania sa de succes împotriva turcilor în 1687.

Coaliția din 1690 poate fi legată de o tendință în curs de dezvoltare, în domeniul relațiilor internaționale, în scopul realizării unei diplomaţii publice în care informaţiile au fost concepute mai explicit pentru un public care ar fi receptiv. Deja în 1659 interesului public în ceea ce priveşte Pacea de la Pirinei a fost de așa natură încât au fost tipărite mai multe copii, iar persoanele fizice aveau posibilitatea să le cumpere. Anterior, au fost tipărite cel puțin 42.000 de exemplare privind Pacea de la Westphalia în termen de un an de la semnarea din 1648. Publicaţia reflectă atât oportunitatea comercială în ceea ce priveşte printarea şi dorinţa guvernamentală de a câştiga sprijin cât şi publicarea în limba engleză în termeni de pace cu Spania în 1630; deși acesta din urmă exclude clauzele controversate referitoare la problemele coloniale.

Interesul asupra tratatelor s-a evidenţiat prin compilaţii, adică cele şase volume dedicate tratatelor franceze din 1435 şi până în 1690, care au fost publicate profitabil în 1693 de către Frédéric Léonard, tipograful lui Ludovic al XIV-lea. El a început în 1668, când a publicat o copie a Tratatului de la Aix-la-Chapelle. De asemenea, în 1693 Gottfried Leibniz a publicat un Codex Juris Gentium Diplomaticus.

Dezbaterea publică asupra politicii a fost o încercare, atât la nivel național și

nivel internațional, pentru a demonstra caracterul adecvat de luare a deciziilor. Ca atare, dezbaterea a fost, de asemenea, un aspect de îngrijorare crescândă referitor la necesitatea unei instruiri auto-conştiente privind formarea politică. Această nevoie poate fi legată de ceea ce a fost numit „aritmetică politică", le fel şi de Revoluţia Ştiinţifică. Progresele din chimie asociate cu Robert Boyle (1627-1691) și cele din domeniul fizicii cu Sir Isaac Newton (1642 -1727) a încurajat sentimentul că normele previzibile sau legile au existat în lumea naturală, și că acestea ar putea, și ar trebui, să fie descoperite și exploatate. Preferința pentru abordări sistemice a fost una în care relațiile de cauză și efect au fost raționale, clare şi supuse calculelor. Acest argument aflat în legătură cu diplomaţia, sfera publică și știință s-ar putea

să pară convingătoare, dar conțin un element de teleologie, ca să nu spun triumfalism. În afară de îndoielile cu privire la amploarea, coerența și impactul sferei publice, este important să subliniem faptul că a existat deja o bine dezvoltată (deşi diferită) sferă publică în domeniul politic. Într-adevăr, în 1680-'90, ca şi în timpul Războiului de Treizeci de Ani, acolo a existat o tensiune între nevoia de o diplomaţie confesională şi încercarea de a justifica o nouă formă, cea din urmă fiind bazată pe opoziţia faţă de un conducător cu tendinţe hegemonice. În 1688 Ludovic a cerut o ligă catolică în fața agresiunii protestante, în timp ce James al II-lea a solicitat sprijinul puterilor catolice bazându-se pe politicilor sale interne pro-catolice. William al III-lea nu era împotriva lui Ludovic, apoi atitudinea lui Leopold I faţă de atacul lui William împotriva Angliei ar fi putut fi diferită şi internaţionalismul catolic ar fi fost mai important.

Piesa centrală a unei dorinţe nou descoperite pentru un sistem laic progresiv, în măsura în care relaţiile internaţionale erau interesate, a fost conceptul echilibrului de putere. Acest concept a fost asociat cu politica aritmetică şi cu mecanica newtoniană şi a fost văzută ca protecţie necesară împotriva pretenţiilor imperiale ale altor puteri, prin urmare ajutând la asigurarea mersului istoriei în care imperiile cresc si se prăbuşesc şi la protecţia împotriva acestor imperii atunci când ele sunt la înălţime. Motivul sub formă de speculaţie intelectuală tindea să sugereze o ordine bolăvicioasă, în care statele bine intenţionate ar trebui să coopereze, dar această abordare nu a fost cea mai bună bază pentru diferitele opinii exprimate cu entuziasm referitoare la propriile interese diplomatice care prevalau. Într-adevăr, faptul că puterile aveau interese care ar trebui să fie combinate pentru a produce un sistem de stat coerent și rațional aduce cu sine consecinţa referitoare la faptul că în cazul în care nu au acționat în calitate de suspecţi, atunci aceasta a fost urmarea unei eroari: un eşec prostesc sau intenționat al înţelegerii intereselor. Aşadar , a existat o nemulţumire frecventă privind viziunea membrilor guvernelor străine şi astfel un interes nu atât de mult în ceea ce ar însemna acum o schimbare de regim, ci mai degrabă în îndepărtarea de miniştri viciaţi. Această abordare s-a potrivit cu folosirea ideii miniştrilor răi în gândirea clasică şi istoria internă.

Echilibrul de putere a avut o influență considerabilă în ceea ce priveşte preocuparea diplomaţiei. Acesta a adus o precizie aparentă pentru relațiile dintre state, sau, cel puțin, a încurajat un sentiment de comportament normativ. Datorită acestei preocupări, a existat o primă pentru informații exacte cu privire la alte state. Această primă a fost

susţinută de o lipsă de certitudine cu privire la ce era de fapt luat în considerare, o lipsă care reflecta măsura în care echilibrul era mai potrivit ca dispozitiv de argument politic decât ca bază pentru elaborarea politicilor precise. Diferite evaluări de putere s-au bazat pe criterii cum ar fi populația, zona, armata, dimensiunea și resursele financiare. Toate acestea au încurajat o unitate de informații, care a fost accentuată de lipsa relativă de informații de încredere, comparativ cu secolele viitoare.

Era de asteptat ca diplomaţii să obţină informaţii cu privire la puterea naţională, deşi, în general într-o manieră mai puţin sistematică decât omologii lor veneţieni. Ca un echivalent papal, în 1622 Congregația Sacră "de Propaganda Fide", a fost stabilită la Roma nu numai pentru a coordona toate activităţile misionare,dar şi pentru a centraliza informațiile pe terenuri străine.

Nevoia de informaţie era legată de o altă temă: încercări de a controla fluxul și difuzarea de materiale nedorite, aceste încercări au rezistat preocupărilor secolului al XVI-lea referitoare la posibilităţile politice de imprimare şi la nevoia ulterioară a guvernelor de a contracara publicarea de materiale politice şi religioase ostile. Rolul diplomaților în astfel de probleme este un memento al angajamentelor lor variate. În parte, acest rol a fost pur și simplu un alt aspect al obligației diplomaților de a reprezinta la cele mai înalte standarde propriile guverne, dar preocuparea cu publicațiile critice a indicat măsura în care această obligație nu s-a limitat la lumea pe care o presupune curtea. De asemenea, nici sursele de informare nu au fost limitate astfel, deși, în contrast cu situaţia modernă, trimişii (și personalul acestora) a călătorit deosebit de puțin în statele în care au fost expediaţi. Ca urmare ei nu au obţinut informaţii acest lucru

însemnând faptul că a fost destul de remarcabil pentru Hop, reprezentantul olandez la Londra,să meargă atât de departe ca Norfolk în 1739. Cu toate acestea, furnizarea de informații de către diplomați a fost o parte din procesul prin care a luat cunoștință cu privire la capacitatea și intențiile puterilor străine. Spionajul, mai mult decât faptul că a implicat interceptări poștale și descifrare, a fost semnificativ, nu în ultimul rând pentru spionarea diplomaților străini. Inteligenţa umană a fost de asemenea importantă alături de spionajul regizat al armatelor şi forţelor navale străine şi de organizarea în mare prin intermediul comenzilor navale şi militare.

Cu toate acestea, acest spionaj a furnizat informații mai degrabă cu privire la capacitate, decât la intenții. Dacă la început politicile de elaborare ale grupurilor restrânse de persoane aveau în general un caracter secretos, ulterior au devenit greu de înţeles. În schimb, a fost necesar să se dezvolte legături cu curtenii, miniștri și diplomații altor puteri. Uneori, acești "agenți de influență" au fost răsplătiţi financiar, şi o astfel de acțiune, odată descoperită, putea conduce la acțiuni judiciare şi alte asemenea. Abraham van Wicquefort (1606-1682), un talentat olandez care a servit o serie de puteri, inclusiv Provinciile Unite, ca şi diplomat, a fost închis în Franța în 1659 pentru furnizarea de secrete oficiale și din nou în 1675. Pretențiile sale de imunitate diplomatică au fost păcălite de opinia conform căreia un grup naţional care desfăşoară o activitate pentru o putere străină în țara sa de origine străină nu avea dreptul la o astfel de protecție; dar Wicquefort de asemenea, a suferit în urma opoziției sale față de olandezi și legăturile sale cu Johan de Witt, „marele pensionar” din Olanda, răsturnat și ucis
în 1672 când William al III-lea a preluat puterea. Wicquefort a scăpat în 1679,dar închisoarea l-a determinat să afirme nevoia de privilegii legale în

Mémoires touchant les Ambassadeurs et les Ministres Publics(1676–9) şi *L'Ambassadeur et Ses Fonctions (1681),*ambele fiind lucrări importante în domeniul diplomaţiei.

În general, cei care au furnizat informaţii nu pot fi consideraţi spioni dobândiţi prin oferire de mită. În schimb, dorința curtenilor și a miniștrilor de a oferi informații reflectă natura politicii, cu luptele de putere patronale şi considerentele de fapt interne care fac posibil pentru diplomaţii străini să-şi găsească aliaţi în curţi şi ministere divizate.În unelecazuri, acest proces a ajuns foarte departe și diplomații au intervenit activ în politica internă, din nou, o situație cu corespondent în lumea modernă.

În general,diplomaţii au avut un rol mai puţin activ,dar natura scizionistă a politicii de la curte i-a asigurat cu surse de informaţii. Acest material se găseşte de obicei în rapoartele trimişilor. Astfel, între ele există mai degrabă o strânsă legătură,decât o ruptură bruscă intre materialul diplomatic şi cel inteligent, situaţie care se datorează lipsei de echivalente pentru insituţiile de spionaj moderne. Thomas Earl al II-lea a observat în 1704 că numele de ambasador a fost cel mai onorabil cu toate că ei sunt văzuţi ca spioni pentru stăpânii lor. Colectarea de informaţii şi spionajul ca şi aspecte ale aceluiaşi proces servesc ca şi memento al gravelor provocări cu care se confruntă statele precum şi al dezastrelor la care pot să ducă greşelile efectuate. Această problemă eludează ceea ce altminteri ar fi fost un decalaj mai substanţial între diplomaţie şi spionaj. Legată de această caracteristică este modalitatea de gandire a statelor ca blocuri coerente cu servicii diplomatice care erau separate şi competitive. În schimb, împletirea serviciului diplomatic cu politica internă a fost însoţită de o întrepătrundere a statelor şi mai precis de aceaste legături diplomatice/politice.

Posibilitatea de a crea o alianţă puternică împotriva Franţei a sugerat un viitor crucial pentru diplomaţie chiar şi, în mod ironic, în cazul în care limba frecvent utilizată era limba franceză. Astfel diplomaţia a jucat un rol cheie în menţinerea Europei ca sistem multipolar. Această alianţă a condus la tratatele de pace din 1713-1714 şi ulterior la cooperarea de la sfârşitul anilor 1710 şi 1720 privind crearea unei ordini diplomatice noi care să încorporeze Franţa.

CAPITOLUL III (1690-1775)

Paginile 85-100-Nechita Oana, MSSC.

La un anumit nivel, este necesar sa se avanseze de la stresul din ultimul capitol privind cooperarea internationala impotriva Frantei prin diplomatie, in vederea luarii in considerare a ligiilor si congreselor de pace din aceasta perioada in Europa. Dezvoltarea de idei si practici ale securitatii colective este deosebit de impresionanta si, intr-adevar arunca o privire inspre folosirea din secolele XIX-XX, cat si inspre situatia din ziua de azi. Aceste idei au fost legate de idea unui sistem European ghidat de reguli commune. Valoarea unui astfel de sistem a fost conturat de multi comentatori. Aceasta situatie a fost in special cazul reducerii ostilitatilor persistente religioase post-Westphaliene la nivelul relatiilor internationale de la sfarsitul secolului al XVII-lea a incurajat o cautare pentru ratiuni seculare ale politicii diplomatice: sau, cel putin, o cautare pentru o limba al politicii si scopul care ar putea include Europa catolica si protestanta. Pentru unii specialisti, mentenanta unei balante de putere intr-un asemenea

sistem European a devenit sfarsitul diplomatiei, sau cel putin mijloacele cruciale in asigurarea unui viitor mai benign.

Aparenta decizie si naturaletea imaginii, a limbii si a balantei a contribuit la o mai mare popularitate intr-o epoca a lui Isaac Newton si expunerii sale de fizica mecanicista, precum si la notiunile clasice de ordine si echilibru, precum Renasterea reinviata cu idea de un echilibru de putere intre orasele italiene. In plus, echilibrul a servit drept un *leitmotif* pentru o cultura care a pus accentual pe valorile de moderare si de retinere, sip e un sistem international si de cultura diplomatica organizata in jurul principiilor de egalitate intre puteri suverane, sau cel putin cu privire la lipsa de hegemonie, cu care era privit un ne-european si necivilizat. Aceste ipoteze au fost cruciale in cultura politica europeana.

Statele au fost considerate ca suverane, dar legate ca si in cazul unei masinarii. Acest sistem a fost perceput ca fiind de sine statator, ca parte a unei lumi statice si bine-ordonate. Conceptul este bazat pe modelul de masina care, la randul sau a fost considerate ca fiind bine ordonata si permitand componentelor acestuia sa desfasoare activitati numai in conformitate cu propria sa constructive. Conceptul mecanicist al sistemelor de state a fost bine potrivit la curentele ample de gandire, specific rationalismului cartezian, precum si succesorilor sai.

Aceste curente de gandire au furnizat nu numai un cadru analitic, dar de asemenea, un context moral pentru relatiile internationale. Un exemplu cheie este ca politica balantei de putere, care in mod general a prezentat intr-un mod pragmatic egoist, lipsite de orice reguli generale si fundamente etice teoretice. In practica, cu toate acestea, situatia a fost oarecum diferita. Nu a fost o teorie larg exprimata de echilibrul de putere,

si a normelor pentru politica sa, subliniate in brosuri, pliante, dizertatii de doctorat si explicatii cu privire la recurgerea la razboi. Relatia cu privire la o astfel de teoretizare si reguli pe de-o parte, si procesele de luare a deciziei pe de alta parte, este obscura, si in mod clar variata de la conducator la ministru, dar o astfel de discutie stabileste standardele normative care au ajutat conturarea unor politici si responsabilitati.

Mai mult decat atat, corespondenta diplomatica a raspuns frecvent la idea de politica diplomatica modelata prin informatii, si astfel ca rationala. Cautand in anul 1752 pentru a convinge imparatul Francisc I, sotul Mariei Tereza a Austriei, de intelepciunea de cooperare cu Marea Britanie pentru a impinge prin Schema Alegerilor Imperiale concepute pentru a asigura succesiunea ca imparat de catre fiul sau, Arhiducele Joseph (viitorul Joseph al II-lea), trimisul britanic, John al III-lea , contele de Hymdford, a contracarat idea ca opozitia franceza a reprezentat un bloc. El i-a spus lui Francis sa "examineze Franta, din punct d evedere al intereselor lor, chiar daca ar fi asa sau nu, in prezent sa porneasca un razboi cand nici comertul, marina sau economia nu si-au recapatat puterile, cand cheltuielile lui Louis al XV-lea sunt de trei ori mai mari decat ale lui Louis al XIV-lea.

Cu toate acestea, ca o reamintire la problemele ridicate a construirii istoriei diplomatiei din teoriile timpului, abordarea matematica pentru elaborarea politicilor, in timp ce a sugerat de echilibrul de limba, nu a fost insa unul care a apreciat pentru sine majoritatea conducatorilor si ministrilor. In schimb au avut tendinta de a da un raspuns intuitive si apoi, in cautarea de aliati, pentru a impinge inainte motivele care pareau mai convingatoare, o situatie foarte asemanatoare cu cea de azi.

Mai mult decat atat, fara a nega un rol central pentru notiuni legate de echilibrul de putere, este necesar sa le complementeze cu un grad de constientizare a ipotezelor organice. Acestea au fost importante nu atat de mult la nivelul sistemului international (pana la secolul XIX), cat a cea a statelor individuale. Mai mult, aceste ipoteze a ajutat la furnizarea unei component dinamice care este, in general lipsita de natura mai structural al temelor mecaniciste. Aceasta componenta dinamica a fost vitalista in intentie.

In particular, a fost simtul unui stat ca si o expresie a natiunii, sau mai tarziu legata de caracterul national, si acest caracter capabil de a se schimba si predispus la degradare. Convingerea in posibilitatea de degradare a cautat in parte conturile ciclice de crestere si caderea imperiilor care au atras o mare parte din autoritatea lor cu privire la rolul comandantului Romei clasice in gandirea politica istoricizata a perioadei, dar a fost, de asemenea, o contributie puternica la ideile de sanatate. Astfel, un sens traditional al natiunii ca asemanatoare cu o persoana a ramas importanta.

Aceasta idee tradusa in sfera international, cu un simt al natiunii la fel de competitive si sub amenintarea provocarilor cu care erau straini precum si interne in legatura lor de cauzalitate si mecanismul lor. De exemplu, in ceea ce priveste Seven Years'War (1756-1763) a fost preocupat, anti-catolicismul a fost crucial afectand atitudinile britanice fata de aliatul lor Prusia si inamicul lor Franta, iar acest punct este important subliniat pentru ca a stimulat sensul ca lupta ar trebui sa fie persistenta, chiar si fata de stire care a fost negative, care era cazul in primele zile ale

razboiului. Anti-catolicismul a dus la un sentiment de lupta existentialist si meta-istoric.

In 1769 William Robertson, un istoric scotian cu reputatie in Occident, a sustinut
in succesul sau critic si comercial, Istoria Domniei Imparatului Charles al V Lea, ca balanta puterii a fost un produs a:

stiintei politice…metoda de a preveni orice monarh la cresterea unui astfel de grad de putere, asa cum a fost incompatibila cu libertatea generala..acel mare secret in politica moderna, mentinerea unei distributii corecte a puterii intre toti membrii sistemului in care sunt formate statele din Europa…Din aceasta era [razboaiele italiene din 1494-1516], putem urmari progresul pe care contactul dintre natiuni, care au fost legate de puterile Europei, atat de strans alaturi, si pot distinge operatiunile pe care politica le prevede, care, in timp de pace, gardieni impotriva pericolelor contigente si indepartate; care, in razboi, au prevenit cuceriri rapide si distructive.

"Contactul dintre natiuni" si " politica providenta". Cartea lui Robertson a oferit o intelegere empirica si conceptuala care sta la baza notiunii de Europa contemporara ca un sistem care a conceput o alternativă viabilă la puterea hegemonică. Tipul de putere mai tarziu aparut, a fost vazut ca o antiteza la diplomatie cat si ca un produs a unei culturi politice mai primitive, mai primitiva daca se identifica cu trecutul Europei sau cu culturile non-occidentale. A existat, de asemenea, o tendinta in randul trimisiloreuropeni in Constantinopol pentru a argumenta ca politica turca a

aparut de la intrigile de judecata, a fost in mod inerent schimbatoare si nu ar fi putut servi ca baza pentru un sistem solid. Astfel, Turcia nu ar putea fi o parte a unui sistem fiabil international.

In plus, alternative europeana a fost considerate mai buna nu doar pentru ca a facilitat dezvoltarea interna in Europa, dar, de asemenea, pentru ca competitia, dar retinuta, emularea, se credea ca a dat Europei un avantaj fata de puterile non-europene, un aspect de care ar fi mai tarziu numit Social Darwanism. Astfel, Edward Gibbon, un membru al Parlamentului precum si un istoric influent a sustunut:

echilibrul de putere va continua sa fluctueze, si prosperitatea noastra sau a regatelor vecine pot in mod alternativ sa fie inaltate sau deprimate; dar aceste evenimente partiale nu pot rani in esenta, starea noastra generala de fericire, sistemul de arte, legi si maniere, care atat de avantajos se distinge de restul omenirii, europenii si coloniile lor..Abuzurile de tiranie sunt imobilizate prin influenta reciproca de rusine si frica… in pace, progresul cunoasterii si industriei este accelerat de emularea asa multor rivali active, in razboi, fortele europene sunt exercitate de concursuri temperate si indecise.

Aceasta perspectiva, o versiune europeana a universalismului, a descris viziunea ideala a lumii diplomatice ale Europei intre Pacea de la Westfalia din 1648 si inceputul Revolutiei Franceze din 1789. Perspectiva a fost exprimata in astfel de concept si dispositive precum securitatea colectiva si sistemult de congress diplomatic. Mai mult decat atat, sub Petru cel Mare (1689-1725), Rusia a fost integrate in practica diplomatica europeana, cu stabilirea de relatii periodice. Aceasta a reprezentat asa cum

a subliniat Gibbon, o extindere majora a sistemului international European, si una care a fost importanta pentru ca o mai mare putere a Rusiei ar fi facut un potential periculos in afara fortei.

A fost nevoie de putina extindere sa se tina seama de noi state in Europa, cu toate ca Regatul de Napoli a devenit unul dupa cucerirea spaniola din Austria in 1734. Acordul de pace de la sfarsitul Razboiului de Succesiune polonez in 1735 a condus la un stat independent, condus de Don Carlos, fiul cel mic a lui Filip al V-lea al Spaniei. Cu curtea regala Napoli a castigat o reprezentare diplomatica.

Asa cum Gibbon a exclus "barbarii" din "cea mai mare republica" a Europei, astfel lumea diplomatica era fragile, cel putin din punctul de vedere a ceea ce avea sa vina mai tarziu. Faptul ca aceasta lume a exclus femeile si cea mai mare parte din populatia de sex masculine, si a reflectat de asemenea, sistemul de ordine si privilegiu care a dominat si manipulate societatea, nu este deloc surprinzator, dar cu toate acestea au ajutat pentru a asigura ca revolutia, nationalismul, "razboiul si democratia oamenilor" a reprezentat provocari serioase. Criticand pe aceste motive un sistem diplomatic care a fost potrivit pentru scopul contemporanilor poate fi privit ca anacronic.

Acelasi aspect se poate face despre sofisticarea administrativa ca judecata a termenilor moderni. Intr-adevar, diplomatia atat in ceea ce priveste activitatiile diplomatice si desfasurarea politicii externe, poate fi situat in parte cu privire la o tensiune peste caracterul nu doar de govern, dar de asemenea, a societatii politice. Din secolul al XVII-lea, si mai mult in special, din anii 1710, multi intelectuali si unii conducatori si ministrii spera ca, prin utilizarea si transformarea guvernului, ei ar putea sa

reformeze societatea. Economistul francez Jean-Claude Vincent de Gournay a inventat termenul de “birocratie”. Cererile pentru mai multe informatii, mai usor accesibile si usor de utilizat, a condus la o revolutie a informatiei.

Cu toate acestea, cererea de administrare mai puternica si mai centralizata a avut implicatii generale, care s-au ciocnit cu conceptele traditionale ale guvernului. Acestea din urma au fost mediate printr-un sistem care reflecta privilegii si drepturi care au fost puternic influentate atat de structura sociala, cat si obiceiul conceperii administratiei in primul rand in ceea ce priveste precedentul juridic. Ca un sistem bazat pe reguli, diplomatia a fost situate in ultimul context, nu in ultimul rand cu accent pe protocol. Conducatorii variaza in dorinta lor de a schimba fundamentele traditionale de autoritate si putere, in precedent legal si o ordine sociala particulara, pentru o noua conceptie de guvernare. Diplomatia, cu toate acestea, impartasita intr-o situatie generala in care multe dintre reforme pot fi cel mai bine intelese, nu ca o transformare administrative, dar in termeni obisnuiti, atat ca raspuns la problemele stabilite, si de asemenea, ca o incercare de a face ca practicile existente sa functioneze mai bine.

Pentru a apela, din perspectiva de astazi, pentru o revolutie administrative, ca intr-adevar in multe alte perioade, este inselatoare. Noi organizme institutionale au fost create in secolul al XVII-lea de politica externa, dar acestea au fost societati care au pus o prima pe continuitate si ordine, in parte ca o reactive impotriva politicii, religiei si tulburarilor sociale c. 1520-c. 1660. Cautarea de ordine bazata pe stabilitate si consens (desi circumscrise social in ambele cazuri) a fost legat de o functionala dependent de elitele debarcate si omologii lor urbani.

Consecintele pe termen lung ale Pacii de la Westphalia poate fi, de asemenea, localizat in context. Un accent pe reciprocitate intre statele suverane a purtat un raport in directia diplomatiei politice anti-hegemonice, retorica si coalitia diplomatica care a condus la opozitia fata de habsburgi in timpul Razboiului de 30 de ani si in Franta din anii 1660. Astfel, au fost din nou componentele idealiste si functionale la obiectivele de diplomatie, la fel cum au existat la organizarea si component sociala.

Accentul pe continuitate, ordine, stabilitate si consens in cultura politica a anilor (europeana, dar, de asemenea, oriental) au avut o alta consecinta impotanta, in care a existat o reticienta de a angaja rebelii ca si element cheie in relatiile internationale. Au existat exceptii natural, dar acest punct pare evident, cu siguranta, in comparative cu perioda anterioara razboiului confesional sau mai mult, de obicei, sau marturii legate de razboi.

Declinul relative al factorului religios in relatiile international din cadrul Europei crestine a jucat un rol important in dezvoltarea unei lumi diplomatice care sa incorporeze toate statele europene. Desi toate contextele sunt diferite, aceasta situatie a privit spre schimbarea diplomatiei europene, dupa incheierea Revolutiei Franceze, spre dezvoltarea unei astfel de lumi, si in schimb, situatia mult mai dificila, dupa incheierea Razboiului Rece, cel putin la nivel mondial, cu toate ca nu la cel European.

Nu a fost doar continuitate in caracterul relatiilor international in vechiul regim European. In afara Europei, a fost, de asemenea, o considerabila continuitate in diplomatia occidental, in special in America de Nord, in Africa de Vest si Asia de Sud. In America de Nord, britanicii si

francezii au negociat in mod active cu triburi de indieni americani care au cautat sa se stabileasca sis a-si extinda coloniile lor si, foarte important, de a face progrese impotriva celuilalt. Terenuri, comert, cadouri (inclusive arme) si aliantele au fost problemele cheie in aceste negocieri. Impreuna cu o scara larga de europeni, solicita pretentii teritoriale, de exemplu in interiorul coloniei britanice din Carolina de Vest, se cauta castigarea sprijinului native, astfel adaptarii la obiectivele native.

Situatia a fost foarte diferita, dar a fost o paralela intre contrastul dintre afirmatiile facute de chinezi si realitatea unei relatii mai dificile pe teren. “Terenul de mijloc” intre nativii americani si europeni a fost unul schimbator, dar tendinta mai mare de expansiune europeana, cu toate acestea daunatoare, nu a facut-o in stare pe termen scurt in masura in care localnicii au fost capabili sa negocieze avantajul lor, de multe ori dintr-o pozitie de forta. In acelasi timp, relatiile cu nativii americani indica necesitatea de a intelege rolul de situatii variate, care sa asigure “situatia de mijloc” menita situatiilor foarte diferite.

Locul dintre indivizi in relatiile de mediere in rolul de cooperare ale lui James Oglethorpe si Tornochichi in asigurarea unor bune relatii intre noua colonie al Giorgiei si golfurile vecine in 1730. A fost un contrast evident cu o situatie mai ostila in Carolina.

Cooperarea a fost importanta, deoarece au existat diferente culturale majore intre cele doua parti care amenintau sa accentueze specific puncte in disputa, nu in ultimul rand notiuni contradictorii ale diplomatiei. In timp ce europenii si europenii-americani au considerat tratatele permanente si absolute, care se aplica tuturor membrilor ai nationalitatilor care au acceptat conditiile, nativii americani le-au vazut ca si angajamente

temporare care ar ramane in vigoare pana cand conditiile de conducere s-au schimbat, si, de asemenea, care erau obligatorii doar in randul participantilor care au fost implicate in procesul de luare a acestor acorduri.

In aceleasi timp, acest contrast trebuie sa fie calificat precum colonistii au respins frecvent tratatele anterioare in incercarea lor de a castiga teren. In cazul Marii Britanii si The Creeks, au existat de asemenea provocari generate de diferite opinii britanice cu privire la forma cea mai adecvata forma guvernamentala pentru noua colonie a Giorgiei, precum si dinamica furnizata de alti actori implicate, in special alti native americani si colonisti europeni.

Reprezentantii occidental din America de Nord, nu au fost diplomati acreditati in Londra, Praris si Madrid, dar agenti ai guvernelor coloniale. Lantul de comanda in care se ocupa nativii americani a fost mai putin clar, iar coloniile individuale, Supraveghetorii de afaceri indiene, Ministerul Comertului, armata si alte ramuri ale guvernului au avut agende diferite si de cele mai multe ori in competitive. Ceea ce complica si mai mult problema era diversitatea relatiilor Coroanei si fiecare colonie avea diverse triburi, precum si o gama enorma de cunoastere a grupurilor concurente avute de nativii americani.

In Albania in 1755, delegatiile colonial britanice au negociat cu Mohawks, in special capetenia Hendrick, intr-un effort de mentinere a aliantei lor, dar acest lucru a fost impiedicat de rivalitatile dintre delegatiile colonial, fiecare cu propria agenda, in special pentru achizitionarea de terenuri. Aceste rivalitati au fost un comentariu ironic la planurile impuse, in mod active de catre Benjamin Franklin, pentru a crea o uniune intercoloniala sub coroana britanica. Intalnirile dintre delegate au esuat in a

cadea la un accord privind aceste planuri, dar ele au indicat mai multe procese si obietive de negociere in joc. Chiar atunci cand nativii americani au fosy mai uniti impotriva britanicilor, in 1763 mai multe triburi au ramas de partea britanica. Prin diplomatie, acestea ar putea fi pacificate, eliminate sau angajate.

In Africa de Vest, toate centrele de comert europene, a caror principale exporturi a fost de sclavi, nu am fost supuși unei suveranității ci unei înțelegeri cu cu puterile locale, iar chiria sau tributul a fost platit pentru mai multe posturi. A fost necesar pentru a mentine o relatie benefica cu numerosi lideri si batrani, printr-un sistem elaborate si costisitor de cadouri si locuri de munca. Ca si in India, suveranitatii limitate de care se bucura interesele occidentale, cu toate acestea nu au prevenit intentia active in politica locala.

Pozitia europeana in ceea ce priveste Africa de Nord a fost preocupata de un amestec complex de forta, amenintari de forta si mai mult de relatiile comerciale co-operative. Diplomatia a fost de multe ori efectuata de military si comandanti de nava. Costul de a primi ambasade a fost de asa natura incat, in 1783, Sir Roger Curtis Knight, a trimis ca emisar britanic pentru Muhammad III al Marocului, acesta a fost instruit pentru a descuraja expedierea oricarui reprezentant. In schimbul unor mai bune relatii, Muhammad a oferit cadou o frigate.

Diferentele culturale au jucat un rol. Într - un raportaj din Jurnalul săptămânal Tunbridge Wells din 20 august 1726 a notat " ambasadorul Marocului care (in ciuda rochiei sale ciudate, care a cauzat un amuzament stupid printre oamenii de la țară) este un gentlemen rafinat si foarte respectat pentru comportamentul său politicos". Mai puțin ușor, in Viena in

1774, un diplomat turc a trebuit să fie convins ca trei dintre servitorii săi găsiți intr un bordel să fie bătuți în loc să fie executați.

In India, a existat o importanta tranzitie in relatii din cauza scaderii puterii imparatului Mughal Emperor. In teorie, toate puteriile occidentale si locale, au fost supuse imparatului. Cu toate acestea, lichidul politicii indiene, in care puterea imparatului s-a diminuat in primele decenii ale secolului, in special dupa moartea lui Aurangzeb in 1707, problemele generate in determinarea modului cel mai bun de a negocia si de a define actele juridice cu conducatorii indieni, nu in ultimul rand ca acesta din urma, la randul lor, au dezvoltat noi practici guvernamentale si politice.

In acelasi timp, practica europeana si nativa in diplomatie a fost convergenta si europenii au avut putine dificultati in adaptarea unui sistem stabilit de agenti la curți. Înainte de Actul de Reglementare a Lordului din Nord (1773), cei trei președinți a Companiei indiene Britanice estice - Bombay, Calcutta și Madras - fiecare a primit agenți (vakils) și au condus propriile relații cu prinții Indieni, cu Comitetul Secret Indian ad hoc si Curtea de Directori oferind supervizare distantă. Societatea, un organism creat prin Carta Roiala, avea dreptul de a negocia si semna tratate, sa poarte razboaie sis a trimita sis a primeasca emisari. Agentii s-au ocupat personal cu guvernatorul sau guvrrnatorul general. Mai târziu, în schimb, numit Rezidenți la zcurtile indiene, care s-au confruntat cu miniștrii, mai degrabă decât direct cu conducătorul.

Limba oficiala pe ambele parti a fost persona, si William Kikpatrick, resident in Maratha Prince Sindia in 1786-7 si la Nizam din Hyderabad in 1794-7, a scris o gramatica a dialectului Hindro si un vocabulary arab si person (1782), care a fost publicat cu sprijinul societatii

din estul Indiei. Locuitorii din Europa, de asemenea, a trebuit sa inteleaga eticheta curtii indiene. In unele privinte, aceasta a fost paralela cu dominatia de stiluri francofone in diplomatia europeana.

In mod similar, britanicii au invocat pentru o perioada lunga de timp ca agentii companiei ii reprezinta in Golful Persic. Nu a existat, de exemplu, niciun trimis sau consul in Persia, a carei capital nu a fost un port. In schimb, un rezident al companiei in portul din Bushire a fost oficialul superior, si a fost responsabil in fata guvernatorului de Bombay.

Dupa Legea de Reglementare din 1773, Calcuta a fost data autoritatii de supraveghere vag definite asupra relatiilor externe ale Bombay si Madras, iar companiei i s-a cerut sa prezinte trimiterile sis a consulte Cabinetul de la Londra, pe aspectele legate de razboi, pace si alte probleme cruciale. In anul urmator, pozitia sa a fost clarificata cu publicarea tratatelor si subventii de la tara, la Compania Indiilor de Est.

Sistemul stability prin Legea de Reglementare a dus la problem, nu numai in cazul in care Cabinetul, care a fost in special distras de America de Nord din 1774, nu stiau nimic si le pasa mai putin de afacerile indiene, dar, de asemenea, cand Bombay si Madras nu au reusit sa accepte supravegherea Calcuta, si in schimb, a apelat la Londra. Originiile, cursul si solutionarea a ambelor Razboaie Maratha (1778-82), si al doilea Razboi Mysore (1780-84), in fiecare fortele britanice au suferit infrangeri grave, au aratat cazuri din Madras si Bombay in care au intretinut relatii cu Printul Indian Independent din Calcutta. De asemenea, la sfarsitul anilor 1770, Calcutta si Madras, fiecare avea proprii reprezentanti la curtea lui Nizam de Hyderabad, puterea cheie in India central. Forta a jucat un rol-cheie in relatia cu conducatorii indieni, si unii locuitori au mentinut controlul

asupra fortelor militare. Interactiunea responsabilitatilor militare si diplomatice a fost vazuta in multe cariere cum a fost cu Walker, Rezidentul din baroda din 1802, care de asemenea a fost Maestru General Adjunct pentru armata din Bombay.

Nu a fost nicio interactiune comparabila intre puterile europene si locale in alta parte in Asia, Japonia, in special au fost mult mai inchisi la diplomatia Europeana. In ceea ce priveste China, au fost vizati, negustorii europeni la Canton si baza portugheza de la Macao.

A fost, de asemenea, o continuitate considerabila in relatiile dintre Rusia si China de-a lungul unui dintre cele mai lungi frontiere dintre crestinatate si ne-occidentali. Au existat dificultati in stabilirea de bune relatii intre cele doua puteri, in special in cauza opozitiei chineze a expansiunii ruse in valea Amur, expansiunea a dus la un conflict la mijlocul anilor 1680. Disputa a fost prevazuta la negocieri, dar acestea au prezentat problemele, in special lipsa translatorilor calificati pe ambele parti. Ca urmare, dinamica imparatului K'ang-his s-a intors la doi misionari iezuiti din China, Jean-Francois Gerbillon si Tome Pereira, carora li s-a dat temporar rangul de colonel. Cunostintele lor de limba latina si Manchu le-a asigurat succesul negocierilor la Nerchinsk in 1689, iar acordul rezultat a fost cheia relatiilor ruso-chineze, pana in 1850, care au fost bune.

Rusii au abandonat Valea Amur chinezilor, dar nu a existat nicio retragere la Lacul Baikal, astfel incat Rusia a retinut o zona de coasta in Pacific, pe Marea Okhosk, de la care a fost capabil sa se extinda in al XVIII-lea secol in Insulele Aletine si, ulterior, Alaska. Iezuitii din Valea Amur au fost un produs al misiunii lor impresionate in China, o misiune

care a reflectat un angajament cu cultura si limba chineza, mai mare decat oricarei reprezentare diplomatica.

Tratatul de la Nerchinsk a fost urmat de trimiterea unei misiuni ruse la Beijing care a aratat rolul diplomatiei europene in comert se leaga cu Asia, dar, de asemenea, masura in care controlul oficial de catre statul European, a castor legaturi variaza. Isbrants Ides, un comerciant, a sugerat o misiune la Beijing, in scopul de a crea o ruta comerciala in China, care a fost vazuta ca o sursa de profituri mari. Intr-adevar, orientul ca o baza de comert profitabil ar fi ajutat la negocierile europene de unitate cu Rusia, Persia, Imperiul Otoman si China de secole (de exemplu, cele din Anglia, cu primele trei din secolul al XVI-lea), care actioneaza ca o contrapartida, si, prin urmare, la explorarea maritima peste Atlantic si Oceanul Indian. In contrast cu diplomatia Companiei din India de Est, expeditiile Ides a transformat intr-o ambasada in numele lui Petru cel Mare, fiind data de greutatea diplomatica, cand guvernul a oferit o escorta militara si translator oficiali, precum si acreditarile care au afirmat statutul sau si a carei prezentare a oferit o oportunitate de a stabili un rol legitim si unul care distinge Ides de un comerciant obisnuit. Privite in mod diferit, acest process potrivit Ides in modelul existent al relatiilor China cu lumea exterioara.

La randul sau, a raspandit cunoasterea ambasadei sale prin publicatii, care a inclus o editie in limba engleza: Cei trei ani de călătorie terestră a Excelenței E. Ysbrand Ides din Moscova in China (1705). Publicatii similar, au prevazut o imagine a diplomatiei ca o forma de culegere si expunere de culture indepartate. Astfel, Paul Rycaut, consulul abil al Angliei in Smyrna (Izmir) din 1667 to 1678, a produs Statul Prezent

al Imperiului Otoman (1668) si Istoria Imperiului Turc (1680), ambele ar fi influente. John Bell, un medic scotia, care, intre 1715 si 1722, a insotit ambasadele Rusiei la Prusia si China si in 1737 a fost trimis la Constantinopol, a lansat Calatorii de la ST Petersburg, in Rusia, in diferite parti ale Asiei (1763), care a fost, de asemenea, publicate intr-o editie franceza in 1766.

Relatiile diplomatice au fost abia aproape, dar chinezii au fost dispusi sa coopereze cu Rusia. In 1712, imparatul a fost pregatit pentru a avea un reprezentant in St Peterburg "conform obiceiurilor si ceremoniilor rusesti, desi, la eveniment nu a existat nicio ambasada, in timp ce in 1720-1721 raspunsul sau la misiunea Izmailov la Beijing a fost favorabila. Mai mult decat atat, practica turca nu a fost statica. Astfel, in 1742 o procedura de protocol a fost introdusa in care, pentu prima data, un ambassador strain a prezentat scrisorile de acreditare direct Sultanului, decat Marelui Vizir.

In 1727, Tratatul de la Khiakta a stabilit granitele intre Siberia ruseasca si recentele cuceriri chineze din Mongolia, extinderea acordului Nerchinsk. Rusii li s-au permis de asemenea, de asemenea, o prezenta in China, cu o misiune de comert o data la 3 ani, o biserica in Beijing, si rusii in caminele lor au permis sa se studieze chineza, Manchu si Mongol. Nicio alta putere europeana nu a avut o astfel de prezenta. Relatiile acceptabile cu Rusia au fost semnificative, astfel dinastia Manchu a pus accentual in secolul al XVIII-lea cu privire la politica fata de Asia, si in special, nu au dorit sprijinul rusesc pentru ostila Confederatie Zhunger cu sediul in Xinkiang la sud de Siberia.

China si Rusia s-au ajutat in definirea legaturilor lor diplomatice de masura in care acestea au fost dornice sa actioneze caliitate de state suverane cu

limite precise. Aceasta abordare, insa, a cauzat probleme pentru ambele state atunci cand se ocupa cu societati care nu aveau un astfel de angajament de precizie, de exemplu, aceia care se agata de un grad de impartire a puterii si/sau favorizeaza frontiere imprecise. In sec 18 aceasta situatie a afectat politica guvernamentala Chineza in China de Sud-Vest, cat si pe cea a rusiilor din Asia Centrala, si intradevar, pozitia britanicilor in ceea ce-i priveste pe nativii americani care erau ingrijorati de America de Nord; desi, odata Canada Franceza a fost cucerita in 1758-1760, britanicii au considerat ca e mai usor sa coopereze cu un grad de impartire a puterii cu nativii americani.

Revenind la Europa, alaturi de problemele de conceptualizare si diplomatie imperial, este necesar sa subliniemalte component puternice de continuitate atat in timpul perioadei acoperite in acest capitol, cat si in capitolele anterioare. Parametrii esentiali au ramas neschimbati. In special, liniile de comunicare au ramas incerte, precum si la fel de lente. Curieii puteau in mod regulat sa calatoreasca de la Haga sau Paris la Londra sau vice-versa, in trei zile, dar dar vanturi potrivnice au impiedicat pacheboturilesa navigheze. In particular, vanturi din vest, l-au facut pe ministrul din Londra sa astepte mai multe mesaje din fiecare capitala a Europei de Nord, cu pachebotul inspre Harwich care a fost incapabil sa navigheze si a fost blocat in Carligul Olandei (Hook of Holland).

Acestea nu au fost singurele probleme. Postul obisnuit de la St Petersburg (pe atunci capitalarusa), la Hamburg a avut 70 de zile in 1745, dar inundatiile si drumurile proaste au facut posturile foarte neregulate. Precipitatiile au afectat drumurile foarte mult in Imperiul (German), Polonia si Rusia si au existat de multe ori si erau destul de des cai

insuficienti pe rutele majore, si la fel in Europa de Est. In 1739, Sir Everard Fawkener, reprezentantul (solul) britanic in Constantinopol, a notat ca rutele de acolo la Viena "sunt foarte proaste"

Mai mult decat atat, multe rauri au traversat ca si in nordul Italiei, de feriboturi mai degraba decat de poduri, Atat topirea zapezii cat si ploile abudente fac trecerea lor imposibila, cu apa curgand prea repede, ducand la inundatie. Raurile erau de asemenea afectate de catre seceta, inghet si baraje, pasajele dintre munti, in special in Alpi, de catre gheata si zapada, iar rutele marine de catre gheata, vanturi mari, iar in cazul Balticii, riscul mare de a esua, in special la apropierea in porturi. Nici o trecere nu a fost deschisa traficului pe roti pana la imbunatatirea traseului Col de Tende intre Nisa si Torino, in 1780, si acel traseu nu a fost foarte util pentru traficul diplomatic.

Ploaia torentiala a afectat aproape toate mesajele scrise din Europa de Vest, la mijlocul lunii ianuarie 1728, si gheata a avut un effect similar in Marea Baltica, 5 ani mai devreme. Iarna rec ear putea fi mai buna decat ploaia si desghetul de primavera, dar calatoria vara ar putea fi, de asemenea, dificila. In 1731, Marshal Villars, un membru al Consiliului francez, a comentat cu privire la expedierile care au avut mai mult de 39 de zile pentru a ajunge la Constantinopol (Istambul), la Paris, cea mai mare parte de mare. Alaturi de curse rapide, durata de calatorie corespun expedierilor trimise pe mare ar putea fi afectata foarte mult de directia vantului, si au fost, prin urmare, incerte. Efectul net al acestor probleme, cat si al altora a fost ca frecventa de corespondenta cu multi diplomati a fost scazuta, care a exacerbate problema pe care

care a exarcebat problema pe care ei adesea nu au stiut daca expedierile lor soseau. In special, in trimiteri indepartate, cum ar fi Constantinopol, diplomatii au fost de multe ori plecati, in esenta la propriile dispositive.

Mai mult decat atat, intarzierile si incertitudiniile au fost mai rele in timpul razboiului, inclusive pentru neutrii. Vestiile infrangerii totale ale lui Charles al XII-lea al Suediei in batalia de la Poltava din Ucraina la 9 iulie 1709 a durat 6 saptamani pana au ajuns la Paris, si a ajuns in primul rand prin ziarele olandeze. Incertituinea rutelor maritime, atunci cand razboiul cu Austria a izbucnit in 1733 (Razboiul de Succesiune polonez) a condus pe Louis, Marchizul de Villeneuve, trimisul Frantei la Constantinopol, pentru a prefera să trimita scrisoarea sa peste marea adriatica la Ancona in Statul neutral Papal, o scurta trecere, mai degraba decat de a lungul Adriaticii inspre Venetia netrala, o ruta care crestea riscul interceptarii de catre vasele austriece din Trieste. Distanta si timpul, au fost subliniate de catre guvernul austriac atunci cand explica de ce nu au putut opri aliatul lor rus, de la invadarea Poloniei. In 1734, stiriile de predare a Danzig, a rusilor la data de 30 iunie a ajuns la trimisul rus la Constantinopol la 17 august.

10 ani mai tarziu, in timpul Razboiului de Succesiune din Austria, riscurile de calatorii pe mare, combinate cu pericolul ostilelor nave de razboi britanice, a lasat reprezentantul francezin Genova fara mesaje de pana la 3 saptamani la un moment dat, si a dus la speranta ca la Nisa apoi o posesie a conducatorilor Savoy-Piedmont, ar fi capturata de catre fortele franceze pentru a imbunatati comunicatiile. Pentru o ruta pe uscat, doua curiere franceze succesive din Naples au fost preluate de catre hussarii austrieci. In 1757, In 1757 pachebotul legatura dintre Ostend in Olanda austriaca si Dover a fost retrasa de catre guvernul Austriac pentru ca cele

doua state erau in blocuri opuse, desi nu se aflau in razboi; un exemplu de intindere a relatiilor internationale cu care diplomatia a avut de-a face.

Chiar daca razboiul nu era imminent, dorinta de a evita expedierea de curieri, prin intermediul terenurilor ostile ar putea exacerba probleme la distanta. In 1725 “distanta mare” dintre Viena si Madrid a fost considerata ca afecteaza negocierile dintre cele doua puteri, necesitatea de a trimite curieri de la Genova la Barcelona pe mare, mai degraba decat prin Franta, o agravare considerabila. Cu toate acestea, o alianta a fost negociata.

Nu este surprinzator faptul ca detaliile cu privire la miscarile scrisoriilor si curierilor si a intamplarilor nefericite care apar frecvent in corespondenta diplomatica, nici ca diplomatii au scris la orice distanta, adesea s-au simtit obligati sa raspunda evolutiilor fara sa obtina comenzi noi. A fost progress. In special, reteaua postala s-a raspandit. In 1693-4, de exemplu, sasii au inaugurat un post saptamanal de Provincii Unite si au imbunatatit serviciul cu Hamburg, incat un raspuns ar putea fi primit in 8 zile: o legatura de valoare intre interiorul continentului si un port important. Un nou serviciu de la Nuremberg a fost deschis in 1699. Portugalia a semnat conventii postale cu Anglia in 1705 si Spania in 1718.

Mai mult decat atat, comunicatiile au fost afectate de o imbunatatire generala in a doua jumatate a secolului al XVIII-lea, in special construirea de drumuri, de exemplu, in Franta, si de o imbunatatire legaturilor maritime. Calatoriile au fost taiate. Imbunatatirile aduse pe drumul St Petersburg-Moscova intre moartea lui Petru cel Mare in 1725 si 1760, inclusive construirea unor poduri, a redus timpul de calatorie peste 825 km, de la 5 saptamani la 2 saptamani. Cu toate acestea, nu a existat nicio comparative cu schimbarile ce aveau sa urmeze in jumatatea secolului al

XIX-lea cu cai ferate si vapoare. In plus, au existat lacune majore in conexiunile rutiere, de exemplu, intre Proventa si Genova, care impiedica orice reprezentare a unui stat.

Diplomatii, precum mesagerii ar putea fi rapid, un mesager al regelui britanic luindu-I 7 zile in octombrie 1733 pentru a calatorii de la Torino, ceea ce priveste pachetul Calais-Dover, dar, de asemenea, a fost amanita din cauza problemelor si accidentelor cu mijloacele de transport. Parasind St Petersburg in iunie 1726, cu barca care trasporta Campredon, reprezentantul francez, Philip, Contele al 4-lea de Chesterfield, trimisul britanic la Haga, a plecat la Harwich la 10 dimineata in 19 ianuarie 1745, ajungand la Helvoetsluys la 14:00 in 20 ianuarie, " o afcere buna dezordonata", dupa "ca;atoria dura". Calatoria de la Constantinopol in 1755 a lui Charles, Contele de Vergennes, noul trimis francez si mai tarziu, ministru de externe a fost afectat de vanturi, luindu-I 41 de zile de la Marseille, si care intr-un moment de crestere a tensiunilor international. Timpul necesar a dus la o determinare pentru a trimite emisari pe drumul lor, la fel ca in 1755, cand Sir Charles Hanbury Williams, care a fost numit la St Pet

Rsburg, a fost informat de secretarul de stat, " Eu sunt comandat special de rege [George al II-lea], sa preseze plecarea ta, cum fiecare zi poate fi consecinta in statul critic prezent a Europei

Durata calatoriilor spre est, spre si de la St Petersburg, si mai rar, la Moscova au fost, mai putin frecvente, Moscova a fost de o importanta sporita, deoarece Rusia a jucat un rol mai important in relatiile international europene din timpul lui Pentru cel Mare (1689-1725). Desi initial, un membru al ligii impotriva lui Charles al II-lea al Suediei, care a

inceput Marele Razbboi de Nord (1700-21), Petru a devenit rapid mai important decat aliatii sai batuti, danezi si saxoni, si a jucat rolul-cheie in infrangerea lui Charles, in special la Poltava in 1709.

Ambitile Rusiei, au fost curand un element cheie in speculatiile si negocieriile internationale. Cu toate acestea, Rusia a fost vazuta ca un stat European, spre deosebire de alte puncte de vedere al puterilor mai vechi din est, cum ar fi mongolii in secolul al XIII-lea, si a grupurilor succesoare a tatarilor din Crimeea. Mai mult decat atat, un rol important a fost cautat de catre alte puteri. Prin cresterea presiunii francize, miscarea trupelor ruse spre Germania a fost un element cheie in aducerea Razboaielor de succesiune din Austria la sfarsitul anilor 1735 si 1748, in timp ce Rusia a fost co-garant cu Franta prin Tratatul de la Teschen (1779), care a pus capat Razboiului de Succesiune bavarez.

Diplomatii rusi, au devenit trimisi permanenti la cele mai importante curti europene si au fost foarte apreciati, ajungand, de exemplu, pentru a usura relatiile anglo-ruse. Au existat totusi probleme de protocol, datorita cererilor ruse. Uneori, aceasta cerere a dus la dispute de prioritate, ca si cu trimisul francez la Londra in 1769. In 1781, cancelarul austriac a avertizat cancelarul imparatul, Iosif al II-lea, ca orice concesie Rusiei ar putea fi solicitate si de alte state.

In general, disputele de intaietate au fost mai putin frecvente decat in secolul al XVII-lea, dar inca mai aveau loc. Astfel, trimisii olandezi si francezi s-au ciocnit in 1732; a fost o disputa la Haga in 1753, cand noul ambassador francez a asteptat alti trimisi sa-l viziteze “in ceremonie”un precedent implicandu-l pe Ambasadorul Spaniol in Turin in 1755; si referitoare la Franta din 1763 despre pre-tensiunile Austriace si Britanice.

Conduita diplomatica in aspecte ceremoniale a fost inca vazuta la fel de importanta, cel putin nu si pentru comportamentul din viitor, iar diplomatii au cautat sa revendice demnitatea roiala prin maretia comportamentului lor.

In ciuda frugului nedorit, anunturile din Rusia au devenit importante pentru diplomatii de cariera, ca Charles Whitworth, care a servit pentru Marea Britanie in St Petersburg din 1705 pana in 1712. Cu toate acestea, misiunea lui a fost initial, aproape in intregime preocupata de problemele comerciale, care s-au dovedit de departe usoare. Experientele sale de negociere cu ministrii lui Petru cu privire la plangerile comerciantilor in general, si comertul cu tutun, in special, au fost ambele dureroase si in mare masura fara success.

Postarea lui Whitworth a indicat, de asemenea, ca importanta diplomatilor de raportare a necunoscutului. “Contul Rezumatului Rusia asa cum a fost in primavera anului 1710”, care a atras si a oferit 3 ministrii de conducere, a fost publicat in 1758, si este revelatoare pentru contul schimbarilor rapide. Whitworth a remarcat rapid introducerea rochiei occidentale si incercarea nepopulara a lui Petru cel Mare de a ii face pe rusi sa-si barbereasca barbele si a argumentat ca forma brutala de pedepse publice a demonstrat barbaritatea si inapoierea Rusiei. Whitworth a sugerat ca Petru a stability in mod deliberat pentru a diminua puterea nobilimii si au fost multe nemultumiri publice, mai ales prin cresterea impozitelor. El nu a avut nicio indoiala ca politiciile de occidentalizare au fost prost gestionate si nepopulare.

Integrarea Rusiei in sistemul diplomatic European a ajutat in masura in care relatiile cu puterile asiatice au fost episodice. Aceasta

caracteristica nu a fost pur si simplu u factor de distanta, pentru problemele in negociere au fost diferite, in timp ce au fost indelung discutate, de asemenea, problemele de procedura, in special, dar nu numai cu China. Cu toate acestea, distanta a fost factorul important, o distanta care, in parte a reflectat dificultati serioase in domeniul liniilor de comunicare, in special prin lipsa de drumuri. Ambasada rusa in Persia, care a parasite St Petersburg in 15 iulie 1715 nu au ajuns la Ispahan, capital Persiei, pana la 14 martie 1717, la randul sau, lasand acolo la 1 septembrie 1717 si intorcandu-se la St Petersburg la 30 decembrie 1718. In mod similar, ambasada rusa care a plecat de la Beijing la 2 martie 1712 a ajuns la Moscova, pe 5 ianuarie 1722, calatoriile sale spre exterior au luat peste un an.

Spre deosebire de Rusia, locul papalitatii in afacerile international a scazut dramatic, comparand de exemplu, rolul lui Innocent XI in 1680, in organizarea de o opozitie atat lui Luis al XIV-lea cat si turcilor. In parte, acest declin a aparut ca o consecinta in Europa de importanta redusa a confesionalismului in politicile guvernamentale de la domiciliu si in strainatate. In schimb, papalitatea a fost impinsa in defensive in democratie, fiind obligata sa raspunda la presiuni de la conducatorii catolici pentru un control mai mare asupra Bisericii in tarile lor, presiunea care a inclus Campania de success pentru desfintarea papalitatii din Ordinul lui Isus (iezuitii), care a fost realizat in 1773.

Un accent pe continuitate a fost adevarat, si de fundal si de formare a diplomatilor. Miscari catre diplomatii de formare au fost episoade care au fost in concordanta cu natura mai mult (dar departe de toate) a reformei administrative in aceasta perioada. Cu exceptia, Academiei Ecleziastice

Pontificale fondata in Roma in 1701, formarea unitatilor guvernamentale a fost de scurta durata. Academia Politica, infiintata in 1712 de ministrul de externe francez si (fost diplomat), Torcy, de a instrui diplomati a fost afectata de caderea sa in 1715, si a disparut in 1720, a avut doar un success limitat in plasarea produselor sale. Scaune Regius de istorie moderna au fost create la Cambridge si Oxford in 1724, pentru a ajuta la formarea de posibili recruit, dar putini diplomati britanici au fost obtinuti la fel. Petru cel Mare a trimis nobili rusi in strainatate pentru a spori cunostintele lor, mai ales de limbi straine, dar component serviciului diplomatic rus a fost electic si a inclus un numar de straini, care a fost adevaratii military.

Mai tarziu, peste 150 de diplomati rusi au studiat la scoala din Strasbourg fondata de Johann Daniel Schopflin in 1752. Aceasta scoala a atras studenti din intreaga Europa, incluzand Franta, Germania, Rusia, Polonia, Scandinavia si Tarile de Jos (in prezent Belgia), si a fost responsabila de publicarea de manuale utile. Scoala a inflorit pana la Revolutia Franceza, care i-a pus capat. Produsele scolii au jucat un rol important in diplomatia europeana, in Franta, dar si in Rusia si in alta parte.

Utilizarea de straini ca diplomati a fost ceva obisnuit, desi in scadere, caracteristica a sistemelor diplomatice, unul care reflecta snatura personală a serviciului a unei suveranității si prin urmare, masura in care serviciul diplomatic a fost atat de cosmopolit si se bazeaza pe notiuni de loialitate cu character personal si de serviciu, mai degraba decat sa fie nationale. Utilizarea de straini a fost un produs al capacitatii conducatorilor de a allege pe cine doreau, de asemenea, s-a manifestat in numarul mare de ofiteri military straini. In special, multi italieni si germani au gasit de

munca in serviciul de conducatori importanti. Italienii au fost angajati de catre, printer altele, de Augustus al II-lea din Saxonia-Polonia, in timp ce La Chetardie si Saint-Severinia ambii au servit lui Louis al XV-lea al Frantei in posturi de conducere. George I al Marii Britanii a angajat protestanti elvetieni la Paris si Viena.

Paginile 101-107-Năstăsoiu Alexandra, MSSC.

Italienii erau angajaţi, pe lângă alţii, de August al II-lea cel Puternic, în timp ce La Chétardie şi Saint-Séverin l-au servit în posturi de conducere pe Ludovic al XV-lea al Franţei. George I al Marii Britanii a angajat protestanţi elveţieni la Paris şi Viena.

Emigranţii puteau fi de asemenea numiţi. Jacobite LordMarshal al Scoţiei a fost trimisul la Paris al lui Frederick al II-lea (cel Mare) al Prusiei, în timp ce John, viconte de Tyrconnel, un alt iacobit, (was his opposite number in Berlin..) , ambele alegeri l-au infuriat pe George al II-lea, a cărui poziţie pe tronul britanic era contestată de iacobiţi. Ca un exemplu de interacţiune complexă a strategiilor familiale, cariere personale şi alegeri ale monarhilor, James, ducele de Liria, fiul unui bastard al lui James al II-lea (rege catolic condus de Marea Britanie în 1688-189...), a fost reprezentantul spaniol în Rusia în 1727 când ambele puteri erau opuse Marii Britanii. Anul următor, vărul său, James, Lord Waldegrave (un alt nepot nelegitim al lui James), care s-a decis pentru dinastia Hanovra şi nu pentru exilaţii Stuart, a ajuns la Viena ca emisar al Marii Britanii. Din anul 1730 până în 1740 a fost un emisar de mare succes în Paris.

Angajarea străinilor, dintre are unii au obţinut deja o experienţă relevantă, a fost o modalitate de a dobândi talent. Aceasta a fost utilă în special pentru

Rusia, care avea puţini diplomaţi autohtoni capabili să vorbească limba franceză. Ca şi utilizarea de ofiţeri militari străini, această metodă a fost angajată mai persistent decât unităţiile de formare. Cu toate acestea, de la mijlocul secolului al-XVIII-lea a fost tot mai comună angajarea autohtonilor. În Suedia, de exemplu, astfel de posturi erau rezervate pentru nativi de un regulament din 1723. După 1727, Marea Britanie tindea să aibă străini numai în posturi minore.

În acelaşi timp, britanicii, ca şi alte guverne, se foloseau de diplomaţii prietenoşi ca sursă de informaţie, şi chiar ca intermediari şi mai ales când legăturile oficiale erau rupte, aşa cum a fost cu Viena în 1727: atunci Marea Britanie a folosit diplomaţi danezi, olandezi şi portughenzi. Diplomaţii Brunswick-Wolfenbüttel au servit de asemenea atunci ca şi intermediari, în special cu St. Petersburg. Olandezii au reţinut legături diplomatice cu Franţa în războiul pentru succesiunea austriacă după ce au fost separaţi între Marea Britanie şi Franţa în 1744, înainte ca Franţa să invadeze Provinciile Unite în 1747. Carol Emanuel al III-lea al Sardiniei a rămas neutru în războiul de şapte ani (1756-1763), şi a fost capabil să trimită emisar în Londra, pe Francesco, contele de Viry, iar mai târziu un Ministru de Externe, amândoi au asigurat ministerul britanic cu informaţii despre planurile franceze , şi împreună cu colegul său de la Paris, a acţionat ca un intermediar valoros în negocierile anglo-franceze, în ciuda frecventelor schimbări din guvernul britanic. Astfel de avantaje ajută să explicăm furia atunci când diplomaţii puterilor prietene nu reuşeau să ajute cum era de aşteptat o situaţie. Era de asemenea prezentă speranţa că emisarii prietenilor, puteau oferi reprezentare la curţiile unde relaţiile erau

acceptabile, dar nu era nicio acoperire; pentru Marea Britanie, olandez la Mannheim în 1737, curtea Palatine Elector

Valoarea diplomaţilor este dificil de evaluat. Competenţele sociale erau cu siguranţă importante, în special dacă nu era nimic particular de negociat şi emisarul era însărcinat să se facă agreat. În anul 1728 abilitatea de a juca cărţi a lui Waldegrave l-a recomandat în Viena prinţului Eugene, un jucător de cărţi remarcabil şi un ministru cheie austriac. Frederick al II-lea al Prusiei s-a plâns în iunie 1753 că un diplomat francez nu avea „politeţe", şi aceasta era o calitate foarte cerută, şi una pentru care francezii erau de obicei remarcaţi. Influenţa reflectă deseori abilitatea de a face impresia corectă la curte, fie la vânătoare sau luând parte la sesiunile de fumat şi băut de seară ale lui Frederick William I al Prusiei (r. 1713-1740) , sau a face curte femeii camerei reginii, pe care Clermont d'Amboise, emisarul francez o considera că era influentă la Napoli în 1777. În anul următor, atât el cât şi emisarul austriac au încercat să caute compatrioţi care să preda pentru moştenitorul tronului.

() Diplomaţii cu un trecut militar a rămas puternic, în special în anumite curţi, în special Berlin.În timp de război unii diplomaţi, se întorc la carierea militară, cel mai dramatic în 1734, atunci când contele Plelo, trimisul francez de la Copenhaga, s-a alăturat unei forţe expediţionare franceze, trimisă pentru a calma Danzig (Dgansk), apoi asediată de ruşi. Expediţia nu a avut suces şi Pelo a fost ucis. Datorită importanţei conduitei la curte, formarea competenţelor ca şi echitaţia, precum şi în general comportarea, a făcut ca aristocratii să fie cea mai potrivită alegere pentru diplomaţii de rang înalt, de asemenea aceştia beneficiau din legăturile de patronaj, şi a rolului lor continuu ca reprezentanţi. Monarhii continuă, aşa cum au făcut

şi Henry al VIII-lea al Angliei, să trimită membrii de încredere ai curţii ca emisarii în scopul promisiunii de prietenie. Unii emisari aristocraţi s-au făcut de ruşine; (well-connected) Louis, duce de Richelieu, un libertin, a trebuit să părăsească Viena în 1728 pentru presupusa lui implicare în ritualurile magice, dar cei mai mulţi şi-au reprezentat monarhii lor în modul aşteptat.

Capacitatea lor în negoieri era testată mai puţin decât competenţele curţii. Nu toţi diplomaţii erau eficienţi în negociere, dar această situaţie, putea fi, în parte, compesată de accentuarea rolului respectivilor miniştri la care raportau, şi, astfel, tratarea diplomaţilor mai mult ca mesageri (gilded-auriţi, poleiţi) Abilitatea şi experienţa miniştrilor responsabili pentru negocieri varia foarte mult. Mulţi, inclusiv Bestuzhev, Choiseul, Kaunitz, Lionne, Pombal, Stormont, Vergennes şi Wall , au fost foşti diplomaţi şi, astfel, erau foarte conştienţi de problemele de diplomaţie. Între 1688 şi 1713 ambii secretari de stat portughezi erau foşti diplomaţi, cum a fost mai târziu, şi cazul secretarului de stat Mello. Cu toate acestea, unii miniştrii de externe aveau puţină sau nu aveau deloc experienţă diplomatică , de exemplu Germain-Louis de Chauvelin, ministru de Externe francez din 1727-1737.

p. 102

În 1731 Anne-Théodore Chavignard de Chavigny, emisarul francez la Regensburg, a susţinut că lui Villebois, colegul său de la Cassel, îi lipsea talentul de a se face plăcut şi de a câştiga încredere. Astfel ar fi greşit să se sugereze că aptitudinile sociale erau în mod necesar incompatibile cu capacitatea de a obţine informaţii şi în negociere. Într-adevăr acest lucru accentuează accentul asupra educaţiei diplomaţilor din secolul al XVIII-lea

şi a fost legată de tendinţa tot mai mare ca nobilii să fie diplomaţi rezidenţiali.

În secolul al XVI-lea a fost deseori un contrast între diplomaţii rezidenţiali de rang inferior şi nobilii trimişi pentru o misiune proeminentă, dar pe termen scurt. Acest fapt a continuat în secolul al XVIII-lea, dar tot mai mulţi nobilii au fost diplomaţi rezidenţiali. Sparre, care a fost rechemat de la Londra, în 1735, preciza că el a fost emisar suedez acolo pentru 17 ani şi susţinea că postarea lui l-a costat 20.000 de ecus din proprii bani. Aristoraţii diplomaţii deseori şi-au câştigat influenţa pe baza convingerii că au multe relaţii acasă. Legăturile importante erau importante aici, la fel ca în 1730 când Marchizul de Castelar a fost trimis în calitate de emisar spaniol la Paris, într-un efort de a puneTratatul de la Servilla din 1729 în vigoare: fratele lui, Jose Patiño, a fost cel mai influent ministru. Patiño a numit alte rude ca diplomaţi.

În 1749 Benjamin Keene, trimisul britanic cu experienţă, a raportat din Spania că „ca miniştrii de aici nu au o mare experienţă în afacerile străine, şi acolo nu este nici un cosiliu care să digereze şi să asiste în tranzacţiile lor politice, această curte în principal se conduce de către relaţiile miniştrilor săi din străinătate , şi prin urmare multe depind de puntele lor de vedere şi dispoziţii”. Deşi unii diplomaţi se plângeau de curtea la care au fost trimişi, în general, ei erau îngrijoraţi nu de competenţa miniştrilor cu care ei trebuiau să aibă de a face, ci despre lipsa de putere şi de consisteţă acestor miniştrii în faţa politicii curţii şi opiniilor monarhice. Anumiţi monarhi, cum ar fi Filip al V-lea al Spaniei (r. 1700-1746) şi Frederick William I al Prusiei au dobândit reputaţia justificată de a fi dificil de a face faţă. Fiecare a jucat un rol cheie în politică, dar primul era instabil şi al doilea irascibil .

În aceste circumstanţe, nu era suficient a ajunge la o înţelegere cu miniştrii lor. Mai mult, în statele cu instituţii reprezentative puternice, în special Provinciile Unite, Suedia, Polonia şi Marea Britanie exista riscurile suplimentare ca ministere le sau politicile ar putea fi răsturnate sau calificate în lumina unor presiuni domestice neaşteptate.

Indiferent de sistemul politic, a fost o nevoie continuă de rapoarte de precizie. Astfel , în 1755 Gaston, Duce de Mirepoix, trimisul francez în, p103 Londra, a evaluat corect poziţia lui George al II-lea atunci când a scris că regelui nu-i pasa prea mult de coloniile din America de Nord şi că nu vrea război, dar el nu are intenţia de a încerca să îmbunătăţească situaţia pentru electoratul său nativ din Hanovra făcând concesii asupra Americii de Nord, şi într-adevăr nu a avut puterea de a face o astfel de sugestie. A eşua a înţelege acestă opinie ar fi expus factorii de decizie politică francezi riscului unei erori grave.

Natura personală a autorităţii monarhice a subliniat în mod repetat rolul indivizilor. Ferdinand al VI-lea al Spaniei (r. 1746-1759) a rezistat presiunii franceze de a acţiona împotriva Marii Britanii şi avertizmentelor că coloniile spaniole vor urma celor franceze.. Departe de a fi condus să se alieze cu Franţa de teama de expansiunea britanică sau de legături dinastice, Charles III (1759-1788) a fost preocupat de o schimbare fundamentală a puterii oceanice faţă de Marea Britanie. Această schimbare a politicii spaniole a încurajat hotărârea franceză în negocierile de pace anglo-franceze din 1761.

Între timp, succesul britanic a ajutat la transformarea nu numai atitudinii de acolo, dar de asemenea, atitudiniii oponenţilor Marii Britanii. Acest sens al culturii strategice dinamice trebuie să fie capturat. Este deosebit de potrivit

atunci când se analizează ultimii anii ai Războiului de Şapte Ani (1756-1763), pentru parametrii dezbaterii din Marea Britanii, care erau foarte diferiţi de cele de la început. În parte, această evoluţie reflectă consecinţele campaniei, dar au existat de asemenea evoluţii externe esenţiale în conturarea noului mediu politic din jurul ascensiunii noului rege în 1760 care determinat să vadă prin schimbări. A fost o importantă interacţiune cu posibilităţii în relaţiile dintre Prusia şi Spania, văzute în termenii politici.. George al III-lea, onsilierul său cheie, John, al treilea conte englez, şi Thomas, duce de Newcastle, primul lord al Trezoreriei, au decis să încerce să revigoreze „vechiul sistem" a alianţelor pre-război. Această renaştere a determinat distanţarea lor de aliatul din timpul războiului, Prusia. Cu toate acestea, ca un puternic memento al impactului de idei, şi, astfel, conjucturi şi contingente în opinii, George şi Bute nu au avut în vedere angajamentele extinse şi costisitoare ale diplomaţiei de dinainte de război Newcastle. Apărarea Hanovrei, pe care George nu a vizitat-o niciodată, nu mai era să fie un element central al politicii continentale britanice.

Rolul monarhilor sublinia imprevizibilitatea cu privire la viaţa lor, de exemplu, atacul asupra lui Loius al XV-lea în 1728, care a condus la o intensă, deşi scurtă, perioadă de interes internaţional şi speculaţii . El şi-a revenit, spre deosebire de Petru al II-lea al Rusiei doi ani mai târziu. Măsura în care evenimentele şi politica au fost răspunsul la conjucturi specifice a creat probleme pentru cei care căutau ordinea. P.104.

Mai mult decât atât, o provocare profundă a fost reprezentată de diplomaţiile personale, în care trimişii primeau instrucţiuni şi corespondenţă de la miniştrii şi consilieri alţii decât ministru de externe. Această practică, una frecventă în diplomaţie, se leagă de epoca modernă

de intervenţii, de către şefii de stat în particular. Astfel, serviciul diplomatic austriac sub Carol al Vl-lea (1711-1740), saxon sub Augustus al II-lea (1696-1733) şi prusac sub Frederick William I (1713-1740) au fost toate caracterizate de astfel de diplomaţii personale, aşa cum a fost serviciul diplomatic britanic pentru perioada din timpul sec al XVIII-lea, de exemplu, la mijlocul anilor 1740.

Un element cheie în diplomatia personală a fost furnizată de către promovarea legăturilor dinastice. Astfel, în 1714, Giulio Alberoni, trimisul în Spania, a ducelui de Parma, a pledat cu succes pentru nepoata ducelui, Elizabeth Farnese, ca cea de-a doua soţie a lui Filip V. El a devenit prim-ministru al lui Filip, o promovare majoră pentru emisarul unei puteri minore. La rândul său, Jan Eillem Ripperda, fostul emisar al ducelui în Spania, care s-a convertit la catolicism, a devenit un director a fabricilor de textile regale şi s-a căsătorit cu o femeie spaniolă, a fost capabil să-l convingă pe Filip să-l trimită la Viena ca emisar în 1724, pentru a negocia o alianţă între foştii inamici, bazată pe semnarea tratateor din Aprilie-Mai 1725, care în curând s-a extins la posibilitatea unui acord marital. Ripperda, a fost creat duceşi făcut şef al guvernului spaniol, pentru ca în 1726 să eşueze când noul său sistem diplomatic (unravelled).

Practica dipplomaţiei personale indică faptul că orice prezentare a politici externe în ceea ce priveşte regularitatea biocratică este discutabilă. Aceasta a fost de asemenea adevărat, mai general, intervenţia altor miniştrii în diplomaţie, o practică care reflectă absenţa unei responsabilităţi olective ministeriale. Ca rezultat, incertitudinile au fost lăsate pentru istorici. De exemplu, Johann Daniel Schöpflin, mai târziu fondator al remarcabilei şcoli diplomatice din Strasbourg a vizitat Londra în 1727-1728, dar se ştie

puâin de misiunea lui. El a fost trimis în mod clar pentru a raporta cu privire la starea politică, şi Schöpflin a produs un memorandum care este într-un volum suplimentar în arhivele ministerului francez de Externe. El a fost legat de un curtean proeminent şi influen, mareşalui d' Huxelles ,fostul şef al Consiliului pentru Afaceri Externe , dar nu este clar dacă Ministrul de Externe a aprobat misiunii . Într-adevăr, acesta este cazul frecvent care în plus faţă de obscura lor relaţie cu politica de acasă, puţin este cunoscut de misiunile individuale. Cei mai mulţi diplomaţi care nu erau de prim rang stârneau puţine comentarii. Astfel, la sfârşitul anului 1727, atunci când a sosit Schöpflin din misiunea Württemberg, a sosit şi Count Gravanitz, care a negociat un acord, însă este obscur şi telegramele lui nu au supravieţuit. p.105.

Această obscuritate a fost şi mai mult evidentă în cazul misiunilor neoficiale şi agenţiilor care nu aveau un rang diplomatic şi care au servit într-o varietate de chestiuni. Giovanni Zamboni , un italian , a acționat în anii 1740 ca agent londonez pentru Ducele de Modena , Landgrave de Hesse - Darmstadt , și guvernator al Țărilor de Jos austriece şi a mai efectuat mai devreme aceea funcţie pentru Augustus al II-lea. Astfel de persoane puteau servi drept „un Jack plin de ştiri pentru cât mai mulţi miniştrii de externe speulativi ”. În afară de salariu, agenţii puteau beneficia de pe urma privilegiului diplomatic, prin „scăparea ” de reglementările comerciale şi să vândă posturi care confereau imunitate de arest, care erau utile în special pentru comercianţii datori. O întreagă activitate suterană diplomatică a înflorit în mai multe capitale. În Londa, diplmaţii italieni erau cunoscuţi pentru că ajutau comercianţii să se sustragă de la taxele şi interdicţiile de import, şi erau departe de a fi singuri

în chestiunea aceasta. Mai mult decât atât privilegiile diplomatice puteau interacţiona cu dorinţa sexuală şi folosirea violenţei.

Dimensiunea politică de acasă era frecvent crucială pentru numirea, credibilitatea şi activitatea diplomaţilor. De exemplu, diviziunile ministeriale din Franţa erau deseori legate de ciocnirile dintre diplomaţi. Astfel, în 1728 Chavigny, care era ferm şi energic împotriva emisarului australian la dieta imperiă, a fost încurajat de ceea ce a văzut, Ministrul de externe francez, după André Hercule de Fleury, prim-ministru fracez în vârstă, dar al doilea a stat la putere mai mult timp, şi de asemenea a corespondat cu emisarii francezi, în spatele miniştrilor de externe succesivi. Persoanlitatea a jucat de asemenea un rol important. În Rusia, în 1742-1745 Ambasadorul francez, La Chétardie, s-a ciocnit cu ministrul plenipotentiar D'Alion. În multe cazuri, distincţiile sociale au un jucat un rol, ca atunci când Contele Philip Kinsky, emisarul austriac la Londra, s-a plâns de un reprezentant austriac de rang inferior în 1734, în primul rând menţionând propria sa „calitate, semnul distinctiv al propriei famili, precum şi faptul că el nu avea nevoie de a servi"

Astfel de ciocniri au fost exarcebate pe măsură în care emisarii erau acompaniaţi de reprezentanţi de un grad inferior, care deseori îi raporta sau nu erau de acord cu ei. Aceasta a fost o problemă particulară deosebită în timpul revoluţiei franceze, dar nu numai atunci. În iarna anului 1746-1747, în timpul războiului de succesiune austrian, Louis, Duce de Richelieu, după ambasador la Dresa, a căutat să câştige ajutor saxon pentru reconcilierea austro- franceză, fără a-l ţine pe marchizul Issarts, trimisul extraordinar, informat. P.106

Politica externă franceză de la mijlocul secolului a fost responsabilă pentru cel mai faimos secret diplomatic, Secret du Roi. Începând din 1745, acesta a fost iniţial îndreptat spre obţinerea posibilităţii ca prinţul de Conti să devină următorul rege al Poloniei (o monarhie electivă) şi, în general, căutarea de a limita puterea rusă în estul europei, putere ce era percepută a ameninţa aliaţii tradiţionali ai Franţei, Suedia, Polonia, Turcia şi de asemenea ordinea internaţională. Ludovic al XV-lea a sprijinit (his relative conti), dar a insistat ca sistemul să fie separat de ministerul de externe şi consiliu. Diplomaţii n8umiţi raportau nu doar la miniştri, ci de asemenea, separat şi secret, la Conti şi Louis. Trimişiilor le-au fost date, de asemenea, instrucţiuni secrete pentru a facilita Secretul.

Secretul, ce a continuat să joace un rol semnificativ în anii 1770, a condus la dificultăţi pentru diplomaţi şi miniştrii, dificultăţi, ce erau mai general legate de diplomaţiile personale şi de eşecul legat de concentrarea diplomaţiei pe proceduri şi sisteme cuvenite. De exemplu, în 1754, ministrul de externe a felicitat trimisul la Viena pentru că a respins presiunea membriilor Secrfetului, făcută asupra lui, pentru ca acesta să corespondeze cu voievodul Valahiei, un conducător client al Turciei. El a avertizat că orice astfel de corespondenţă ar fi fost repede descoperită de către Austria, aliatul Rusiei, afectând încercărilor franceze de a-şi îmbunătăţii relaţiile cu Viena. În 1755 Vergennes la Constantinopol a primit instrucţiuni oficiale prudente, ce erau diferite de ordinele secrete de la Louis al XV-lea, pentru a asigura un tratat de prietenie cu turcii, un tratat care, de altfel, includea un articol secret de angajament al turcilor de a sprijinii „liberties" poloneze împotriva agresiunii ruse. În 1757 agentul confidenţial Douglas a fost dezavuat pentru acceptarea unor termeni cu

Rusia, ce nu erau conforme Secretului şi aşa mai departe. Secretul a mai implicat, de asemenea, unele persoane dubioase (cross- dressing Chevalier d' Eon ca secretar al Ambasadei din St Petersburg şi Londra)

Secretul care a fost abandonat când Louis al VI-lea a venit la tron în 1774, a devenit în cele din urmă cauză şi mijloc de criticism şi opus faţă de diplomaţia oficială a guvernului la curte, ministere şi servicii diplomatice. Într- adevăr, această critică se potriveşte uneei mai generale critici, nu numai asupra politicii de externe franceze ci şi de asemenea a aşa presupuselor legături dintre curte şi puterile străine, un criticism direcţionat împotriva lui Loius al XVI-lea din timpul revoluţiei franceze, deşi în mare parte pe nedrept(). Louis al XV-lea a fost de asemenea implicat în alte diplomaţii secrete, la fel ca în anul 1753, cu regele Nepalului. Legăturile private ar putea fi văzute în alte servicii diplomatice, chiar dacă le lipsea faima lui Secret du Roi. În anii 1720, în afară de corespondenţa privată a ministerului prusac generalul Grumbkow p.107 cu emisarii prusaci, doi miniştrii de conducere austriaci, Philip, Count Sinzendorf, Cancelarul, şi Prince Eugene, ministrul de război, a menţinut o corespondenţă privată extinsă cu emisarii austriaci

Paginile 100-110-Palea Nicoleta, RIPE.

Integrarea Rusiei în sistemul diplomatic european a fost ajutată şi de faptul că relaţiile cu puterile asiatice au fost episodice. Această caracteristică nu a fost pur şi simplu un factor de distanţiere, pentru că problemele în negociere erau diferite, în timp ce au existat şi probleme de procedura îndelung discutate, în special cu China (dar nu numai). Cu toate acestea distanţă a fost un factor important; o distanţă care, în parte, reflecta

dificultăţi serioase de comunicare, în special din cauza lipsei drumurilor. Ambasada Rusiei în Persia care a părăsit St Petersburg în 15 iulie 1715 nu a ajuns în Isfahan, capitala Persiei, decât în 14 martie 1717, care la rândul său a plecat de acolo în 1 septembrie 1717 şi s-a întors la St Petersburg în 30 Decembrie 1718. În mod similar, ambasada Rusiei a plecat din Beijing în 2 martie 1721 şi a ajuns în Moscova în 5 ianuarie 1722; iar călătoria sa în exterior a luat mai mult de un an.

Spre deosebire de Rusia, locul papalităţii în afacerile internaţionale a scăzut dramatic, comparativ, de exemplu cu rolul major a lui Inocenţiu al XI-lea în anii 1680 în organizarea opoziţiei atât faţă de Louis al XIV-lea cât şi faţă de turci. Într-o oarecare măsură, acest declin a apărut în Europa ca o consecinţă a importanţei scăzute a confesionalismului în politicile guvernamentale acasă şi în străinătate. În schimb, papalitatea a fost împinsă la defensivă faţă de diplomaţie, fiind obligată să răspundă la presiuni făcute de conducătorii catolici pentru un control mai mare asupra Bisericii în ţările lor, presiune care a inclus campania de succes pentru dizolvarea papală a Ordinului lui Iisus (Iezuiţii), care a fost realizată în 1773.

Accentul pe continuitate a fost cu adevărat baza de formare a diplomaţilor. Mişcările pentru formarea diplomaţilor au fost episodice, ceea ce era în concordanţă cu natura administrativă a multor reforme din perioada aceasta. Cu excepţia Academiei Pontificale Ecleziastice, fondată în Roma în anul 1701, instituţiile pentru formare guvernamentală au fost de scurtă durată.

Insitutia Academie Politique, infintata pentru formarea diplomaţilor în anul 1712 de către experimentatul ministru de externe (şi fost diplomat)

francez , Torcy, a fost afectată de căderea s-a în anul 1715 şi a dispărut în 1720, având doar un success limitat în plasarea produselor sale. Catedre Regius de istorie modernă au fost create la Cambrige şi Oxford în 1724 pentru a ajuta în formarea posibililor recruţi, dar puţini diplomaţi britanici au fost obţinuţi în acest mod. Petru cel Mare a trimis nobili ruşi în străinătate pentru a spori cunoştinţele lor, în special în învăţarea limbilor străine, iar componenta serviciului diplomatic rus era eclectica şi includea şi străini; lucru valabil şi pentru armată.

Mai târziu, în acelaşi secol, peste 150 ruşi au studiat în şcoala diplomatică de la Strasbourg fondată de Johann Danile Schöpflin în 1752. Această şcoală a atras elevi din toată Europa, inclusiv din Franţa, Germania, Rusia, Polonia, Scandinavia şi Austria Olandeză (acum Belgia). Şcoala era responsabilă pentru publicarea manualelor. Această şcoală a înflorit până la Revoluţia Franceză, aceasta punându-i capăt. Diplomaţii formaţi în această şcoala au jucat un rol major în diplomaţia europeană, în special în Franţa, dar şi în Rusia şi în alte locuri.

Utilizarea străinilor că şi diplomaţi era o caracteristică comună a multor sisteme diplomatice (deşi în scădere), o caracteristică care reflectă natura personală de deservire a unui suveran, şi, prin urmare măsura în care serviciul diplomatic era atât cosmopolit şi bazat pe noţiuni de loialitate personală şi deservire, mai mult decât naţionalitate. Utilizarea străinilor a fost generată de posibilitatea conducătorilor de a alege pe cine doreau, acest lucru manifestându-se şi în numărul mare de militari străini. Locuri de muncă în serviciul conducătorilor majori au găsit în special mulţi italieni şi germani. Italienii au fost angajaţi, printre alţii, de Augustus ÎI de Saxonia-Polonia, în timp ce La Chétardie şi Saint-Séverin l-au servit pe

Louis XV de Franţa în posturi de conducere. George I al Marii Britanii a angajat elveţieni protestanţi la Paris şi Vienna.

De asemenea emigranţii puteau fi numiţi diplomaţi. Lordul iacobit Marshal al Scotiei a fost numit reprezentat în Paris de către Federick al II-lea (cel Mare) de Prussia, în timp ce John, Viconte de Tyrconnel, un alt iacobit, a fost omologul sau în Berlin. Aceste alegeri l-au înfuriat pe George al II-lea, a cărui poziţie pe tronul britanic a fost contestată de către iacobiţi. Ca un exemplu de interacţiune complexă intre strategiile de familie, cariere personale şi alegerea de monarhi, James, Duce de Liria, fiul unui bastard a lui James al II-lea (regele catolic alungat din Marea Britanie în 1688-9), a fost numit emisar spanion în Rusia în 1727 când ambele puteri se opuneau Marii Britanii. În anul următor, vărul său, James, Lord Waldegrave (unul dintre nepoţii ilegitimi a lui James), care a decis să se alăture dinastiei Hanoveriene şi nu Stuartzilor exilaţi, a ajuns la Viena în calitate de emisar britanic. Între 1730-1740 el avea să fie un emisar de succes la Paris.

O cale de a dobândi iscusinţa a fost prin angajarea străinilor, unii dintre aceştia având deja experienţa relevantă. Angajarea străinilor a fost în special folositoare Rusiei, care ducea lipsă de diplomaţi nativi capabili să vorbească limba franceză. La fel ca folosirea de militari străini, această metodă a fost folosită mai mult decât instituţiile de formare. Cu toate acestea, de la mijlocul secolului al XVIII-lea, a fost tot mai frecventă angajarea localnicilor. În Suedia, de exemplu, asemenea posturi erau rezervate pentru localnici după o reglementare din 1723. După anul 1727, Marea Britanie a avut tendinţa de a angaja străini doar în posturi minore.

În acelaşi timp, britanicii, la fel ca şi alte guverne, au utilizat diplomaţi amiabili ca şi surse de informare şi chiar că şi intermediari, şi în special atunci când legăturile oficiale au fost deteriorate, ca şi în Viena în 1727: britanicii au folosit diplomaţi danezi, olandezi şi portughezi. Diplomaţii Brunswick-Wolfenbüttel de asemenea au servit ca şi intermediari în special cu St Petersburg. Olandezii au păstrat legături diplomatice cu Franta în timpul războiului de succesiune din Austria, după ce acestea au fost rupte între Marea Britanie şi Franta în 1744, până când Frântă a invadat Provinciile Unite în 1747. Charles Emmanuel al III-lea de Sardinia a rămas neutru în timpul razboilui de 7 ani (1756-63), şi împreună cu trimisul sau priceput din Londra, Francesco, Contele de Viry, care a devenit mai târziu ministru de externe, au oferit Ministerului britanic informaţii cu privire la planurile francezilor, iar în combinaţie cu colegul său de la Paris, a acţionat ca un intermediar valoros în negocierile anglo-franceze, în ciuda problemelor cauzate de schibmarile frecvenţe din cadrul guvernului britanic. Asemenea avantaje ajuta la explicarea furiei atunci când diplomaţii puterilor prietene nu reuşeau să ajute aşa cum era de aşteptat, o situaţie care rămâne valabilă şi în zilele noastre. A existat de asemenea speranţa că emisarii puterilor prietene să poată oferi reprezentare la curte acolo unde relaţiile erau acceptabile, dar nu exista nici o acoperire; de exemplu Marea Britanie a fost reprezentată de olandezii în 1727 la Mannheim, la curtea palatinatului elector.

Valoarea diplomaţilor este dificil de evaluat. Aptitudinile sociale au fost cu siguranţă importante, mai ales dacă nu există nimic special de negociat şi emisarul era instruit să se facă plăcut. În 1728 abilitatea lui Waldegrave la cărţi l-a făcut apreciat în Vienna de către prinţul Eugene ca

un remarcant jucător de cărţi precum şi un ministru cheie austriac. Frederick al II-lea al Prusiei s-a plâns în iunie 1753 ca unui diplomat francez îi lipseau manierele, iar aceasta era o calitate mult cerută, o calitate pentru care de obicei erau observaţi francezii. De multe ori influenţa reflecta capacitatea de a face impresie bună la curte, fie că era la vânat sau la o sesiune de fumat şi băut a lui Frederick William I de Prussia (1713-40), sau precum credea Clermont d'Amboise, influenţă la Napoli prin a curta cameristei reginei. În anul următor, atât el, cât şi emisarul austriac au căutat să aibă compatrioţi desemnaţi pentru a-l învăţa pe moştenitorul tronului.

Apelul la diplomaţi cu un trecut militar a rămas puternic, în special la anumite curţi cum ar fi Berlin. În timp de război, unii diplomaţi au apelat la o carieră militară, cel mai dramatic fiind anul 1734 când Contele Plelo, emisarul francez de la Copenhaga, s-a alăturat unei forţe expediţionara franceza şi a fost trimis pentru a recupera Danzig (Gdansk), fiind asediat de către ruşi. Expediţia nu a avut succes şi Plelo a fost ucis.

Datorită importanţei conduitei la Curte, pregătirea abilitaţilor cum ar fi calatitul, precum şi comportamentul general, a făcut ca aristocraţii să fie cele mai potrivite alegeri ca diplomaţi de rang înalt, ei de asemenea beneficiind de protecţie şi de rolul lor continuu de reprezentanţi exemplari. Monarhi, precum Henry al VIII-lea al Angliei, au continuat să trimită membri de încredere de la curte ca şi emisari ca un angajament de prietenie. Unii emisari aristocraţi s-au făcut de ruşine, de exemplu Louis, duce de Richelieu, un libertin care a trebuit să părăsească Viena în 1728 pentru aşa zisa implicare a sa în ritualuri de magie neagră, dar cei mai mulţi emisari au reprezentat monarhii lor în modul aşteptat.

Abilitatea de negociere a emisarilor a fost de multe ori testată mai puţin decât abilităţile lor la curte. Nu toţi diplomaţii erau la fel de eficienţi în negociere, dar această situaţie putea fi în parte compensată prin accentuarea rolului ministrului la care raportau, aşadar ei erau trataţi ca şi mesageri nobili. Capacitatea şi experienţa miniştrilor responsabili pentru negocieri varia foarte mult. Mulţi, inclusiv Bestuzhev, Choiseul, Kaunitz, Lionne, Pombal, Stormont, Vergennes şi Wall, erau foşti diplomaţi experimentaţi şi deci erau conştienţi de problemele diplomaţiei. Între 1688 şi 1713, ambii secretari de stat portughezi erau foşti diplomaţi. La fel a fost cazul următorilor secretari de stat cum ar fi Mello. Cu toate acestea câţiva miniştri străini activi aveau puţină sau chiar nu aveau experienţă, de exemplu Germain-Louis de Chauvelin, ministrul francez de externe din 1727 – 1737.

În 1731, Anne-Théodore Chavignard de Chavigny, emisarul francez la Regensburg, a susţinut că Villebois, colegul său de la Cassel, nu avea talentul de a se face plăcut şi de a câştiga încredere şi 'cette considération personelle qui font la moitié des affaires'. Astfel, ar fi greşit să se sugereze că aptitudinile sociale erau neapărat incompatibile cu abilitatea de a obţine informaţii şi în negociere. Într-adevăr, o determinare de a alinia aceste aptitudini, a subliniat accentul pe educaţia diplomaţilor în secolul al XVIII-lea, şi a fost legată de tendinţa tot mai mare a nobililor de a fi diplomaţi locali.

În secolul al XVI-lea de multe ori există un contrast între diplomaţii locali de rang inferior şi nobili trimişi pentru misiuni de termen scurt, dar proeminente. Acestea din urmă au continuat în secolul XVIII, dar nobilii erau din ce în ce mai mult diplomaţi locali. Sparre, care a fost rechemat de

la Londra în 1735, susţinea că el a fost emisar străin acolo de 17 ani, iar acest lucru l-a costat 20,000 ECU din banii proprii. De multe ori influenţa diplomaţilor aristocraţi era datorată convingerii lor că sunt bine conectaţi acasă. Legăturile personale au fost importante, cum ar fi în anul 1730 când Marchizul de Castelar a fost trimis ca emisar spaniol la Paris într-un efort de a pune în vigoare Tratatul de la Sevilla din 1729: fratele său, José Patiño, a fost cel mai influent ministru. Patiño a numit alte rude ca diplomaţi.

În 1749 Benjamin Keene, un emisar britanic experimentat, a raportat din Spania ca „miniştrii de aici nu au experienţa în domeniul afacerilor externe, şi nu există un consiliu care să digere şi să asiste la tranzactile lor politice, această curte este nevoită să se guverneze pe sine prin relaţiile cu miniştrii din străinătate, şi, în consecinţă depinde mult de distribuţia opiniilor şi dispoziţiilor acestora". Deşi unii diplomaţi se plângeau în legătură cu curţile unde erau acreditaţi, în general aceştia erau nu erau preocupaţi de competenta miniştrilor cu care intrau în contact, ci de lipsa de putere şi consistenţă a miniştrilor în faţa curţii politice şi de opiniile monarhice ale acestora. Anumiţi monarhi, precum Philip al V-lea de Spaina (1700-46) şi Frederick William I de Prussia, aveau reputaţii justificate pentru dificultatea de interacţiune cu aceştia. Fiecare a jucat un rol cheie în politică, dar primul era instabil, iar cel de-al doilea era irascibil până punctul de mânie. În aceste condiţii, nu puteau ajunge la o înţelegere cu miniştrii lor. Mai mult decât atât, în statele cu instituţii reprezentative puternice, în special în Provinciile Unite, Suedia, Polonia şi Marea Britanie, a existat pericolul suplimetar ca ministerele sau politicile să fie răsturnate sau calificate din cauza presiunilor interne neaşteptate.

Indiferent de sistemul politic, a existat nevoia continua de rapoarte precise. Astfel, în 1755 Gaston, Duce de Mirepoix, emisar francez la Londra, a evaluat corect poziţia lui George ÎI, atunci când a scris că regele nu era prea interesat de coloniile nord americane şi că nu îşi dorea un război, dar că nu avea nici o intenţie să încerce îmbunătăţirea situaţiei electoratului sau nativ din Hanovra făcând concesii cu privire la America de Nord, şi într-adevăr nici nu avea autoritatea de a face o astfel de sugestie. Un eşec de a înţelege acestea, ar fi expus politica franceză riscului unei grave erori.

Caracterul personal a autorităţii monarhice a subliniat în mod repertat rolul individual. Ferdinand al VI-lea al Spaniei (1746-1759) a rezistat presiunii franceze de a acţiona împotriva Marii Britanii şi avertismentelor ca coloniile spaniole vor urma pe cele franceze. Departe de a fii determinat la alinierea cu Franta din cauza fricii expansiunii britanice sau legăturilor dinastice, Ferdinand a fost destul de apropiat de Marea Britanie. În schimb, fratele său vitreg, Charles al III-lea (1759-1788) a fost mai activ, fiind preocupat de o schimbare fundamentală de putere faţă de Marea Britanie. Această schimbare în politica spaniolă a încurajat fermitatea Franţei în cadrul negocierilor Anglo-Franceze eşuate din 1761.

Între timp, succesul britanic a ajutat schimbării de atitudine atât a Marii Britanii, cât şi a oponenţilor acesteia. Acest sentiment de cultură strategică că dinamica, trebuie să fie analizat. Acesta apare în special dacă se analizează ultimii ani ai Războiului de Şapte Ani (1756-1763), din cauză că parametrii de dispută în Marea Britanie erau diferiţi faţă de cei iniţiali. În parte, această evoluţie a reflectat consecinţele de campanie, dar au existat, de asemenea evoluţii externe cum ar fii noul mediu politic din

cadrul accesiunii din 1760 a unui nou rege care era determinat să facă schimbări. În termeni politici, a existat o interacţiune importantă, cu opţiuni în relaţia cu Prusia sau Spania. George III, consilierul său cheie, John, al treilea Conte de Bute, şi Thomas, Duce de Newcastle, primul Lord al Trezoreriei, au decis revigorarea „sistemului vechi" de alianţe pre-razboi. Aceasta revigorare a determinat distanţierea de aliatul lor din timpul războiului, Prusia. Cu toate acestea, ca o dovata puternică a impactului de idei, şi, astfel conjucturi şi neprevăzute în opinii, George şi Bute nu au avut în vedere angajamentele extinse şi costisitoare ale diplomaţiei Newcastle dinainte de război. Apărarea Hanovrei, pe care George nu a vizitat-o niciodată, nu mai era un element central al politicii continentale a Marii Britanii.

Rolul monarhilor a accentuat imprevizibilitatea vieţii lor, de exemplu variola făcută de Louis al XV-lea în 1728 a condus la o perioadă scurtă, dar intensă de speculaţii şi îngrijorare internaţională. El şi-a revenit, spre deosebire de Petru al II-lea al Rusiei doi ani mai târziu. Măsura în care evenimentele şi politica erau generate de conjucturi specifice a creat probleme celor care erau obişnuiţi cu previzibilul.

Mai mult decât atât, o provocare profundă a fost ridicată de diplomaţiile personale în care emisarii primeau instrucţiunile şi corespondenţa nu de la ministrul de externe ci de la alţi miniştri şi consilieri. Această practică, una frecvenţa în diplomaţie, leagă epoca modernă a intervenţiei în special a şefilor de stat de vechiul regim, din nou stabilindu-se o continuitate în politica externă care poate fi trecută cu vederea în conturile teleologice. Astfel, serviciul diplomatic austriac aflat sub Carol al VI-lea (1711-1740), serviciul diplomatic saxon aflat sub

Augustus al II-lea (1696-1733), şi cel prusac sub Federik Willian II (1713-1740) au fost toate caracterizate de diplomaţii personale, la fel fiind şi serviciul diplomatic britanic în anumite perioade din secolul al XVIII-lea, de exemplu, la mijlocul anilor 1740.

Un element cheie în diplomaţia personală a fost furnizat de progresul legăturilor dinastice. Astfel în anul 1714, Giulio Alberoni, emisarul Ducelui de Parma în Spania, a prezentat pe nepoata Ducelui, Elizabeth Farnese, aceasta devenind a doua soţie a lui Philip al V-lea. El a devenit primul ministru a lui Philip, o promovare mare pentru un emisar cu puteri limitate. La rândul său, Jan Willem Ripperda, fostul emisar olandez în Spania, care s-a convertit la catolicism, a devenit director la o fabrică de textile regale şi s-a căsătorit cu o femeie spaniolă, a fost capabil să îl convingă pe Philip să îl trimită la Viena ca emisar în 1724 pentru a negocia o alianţă între foştii inamici, o alianţă bazată pe tratatele semnate în aprilie-mai 1725. Lucrul acesta a oferit posibilitatea unui acord marital. La rândul său, Ripperda, care a fost unul dintre cei mai buni şi independenţi diplomaţi ai epocii, a fost făcut Duce şi a devenit şeful guvernului spaniol, până în anul 1726 când a căzut de la putere, noul său sistem diplomatic destrămându-se. Practicarea diplomaţiei personale indică faptul că uniformitatea birocratică a politicii externe este discutabilă. Acest lucru a fost, de asemenea, confirmat de intervenţia altor miniştrii în diplomaţie, o practică care a reflectat lipsa de responsabilitate ministerială colectivă. Ca o urmare, istoricii au rămas cu multe inceritudini. De exemplu puţine lucruri se ştiu despre Johann Daniel Schöpflin, fondatorul şcolii diplomatice de la Strasbourg, care a vizitat Londra în 1727-8. El fiind clar trimis să raporteze starea politică britanică, a creat un memorandum, care

se găseşte într-un volum suplimentar în arhivele Ministerului Extern Francez. Acestuia i s-a făcut legătura cu un curtean proeminent şi influent, mareşalul d'Huxelles, fostul şef al Consiliului pentru Afaceri Externe; totuşi este neclar dacă Ministrul de Externe i-a aprobat misiunea.

Într-adevăr există multe cazuri în care se ştiu prea puţine lucruri despre misiunile individuale ale diplomaţiilor în afară de relaţia lor obscură cu politica de acasă. Cei mai mulţi diplomaţi care nu erau de prim rang au stârnit puţine comentarii. Astfel, la sfârşitul anului 1727, misiunea emisarului Württemberg, la întâlnirea lui Schöpflin şi a Contelui Gravanitz care au negociat un acord, este obscură şi nu a supravieţuit expedierii.

Obscuritatea poate fi observată şi în misiunile neoficiale în cazul agenţiilor care nu aveau rang diplomatic şi care deseori au servit la o gamă largă de stăpâni. Giovanni Zamboni, un italian, a acţionat în anii 1740 ca agent londonez pentru Ducele de Modena, Landgraf de Hesse-Darmstadt şi pentru guvernui Olandei Austriece, înainte de acestea servindu-l pe Augustus al II-lea din Polonia-Saxona. Astfel de indivizi ar fi putut servi ca „cei ce făceau munca grea pentru cei mai speculativi miniştrii de externe"

În afară de salariu, agenţii puteau beneficia de beneficiul diplomatic de a trece peste reglementările comerciale şi a vinde posturi care conferau imunitate la arestare, lucru care a fost deosebit de util pentru comercianţii cu datorii. În multe capitale a înflorit o întreagă lume diplomatică. În Londra, diplomaţii Italieni erau cunoscuţi pentru că îi ajutau pe comercianţi să se sustragă taxelor şi interdicţiilor la import, iar aceştia nu erau singurii care făceau acest lucru. Mai mult, se putea că privilegiile diplomatice să fie folosite pentru dorinţa sexuală sau uzul de violenţă.

Puterea politică de acasă era frecvent crucială pentru numirea, credibilitatea şi activitatea diplomaţilor. De exemplu, diviziile ministeriale din Franţa erau de multe ori legate de neînţelegerile dintre diplomaţii francezi. Astfel, în 1728 Chavigny, emisarul ferm şi energetic anti-austriac la Dietă Imperială, a fost mai încurajat de atitudinea favorabilă a lui Chauvelin, ministrul de externe francez, decât de André Hercule de Fleury, bătrânul prim-ministru francez; dar, ultimul a stat la putere mai mult şi de asemenea a corespondat cu emisarii francezi fără ştirea mai multor miniştrii de externe. Personalitatea a jucat de asemenea un rol important.În Rusia în anii 1742-5, ambasadorul francez La Chétardie, a avut o dispută cu ministrul plenipotenţiar, D'Alion. În multe cazuri, un rol l-au avut şi distincţiile sociale, cum a fost în cazul Contelui Philip Kinsky, emisarul austriac în Londra, care s-a plâns despre un reprezentant austriac de rang inferior în anul 1734, mai întâi mantiocanand calitatatile sale, starea socială a familiei sale, precum şi faptul că el nu a fost nevoit să servească.

Astfel de ciocniri au fost exacerbate de măsura în care au fost trimiși însoţiţi de reprezentanți ai unui rang junior care au raportat că nu sunt de acord cu acestea. Se pare că fost o problemă deosebită în timpul Revoluției Franceze, şi nu numai.. În iarna anului 1746 în timpul războiului de succesiune austriac, Louis, Duce de Richelieu,apoi ambasador la Dresda, au căutat să câștige ajutor Saxon pentru Austro- Reconcilierea franceză fără păstrarea Marchizului de Issarts, trimisul Extraordinar, informat.

Politica externă franceză la mijlocul secolului a fost responsabilă de existenţa unui mare secret diplomatic, sub numele de « Secret du Roi », Secretul Regelui. Începând din 1745, aceasta a fost inițial

direcționat către promovarea posibilității ca Prințul de Conti să devină următorul rege al Poloniei (o monarhie electivă) și, în general, caută pentru a limita puterea Rusiei în Europa de Est, putere care a fost percepută ca o amenințare către aliații tradiționali din Franța, Suedia, Polonia, Turcia, și, de asemenea,ordinea internațională. Louis al XV-lea l-a sprijinit relativ pe Conţi, dar a insistat că schema să fie ținuta separat de ministerul de externe și Consiliu. Diplomații au fost numiți, să aştepte raportul nu numai la minister, dar şi de la Conti și Louis.Trimișii au primit instrucțiuni secrete pentru a facilita Secretul.

Aşa numitul Secret a continuat să joace un rol semnificativ în anii 1770 şi a condus la dificultăți , atât pentru diplomați cât și pentru miniștri. Secretul a fost abandonat doar atunci când Louis al XVI-lea a venit la tron în 1774 şi în cele din urmă a devenit cauză a mijloacelor de critici și opoziție față de diplomația oficială a guvernului în instanța de judecată, minister și serviciu diplomatic. Într-adevăr, această critică a introdus într-o mai critică generală, nu doar a politicii externe franceze, dar de asemenea, a presupus legături secrete între instanța de judecată și puterile străine, o critică mult îndreptata împotriva lui Louis al XVI-lea în timpul Revoluției Franceze.

Legături private existau și în alte servicii diplomatice , chiar dacă acestea nu aveau faima de" Secret du Roi". La sfârșitul anilor 1720 ,a avut loc o corespondența dintre ministru prusac General Grumbkow cu emisari prusaci, 71 doi miniștri de conducere austriaci, Philip, contele Sinzendorf, Cancelarul și Prince Eugene, ministru de război, care a menținut o corespondența privată cu trimișii austrieci. Sinzendorf avut legături strânse cu Mark, Baron de Fonseca, unul din plenipotențiari austriaci la Paris , în

timp ce Eugene a avut legături similare cu, contele Seckendorf (Berlin), contele Filip Kinsky (Londra), și Contele Wratislaw (Moscova), precum și cu soli străini, cum ar fi Diemar, Hesse – Cassel trimis de la Londra şi chiar şi miniştri.

Nu a existat o situație comparabilă cu cea din Austria din 1720 sau cu „Secret du Roi". De exemplu, Catherine II, a Rusiei (r. 1762-1796) nu a căutat idei în diplomații ei, ci ea a avut propriile idei inovatoare, inclusiv neutralitate armată anti-britanica de state europene în 1780, dar nimic comparabil cu „Secret de Roi". Trimișii străini în St Petersburg au fost supuşi de farmecului ofensator, dar altfel ocolit în mare măsură.

Secretul diplomatic a fost încurajat de operațiunile de informații. Un aspect cheie în aplicarea științei în diplomație a fost dezvoltarea codului de rupere în așa - numitele Camere negre. Deși utilizarea criptografiei a fost de lungă durată, introducerea acestor Camere Negre a fost practic în secolul al optsprezecelea un fenomen, fiind introduse, de exemplu, în Provinciile Unite în 1707 în mare parte ca răspuns la evenimentele din războiul cu spanioli.

Ambele roluri secrete și greșelile au rezultat din natură politică externă. Lipsa de agenții distincte și apolitice pentru anii 1690-1775 a fost conduită a politicii externe, iar relația strânsă în cele mai multe state a fost între politica externă și politica internă. Teoreticieni, cum ar fi Callieres cu privire la necesitatea de diplomați pentru armonizarea intereselor diferite, diplomații au trebuit să se confrunte cu alegeri dificile, alegeri care sunt încă relevante astăzi. Instrucțiunile diplomatice au fost de multe ori ambigue și învechite, puteau fi prezentate ca pe-un angajament a intereselor locale, văzute ca un răspuns la oportunități.

Între timp, au existat schimbări importante în viața diplomatică și în sistemul diplomatic. Poziția franceză ca drept diplomatic european şi că limba a devenit mai pronunțată. În Europa de Est, germană și latină a continuat să se dezvolte semnificativ, în timp ce, în Constantinopol, italiana a rămas importantă până în 1830.

Deși, în conformitate cu George I (r. 1714-1727), franceză a fost utilizată pe scară largă de către serviciul britanic de externe, ulterior, acesta angajat în engleză. Cu toate acestea, în Europa franceză a devenit prima limbă în diplomație. Această necesitate a afectat alegerea de diplomați. O lipsă de cunoaștere a limbii franceze în rândul de rang înalt spaniolii au încurajat utilizarea limbii italiene.

Paginile 110-119-Gheorghiu Carmen Camelia, RIPE

Austria sub Charles al VI-lea (r. 1711-40) a utilizat Germania şi Italia, chiar şi o parte din francezi au fost angajaţi în corespondenţa lui secretă. Din cauza lui George Woodward nu s-au putut înţelege perfect mesajele în germană, prin care i se ordona să părăsească Viena, când relaţiile cu Marea Britanie erau întrerupte în anul 1727 i s-a spus să părasească Franţa. Sub Maria Teresa (r. 1740-80), franceza a devenit mult mai utilizată de către diplomaţii austrieci, mai ales odată cu ascensiunea lui Frederick al II-lea. De asemenea în 1740 Franţa în mare parte a înlocuit diplomaţia germană cu diplomaţia prusacă, chiar dacă era folosită şi diplomaţia germană. În Rusia s-a continuat folosirea diplomaţiei ruseşti şi cea germană de către diplomaţii din provinciile Baltice, în această zonă a crescut influenţa franceză, aceştia au fost angajaţi pentru a încheia majoritatea tratatelor şi notelor diplomatice.

În acelaşi timp a fost declanşat un sentiment distinct de sfere asigurând că germana rămâne limba majorităţii angajaţilor care se ocupă cu afacerile germane, de exemplu la Viena, Copenhaga şi Hanovra. În parte, această problemă reflectă în deoseb rolul instituţiilor Sfântului Imperiu Roman, într-un sistem a suveranităţii partajate şi extinderea potrivit căreia diplomaţia are un aspect legal, aşa cum pretinde a fi avansat în curţile Imperiului. În anul 1755 Franţa a fost nevoită să trimită un emisar la Munich, care să cunoască limba germană, deoarece el era mai în măsură să explice politica celor care au fost influenţaţi.

Proeminenţa franceză se reflectă în caracterele internaţionale ale diplomaţiei şi în relaţiile dintre monarhi şi aristrocraţi. Dezvoltarea determină acceptarea unor convenţii diplomatice, precum imunitatea, în special imunitate de jurisdicţie civilă şi jurisdicţia de stat gazdă, acest lucru a determinat creşterea unui sens de dinstinctivitate. Imunitatea civilă a procedurilor a fost importantă, dând extinderea potrivit căreia întarzierea instalării diplomaţilor este sancţionată financiar, de aici înainte încrederea diplomaţilor în propriile resurse financiare, asigură că mulţi au avut datorii fapt ce i-a împins spre acţiuni civile, inclusiv la închisoare, în folosul creditorilor. Lăsând la o parte imunitatea diplomatică, a crescut abilitatea pentru a depăși barierele confesionale și de precedență, fapt ce a ajutat la crearea unei lumi diplomatice unite. Într-adevăr, probleme de prioritate și rang au fost împinse mai tare în secolul al XVIII-lea decât a fost cazul cu un secol mai devreme.

În parte, acest lucru a reflectat o schimbare, o sensibilitate la mijlocul secolului din Baroc la iluminism. Această schimbare a fost observată şi în declinul spectacolului ostentativ, de exemplu dramaticele

intrări a noilor trimişi ajunşi în capitală când ambasada lor a fost amplasată. Antrenorul Muzeului din Belem, din vestul Lisabonei, conţine nişte exemple generoase a antrenorilor barocului, destinate pentru intrările diplomatice. Asemenea ceremonial abia a încetat, dar devine mai puţin ostentativ si mai putin proeminent în diplomaţie şi a fost privit cu o semnificaţie scăzută. Similar, trimişii au fost afectaţi deoarece monarhii care îi acreditau au fost tentaţi să adopte un stil de conduită şi de viaţă care a fost o dată utilitar şi domestic.

Au existat şi diferenţe în ton între cele mai infuente lucruri privind comportamentul diplomatic la sfârşitul secolului al XVII-lea, Abraham van Wicquefort, Ambasadorul şi funcţionarii săi (1681), care au subliniat statutul diplomatic, privilegiile legale şi cele mai pragmatice lucrări ale secolului XVIII, Francois de Callieres, Manierele negociatorului cu suveranii (1737). Articolul publicat în 27 septembrie 1757,de către ziarul londonez Centinel punea în discuţie problema care propunea crearea unei academi în care să se înveţe diplomaţia, a subliniat "Şcoala de Ambasadori, unde l-aş avea cartea domnul Wiquefort asupra funcţiilor înaltului birou, explicate cu grijă studenţilor", dar ediţiile lui Callieres în engleză, germană, italiană şi rusă apar în 1716, 1717, 1726 şi respectiv 1772.

Cartea lui Callier a fost descrisă în termeni de a furniza " discursurile diplomaţilor cu atenţie sporită interselor politice, în jurul cărora percepţiile şi practicile ar putea dobândii coerenţă completă", reieşind diplomaţia precum "un principiu şi o instituţie a ordinii" şi privind puterile politice şi comportamentul civilizaţiilor în unison. Pe scurt precum majoritatea scriitorilor de diplomaţie, incluzând spaţiul comun diplomatic în cărţi, care ar putea servi precum manuale, cărţii îi lipsea originalitatea,

lucru important deoarece reafirma opiniile şi explica practicile în termeni actuali. Hegemonia culturală a Franţei a fost apropiată de Calliers, deoarece acesta era francez şi scria în limba franceză. Callieres a fost diplomat între anii 1670 şi 1700, presa pentru cariera de diplomat, decât să ridice în rang amatori, un argument legat de stabilirea Academiei de Politică în 1712 şi potrivit propriilor cereri pentru această slujba. Similar, nevoia diplomaţilor francezi de a avea informaţii despre constituţia germană, precum şi aptitudini sociale, care au fost influenţate de ministrul Brunswick-Wolfenbuttel, baronul Johann Christoph Schleinitz.

Lumea diplomatică a fost îndeaproape legată, dar de asemenea, la un alt nivel de diplomaţii individuali, adesea într-o relaţie dificilă, dezvoltarea specializării în departamentele naţionale pentru conducerea afacerilor cu străinătatea. În multe state, aceste departamente au devenit distincte, mai mari şi sofisticate, considerabil cu o mai mare grijă pentru a asigura că acolo există un personal permanent, specializat, translatori, hărţi şi arhive. Franţa a condus calea şi a impus modelul pentru alte ţări. Drumul era clar, în Spania, unde nepotul lui Louis al XVI-lea, Philip, Ducele de Anjou, a venit la tron sub numele de Phillip al V-lea în 1700, cu un "Birou Universal" sau un cabinet de consiliu, dominat de ambasadorul francez, creat în anul urmator. În 1714 la sfârşitul războiului pentru sucesiunea Spaniei, Philip a creat Secretariatul de State, în timp ce secretariatul Statelor pentru afaceri străine s-a stabilit în Savoza, Piemont în 1717, datorat în special Franţei. Acesta din urmă devenind un birou străin impresionant şi eficient.

În Rusia anului 1719, ca parte a modernizării guvernământului lui Petru cel Mare, vechiul Departament de ambasade a fost înlocuit cu

Colegiul Afacerilor Străine, care a devenit un minister semnificativ. În Prusia, reorganizarea guvernământului central a fost stabilit de asemenea de către Departamentul Afacerilor Externe în anul 1728, în 1733 a devenit cunoscut sub numele de *Kabinettsministerium.* În Portugalia, un birou separat de biroul afacerilor străine a fost creat doar în 1736, deşi a fost considerat desirabil mai devreme. În Austria, datele relevante sunt 1742 şi 1753, ca rezultat al transformării Cancelariei Statului a fost stabilizată.

Precum un aspect semnificativ al creaţiei noului minister, i-au fost acordate clădiri distincte, care ajutau la furnizarea unui sens de coerenţă. Acest sens a fost adevarat, nu doar a celor care lucrau în aceste ministere, dar şi trimişilor răspunzători pentru ele şi diplomaţilor străini care aveau de-a face cu ele. Un specialist diplomatic în cultură poseda mai multe cunoştinţe pentru a dezvolta structura guvernamentală.

Conduita instituţională a afacerilor străine a fost separată. În 1698 autoritatea Secretariatului Francez al Statului pentru marină peste dimplomaţi a fost definită şi limitată. În Marea Britanie, biroul Secretariatului Străin a fost fondat în 1782, înlocuind sistemul anterior format din două, câteodată competitive şi anume Secretariatul de State şi Secretariatul de state pentru Departamentele din Nord şi Sud, care erau responsabile nu doar pentru afacerile străine cât şi pentru o serie de probleme interne, inclusiv ordinea publică.

În acelaşi timp ar fi derutant să pui accentul pe instituţionalizare măsurilor, pentru a se ajunge la subaprecierea politicii primare. În Franţa între anii 1716-1718 Marshal D'Huxelles, conducătorul Consiliului pentru Afaceri Străine, s-a opus Regentului, Ducele de Orleans şi confidentului

său, Guillaume Dubois, care a servit atât ca trimis cât şi ca Ministru de externe.

Miniştrii au trebuit să ia în considerare numirile individuale ca parte a unui sistem, odată sistem de patronaj, care a inclus politici şi guvernământ domestic şi un serviciu străin în care ar trebui să existe unele noţiuni de training, dezvoltarea şi promovarea carierei, în plus cheia problemei de stabilire şi atragerea de reprezentare şi reciprocitate. În mod egal, diplomaţii s-au văzut ca fiind aleşi fără un sistem diplomatic. Cei care au dorit să urmeze o carieră au fost conştienţi că vor avea raspunderi şi manevre în acest context. Astfel, îngrijorarea cu privire la rang nu a fost pur și simplu o chestiune de remunerație, a devenit mai strâns legată de rang și postare, în acelaşi timp de statutul social politic si de preferinţele instituţionale. Ultimul a fost legat de dezvoltarea carierelor pe o structură fără un serviciu diplomatic conştient de sine, o structură care să reflecte multiplicarea în numere şi grade.

A existat şi o preocupare pentru câştigarea mesajelor şi sarcinilor care ar putea da randament reputaţiei. Această preocupare a existat în special oamenilor de afaceri, care caută promovare în serviciul diplomatic sau prin servici ca diplomat, decât prin emisari de titlu, care vedeau reprezentarea ca şi o cheie pentru a-şi consolida sarcina, ei priveau prezenţa şi manierele ca un mod crucial al cerinţelor acestei reprezentări.

”Trimişii de titlu” în mod obişnuit aveau cunoştinţe în cariera de diplomat şi se concentrau pe serviciile suveranului, pe problemele acestuia, pe recompense, rang şi prestigiu. Multe din probleme privind judecata diplomaţiei derivă din obiceiul de a pune ambele tabere împreuna pentru a produce o judecată globală. Deşi in multe cazuri diferenţele erau uşor

aparente, nu existau divide regide intre grupuri. Cu toate acestea, prezenţa acestor două grupuri contrastante trezeste îndoiala oricărei judecăţi globale, care nu face referire la această problemă, o problemă care rămâne pertinentă şi astăzi.

În multitudinea de momente când se dicută despre diplomaţie, trebuie luată în calcul şi evoluţia ei şi trebuie să fim îngrijoraţi de teleologie. Astfel alaturi de un important grad de specializare ar fi dernutant să exagerăm scopul sau extindera schimbărilor administrative în perioada 1690 până în 1775. Mulţi politicieni lipsiţi de specializarea instituţională şi de notiunile serviciului birocratic, cnd instituţionalizarea se extinde, personalul era în general puţin (şi tindea să romana aşa până la sfârşitul secolului XIX), aceştia fiind doar antrenaţi să îşi facă doar slujba, o practică care sublinia caracterul conservator al diplomaţiei. Biroul Serviciului Străin Britanic, fondat în 1782 a avut un personal mic, decât omogogii francezi.

În plus influenţa unor asemenea instituţii a fost limitată de intervenţia directă şi continuă a monarhului şi a altor miniştrii. Comentariul întocmit la instrucţia din 1725 pentru un trimis saxon în Spania, care fără o apreciere a stării interne a curţii, nu a putut să înţeleagă politica străină, a fost la fel de adevarat de-a lungul perioadei şi a conduc spre plângeri. Agustus al II-lea a ordonat unui alt trimis de-a lui, Friedrich, Count Watzdrof (Londra, 1730- 1732), să aibă grijă sa potrivească tonul şi privirile guvernului căruia a fost acreditat şi să nu aibă trucuri cu oponenţii.

Mai general, trimişii aristocraţi au fost folosiţi pentru a obţine propria lor cale, amandouă pentru că ei sunt aristocraţi li pentru că mulţi au doar o experienţă diplomatică limitată şi nu au fost obişnuiţi cu

sistemul. Personalul reprezentativ al suveranului, bine conectat cu trimişii, s-a simţit capabil să-i atribuie ordine, fapt care a displăcut anumitor combinaţii politice şi astfel şi-au justificat urmărirea propriilor opinii.

Mulţi diplomaţi au avut interese reduse pentru a avansa idealuri comerciale, situaţie ce reflecta politica socială a diplomaţilor, de asemenea şi gradul cu care aceste cerinţe necesită o privire nedorită de detalii. Au existat şi probleme insituţionale. Trimişii francezi la Constantinopol, precum Villeneuve în 1730, a criticat Camera Marsille a comerţului asupra rolului proeminent în organizararea tratatului cu Turcia. Critica de comercianţi poate fi relaţionată şi cu disputa dintre trimişii din acelaşi stat, în special cu identificarea lor cu guvernele la care au fost acreditate. Consulii erau apţi pentru a fi mai apropiati de comercianţi, atât în sens propriu cât şi figurat, atunci trimişii trebuiau să susţină interesele lor, nu în ultimul rând pentru numirea lor şi să plătească de multe ori prin favoruri mercantile. Contele de Montaigu, emisarul din Veneţia, au fost rechemaţi în 1746 din mai multe motive, care includeau relaţii slabe cu consulii şi pentru trimiterea de raporturi inexacte. Emisarii cu toate acestea puteau să se întoarcă să ceară sfatul consulului şi consulul era în mod particular responsabil pentru conservarea drepturilor şi privilegiilor comerciale.

Trimişii care deţin un fundal consular, precum Paul Rzcaut, care a servit ca Ministru Rezident Britanic în Hamburg şi în oraşele Hanseatic din 1689 până în 1700, s-a concentrat în mod particular pe situaţia comercială. Corespondenţa lui cu William Blathwayt, secretarul de război şi Comisionar de comerţ, a prevăzut detalii economice, politice şi materiale diplomatice, inclusiv avertizări despre amenajările privaţiilor din porturile

Hanseatic. Acesta din urmă servesc ca un memento că activitatea diplomatică în perioada 1688-1763 a fost afectată foarte mult de conflict.

În avertizarea privind teleologia, exista nevoia de a califica fiecare sugestie care, după Westphalia, diplomaţia a fost un aspect al sistemului secular internaţional. Căutând rechemarea lui din Viena în 1704, emisarul englez, George Stepnez, a reportat o problemele care decurg din faptul ca au fost instruiţi să suporte protestanţii maghiari:

Am primit ordine repetate să solicit serios în favoarea Malecontents în Ungaria, fapt ce l-am făcut cu toată ardoarea, astfel am pierdut buna opinie a ministerului, deşi abia mi-am îndeplinit datoria, care trebuia să fie prima mea consideraţie. Oricum am urmărit o schimbare în Curtea Imperială, spre mine acel cont si pentru acele motive a opiniei mele, ar putea să nu fie puţin pentru serviciul ministerului, decât pentru propria mea satisfacţie, ca altcineva să fie găsit pentru această slujbă.

Asemenea suport a fost un aspect al unui angajament mult mai general în numele de co-religii, ceea ce leagă diplomaţia de imperial, atitudine domestică si politică. Echivalentul Catolic inculde suport pentru Jacobini, în timp ce problema confesională continuă sa roace un rol în alianţele politice, în 1757 cand Franţa se baza să caştige protestanţii printre prinţii germani. Oricum din nou consideratiile realiste asupra puterii politice a jucat un rol important în sprijinul aratat şi acordat. În plus cu accentul lor pe legitimitate, conducătorii aveau confruntări ideologice, precum şi dificultăţi când era vorba de a suporta opoziţia în alte state, să lase în pace insurecţii şi această situaţie putea conduce spre o reticienţă pentru a oferii sprijin.

De asemenea ar fi nepotrivit să ne gândim la o revoluţie administrativă în diplomaţie sau la supraveghere în acea perioadă. Natura procesului diplomatic nu era conform asumpţiilor birocratice determinate de termenii serviciului diplomatic în perioada târzie Victoriană. În plus în 1775 semnificativa dezvoltare care a avut loc în termenii specializării a funcţiei, crearea unui sistem de promovare în funcţie de merit şi vechime, profesionalizarea birocratica (ca opusul la învaţare pe slujbă) şi o infrastructură a cladirilor, personalului şi recorduri bine definite, au fost departe de la universal la întreaga Europa.

Importantul rol a curţii în diplomaţie, în calitate de site-uri de activitate, de surse de rapoarte și politică, au complicat situația. Pe de-o parte aces rol a ajutat în asigurarea valorii aristrocratice a emisarilor care puteau juca un rol major în rolul curţii. Totuşi relaţia dintre curtea politică şi procesul guvernamental putea fi dificil, precum a demonstrat amplu *Secretul Regelui.* În plus aceste dificultăţi subliniază extinderea problemelor practice (precum comunicarea), singur nu a fost responsabil pentru eşecul sistemului diplomatic, practicile şi mecanismene pentru realizarea potenţialului.

Diplomaţia nu a cerut implementarea de politic în localităţile europene, a evitat multe dezavantaje al guvernului în acea perioadă, dar existau serioase militări. Cu toate acestea acceptarea limitărilor şi procese incipite implicate în recrutare, plată şi o extindere, control ministerial, au fost de-a lungul vremii mai multe instituţii, care în secolul XVI-XVII, mulţi trimişi care dobândeau experienţă considerabilă în timpul unui serviciu lung, în urma căruia devineau profesioniţti, în timp ce majoritatea diplomaţiilor operau efectiv.

Au fost, de asemenea, realizări mai specifice. Rusia a fost integrată cu succes în sistemul diplomatic european, amândouă cu emisari în St. Petersburg şi emisari ruşi în toată Europa. Un alt aspect de succes a fost posibilitatea de a negocia amplu, combinaţiile diplomatice, precum Alianţa cu Viena, sistem creat în 1725-1726, în care s-a alăturat Spania, Austria, Prusia şi Rusia, alianţa rivală a sistemului Hanoverei, în care iniţial făceau parte Anglia, Franţa şi Prusia, ulterior (în 1726-1727) pierzând ultimul, dar câştigând Ţările de Jos, Danemarca şi Suedia, coaliţia anti-prusacă a Franţei, Austriei, Rusiei şi Suediei, întemeiată în 1756-1757 şi Liga anti-britanică a Neutralităţii Armate, stabilit de Ecaterina cea Mare în 1780.

În plus majoritatea diplomaţilor europeni prezentau regular şi comprehensiv rapoarte. Daca tindeau să se concentreze pe curte şi facţiuni ministeriale, această practică a fost un răspuns înţeles de sursa de putere şi politică. Cu toate aceste un eşec de a dedica multă atenţie dezvoltării sociale şi politice a apărut din cauza lipsei de resurse pentru a face acest lucru. Informaţiile nu au fost accesibile uşor şi s-a crezut în general de a fi de o uşoară semnificaţie.

În parte pentru că eficienței majoritatea diplomaților europeni, a existat puțină presiune pentru noi metode, fie din interiorul sau, chiar mai mult, din afara sistemului diplomatic, deşi mecanismul pentru exprimarea unor asemenea critici era restricţionat. Sistemul a fost adecvat scopului, în termeni de combinaţie de răspunsuri regulare şi negocieri ad hoc, competenţă pentru un scop a fost cheia pentru realizare. Alături de deficiențe și eșecuri, a existat o competență constantă.

Statele europene s-au îndepărtat de o dependenţă monarhică, cel puţin guvernul, nu şi de politică. Instituţiile administrative au dezvoltat î

masură de autonomie şi în unele state, în special, deşi foarte diferit, Anglia şi Rusia, au existat câştiguri considerabile, capabile şi sofisticate. Şi totuşi dacă lumea moderna trebuie înţeleasă într-o lumină funcţională, în termeni (cel putin o parte) a uni mare guvern capabil să conducă o politică plănuită într-o manieră predictibilă şi capabilă să integreze un feed-back uşor în procesul de luare a deciziilor şi punerea în practică a politicii, modernitatea a fost tot absentă. Această definiţie nu este convingătoare în anii 2000, dcât ar fi fost cu trei decenii mai devreme, pentru că acum există o certitudine mai mică asupra valorilor de centralizare şi control statal. În cazul în care, cu toate acestea, asemenea re-evaluare să conducă către diplomaţie este neclar, aşa cum se pare că există alternative viabile insuficiente pentru un asemenea sistem de control pentru legătura dintre organizaţiile internaţionale şi politica străină. Discuţiile curente despre transnaţionalism, precum suportul de mai devreme pentru diplomaţii "oamenii", confuzia care poate rezulta din asemenea practicii şi confuzia sau "zgomotul" în sistemul internaţional este cauza cheie a disputei dacă nu conflictul.

Complexitatea modernităţii prin modernizare, în orice cont al culturii diplomatice şi practice, acest lcuru este aparent şi această complexitate subvine teleologiei bazată pe asemenea criterii. În plus acesteo chei al punctului conceptual, exista şi un pericol al sub jucării elementelor a situaţiei în secolul XVIII, greu conformat noţiunilor modernităţii al operaţiilor şi eficacităţii birocraţiei. Rolul facţionalismului a fost crucial aici şi face referire la anul 1736, când Thomas Robinson, emisar în Viena şi o figură centrală în diplomaţia britanică, care trebuia să devina Secretar de Stat în 1754, a scris Andrew Stone, unul din Sub

Secretari. Cu privire la scrisoarea superiorului, a scris ”aparţinând amândoi Ducelui din Newcastel”.

Capitolul IV (1775-1815)

” Am văzut, dintr-o dată, că ulceraţiile într-o minte îngustă al unui încăpăţânat, nu lasă nimic de aşteptat pe subiectul aşteptării mele”

-Un ambasador este primit, Thomas Jefferson.

În autobigrafia scrisă după 35 de ani, Thomas Jefferson , a descris o primire nemilostivă de către George al III-lea al Angliei, la nivelul său în 17 martie 1786. În practică, nu există o evidenţă contemporană a acestei întâlniri şi este posibil ca descrierea lui Jefferson să fie prea dramatică, dacă nu total înşelătoare. Legat de acest răspuns este faptul că Jefferson a blamat din greşeală eşecurile sale din negocierea unui tratat de comerţ cu George, care a exagerat rolul scrisorii în diplomaţia comercială.

O impresie foarte diferită, aceea a unui înţelaptă şi onestă curtoazie, a fost făcută când George l-a primit pe John Adams, în 1 iunie 1785, primul ministru american la Curtea Sfântului James. Adam îl înregistrase pe George spunând:

” Nu am făcut nimic în ultimul context (războiul american pentru independenţă 1775-1783), dar am considerat că este indispensabil, am obligaţia să o fac, datoria pe care o am de la oamenii mei.. Am fost ultimul care am acordat consimţământul pentru separare, dar separarea era deja efectuată şi devenise inevitabilă, am spus mereu şi susţin şi acum că o să fiu primul pentru a stabili relaţii de prietenie cu Statele Unite ca o putere independentă..lasă circumstanţele limbii, religiei şi a sângelui să-şi urmeze cursul natural pentru a avea un efect deplin. ”

George pe care Adam îl nota, era ”foarte afectat şi mi-a răspuns cu multă emoţie, decât am vorbit eu cu el”, s-a dovedit a fi informat şi relaxat. Cu un aer de familiaritate, zâmbind sau râzând, el l-a tachinat cu abilitate pe Adam spunând ”unii oameni consideră că tu eşti cel mai ataşat dintre toţi oamenii din ţara ta de manierele franceze ”. Adam era pe picior greşit, stătea pe demnitate.”Surprins ” şi ”ruşinat ”, el a răspuns că el nu are ”niciun ataşament decât către propria sa ţară ”, George ”la fel de iute ca fulgerul”, curtenitor învins spune ”un om onest nu va avea niciodată alt angajament. ”

CAPITOLUL IV (1775–1815)

Paginile 119-129-Suciu Alexandra, MSSC.

În autobiografia sa, scrisă cu 35 de ani mai târziu, Thomas Jefferson a pictat o imagine a primirii dizgrațioase pe care George al III-lea al Marii Britanii i-a făcut-o la 17 martie 1786. În practică, nu există informații din acea perioadă cu privire la întâlnirea respectivă și este foarte probabil ca descrierea lui Jefferson să fii fost exagerată, dacă nu în totalitate inventată. Legat de această reacție a fost și faptul că Jefferson a dat vina în mod eronat pe George pentru eșecul său de a negocia un tratat privind comerțul, care a exagerat rolul său ulterior în diplomația comercială.

O altă impresie, foarte diferită, aceea a unei curtoazii înțelepte și cinstite, i-a lăsat-o George lui John Adams, când l-a primit pe acesta la 1 iunie 1785 ca fiind primul ministru american la Court of St James. Adams l-a înregistrat pe George spunând:

> Nu am făcut nimic în ultima dispută (Războiul de Independență a Americii, 1775-1783), dar ce mi-am spus mie că este indispensabil și obligatoriu să fac, pentru datoria pe care am avut-o față de oamenii mei ... am fost ultimul de acord cu separarea; dar separarea a fost făcută, și după ce a devenit inevitabil, am spus mereu, așa cum spun acum, că aș fi primul care ar saluta prietenia Statelor Uniteca ca și putere independentă ... lăsând circumstanțele de limbă, religie și sânge să aibă efectul lor natural și complet.

Potrivit lui Adams, George a fost „ mult afectat și mi-a răspuns cu mai mult tremur în voce decât de obicei", s-a dovedit a fi informat și relaxat. Cu „un aer de familiaritate și zâmbind sau mai degrabă râzând", el a tachinat abilitatea lui Adams spunând „există o opinie în rândul unor oameni de care sunteți cel mai atașat dintre toți conaționalii dumneavoastră cu privire la manierele Franței". Demnitatea lui Adams era prinsă pe picior greșit. Surprins și jenat, el a răspuns că el „a fost atașat doar de propria țară"; iar George, „atât de repede precum un fulger", cu o politețe falsă, a zis că „un om cinstit întotdeauna va proceda astfel".

Revoluțiile ar putea fi urmate de relații bune între adversari, dar, la momentul respectiv, ei au perturbat diplomația, așa cum se întâmplă în continuare. Personalul serviciului diplomatic francez, cel mai prestigios din Europa, urma să fie pe deplin conștient de acest adevăr. În timpul Revoluției franceze, care a început în 1789, ordinul rece/deprimant „națiunea franceză se bazează pe zelul și fidelitatea agenților săi străini" în parte a reflectat dificultatea de potrivire a punctelor de vedere ale

diplomaților cu privire la politica volatilă a Parisului. Însuși ministrul de externe a fost pus sub controlul Comitetului Diplomatic creat de Adunarea Națională în iulie 1790. Mai mult, dificultățile dintre diplomații francezi erau exacerbate de acuzațiile de obstrucție, neascultare și trădare.

La nivel individual, realitatea era de multe ori dureroasă. Charles Flüry, secretar al legației de la Munchen, a trecut de partea emigranților după ce tatăl său a fost ucis în asaltul de la Tuileries din Paris de către revoluționari în august 1792. Apoi s-a reîntors la Paris, unde, în 1793, a fost numit secretar al legației de la Dresda. Neputând, ca urmare a războiului, să ocupe acel post, el a ajuns în 1793-1796 secretar de legație în Republica Valais, un stat clientelaral Franței, care a devenit între timp Elveția. Cu toate că a fost denunțat ca fiind neloial în 1796, Flüry a fost numit consul general în Țara Românească, Moldova și Basarabia.

Impactul revoluțiilor americană și franceză în diplomația europeană din acea perioadă a fost accentuat de gradul în care o mare parte a acestei diplomații a apărut de la ei și, în special din 1792, de la opoziția față de Revoluția franceză. Mai mult, în ceea ce privește teologia istoriei diplomatice, revoluțiile, și mai ales Revoluția franceză, care a început în 1789, au reprezentat un pas important în vederea modernizării.

Aceste revoluții au fost într-adevăr importante și vor fi discutate, dar discuțiile necesită competență în prealabil, în special prin atragerea atenției asupra caracteristicilor lumii diplomatice din perioada în care erau departe de a fi radicale și, invers, prin observarea altor aspecte ale schimbărilor din perioada următoare. Un element cheie al primei specificații a fost lentoarea continuă a comunicațiilor, care a condus la definirea parametrilor de control din metropole față de inițiativa

diplomaților, o problemă care a devenit mult mai importantă odată cu independența americanilor și, în special, în timpul Războiului anglo-american din 1812.

Pentru a merge mai departe pe un traseu bine stabilit, de la Constantinopol la Paris, Marie, conte de Choiseul-Gouffier, reprezentantul francez, i-a scris lui Montmorin, ministrul de externe francez, la 25 aprilie 1787 și din nou în următoarea zi. Prima depeșă a fost primită în 26 mai, iar a doua, trimisă pe mare, pe 3 iulie. Cele din 11, 15, 16 și 25 ianuarie, 10 și 23 februarie, 10,17 și 24 martie, 10, 25 mai și 9 iunie 1787 au ajuns în 11 februarie, 6 aprilie, 29 martie, 26 februarie, 11 martie, 25 martie, 8 aprilie, 31 mai, 24 aprilie, 9 iunie, 23 iunie și 7 iulie. Choiseul-Gouffier a fost rechemat în iunie 1792, dar el a refuzat să se întoarcă la Paris și îngrozit de rapoartele privind încarcerarea lui Louis al XVI-lea și masacrele din septembrie din Paris, el a demisionat și și-a transferat responsabilitățile guvernului turc.

Ca o indicație cu privire la situația generală, depeșele din 18 și 25 iunie și 24 iulie 1787 trimise de la St Petersburg au fost primite la Paris pe 12 și 19 iulie și 17 august. Situația nu s-a modificat în timpul acestei perioade. Creșterea schimburilor comerciale a reprezentat mai multe traversări, care au dus la creșterea gradului de predictibilitate, dar constrângerile provocate de climă și vreme sunt în continuare apăsătoare. În 1794, după ce a navigat din 29 noiembrie și a avut o călătorie favorabilă la gura de vărsare a Elbei, Morton Eden a reușit să ajungă la Viena în noapte de 13 decembrie.

Din 1792 Europa și zona Atlanticului s-au confruntat cu stări conflictuale care au determinat distrugeri ale comunicațiilor, inclusiv

întreruperea transportului naval al pachetelor. O serie de evoluții care ar putea să ofere posibilități, în special zborul cu balonul din 1780 și rețelele de semafor din 1790, nu au fost exploatate pentru a ajuta diplomația și în condițiile în care s-au aflat mai apoi nici nu au contribuit în niciun fel.

Cu toate acestea, o importantă etapă în ceea ce privește inovația a apărut începând cu momentul în care natura conflictului dintre cele mai mari imperii ale Europei din anii 1778-1783 și 1793-1815 a generat încercări de a aduce puterile non-occidentale în sistemul diplomatic european. Într-adevăr, alianța dintre francezi și americani, negociată în 1778, în parte a reprezentat o încercare a francezilor de a lovi în britanici. Un efort mult mai susținut a fost făcut de Franța pentru a câștiga alianța cu conducătorii asiatici. Aceste alianțe au fost concepute să lovească direct în Imperiul britanic, în special în India, dar, de asemenea, pentru a dezvolta interesele franceze care ar putea servi ca bază pentru crearea unui imperiu al influenței, comerțului și puterii. Un astfel de imperiu ar oferi, de asemenea, avantaje cheie în conflictele cu Marea Britanie.

Partenerul cheie a fost Sultanatul Mysore din sudul Indiei, în condițiile în care conducătorii săi, Haider Ali și mai apoi fiul său Tipu (1782-1799), au fost energicii conducători al căror expansionism s-a ciocnit cu interesele britanice. Haider Ali, un mercenar care a reușit să devină un conducător teritorial, a rezumat schimbările ce aveau loc în India , schimbări ce au afectat natura diplomației. Declinul puterii împăraților Mughal a fost rapid urmat de un colaps al autorității lor. Guvernatorii provinciilor au câștigat controlul efectiv, la fel ca în Hyderabad, și acțiunile autonome ale conducătorilor provinciilor indiene au condus la o situație asemănătoare cu cea din Sfântul Imperiu Roman post Westfalia. În India,

la fel ca și în Germania, o problemă centrală a fost cea a negocierilor dintre astfel de conducători și puterile străine.

Între timp, pentru Franța, la fel ca și pentru alte puteri europene, a fost un lung șir de tensiuni între legăturile dezvoltate de către agenții locali, în special cele ale companiilor din India de Est, și inițiativele venite din partea guvernului. Primele au avut tendința de a se concentra pe interesele locale, legate de comerț și securitate, iar ultimele pe idei cu acoperire mai mare, la nivelul întregului imperiu, cu scopul de a realiza inițiative conform unei mari puteri. Războaiele din perioada 1775-1815 au încurajat îndreptarea atenției înspre al doilea tip de inițiative și, prin urmare, interesul guvernului mult mai susținut.

Situația a stat în acest fel nu numai în anii de război. Într-adevăr, în perioada dintre Războiul de Independență a Americii și izbucnirea Revoluției franceze, 1783-1792, Franța a făcut o încercare majoră în scopul de a-și consolida poziția spre Est. În 1785, Franța a semnat un acord cu beii care aveau cea mai mare influență în Egipt, deschizându-și ruta spre India pe Marea Roșie și îngrijorându-i pe britanici. Anul precedent, Choiseul-Gouffier, trimisul la Constantinopol, a fost instruit să îmbunătățească relațiile Franței cu Persia, atât din motive comerciale, cât și pentru a facilita comerțul cu India, în timp ce în capitala Persiei, Isfahan, a fost trimis ambasador în 1784 Contele de Rerrierres-Sauveboeuf. Au fost făcute de asemenea încercări cu scopul de a dezvolta relațiile cu Said I al Omanului. În India, Franța a căutat să-și unească forțele cu conducători nativi, cum ar fi Nizam Ali din Hyderabad, acesta reprezentând un mijloc cheie în stabilirea și susținerea unor relații diplomatice bune, în timp ce în

1787 Franța a obținut cererea de baze în Cochin China, unde azi se află Vietnamul.

În mod similar, guvernul britanic a avut un rol direct în diplomația asiatică prin trimiterea unei misiuni în China. Primul trimis, Hon. Charles Cathcart MP, a murit pe drum în 1788, dar s-a decis să se trimită un înlocuitor. William Grenville, Home Secretary, a scris în 1789 cu privire la faptul că reprezentarea guvernamentală este mai importantă decât East India Company:

> mare parte din speranțele care se creează cu privire la succesul misiunii se bazează pe un grad mai mare de atenție pe care guvernul chinez o va arăta unei persoane care merge acolo autorizat de rege, decât în cazul în care persoana merge doar ca reprezentantă a unei companii.

Această politică a fost considerată ca fiind deosebit de necesară, deoarece East India Company se opunea oricăror inițiative ce puteau afecta monopolul propriei fabrici la Canton. George, Lordul Macartney, care înainte servise la St Petersburg, l-a înlocuit pe Cathcart. Călătoria sa a arătat problemele ridicate de distanță. Macartney s-a îmbarcat la Spithead pe 21 septembrie 1792, deși el nu a navigat până la data de 26 din cauza vânturilor potrivnice. A ajuns la Macao la 20 iunie 1793. Macartney nu a reușit să obțină avantajele comerciale dorite. Britanicii au încercat să obțină porturi suplimentare unde ei ar putea să facă comerț în China pentru a stopa creșterea tarifelor, ceea ce pentru ei era un sistem de fraudă pentru a crește volumul exporturilor și pentru a primi permisiune pentru ca un trimis britanic să stea permanent la Beijing, ultima fiind o inversare a ceea ce înseamnă diplomația chineză.

În afară de o lungă tradiție de dispreț față de popoarele non-chineze care erau văzute ca fiind la marginea unei lumi în centrul căreia se afla China, aceasta, la fel ca Marea Britanie, a fost o putere de mare succes în secolul al XVIII-lea și a considerat că motivele sunt insuficiente pentru a face concesii sau gesturi care sugerau egalitatea. Nu a existat nicio paralelă la sosirea la Londra în 1793 a lui Yusuf Agah Efendi, primul trimis rezident turc, care a început o reprezentare ce a durat până la începutul anilor 1810. Chinezii, în schimb, au primit tribut de la majoritatea vecinilor lor, cu excepția Rusiei. Ei așteptau ca trimișii să fie cuminți și în 1795 misiunea olandeză a îngenuncheat de multe ori în timp ce încerca să obțină un regim comercial mai favorabil. Sir George Staunton, secretar la ambasada condusă de Macartney, a raportat din China:

> Împăratul Chinei primește tribut de la prinții din apropierea Mării Caspice. Am văzut mai mult de 80 de prinți tătari care vin să plătească sau, mai degrabă, să aducă adorări pentru cea de-a 83 aniversare a împăratului.

În același timp, departe de a fi rigid, controlarea Mnchu de către imperiul chinez a reflectat o abilitate din partea împăratului de a răspunde la identități diferite. Răspunsul a determinat nu numai o gestionare atentă a politicii și imaginii, dar și un proces asemănător diplomației în cadrul imperiului, ca și în excursiile din sudul Chinei ale împăratului Ch'ien-lung.

Trimiterea unei misiuni diplomatice britanice în China s-ar putea să nu pară diferită de de încercările europene medievale de recrutare a sprijinului venit din partea conducătorilor aflați la distanță, dar a luat naștere într-un context foarte diferit. De la sfârșitul secolului al XVIII-lea, comerțul european a devenit cu adevărat global. În 1791 britanicii au

cumpărat ceai în valoare de 17.250.000 lire sterline la Canton și de la 1793 India a contribuit cu 500.000 lire sterline pe an la bugetul statului britanic. Ca și rezultat, a existat o standardizare a rețelei de autoritate și a procesului diplomatic în India. După Pitt's India Act din 1784, Guvernatorul general a devenit în mod legal responsabil pentru relațiile dintre East India Company și prinții indieni. Guvernatorul general, la rândul său, a raportat la Comitetul Secret al Companiei, care a scris depeșe cu privire la război și pace și la relațiile cu alte puteri la cererea Consiliului de Control.

Din 1784 în India toate aspectele legate de relațiile cu prinții au fost canalizate către Calcutta, iar rezidenții trimiși la marile puteri, în special Peshwa al Punei, Nizam al Hyderabadului și Sindia au primit instrucțiuni de la Guvernatorul general. În contrast, afacerile de rutină cu puteri mici, în special cele dintre Madras și Arcot și Tanjore, dar și între Bombay și căpeteniile din Malabar au fost gestionate de guvernatori sub supravegherea Guvernatorului general. În astfel de relații Madras și Bombay au primit și au negociat cu vakilii și rezidenții instruiți.

Inițiativele pe care Marea Britanie și Franța le dezvoltau în afara Europei au avut loc în perioada de după anii de război dintre cele două puteri. Legăturile militare cu conducătorii indieni erau folosite ca un mijloc de a obține influență diplomatică și avantaje. Mai mult, Șahul Fath Ali al Persiei (1797-1834) a fost văzut de Marea Britanie și Franța ca un jucător cheie împotriva Indiei sau poate a Turciei și Rusiei. În 1807 un trimis din Persia a ajuns la Napoleon, în timp ce o misiune militară franceză însărcinată cu reorganizarea armatei persane a fost trimisă. Franța și Persia au semnat Tratatul de la Finkenstein în 1807.

Acestea și alte măsuri i-au încurajat pe britanici să răspundă la rândul lor prefigurând un proces ce urma să fie văzut frecvent pe parcursul secolului al XIX-lea. Interacțiunea dintre presiunea creată de frică și oportunitate au ajutat la crearea unui angajament cu lumea non-occidentală, în special pentru a interzice adversarilor accesul la resurse. În 1798 guvernatorul Bombay-ului l-a delegat pe Mirza Mehdi Ali Khan, un exilat persan, să fie rezidentul Companiei în Bushire. La fel ca depeșele trimișilor europeni la instanțele îndepărtate în epoca medievală și începutul celei moderne, această misiune a fost concepută pentru a găsi susținere în vederea presării unui adversar pe la spate, în acest caz cu scopul de a câștiga susținerea perșilor împotriva afganilor al căror expansionism a reprezentat o lungă perioadă de probleme în nordul Indiei.

Ca un memento al problemelor de duplicitate din interiorul sistemelor care erau departe de cele birocratice, Guvernatorul general, Richard, marchizul Wellesley, a trimis în 1799 un ofițer al Companiei, căpitanul John Malcolm, la Teheran pentru a negocia o alianță. La rândul său, în 1804 Samuel Manesty, rezidentul britanic la Basra, a cerut promovarea pentru a deveni trimis în Persia argumentând că ar fi în beneficul intereselor britanice în Orientul Apropiat. În mod egal, cererile lui Manesty au indicat rolul războaielor, carierismului și geloziei în reprezentare și posibilele tensiuni care decurg din controlul de la distanță. La fața locului și departe de autoritate Manesty s-a oferit voluntar să meargă la Teheran atunci când trimisul lui Wellesley, Jonathan Lovett, după ce a ajuns în Bushire a renunțat la postul său din cauza sănătății precare. Manesty și-a creat un anturaj considerabil, dar temându-se de represaliile venite din partea lui Wellesley pentru că a făcut lucruri fără

permisiunea lui și cu idei despre forma pe care relațiile anglo-persane ar trebui să o aibă, el a crezut că acreditările regale l-ar proteja de mânia guvernatorului general. În timp ce lui Lovett i-a fost încredințat să ofere o scrisoare de condoleanțe pentru moartea unui diplomat persan la Bombay, Manesty a propus să rezolve diferendele ruso-persane, o conduită neautorizată care a fost condamnată de Wellesley.

În 1808 Malcolm, trimis din nou în Persia de noul guvernator general, a eșuat în misiunea sa. În contrast, Sir Harford Jones, care a fost trimis de Ministerul de Externe, a fost capabil să negocieze un tratat preliminar de prietenie în 1809; el a fost asistent și agent pentru East India Company în Basra (1783-1794) și rezident în Baghdad (1798-1806). Cu toate acestea, existau tensiuni între Calcutta și Londra cu privire la controlul relațiilor. Înfuriat de Harford Jones, guvernatorul general l-a trimis pe arogantul Malcolm din nou în 1810 doar pentru a fi contracarat de trimiterea unui ambasador, Sir Gore Ouseley, care vorbea persană. Succesul lui Jones a condus Persia spre a trimite la Londra pe Mirza Abul Hassan în încercarea de a stabili relații. Au existat griji cu privire la faptul că Hassan a fost echivalentul unui însărcinat cu afaceri sau a fost, de fapt, un trimis.

Acest lucru a reprezentat un aspect al problemei ajungerii la o înțelegere comună cu privire la sensul și conținutul reprezentării și acordurilor. Suprapunându-se și depășind acest proces a existat o încercare de a proiecta valorile diplomației occidentale. Problemele legate de rang au trebuit negociate din nou în afara Europei. În unele privințe, situația era similară: rangul diplomatic a fost adesea văzut ca dependent și decurgând din rangul social. Cu toate acestea, a fost dificil a eluda problema prin

trimiterea emisarilor de rang înalt, aceşti diplomaţi fiind foarte reticenţi în a părăsi Europa. Această situaţie a creat probleme. În 1804 deiul (conducătorul) Algeriei a considerat rangul redus al noului consul britanic la Alger o insultă şi a refuzat să-l primească.

La rândul său, cariera lui Mirza Abul Hassan a indicat răspândirea în lume a legăturilor diplomatice. El a plecat de la Londra la St Petersburg cu scopul nereuşit de a obţine condiţii mai favorabile decât cele prevăzute în ultimul tratat şi a revenit la Londra pentru o a doua misiune în 1819, iar în 1824 a devenit ministrul de externe al Persiei servind până în 1834 şi din nou între 1840 şi 1846. Sistemul diplomatic persan s-a îmbunătăţit lent, cu legaţii ruseşti, turceşti şi franţuzeşti fondate în 1828, 1849 şi 1855.

Discuţii despre astfel de iniţiative pot trece cu vederea problemele cu care se confruntă diplomaţia din afara lumii europene. Distanţa a fost un factor cheie. Aşadar contactul frecvent în secolul al XVII-lea a contribuit la definirea relaţiilor atât cu Turcia, cât şi cu statele berbere din Africa de Nord, iar aceştia din urmă au fost fericiţi să accepte acordurile bilaterale care prevedeau consacrarea practicii europene.

Cu toate acestea, distanţa mai mare ar putea duce la întârzieri serioase. Tratatul de la Versailles din 1787, prin care Franţa a obţinut o cerere pentru baze în Cochin China şi posibilitatea valoroasă de a creşte schimburile comerciale cu China prin intermediul lor, a fost negociat cu fiul lui Nguyen Anh, unul dintre pretendenţii pentru Cochin China, a cărui cauză a fost susţinută de Pigneau de Behaine, episcop de Adran şi vicar apostolic în Cochin China. Distanţa, cu toate acestea, a acţionat ca un factor de descurajare. În 1785 Pigneau de Behaine a apelat pentru ajutor la guvernatorul din Pondicherry, conducătorul bazei franceze din India, dar în

momentul în care tratatul a fost semnat Franța a fost umilită de Marea Britanie în Criza olandeză din 1787 și speranțele mișcărilor îndrăznețe au trebuit suprimate. În loc de forțe regale, Nguyen Anh a primit doar un număr mic de francezi angajați datorită comercianților francezi. În mod similar, în 1787 Tipu Sultan de Mysore a trimis o ambasadă în Franța cu scopul căutării de asistență militară, dar nu a ajuns la portul francez din Toulon până în iunie 1788 și s-a dovedit a fi imposibil să se ajungă la un acord.

În cazul în care distanța reprezenta o problemă pentru relațiile cu puterile europene, China nu era în stare să domine Vietnamul din apropierea ei și, într-adevăr, o invazie chineză în forță căutând să-l răstoarne pe noul împărat al Vietnamului, Nguyen Hue (1788-1792), a fost învinsă de către vietnamezi în 1789. Întregul episod a adus în lumină măsura în care noțiunile tradiționale ale prestigiului imperial chinez au jucat un rol în decizia cu privire la modul în care ar trebui continuată politica pentru a răspunde la evoluție. Privite în mod diferit, chinezii au căutat să folosească forța pentru a menține relații de lungă durată cu împărățiile Hanoi, care au fost strămutate de Nguyen Hue și au eșuat.

Distanța și preocupările competitive au reprezentat, de asemenea, probleme în încercările Franței de a dezvolta relații cu Persia. Pierre-Amedee Jaubert, care a fost trimis în Persia în primăvara anului 1805 cu scopul de a oferi ajutor militar, nu a ajuns la Teheran până în anul următor. El a părăsit Teheranul în 14 iulie 1806, dar nu a ajuns la Paris până în 21 iunie 1807. Aceeași dificultate a afectat și speranțele lui Louis al XIV-lea de a face o alianță cu Siam (Thailanda) și, de asemenea, planurile franceze din secolul al XVIII-lea de cooperare cu conducătorii indieni.

Supozițiile culturale și practicile politice diferite au reprezentat, de asemenea, o problemă descoperită de britanici atunci când au trimis misiunea Macartney în China. Acești factori au accentuat dificultățile create de tensiunile din interiorul unei alianțe sau potențiale alianțe. Astfel, în 1807 Persia și Franța s-au confruntat cu o ciocnire a obiectivelor: perșii doreau ajutor în scoaterea rușilor din Georgia, pe care o cuceriseră recent, în timp ce Napoleon își dorea să o vadă pe Georgia eliminând influența britanică și spera că Georgia ar putea reprezenta o bază a Franței împotriva Indiei britanice. O altă complicație a fost creată de răspunsul rival al puterilor europene prietenoase de altădată. De exemplu, Catherine a II-a a Rusiei, cu care Franța a căutat să aibă relații mai bune, a fost înfuriată de misiunea franceză în Persia din 1784.

Crearea de noi sisteme diplomatice de către noile state radicale ca rezultat al revoluțiilor americană și franceză este subiectul care domină atenția în această perioadă. Revoluția americană (1775-1783) a fost prima revoluție care a solicitat independența (spre deosebire de rebeliune) față de o putere colonială europeană, care a contribuit la realizarea unui pas radical. Această revoluție a reprezentat nu atât de mult o respingere a lumii europene, ci mai degrabă un nou tip de stat european, cu adevărat primul stat din noua lume occidentală.

Determinarea americanilor de a avea relații cu statele europene a creat astfel probleme. Această determinare a fost legată nu doar de o luptă pentru legitimitate a noului regim cu Declarația de Independență (1776) afirmând dreptul la suveranitate, ci și de o dorință practică de a dobândi resurse. În special Franța și Spania au fost sursele principale care au furnizat arme și fonduri pentru revoluționari.

Importanța legitimității în ceea ce a fost o luptă independentă a ajutat la asigurarea faptului că recunoașterea diplomatică a noului stat, la rândul său, a devenit o problemă fundamentală în relațiile dintre Marea Britanie și alte state europene. Guvernul britanic a încercat să blocheze recunoașterea și a tratat recepția diplomaților americani ca pe un act ostil, prefigurând răspunsul Uniunii în Războiul Civil American (1861-1865). Într-adevăr, semnarea tratatelor între Ludovic al XVI-lea al Franței și americani în 1778 a fost considerată în mod corect ca un semn al ostilităților iminente cu Marea Britanie.

Neavând un echivalent în rândul aristocrațiilor ancestrale ale Europei, americanii au urmărit un model diplomatic diferit de cel al Marii Britanii. Într-adevăr, îndepărtarea de acesta din urmă a reprezentat o parte a respingerii regimului britanic ancestral. Modelul internațional văzut ca fiind cel mai pertinent în America a fost cel al Provinciilor Unite (Olanda); și, de fapt, republicanismul ca un etos diplomatic a fost bine consacrat în Europa odată cu înțelegerea dintre olandezi și venețieni.

În practică, cu toate acestea, baza pentru diplomația americană a reprezentat-o sistemul prin care fiecare colonie a menținut agenți în Londra. Acest sistem a oferit experiența necesară și s-a produs o suprapunere în reprezentarea dintre perioada colonială și perioada republicană timpurie, la fel ca și în cazul lui Benjamin Franklin. El s-a dovedit a fi un om de succes în cariera lui de trimis american la Paris, deși Franklin a fost ajutat de popularitatea pe care o avea acolo datorită cauzei sale și a ideii de NewWorld pe care a reprezentat-o și a cultivat-o cu grijă.

Deoarece poziția americană a fost reglementată, volumul despre corespondența lui Franklin a crescut: în martie-iunie 1779, primele luni ale

mandatului său în calitate de unic reprezentant american la Paris, el a scris în medie 50 de scrisori pe lună. Ca un memento al perioadei în care diplomația a atras oameni talentați și a fost o sursă-cheie a activității intelectuale și culturale, Franklin a acționat, de asemenea, ca un om al iluminismului oferind Academiei de Științe o lucrare despre aurora boreală și implicându-se în încercarea lui Jean-Paul Marat de a contesta viziunile convenționale cu privire la natura științei, păstrând legătura cu lumea intelectuală și științifică britanică, instituind o tipografie și scriind un eseu, The Morals of Chess, care include expresia „noi învățăm din șah obiceiul de a nu fi descurajat de prezentele apariții rele în treburile noastre, obiceiul de a nu spera într-o schimbare favorabilă și acela al perseverenței în căutarea resurselor", o descriere potrivită a ambasadei sale.

Volumul anterior al corespondenței sale publicate, din noiembrie 1778 până în februarie 1779, a indicat disputele continue dintre agenții americani din Europa și Franța în special, dar și timpul dedicat acestor dispute privind transportul, problemele diplomatice conexe și certurile legale. O problemă specială a fost modul în care navele franceze capturate de englezi și recapturate de americani ar trebui tratate. În 1779 Franklin, un diplomat tot mai ocupat, a continuat să proiecteze o fațadă pentru pașapoarte.

Relațiile americanilor cu guvernul francez au fost de multe ori dificile, asistența fiind de multe ori nefolositoare, în timp ce îngrijorarea cu privire la scopul Franței asupra intereselor sale naționale era justificată, în special în ceea ce privește obiectivele teritoriale franceze în Indiile de Vest. Alături de tensiunile obișnuite ale oricărei alianțe, mai ales a uneia dintre două puteri cu obiective atât de diferite, au existat, de asemenea,

problemele legate de introducerea unui nou stat revoluționar în lumea vechiului regim diplomatic și de acționarea ca agent militar și financiar pentru America.

Sistemul diplomatic britanic rival s-a dovedit a fi slab în răspunsul său la Revoluția americană. În parte, această situație a fost o chestiune a limitărilor în poziția internațională a Marii Britanii și deficiențele politicii sale externe, dar au existat, de asemenea, slăbiciuni în cadrul diplomației sale, care au fost observate în eșecul de a înțelege ritmul accelerat de izolare a Marii Britanii. La mijlocul secolului, Sir Charles Hanbury Williams a sugerat ca trimișii a cărui mandat s-a terminat să nu plece până la sosirea înlocuitorilor lor, dar un astfel de sistem nu a fost adoptat și Hugh Elliot s-a plâns unui coleg diplomat în 1776:

> Germanii, rușii și francezii stabilesc de obicei secretari de legație la posturile cele mai importante, a căror datorie este de a oferi noului ministru orice informație pe care o solicită, iar această reședință constantă și experiență în afaceri le permite să facă atât de multe lucruri care nu pot fi cuprinse nici în cele mai voluminoase colecții.
>
> Este, de asemenea, comun pentru străini să locuiască o perioadă de timp în locul unde au fost trimiși să îndeplinească un anumit post fără să fie numiți în funcție.
>
> În Anglia stabilirea inițială a miniștrilor de externe nu pare să se fii bazat atât de mult pe precauție cum s-a întâmplat pe continent. Un ministru englez ajunge de obicei la postul său doar cu asistența pe care i-o poate oferi secretarul privat al predecesorului său, care este de a copia lucrări etc. Informația de acasă poate fi formulată cu cea

mai mare claritate. Zece zile de conversație cu predecesorul său i-ar oferi foarte multe informații și cunoștințe.

Un alt exemplu de limitări este identificat în 1789, când James Bland Burges a primit felicitări din partea lui Edward Mason și propunerea de a ocupa împreună funcția de subsecretar în Ministerul de Externe, precum și oferta unui element cheie construit în 1750:

> Am o piesă de mobilier de secretariat din lemn de mahong care mi-a fost de mare folos atunci când am fost în birou... .

După ce independența a fost câștigată în 1783, diplomații americani au considerat cauza lor mai puțin la modă în Europa, iar caracterul reprezentării și negocierii mai oneroase. Deși ei au avut tendința auto-conștientă de a nu face atâta spectacol, ca parte a unei ideologii de conduită diplomatică îndreptată împotriva luxului și de a se mândri ca fiind reprezentanții unor oameni democratici și a unei republici, unii diplomați americani s-au adaptat bine la vechiul regim.

Paginile 141-150-Chiș Timotei Paul, MSSC.

Cu toate acestea, o asemenea continuitate nu insemna ca revenirea Frantei la un sistem monarhic sub Napoleon I ar fi reprezentat o reintoarcere la sistemul diplomatic al vechiului regim. In schimb, un element important care s-a perpetuat a fost focalizarea pe natiune. Aceasta focalizare a fost adevarata, deopotriva, din partea francezilor, fie ei revolutionari sau napoleonieni, si din partea oponentilor acestora. Mai mult, nationalismul era inteles sub aspectul unei forte pozitive pentru identitate si coeziune, o diplomatie care trebuia sa conduca intr-o anumita directie, si, in plus, oferindu-I o forta particulara si un raspuns xenofobic negativ. Cea de-a

doua opinie a fost directionata deopotriva impotriva altor natiuni si incorporarii fortelor internationale, acestea fiind Franta Napoleonica si Spania, din 1808.

Partial ca rezultat al unui asemenea nationalism si xenofobiei, procesul diplomatiei a luat parte intr-un context mult mai volatil, unul care intr-adevar arata inspre situatia din deceniile apropiate. Spre exemplu, in 1797 , resedinta trimisului francez la Roma a fost ocupata de poliția papala in timpul unei revolte. Insurgentii au folosit resedinta ca loc de refugiu. In dezordinea provocata, Generalul Leonard Duphot, trimis sa il asiste pe trimisul francez, a fost omorat. Cu toate acestea, dat fiind faptul ca francezii au cautat sa provoace o miscare revolutionara, conduita a fost mai putin exemplara, in timp ce criza era exploatata de Napoleon in vederea ocuparii Romei in 1798 si a proclamarii republicii romane. In 1798, steagul tricolor al ambasadei franceze din Viena, expus intr-un mod proeminent la una dintre sarbatorile nationale ale Austriei de un trimis provocator a condus in cele din urma la declansarea unei demonstratii. Parasind Viena, trimisul a solicitat despagubiri. Acest uz de simboluri diplomatice si incidente ca ocazii pentru depunerea de plangeri si de intreprindere a unor actiuni au anticipat conduita moderna a regimurilor totalitare de stanga si de dreapta. Privite dintr-o alta perspectiva, aceste episoade au reprezentat a repozitionare, dinspre monarhia dinastica si inspre un nou concept de stat, bazata pe preocuparea pentru statut, impamantenita de mult si dezvaluita in controversele asupra prioritatilor (p 153). Ca o pastrare in memorie ca cronologiile schimbarii au fost (si inca sunt) complexe, alaturi de nationalismul anilor 1790 si 1800, a aparut, pe la 1800, o crestere proeminenta a dinastiei traditionale. Prestigiul dinastic a jucat un rol major

in crearea regatelor si principatelor lui Napoleon pentru familia sa. Fiul nelegitim al lui Napoleon, Eugene de Beauharnais, a devenit vicerege pentru noul rege al Italiei, nimeni altul decat insusi napoleon. Ducele l-a investit pe Louis, unul dintre fratii lui Napoleon, rege in 1806, cu scopul de a evita anexarea la Franta, chiar daca acest gest nu a prevenit anexarea ulterioara. Un alt frate, Joseph, a devenit rege al celor Doua Sicilii in acelasi an. In 1808, dupe ce Louis a refuzat coroana spaniola, Napoleon i-a daruit-o lui Joseph, si a fost inlocuit, in Sicilia, de Joachim Murat, cumnatul lui Napoleon, iar un alt frate al lui, Jerome, a devenit rege in Westfalia, un nou stat creat de Napoleon care reflecta dominatia asupra Germaniei.

Acesti noi conducatori erau departe de a servi cauzele natiunilor lor (in ciuda faptului ca Louis a cautat sa realizeze acest lucru), ei erau cu totii subordonati lui Napoleon, care nu doar ca le-a oferit forta ce ii mentinea in pozitiile lor, dar era deasemenea senior al lor, avand pozitia de Imparat – un statut pe care si l-a autoatribuit in 1804 - . Aceasta fiind situatia, era potrivit conform statului sau ca diplomatia sa pe planul casatoriei sa culmineze in 1810, cand Napoleon a incheiat o casatorie in dinastia Habsburgilor, la acel moment familia imperiala data fiind caderea Sfantului Imperiu Roman din 1806. Sotia lui, Arhiducesa Marie Louise, a fost " prada de razboi " in urma infrangerii Austriei de catre Napoleon in 1809. Ea avea rolul de a intari relatiile Austriei cu Franta, si de a asigura un mostenitor. In cazul in care s-ar fi nascut un mostenitor, acesta - Napoleon II, Regele Romei - nu ar fi devenit conducator. Ascensiunea familiei napoleoniene a ajutat la dezvoltarea unei diplomatii care era in acelasi timp dinastica si imperiala. Cea de-a doua forma era caracterizata de relatii

injuste, precum cele intalnite intre Napoleon si statele clientelare, sau cele percepute ca state clientelare. Napoleon a cautat cu siguranta sa directioneze si sa isi impuna conduita diplomatica in mod personal. A calatorit distante considerabile, in special in Europa Centrala si de Est intre 1805-1807, 1808-1809 si 1812-1813, si in Spania in 1808. Cu toate acestea, pe masura ce guvernul si diplomatia aveau un intens caracter personal, o guvernare a propriului sau imperiu mai mult decat a Frantei, procesul de construire a politicii a fost legat de calatoriile lui, in loc sa fie obturat de acestea. Totusi Napoleon a falimentat lamentabil in privinta diplomatiei. Asemenea Frantei de sub conducerea lui Ludovic XIV, problema aliantelor europene a fost evitata deoarece nici un conducator nu a cautat in mod efectiv aliati. In schimb, erau interesati de statele clientelare: puteri ce puteau fi manipulate, daca nu controlate. Cand lui Napoleon, asemenea lui Ludovic, i-a fost daruita provocarea sustinerii unei aliante in cadrul careia trebuiau sa se realizeze compromisuri, el a esuat, in mod repetat. Respectul lui Alexandru I al Rusiei pentru el l-a incurajat in incercarea de a construi pactul de la Tilsit din 1807, dar esecul lui Napoleon de a arata reciprocitate a condus la naruirea acestor sperante. Napoleon era cel mai implinit practicand o diplomatie a fortei. Caracterul sau, vederile si ambitiile sale nu cedau compromisului adaptarii, decat daca implicau schimbari de scurta durata. Vointa de a domia a lui Napoleon a fost deopotriva personala si o continuare a vointei Revolutiei, si un refuz vehement privind continutul limitelor in forma conventiilor diplomatice. Tratatati ca spioni, trimisii straini erau pusi in situatii stanjenitoare, amenintati si inchisi. Sir George Rumbold, ministrul de afaceri britanic la orasele Hanse, a fost prins de trupele franceze in 1804, chiar daca se afla in

Hamburgul independent. Desi Napoleon e probabil sa nu fi fost implicat, Benjamin Bathurst, trimisul britanic in Austria, a disparut, fiind probabil omorat in drumul spre casa. De obicei, Napoleon se astepta ca trimisii sai sa fie tratati bine. Vointa si atitudinea lui s-au asigurat ca tratatele de pace au fost impuse si ca, odata ce erau incheiate, francezii aveau sa beneficieze pe viitor, in timp ce statele invinse simteau doar resemnare si dorinta puternica intr-o rasturnare de situatie. Era imperativ ca Napoleon sa duca mai departe tendinta deja intalnita in franta in 1790, sa angajeze soldati in roluri diplomatice, ca conducatori ai misiunilor diplomatice. Aceasta tendinta a contribuit la o militarizare din ce in ce mai puternica a liniei urmarite de politica franceza. De aceea, Contele Antoine-Francois Andreossy a fost trimis in Austria sa imputerniceasca o diplomatie de terorizare, de intimidare dupa ce Prusia a fost in Franta la Jena in 1806, in timp ce generalul Savary, trimisul la Petersburg in 1807 dupa pacea de la Tilsit, a fost arogant si dificil. Anul urmator, Savary a fost trimis la Madrid pentru a pregati acapararea puterii de catre francezi. Generalul J. –A. –B. Law de Lauriston i-a succedat lui Caulaincourt (care nu era general) la Sankt Petersburg in 1811, si a esuat in incercarea de a mentine apropierea atenta si diligenta a antecesorului sau cu Rusia; desi Napoleon era responsabilul pentru esecul antantei franco-ruse din 1807 construita in urma negocierilor de la Tilsit. Folosirea generalilor nu era ceva nou, si a fost frecventa sub conducerea Bourbonilor, insa a devenit mult mai accentuata sub Napoleon. Era, totodata, un aspect important al esecului sa fie inteles faptul ca un serviciu diplomatic eficient trebuie sa produca rapoarte si idei care pot deveni provocatoare.

Ideile darwiniene privind operarea sistemelor internationale sugereaza faptul ca progresele unei puteri sunt balansate de incercarea celorlalte de a concura pentru supravietuire si reusita. Totusi, ca si in exemplul razboiului napoleonian, este neclar cat de departe a operat efectiv acest proces. In opozitie cu alternativa procesului in care statele vechiului regim au urmat esentialmente practicile deja existente cu mai multa eficienta. Cea din urma interpretare ar pune mai putin accentul pe rezultatele transformatoare ale revolutiei franceze sau ale lui Napoleon, si aceasta concluzie pare pertinenta daca componenta, institutiile si caracterul diplomatiei oponentilor Frantei sunt luate in considerare. Principalele schimbari de care era nevoie erau cele referitoare la razboi, nu la diplomatie. Durata razboiului inceput in 1792, si in special schimbarile majore in aliante pe masura ce coalitiile au fost create si au slabit, au condus la un tempo notabil in diplomatie. Razboiul, prezenta lui, schimbarile si consecintele produse, au reglat ritmul evolutiilor diplomatice din alte state. O mare parte a diplomatiei devine o problema de pastrare a coalitiilor rivale impreuna. Marile puteri au continuat si, cu exceptia Frantei si Spaniei, sub conducerea acelorasi dinastii; insa s-a produs o schimbare considerabila la nivelul puterilor de rang secund. State precum Polonia, Venetia si Olanda au disparut, in timp ce altele, precum Spania si Neapole, au cunoscut o schimbare de dinastie ca urmare a cuceririi.

Astfel, multi dintre jucatori si multe dintre piese fusesera inlaturate de pe tabla, si aceasta inlaturare a constituit o schimbare majora in lumea diplomatica. Insa ea nu a fost in intregime o consecinta directa a actiunilor Frantei. Polonia a fost impartita, sfasiata in 1795 intre Austria, Prusia si Rusia, finalizandu-se astfel procesul inceput in 1772; Austria a jucat un rol

major in schimbarile teritoriale din Germania si nordul Italiei, la fel cum pentru Germania au jucat un rol important Bavaria, Saxonia si Wurttemberg. Fara indoiala, Franta a avut un rol instrumental in majoritatea din aceste schimbari. In acelasi timp, posibilitatea schimbarii a fost luata in considerare. In mod evident, indemnurile la ridicari nationale in numele libertatii care, desi cinice, au caracterizat anii 1790, au devenit mai putin obisnuite. Napoleon a indemnat nationalitatea ungara sa se ridice pentru independenta de Austria in 1809, a vorbit despre un spirit national italian in Regatul Italiei, si a cautat sa profite de nationalismul polonez si antirusismul resimtit in Marele Ducat al Varsoviei; insa, in general, a incercat sa evite populismul international. Sistemul napoleonic a fost distrus in luptele din 1812-1815, si mostenirea a fost clarificata in conferintele d epace tinute la Viena in 1814-1815. In anumite aspecte aceasta conferinta, in care negocierile au fost conduse de francezi, a dus cu un pas mai departe diplomatia, acest lucru insemnand ca a Sasea Coalitie impotriva lui Napoleon a fost construita si si-a pus in ordine problemele. Intr-adevar, diplomatii s-au obisnuit iin 1813-1814 cu urmarea stapanilor lor, pe masura ce acestia din urma se alaturau armatelor in campaniile incheiate cu succes contra lui Napoleon. Conferinta de la Viena a fost programata sa succeada Pacii de la Paris din 30 mai 1814, in care au fost stabilite granitele Frantei: Conferinta de la Viena a fost proiectata pentru a rezolva in mod detaliat problema resurselor Germaniei, Italiei, Elvetiei si Tarilor de Jos. Au existat paralele intre Viena si congreselor de pace ale Vechiului Regim, dintre care s-au remarcat cele de la Nijmegen (1678-1679) si Utrecht (1713), dar vizavi de ideea de largire a Europei ca aceasta sa includa si Rusia, Viena a fost mult mai cuprinzatoare atat in

compozitie, cat si in intentii, decat predecesorii ei. Deasemenea, a dus un pas mai departe tratatele de la Paris (1763) si de la Versailles (1783), in includerea dispunerea coloniilor trans-oceanice de catre puterile globale, Marea Britanie avand mari beneficii.

Deasemenea, diplomatia la Viena nu era restransa la cartografia granitelor in curs de schimbare. In schimb, a existat un efort determinat in sensul restrictiei raspandirii ideilor si practicilor radicale. Acest efort a avut in vedere interesul postbelic de mentinere a unei ordini ideologice conservatoare, nu in ultimul rand prin impunerea acestor scopuri pentru natiunile care nu s-au conformat. Aceste teme isi gasesc paralela in diplomatia Razboiului Rece. Este semnificativ faptul ca Congresul a avut timp sa codifice aranhamente diplomatice, privind o reglare vizavi de precedenta agentilor diplomatici in martie 1815. Acest pas a fost o masura-cheie, afirmand revenirea la diplomatia franceza pre-revolutionara si la preferarea conventiilor cu privire la care s-a ajuns la o intelegere. Intr-adevar, Congresul a simbolizat aceasta revenire, intoarcere la sistemul de tipul secolului XVIII in forma si continut. Primul a inclus rotatia sociala a partidelor organizata pe baza societatii aristocratice, precum si interactiunea dintre negocierile formale si informale, interactiune ce nu era respectata nici de francezii revolutionari, nici de Napoleon. In parte, aceasta s-a datorat faptului ca nu aveau timp suficient pentru diplomatia compromisului care se baza pe concesiile mutuale incurajate de aceasta interactiune. In acelasi timp, au existat insa si schimbari. Locatia Congresului in Viena, un oras important, precum si prezenta suveranilor si ministrilor aflati la conducere, a privit mai putin la congresele din 1648-1748 decat inainte spre o forma diferita a intalnirilor, precum cea de la

Berlin (1878) si Paris (1919), in care diplomatia se afla direct in mana conducatorilor, sau ale primilor ministri sau ministrilor de externe, decat diplomatilor. Mai mult, tensiunile de la Viena, in special cele dintre Prusia-Rusia si Austria-Anglia-Franta privind soarta regatelor Saxoniei, care au ramas loiale lui Napoleon aproape pana la sfarsit, au condus la frica reluarii ostilitatilor, si a indicat faptul ca sistemul diplomatic conventional nu era cu necesitate mai bun in prevenirea disputelor decat a fost in zadarnicirea provocarilor pe care le-a eliminat dupa doua decade de eforturi. Data fiind situatia, intoarcerea lui Napoleon din exilul in Elba juca un rol-cheie in facilitarea negocierilor de la Viena. Pe 7 martie 1815, delegatii stiau de evadarea sa din Elba, si pe 11 martie despre ajungerea sa in Franta. Intoarcerea lui Napoleon a unificat puterile, care au fost extrem de divizate in privinta viitorului Saxoniei. Intr-adevar, Ludovic XVIII al Frantei s-a alaturat Austriei si Marii Britanii, in cadrul Triplei Aliante incheiata pe 3 ianuarie 1815, ca opozitie presiunii ruso-prusace pentru anexarea Saxoniei de catre Prusia. Aceasta alianta a fost privita de Charles Maurice de Talleyrand-Perigord, reprezentantul francez, ca o metoda de creare a unei noi ordini diplomatice in cadrul careia Franta ar fi putut dobandi o influenta mai mare in Europa, impreuna cu alte beneficii legate de granite. Totodata, existenta o tensiune intre Prusia si William I al Olandei, in care prusacii cereau ca olandezii sa predea fortareata-cheie de la Maastricht impreuna cu terenurile de la estul bancurilor raului Maas, si refuzand sa cedeze Liege, ocupat de ei, pana olandezii respectau aceste obligatii. Oportunitatile Frantei de a deveni o aliata in politica puterilor pe plan european au fost pierdute odata cu intoarcerea lui Napoleon. In schimb, pe 13 martie puterile stranse la Viena au calificat invazia lui Napoleon ca un

act ilegal si au oferit ajutor lui Ludovic XVIII. Prezenta tarului Alexandru I si a lui Frederic III al Prusiei la Viena a degajat tensiunile dintre aliati si deliberarile grabite. In scrisorile adresate suveranilor aliati ai celei de-a Saptea Coalitii, Napoleon a promis sa examineze tratatele existente, afirmand pacea cu restul Europei, insa retorica lui privind raportarea Frantei la celelalte puteri a fost ostila si belicoasa. Armand de Caulaincourt, ultimul ministru strain al lui Napoleon, acum reintors in postul sau, i-a scris lui Robert, vicontele Castlereagh, contrapartida sa britanica, pe data de 4 aprilie pentru a-l informa despre intoarcerea lui Napoleon si despre faptul ca el spera ajungerea la o pace: dar lui Caulaincourt i-a fost, deasemenea, ordonat de catre Napoleon sa creeze o noua liga cu puterile de rang secund, incluzand Spania, Portugalia, Elvetia, Germania si statele italiene, propunere care statea drept marturie a lipsei realismului lui Napoleon. Tot asa era si increderea lui ca oamenii care au cunoscut stapanirea lui vor respinge ideea unui razboi impotriva Frantei indiferent de ceea ce ar fi vrut conducatorii lor. Aceasta diplomatie vizavi de oameni, fiind un recul al revolutiei franceze, si unul insotit in practica brutala de cerintele aspre ale puterii franceze, l-au condus pe Napoleon la ordonarea publicarii apelurilor catre strainii care au servit in fortele sale armate, ca acestia sa se reinroleze. Acesti straini includeau multi soldati germani, belgieni si olandezi. In acest fel, nevoile militare si atitudinile la nivel international s-au unit pentru Napoleon. Pe 25 martie 1815 puterile de la Viena si-au reinnoit alianta pentru a-l inlatura pe imparatul care si-a recastigat tronul, promitand suportul acordat Frantei impotriva lui Napoleon si invitandu-l pe Ludovic XVIII sa semneze tratatul. Austria, Anglia, Prusia si Rusia au promis fiecare sa ofere forta militara a 150000

de oameni, Angliei fiindu-I permis sa ofere, ca parte a contributiei ei, si ajutor banesc care avea sa fie folosit la subventionarea de forte ale aliatilor sau la angajarea de trupe de catre conducatorii care nu aveau fondurile necesare. Aceasta impartire a responsabilitatilor a fost o recunoastere corespunzatoare a fortei puterilor. Statelor mai putin puternice le-au fost incredintate, deasemenea, anumite contributii, spre exemplu Brunswickului si oraselor hanseatice 3000 de trupe, si Mecklenburg-Schwerin-ului 3800 de trupe. In plus, amenintarea din partea lui Napoleon a condus la instalarea unor diferente in cadrul Congresului, un eveniment-cheie in formarea contextului strategic pentru campanie.

Daca ar fi continuat neintelegerile, atunci optiunile lui Napoleon ar fi fost mai bune. In loc de asta, prusacii si rusii se retrasesera deja cu privire la Saxonia intr-o intelegere din 18 februarie 1815, dar Saxonia inca mai trebuia convinsa sa accepte termenii prin care lui Frederick William III al Prusiei ii erau cedate aproximativ 58 de procente din Saxonia. Disensiunile aupra Saxoniei au complicat chestiunea controlului asupra contingentului saxon in fortele aliate desfasurate impotriva lui Napoleon. Aliatii s-au contrazis de asemenea daca sa il reabiliteze pe Ludovic XVIII sau sa caute pe altii mai avantajosi, ca Ducele de Orleans, care a devenit intr-adevar rege in 1830; dar toti au cazut de acord asupra faptului ca nu il voiau pe Napoleon ca si conducator si nici un general francez ca Soult. *Victoria pentru britanici si prusaci. Disensiuni asupra Saxoniei sub Ducele de Wellington si Maresalul Blücher la Waterloo* in 18 iunie 1815 a confirmat deciziile congresului international de pace de la Viena, un congres care a stabilit atat pecetea pe triumful Britaniei asupra Frantei si a marcat

inceputul unei perioade in care imperiul britanic nu se mai confrunta cu nicio amenintare efectiva.

Impactul infrangerii lui Napoleon ar fi fost probabil diferit daca ar fi fost obtinut de fortele austriece si ruse, nu doar in termenii rolului lor ulterior in Europa de Vest. In loc de asta, intoarcerea lui Napoleon si infrangerea lui au asigurat Britaniei un rezultat mult mai satisfacator. Deja prin Pacea de la Paris era recunoscut controlul britanic asupra unor castiguri de razboi, mai ales din Franta si aliatii ei, inclusiv Cape Colony, Seychelles, Mauritius, Trinidad Tobago, St. Lucia, Malta, Insulele Ionice, Sri Lanka, Essequibo si Demerara (ultimele doua au fost bazele Guianei Britanice). Victoria de la Waterloo a intarit cuvantul pe care Britania il avea de spus in dezvoltarea Europei de Vest. Ca rezultat al castigurilor sale, Britania a dominat mult mai mult decat valurile, iar acest imperiu era o intindere mult mai vasta de posesiuni decat orice alt imperiu din lume, de atunci sau dinainte de el. Imperiul acesta era de asemenea unul ce fusese testat in razboaie, si care, in caz de nevoie, era gata pentru infruntarea oricarui conflict viitor, flota sa fiind cea mai mare din lume iar finantele publice cele mai puternice.

Castigurile teritoriale britanice au asigurat un sistem de baze de protectie pentru comertul imperiului, in timp ce respingea pozitiile altora, ca si Cape Colony, o cucerire a olandezilor, ce putea prezenta o amenintare in maini ostile. Interesele navale britanice au fost de asemenea ca si un joc de rol in asezarea teritoriala europeana, cu porturi de construire a navelor puse in mainile aliatilor britanici, porturi care ar fi fost o amenintare daca ar fi fost in posesia francezilor: Trieste si Venetia cu Austria, Genoa cu Regatul Sardiniei, si, crucial, Antwerp cu noul Regat al Olandei Unite, creat de Olanda (fostele Provincii Unite), incluzand si Belgia. Faptul ca statul

Savoyard (Regatul Sardiniei) nu doar ca a fost restaurat in 1814, dar a si castigat enorm prin dobandirea republicii Genoa, mult indatorata Britaniei, dar diplomatia functioneaza si prin combinarea intereselor, iar abilitatile solilor sardini trimisi in Londra si in alte locuri au fost importante.

Ca o amintire a temei dinastice, familia regala britanica a castigat de asemenea mare prestigiu pe masura ca statutul regal pentru posesiunile lor de la Hanovra, proclamate de Printul Regent in octombrie 1814, a fost recunoscut de Congres. De aceea, statutul familiei conducatoare hanovriene in Germania se potrivea acum cu cele ale Prusiei, Bavariei, Saxoniei si Württemberg-ului. Mai mult, Hanovra a castigat teritoriu, mai ales in Friesland de Est, Hildesheim si Osnabrück, si de asemenea si o parte din fostul principat de Münster, in asa fel incat in 1815 era al patrulea cel mai mare stat in Germania, dupa Austria, Prusia si Bavaria.

Aceste castiguri au reflectat nu doar ambitia dinastica, dar si limita pana la care exista dreptul la o parte din teritoriilor germane, impartire in care Prusia a beneficiat in mod special. Intoarcerea si infrangerea ulterioara a lui Napoleonau asigurat, deasemenea, faptul ca Franta a avut parte de termeni mai rai decat cei impusi initial de Congres. Al doilea Tratat de la Paris, semnat pe data de 20 noiembrie 1815, stipula o ocupare a Nordului Frantei timp de 5 ani (sfarsita in 1818), o idemnizatie de 700 de milioane de franci si cedarea oraselor Beaumont, Bauillon (catre Olanda), Landau (Bavariei), si Saarlouis (Prusiei). Mai mult, cele patru puteri conform Cvadruplei Aliante din 20 noiembrie 1815, cele patru mari puteri –Austria, Britania, Prusia si Rusia- si-au reinnoit alianta antifranceza pe o perioada de 20 de ani, un pas care avea ca scop limitarea sanselor Frantei de a rupe pacea. Napoleon a esuat, sub toate aspectele. Mostenirea pe care a lasat-o a

fost o Franta mai slaba, cu Rusia, puterea vazuta de politicienii francezi din secolul anterior ca o amenintare barbara, dominanta in Europa Centrala. Intr-adevar, in septembrie 1815, intr-o afisare teatrala a puterii, Alexandru I a revizuit o parada de 150000 de soldati rusi la est de Paris, in zona de ocupatie ruseasca, impreuna cu Francis I de Austria si de Frederic Wilhelm III al Prusiei, ambii imbracati in uniforme rusesti. Mai devreme, pe data de 10 iulie, cei trei monarhi au intrat in Paris. In Europa, in locul lui Napoleon, s-a instaurat incercarea de a dezvolta o practica a securitatii colective prin intermediul unui sistem bazat pe conceptul de Congres si, din septembrie 1815, Sfanta Alianta a monarhilor crestini a tarului Alexandru (respectiv Rusia, Austria si Prusia), creata in scopul mentinerii noii ordini. In interiorul Frantei, noua ordine politica, supravegheata in concret de ambasadorul rus, s-a pliat bine pe ideile si obiectivele Sfintei Aliante, care in schimb a ajutat la consolidarea si afirmarea succesului noii ordini internationale; si prin aceasta s-a plasat in contrast cu deficientele ordinii stabilite in urma Primului Razboi Mondial, in special in Rusia si Turcia. Congresul de la Viena trebuia sa fie vazut ca un exemplu clasic de intruchipare a reluarii diplomatiei Vechiului Regim in noua ordine a secolului XIX, caracterizata de realpolitik. Aceasta perspectiva a subestimat, totusi, caracterul ideologic al acestei ordini in sensul opozitiei la revolutii si al schimbarilor semnificative pe plan local. Cu toate acestea, caracterizarea reactionara poate fi calificata in urma observarii limitelor in care noua ordine stabilita la Viena reprezenta un grad al consensualismului bazat pe acceptarea diverselor interese intr-un context in care legea trebuia sa fie baza vietii internationale, iar echilibrul puterii trebuia asezat pe increderea reciproca provenita din respectull mutual fata de drepturile

tuturor. Tema aceasta a realpolitikului de tipul secolului XIX avea sa fie reluata ulterior de Henry Kissinger, istoric al relatiilor internationale din secolul XIX, care a devenit un "intelectual al defensivei", publicand "Armele Nucleare si Politica Externa" (1957) si castigand ulterior pozitia de consilior pe probleme de securitate nationala in timpul administratiei Nixon. Asemenea majoritatii detinatorilor acestei pozitii, Kissinger a incercat sa directioneze problemele dinspre centru, facand personal calatorii in cadrul carora negocierile jucau un rol-cheie, reminescenta a figurilor importante din 1814-1815, in special a lui Castlereagh si Metternich, Secretarul pentru externe britanic si cancelarul austriac. Kissinger, asemenea lor, a acordat un rol major diplomatiei deoarece a acordat un rol major diplomatiei, scotand in evidenta interesul national mai mult decat orientarea ideologica, aceste interese fiind urmarite in construirea acordurilor geografice pe termen lung in cadrul unui sistem international multipolar si competitiv. La fel cum delegatii de la Viena au asociat ideologia, emotiile si caracterul ostentativ moralizator in afacerile externe cu Franta revolutionara, tot asa Kissinger, un refugiat al antisemitismului promovat de Germania nazista, le-a asociat cu Germania dinspre care a fugit. Toate dintre aceste elemente favorizau o conducere bazata pe calcule care urmareau doar interesul national, in care cele mai importante elemente erau ordinea si securitatea. Diplomatia, care incepand cu sfarsitul secolului XVIII a fost percepta in Europa in sensul modern al reglarii relatiilor dintre state mai mult decat, asemenea perioadei anterioare, ca stiinta a studierii documentelor sau diplomelor, a necesitat intelegerea intereselor celorlalte puteri, precum si necesitatea de reconciliere a diferendelor. Maccartney a accentuat valoarea diplomatiei in

jurnalul sau din ambasada de la Beijing: nimic nu e mai probabil sa contribuie in mod esential la promovarea intereselor decat a avea un ministru regal, sau un ministru al unei companii impreuna cu o comisie regala, avand resedinta la Canton, neinteresat de nici un fel de schimb si recunoscut in mod incontestabil pentru aceasta. Nu mic este avantajul aratat de catre ambasada in urma faptului ca atat de multi englezi au fost vazuti la Pekin, din a caror aparitie extraordinara si a comportamentului prudent au determinat formarea unei pareri extrem de favorabile privind tara care i-a trimis. Nu este o exagerare vanitoasa afirmatia conform careia principalele persoane de rang inalt care, in urma interactionarii cu noi, au avut suficiente oportnitati sa ne studieze manierele, temperamentul si disciplina, foarte curand au renuntat la prejudecatile pe care le aveau impotriva noastra, si printr-o generoasa schimbare au ajuns sa ne admire si sa ne respecte ca natiune si sa ne iubeasca ca indvizi… Caractere precum acestea nu ar putea ramane neimbunatatite de un ministru capabil… el ar putea trece scuza neregularitatile si ierta greselile. El ar putea descoperi perioadele propice pentru avansari si regresii, pentru tacerile pline de demnitate si pentru momentele in care trebuie luat cuvantul cu incredere. Dar mai presus de toate o Comisie a regelui l-ar autoriza sa scrie si i-ar acorda privilegiul de a fi auzit in Curtea de la Pekin, o circumstanta probabil suficienta de una singura sa uimeasca regenta de la Canton si sa ii pastreze in limitele justitiei si moderatiei. Mai mult, intorcan-du-ne la Europa. argumentul conform caruia statele au fost motivate in cea mai mare parte de preocuparea pentru securitatea nationala dau castig de cauza, in cadrul unei ordini internationale conservatoare, abilitatii diplomatice in intelegerea si unificarea scopurilor privind securitatea. Acest “premiu” a

fost accentuat de perspectiva asupra importantei experientei istorice. Astfel fundalul conceptual al secolului XIX a fost construit in 1814-1815. Totusi, acesta a fost un punct de vedere la care curentele ideologice noi sau reinnoite s-au acomodat dificil, in special ideea conform careia nationalismul care nu se putea impaca cu sistemele imperiale.

CAPITOLUL V (1815–1900)

Paginile 151-165-Ilie Alina, RIPE.

Două sisteme diplomatice se aflau în conflict în China în august 1816. În încercarea de a aborda problemele din relațiile anglo-chinezești, în special clauzele sub care comercianții britanici desfășurau afaceri în Canton, precum şi de a crea o bază adecvată pentru inițierea acestor relații, Marea Britanie, puterea imperială a lumii vestice, l-a trimis pe lordul William Amherst ca sol. Amherst a sosit în Canton în luna iulie a acelui an, după ce pornise în călătoria pe mare în februarie 1816, voiaj ce oglindește lentoarea diplomației din timpul dinainte de epoca aburului. Cu toate acestea, împăratul Chia Ch'ing nu intenționa să cedeze prerogativele superiorității. În timpul întâlnirilor succesive, Amherst a refuzat să accepte poziția de subordinare. În Canton, nu a fost dispus să comunice decât prin secretarii săi cu mandarinii trimiși să îl primească, pentru că aceștia erau de rang inferior. În Tientsin, cadourile pe care le adusese din partea Prințului Regent (George IV de mai târziu) au fost acceptate ca omagiu, ceea ce nu era intenția britanicilor, iar asupra sa au fost făcute presiuni ca să urmeze protocolul kowtow (atingerea pământului cu fruntea de nouă ori, în semn de supunere) atunci când s-a întâlnit cu Împăratul. Totuși, Amherst a fost

dispus să promită doar că va face nouă plecăciuni. În această întâmplare au avut un rol părerile diferite asupra a ceea ce petrecuse când Macartney a fost primit în vizită în 1793: chinezii pretindeau că acesta a urmat kowtow-ul, iar Macartney afirma că doar se lăsase într-un genunchi și-și aplecase capul.

Ținând cont de evenimentele anterioare, nu e deloc surprinzător că audiența în care Amherst fusese chemat la 29 august 1816 nu a decurs conform planului. Amherst se temea că va fi forțat să se supună, așa că a refuzat să meargă în audiență din motiv că era prea bolnav. Chinezii au încercat să îl înlocuiască cu cineva din personalul lui, dar li s-a spus că și aceștia erau prea bolnavi. Aceste gesturi au fost considerate acte de nepolitețe, în consecință ambasada a fost trimisă înapoi acasă, iar scrisoarea Prințului Regent i-a fost retrimisă nedesfăcută acestuia.

E interesant de făcut o paralelă cu soarta trimisului lui Otto I în anii 950[1], iar consecințele sunt de asemenea instructive. Amherst avea să avanseze, dar nu în diplomație, ci ca Guvernator General al Indiei (1823-1828), timp în care a purtat primul război anglo-burmez (1824-1826), care a fost consecință a eșecului ambelor părți în a-și accepta diferențele, precum și a intervenției cu forță în statul indian Bhurtpore (1826). Între timp, tot în data de 29 august 1816, beiul Algeriei confirma acceptarea condițiilor impuse, inclusiv să pună capăt sclaviei creștinilor, fapt obținut de către admiralul Sir Edward Pellew printr-un lung bombardament naval în ziua de 27, după ce negocierile eșuaseră. Cu toate acestea, Împăratul vedea poziția Chinei drept de neclintit. Acesta i-a scris Prințului Regent susținând că Amherst și-a încălcat promisiunea de a se supune kowtow-

[1] A se vedea p. 30.

ului, dar că acest refuz nu a fost văzut drept compromiterea asentimentului prințului George de a-i comunica venerație și devotament și de a-i trimite omagiile sale. Împăratul a adăugat că distanța dintre cele două țări este atât de mare, încât mesajele de supunere erau suficiente și că nu era necesar să se trimită mesageri, decizie făcută cunoscută sub forma unei dispoziții imperiale trimisă supușilor.

Această hotărâre poate fi considerată bizară, având în vedere ulterioara executare a unui ordin diferit, prin care, în 1842 și chiar și în 1860, Marea Britanie trata China așa cum procedase și cu Algeria în 1816. În timp ce Robert Kennaway Douglas îl înscria pe Amherst în *Dicționarul Biografiei Naționale* (1885), acestuia îi era clar că Amherst avusese dreptate. Tonul lui, folosit în acel sentiment de încredere ce a caracterizat epoca Victoriană la apogeul ei, era clar: ”comisarii, care precum toți asiaticii se înclină doar când sunt conștienți de vreun punct slab, au adoptat un ton arogant în interacțiunea cu agentul diplomatic...o încălcare a etichetei diplomatice de bază...comportamentul insolent al mesagerilor...adevărata cauză a eșecului său a fost cu adevărat recunoscută de compatrioții săi”. Totuși, diplomația vestică avea să fie consacrată prin forță, nu prin consimțământ.

Anii 1815-1900 pot fi considerați punctul culminant al vechii rânduieli diplomatice doar dacă aceasta e privită din perspectiva vestică. Alte categorii au fost retrogradate. În ceea ce privea Vestul, în acel secol drepturile de negociere au fost monopolizate de autoritatea statală, nu în ultimul rând datorită faptului că societățile autorizate de stat, precum Companiile Indiei de Est, au pierdut acel drept. Din 1804, Compania Levant nu îi mai plătea ambasadorului britanic din Constantinopol, așa

cum o făcuse de la întemeierea ambasadei în 1583, deşi asta nemulţumea agenţii diplomatici ai secolului XVIII. Excepţiile de la procesul de control exercitat de Guvern erau din ce în ce mai mult privite cu dezaprobare. Cazul care s-a făcut remarcat cel mai mult a fost al noului regat Congo, stat ce era condus ca teritoriu independent de Regele Leopold II al Belgiei şi care era făurit prin forţă. Leopold îi obliga pe diplomaţii belgieni să lucreze şi ca agenţi ai statului Congo. Duritatea conducerii lui şi caracterul anormal al poziţei sale i-au atras critici, iar în 1908 Congo a fost anexat la Belgia.

Această monopolizare a drepturilor de negociere de către state era legată de alte aspecte ale politicilor guvernamentale, cum ar fi interzicerea pirateriei şi măsurile luate împotriva mercenarilor. În general, rolul indivizilor întreprinzători care acţionau în afara sferei impusă de stat a fost drastic limitat. Un moment crucial a fost eşecul aventurierului american William Walker în a cuceri Nicaragua în 1857 şi Honduras în 1860. Marina americană s-a împotrivit constant activităţile lui Walker în 1857, iar în 1860 o navă de război britanică l-a predat hondurienilor, care l-au împuşcat. Pirateria, în ”era speculaţiei” şi a ”speculanţilor” cum o denumise John Brathwaite în 1792, era acceptată acum doar la porunca statului.

Mai mult decât atât, pe lângă consolidarea unei reţele diplomatice şi a prestigiului diplomaţiei birocratice în Europa, avea loc de asemenea şi o expansiune masivă a diplomaţiei occidentale, îndeosebi prin obţinerea independenţei Americii Latine şi prin atragerea într-un nou cerc diplomatic global a statelor care rămâneau în afara sferei Vestului: Japonia, China, Tailanda şi Abisinia. Reprezentanţa franceză în Addis Ababa, capitala Abisiniei, a început în 1897 şi era destinată a exista permanent, iar

britanicii i-au urmat exemplul un an mai târziu. Această competiție era una tipică, iar în cazul Abisiniei avea de-a face cu ambițiile francezilor și britanicilor în Sudanul învecinat.

În spatele unor asemenea activități și expansiuni stătea încrederea statelor și popoarelor vestice în rolul, cultura și practicile lor diplomatice. Acestea din urmă se datorau parțial puterii statelor și economiei occidentale, parțial abilității lor de a coopera prin diplomație, sau, cel puțin, de a coexista utilizându-i metodele. Așadar, diplomația era un aspect al puterii Vestului, precum și un mod de a consemna creșterea acestei puteri. De asemenea, pe lângă dorința de a obține cooperare în cazul anumitor întâmplări, se făceau eforturi pentru a întemeia o cultură a cooperării.

O reușită esențială a fosta aceea a Congresului de la Viena (1814-15) în a rezolva chestiuni legate de întâietate, un punct central în ceea ce privea reprezentanța statelor recunoscute drept suverane. Regulamentul cu privire la rangurile reprezentanților diplomatici împărțea diplomații în clase, stabilind prioritatea conform claselor și datei prezentării scrisorilor de acreditare și nu conform rangului conducătorilor. Noul sistem le acorda reprezentanților puterilor mai mici, într-o oarecare măsură, un statut important pentru simțul egalității care a creat o anumită cultură într-un sistem condus în practică de statele puternice, îndeosebi de miniștrii fruntași ai acestora precum Castlereagh, Talleyrand, Metternich și Palmerston. Într-adevăr, cu acești miniștrii, dar și cu alții similari lor care dirijau politica externă, activitatea diplomaților cădea pe un plan secundar, diminuându-li-se statutul. Totuși, deși era dominată de marile state, practicarea diplomației vestice încuraja de asemenea un liberalism care lăsa

loc și altora, nu în ultimul rând pentru că Marea Britanie, cu siguranță statul cel mai puternic până în anii 1870, avea atât tendințe liberale, cât și o politică culturală liberală ce i-a influențat puternic pe diplomații săi.

Pe lângă acestea, exilați revoluționari precum Giuseppe Mazzini au încercat să folosească turbulențele existente pentru a crea o atmosferă propice schimbării, lărgind din nou sfera de acțiune a celor care nu erau reprezentanți ai marilor state. Această mobilizare includea atât negocieri cu țările care le acordau refugiu, îndeosebi Marea Britanie, cât și încercări de a crea legături internaționale pentru înlesni anumite evenimente. Diplomația reprezenta și un mijloc de afirmare a independenței, atât a statelor noi precum Grecia, căreia i-a fost recunoscută independența de Turcia în 1829-1830, cât și a statelor deja existente, precum Japonia, doritoare să îi fie recunoscute suveranitatea și interesele proprii. Astfel, coloniile de odată ale Spaniei și ale Portugaliei, care și-au câștigat independența în 1820, au urmat exemplul Statelor Unite ale Americii în a trimite și primi agenți diplomatici către și din Europa. Comentând asupra faptului că Marea Britanie va desemna și trimite consuli în America de Sud, ziarul *Birmingham Chronicle* scria la 2 octombrie 1823 că ”deși se pare că acei consuli ce urmează a fi desemnați vor fi aleși din motive legate de comerț, totuși această decizie trebuie considerată a fi un pas important făcut înspre recunoașterea oficială a independenței acelor state, care, odată făcut, va împiedica planurile Franței (...)” de a restaura domnia Spaniei, căreia Marea Britanie se opunea.

Competiția între puterile vestice a devenit o problemă supusă dezbaterilor odată cu recunoașterea independenței noilor state. Trimiterea reprezentanților britanici în America Latină era datorată parțial temerii față

de influența americană, deoarece aceștia acționaseră prompt în a recunoaște independența noilor state în 1822. De exemplu, Woodbine Parish a fost numit, ca răspuns, Comisar și Consul General al Provinciilor Unite Río de la Plata, navigând la Buenos Aires pe vaporul Cambridge al Marinei Regale, drept manifestare simbolică a puterii suverane. Parish a negociat un tratat de prietenie și comerț, semnat în 1825, primul de acest fel cu statele latino-americane. Ca urmare, Parish a fost promovat în postul de însărcinat cu afaceri, pe care l-a deținut până în 1832. În timpul serviciului său, Parish, împreună cu Lordul John Ponsonby, care a devenit trimis plenipotențiar la Buenos Aires în 1826, au avut un rol major în negocierile pentru încheierea războiului dintre Brazilia și Argentina, conflict ce a dus la obținerea independenței de către Uruguay în 1828. Ponsonby a ocupat apoi un post în Rio de Janeiro ca trimis în Brazilia. Anterior, Charles Stewart avusese un rol de importanță majoră în negocierea independenței Braziliei de Portugalia.

Schimbările la nivel mondial luaseră o asemenea amploare încât, indiferent de impactul transformativ atribuit Revoluției franceze, vechiul regim al relațiilor internaționale și dilplomației europene se apropia de sfârșit. Chiar dacă se poate stabili o legătură între revoluțiile din America Latină și Revoluția franceză în chestiuni de influență și consecințe, nu putem vorbi de una în ceea ce privește extinderea diplomației occidentale astfel încât să cuprindă și statele din afara Vestului. Acest proces nu era limitat Europei, întrucât Statele Unite ale Americii au avut un rol major în crearea legăturilor cu Orientul, îndeosebi cu Japonia în anii 1850.

Concepțiile care au stat la baza extinderii sistemului diplomatic occidental erau complexe, deoarece includeau gama de atitudini care

influențau relațiile cu teritoriile din afara Vestului. În mare măsură, literatura clasică asigura cadrul de referință principal, fie explicit sau implicit, pentru relațiile extra-europene. Europenii și-au însușit modelul Romei imperiale ca etalon pentru a face comparații, iar funcționarii de stat, atât guvernatorii coloniali cât și diplomații, erau capabili să își asume atribuții de proconsul, considerându-se a fi înlesnitorii civilizației (aceasta fiind și o arogare întâlnită odată cu expansionismul american).

Dacă valorile menționate erau înstrăinate de semnificațiile ce priveau diplomația în Vest, se puteau încuraja atitudini agresive. Astfel, chiar dacă ambițiile teritoriale din relațiile cu puterile non-occidentale puteau fi cu siguranță limitate înainte de jumătatea secolului XIX, mecanismele pentru a se ajunge la un acord elaborat nu erau suficient dezvoltate, iar liniile politice nu erau dictate de către diplomații care încercau să ajungă la un compromis. Dacă nu se recunoștea niciun stat etnic, atunci funcționarii de stat europeni și coloniștii puteau profita de convențiile anterior stabilite, aceştia bazându-se pe Dreptul roman și făcând referire la pământ drept pustiu sau deșert. Astfel, așa cum era obiceiul colonizatorilor, înțelegerile făcute între statele vestice făceau foarte puține referiri la dorințele localnicilor. În 1871, când olandezii au vândut Marii Britanii forturile lor de pe Coasta de Aur a Africii de Vest, s-a neglijat punctul de vedere al regelui din Ashanti, care considera că forturile erau puncte comerciale aflate sub suveranitate Ashanti, ceea ce a dus la războiul din 1873 ce va fi câștigat de Marea Britanie. Un protocol anglo-italian din 1894 plasa Harerul în sfera de influență a Italiei, considerând Etiopia drept protectorat italian, hotărâre respinsă de Menelik al II-lea.

Argumentele și abordările bazate pe dreptul roman erau aproape invalide în India sau Asia de Est, dar, din a doua jumătate a secolului XVIII, funcționarii de stat ai Companiei Britanice a Indiilor de Est deveniseră mai puțin dispuși să accepte noțiunile locale de conduită politică și suveranitate. În locul acestora, a fost înaintată și impusă prin forță o concepție absolutistă a suveranității. Aceste aserțiuni au devenit mai pronunțate de-alungul secolului următor. Parțial, această schimbare reflecta nu numai diferențele culturale și ideologice existente, cât și o reducere a dorinței de a accepta că diferențele nu pot fi echivalate cu un statut inferior. Îmbinarea ideologiilor eurocentrice cu o diplomație a forței și a constrângerii a rezultat într-o ușurință în a apela la violență, pe măsură ce orizonturile vestice se extindeau și puterea relativă creștea în secolul XIX. Beneficiile aduse Occidentului s-au dovedit a fi pe termen scurt, dar multe din problemele cauzate există și astăzi.

Diplomația asertivă nu era sesizabilă doar în cazul relațiilor cu statele nou-întâlnite, cel puțin în ceea ce privea relațiile diplomatice, cât și în cazurile în care relațiile fuseseră demult stabilite, precum cele cu cu Turcia și Maroc. Regulile anterioare de procedură au fost abandonate, ca parte dintr-un proces care reevalua înțelegerile din trecut într-un mod ce punea conducătorii din afara teritoriilor vestice într-o lumină proastă. De exemplu, în ceea ce privea Tunisia, începând cu Revoluția franceză și mai apoi cu 1815, dipomațiile europene și americane au renunțat la restricțiile ce marcaseră anterior relațiile dintre aceste state. Francezii erau îndeosebi hotărâți să demonstreze că beiul Tunisiei nu era egalul suveranului lor.

Acest proces de afirmare a Vestului nu era restrâns la teritoriile din afara lui. Atât puterile europene, cât și SUA, au adoptat o diplomație a

presiunilor, dacă nu chiar a coerciției, pentru a-și îndeplini interesele în America Latină; SUA apela la doctrina Monroe pentru a justifica opunerea exercitată față de puterile europene, precum în 1849 când E. George Squier, agent diplomatic în Nicaragua, s-a opus pretențiilor Marii Britanii legate de acest teritoriu. Înclinarea către a face presiuni revela simțul de superioritate al culturii occidentale care a dus, în special din partea francezilor, la promovarea activă a culturii lor, precum și la dificultatea în a asigura că guvernele latino-americane respectau acordurile stabilite, în special legate de achitarea împrumuturilor precum cele solicitate de Mexic la Londra în 1824 și 1825. Neplata și restructurările au împiedicat luarea unei hotărâri finale până în 1888, iar Comitetul mexicanilor deținători de garanții bancare a devenit un grup de lobby vocal ce a afectat relațiile bilaterale.

Pe lângă acordurile de împrumut, comerțul reprezenta o latură foarte importantă a relațiilor diplomatice cu America Latină. Astfel, în 1852, Sir Charles Hotham, care, fiind ofițer naval, apărase interesele comerciale ale Marii Britanii în estuarul Plata în anii 1840, a fost retrimis în zonă pentru a aranja acorduri de comerț. El a negociat cu Argentina și Paraguay înainte de a fi trimis în 1854 în Victoria, Australia, ca Guvernator.

Coerciția era de asemenea un răspuns dat la ceea ce era perceput drept instabilitate în zonă. Atunci când Mexic a refuzat să-și plătească datoriile internaționale, Marea Britanie, Franța și Spania au intervenit cu trupe în anii 1861-1862, într-o încercare eșuată de a obține plata datoriilor, eveniment ce se va dovedi a fi începutul tentativei de a prelua controlul asupra țării în numele protejatului lui Napoleon al III-lea, Arhiducele

Maximilian al Austriei. Rezistența implacabilă a Mexicului și presiunile făcute de americani începând cu 1865 au dus la încetarea acestei inițiative și la retragerea forțelor franțuzești. Ulterior, în 1902-1903, intervenția americană a determinat Marea Britanie, Germania și Italia să pună capăt blocadei lor asupra Venezuelei ce avusese ca scop obținerea plății datoriilor. Totuși, americanii vor interveni adeseori în Mexic, America Centrală și Caraibe în deceniile următoare.

În America Latină, adeseori diplomația s-a intersectat cu violența, ambele fiind alimentate de eșecul în a susține câteva dintre entitățile ce au apărut după căderea Imperiului colonial spaniol în America. Columbia Mare, cuprinzând Columbia modernă, Venezuela, Panama și Ecuador, s-a destrămat în 1830, iar Provinciile Unite ale Americii Centrale în 1838. Texas s-a răzvrătit cu succes împotriva Mexicului. Spre deosebire de acestea, Argentina și Brazilia și-au menținut fiecare unitatea, împotriva tendințelor separatiste.

Conflictele de la granițele statelor din America Latină erau adeseori disputate prin forță, precum cele dintre Ecuador și Columbia în 1862-1863, timp în care se manifesta o suprapunere a conflictelor internaționale cu nemulțumiri interne și războiuri civile, precum cel din Paraguay (1865-1870). Ideologia, transpusă în luptele dintre conservatori și liberali, a jucat un rol crucial în politica internă latino-americană și în relațiile internaționale, deși nu exista o legătură între aceste conflicte și diplomația revoluționară de durată mai mare ce va fi asociată cu Revoluția Bolșevică.

Independența Americii Latine, urmată de colapsul statelor care au emers din coloniile spaniole, a dus la creșterea răspândirii sistemului diplomatic vestic prin prisma numărului statelor. Același rezultat l-a avut și

retragerea Imperiului Otoman din Balcani, care a dus la obținerea independenței Greciei (1830), României (1878), Serbiei (1878), Bulgariei (1908) și Albaniei (1913). Către vestul Europei se creau noi state: Belgia (1830) și Norvegia (1905), desprinse din Olanda și respectiv Suedia; totuși, la rândul lor, unificarea Germaniei și a Italiei au redus considerabil numărul puterilor independente.

Pe lângă toate acestea, s-a dezvoltat și rețeaua diplomatică a altor puteri. De exemplu, prima delegație diplomatică permanentă a Elveției a fost stabilită în 1798 la Paris, când Republica Elvețiană depindea de puterea franceză. Chiar dacă în 1848 nou-întemeiatul stat modern și federal elvețian păstra cele două legații luate de la statul anterior, consolidarea diplomației elvețiene cu caracter permanent a avut loc abia în anii 1860, când o mică rețea de patru legații a fost creată. O extindere modestă a avut loc în preajma Primului Război Mondial, când numărul de legații a fost mărit la unsprezece, majoritatea având ca membrii diplomați de carieră. De asemenea, s-a înființat în Berna un Minister al Afacerilor Externe.

În ceea ce privea restul statelor, acolo îmbinarea dintre anumite amenințări și anumite oportunități a impulsionat asumarea unor angajamente diplomatice. Problema stabilirii unor înțelesuri comune și a unor conținuturi comune ale reprezentărilor și acordurilor a fost subordonată din ce în ce mai mult răspândirii valorilor diplomației occidentale. Diplomația cu statele din afara Vestului crea probleme puterilor din Vest, dar extinderea sferei diplomației occidentale era o latură a statutului de putere nou-câștigat. Această evoluție era o fațetă a modernității, deși acest termen trebuie utilizat fără a sugera o teologie sau o înclinație pozitivă.

În anumite cazuri, puterile din Vest erau dispuse să recunoască organizările statale existente drept state, dar adesea nu o făceau. Astfel au tins să grupeze regatele din Africa în noi teritorii coloniale. În aceste teritorii, majoritatea conducătorilor locali au fost lăsați în funcție, dar relațiile cu ei erau abordate mai degrabă de funcționari ai guvernului colonial decât de diplomați. Priviți diferit, acești funcționari duceau o diplomație de un alt nivel.

La rândul lor, puterile orientale au răspuns rapid, adoptând metode occidentale. Aceasta nu era doar o procedură diplomatică, Turcia restabilindu-și ambasade permanente la Paris, Viena și Londra între 1835-1836: un însărcinat cu afaceri numit la Londra în 1832 a fost urmat de un trimis special în 1834 și de un ambasador în 1836. Pe lângă acestea, Tratatul de la Paris din 1856, care încheia Războiul Crimeii, a consolidat poziția Turciei în relațiile internaționale, acordându-i oficial ”avantajele dreptului public și ale Concertului European”. Prin asta s-a remediat greșeala Turciei de a nu face parte din coaliția împotriva lui Napoleon, și astfel de a lipsi de la Congresul de la Viena; remedierea a fost plănuită astfel încât să înfrâneze expansionismul rusesc căruia celelalte puteri europene i se opuneau și care constituise una dintre cauzele Războiului Crimeii.

Elementele constitutive ale diplomației aveau importanță și în procesul de adoptare a metodelor occidentale. A existat îndeosebi un pas către stabilirea de frontiere stabile. Acesta s-a dovedit a fi nu numai un factor în relațiile dintre puterile coloniale din Vest și statele neoccidentale, cât și între puterile din afara Occidentului, dar nu numai, ca rezultat al intervențiilor din partea Vestului. De exemplu, la începutul secolului XIX,

Marea Britanie și Rusia vor ajunge să joace un rol puternic în afacerile Persiei și ale Rusiei, îndeosebi în relația controversată dintre cele două. Disputele asupra frontierei turco-persane în Kurdistan au dus la crearea în 1843-1844 a unei cvadri-Comisii turco-prusane a frontierelor, în care erau implicate și Marea Britanie și Rusia. Negocierile intense au dus, în ciuda ezitărilor Persiei și ale Turciei de a ajunge la un compromis, la al doilea Tratat de la Erzurum (1847) și la o notă explicativă (1848) ce lămurea ambiguitățile din tratat. Frontiera a fost trasată în întregime, deși limita teritorială era marcată ușor de-alungul malului râului Shatt al Arab.

Totuși, s-a dovedit a fi dificil să se delimiteze granița în teritoriu, iar disputele au continuat, ceea ce a însemnat că ambele puteri au trebuit să continue să participe la negocierile internaționale, care erau dominate de paradigmele și interesele occidentalilor. Acestea din urmă au culminat în 1907, când Marea Britanie și Rusia și-au împărțit sferele de interes în Persia. Probleme asemănătoare existau și în alte zone, deși multe erau legate de delimitarea intereselor teritoriale respective ale Occidentului până unde acestea priveau granițele sale coloniale.

Nevoia de a participa la negocierile internaționale dominate de paradigma vestică era manifestată și de diplomația legată de încercările Occidentului de a extinde comerțul, în special prin clauze de comerț liber. Situându-se pe prima poziție în producția industrială, Marea Britanie era actantul principal în acest domeniu. Ea avea nevoie ca alte țări să-și deschidă piețele, iar puteri străine vulnerabile au fost convinse sau forțate să accepte acorduri în acest sens: Turcia în 1838, Egipt, Persia și Shewa (parte din Abisinia) în 1841, China în 1842, Maroc în 1856, Tailanda în 1857, iar Japonia în 1860. Presiunile făcute pentru drepturile de circulație

erau o latură a cererii pentru comerțul liber, iar acestea s-au manifestat îndeosebi în diplomația legată de căile ferate și în acordurile care au dus la întocmirea de planuri pentru canaluri, cele mai de succes fiind Canalul Suez și Canalul Panama, dar și planul anterior pentru un canal între Atlantic și Pacific, de la o margine la alta a statului Nicaragua.

Acordurile pentru comerț liber reprezentau apogeul metaforic și practic al unui proces mai larg prin care comerțul Marii Britanii, care era în extindere şi cel mai puternic din lume, a dus la o sferă enormă a activității diplomatice în numele intereselor și al indivizilor. Diplomația britanică în China a trebuit să țină cont mai ales de rolul afacerilor comerciale, parțial din cauza influenței parlamentare a ”Comitetului Cozii Împletite”, care era reprezentantul intereselor comerciale în China. O asemenea activitate diplomatică au avut-o și britanicii cu Europa. Raporturile asupra dezvoltărilor economice din acea zonă dobândiseră o importanță mai mare decât cea avută în secolul XVIII.

În mare parte, această activitate era legată de profesionalizarea crescândă a celor din Ministerul britanic de Afaceri Externe și în particular de birocratizarea acestuia, în special în cazul consulilor. În același timp, o astfel de reprezentanță nu era doar sub tutela Ministerului de Externe. Exista în paralel și o reprezentanță comercială și necomercială în preajma Oceanului Indian, inclusiv în Golful Persic, care se afla sub autoritatea Guvernului Indiei: reprezentarea organizată de Compania Indiilor de Est a devenit mai sistematizată după ce funcția companiei a fost înlocuită de cea a Guvernului britanic în 1858.

Prezența Marii Britanii în Golful Persic era parte a unui sistem mai larg de influență politică ce avea un rol major în protejarea Indiei, și totuși

și în protejarea puterii Imperiului Indiei Britanice. Precum în India, și în Golf acest sistem depindea foarte mult de cooperarea cu localnicii influenți și de exercitarea puterii prin sistemul politic existent, îndeosebi prin folosirea ”agenților autohtoni”, mulți dintre ei indieni. Parțial, această alegere a fost determinată de constrângerile mediului înconjurător, clima copleșitoare și condițiile de viață afectate de boli. Nevoia de chibzuire resimțită de Guvernul Indiei a contribuit la același rezultat. Britanicii au acordat funcționarilor indieni responsabilități din ce în ce mai mari odată cu trecerea timpului.

Numirea în funcție a agenților diplomatici din Golful Persic din rândul comercianților locali, bogați și influenți, de care conducătorii erau interdependenți din punct de vedere financiar și politic, i-a încurajat pe aceștia din urmă să colaboreze cu britanicii, colaborare ce, la rândul ei, a ajutat la creșterea puterii agenților. Folosirea agenților diplomatici din zonă le-a permis britanicilor să aibă acces la agențiile secrete de informații. Mecanismul imperial multinațional s-a dovedit a fi eficient, nu în ultimul rând prin crearea unei flexibilități necesare. Latura indigenă a imperiului neprotocolar dobândea astfel o importantă dimensiune diplomatică. În același timp, supravegherea atentă a activităților, caracterizate sau nu ca fiind diplomatice, a ridicat o problemă gravă în regiunea Oceanuui Indian prin competiția dintre sistemul controlat de Ministerul de Externe în Londra și cele aflate sub guvernele Indiei și Bombayului.

Disponibilitatea de a se baza pe experții locali era caracteristică sistemelor imperiale, dar a devenit mai puțin validă în cazul procedurilor diplomatice oficiale, timp în care consilierii britanici încă mai dețineau un rol major în sistemul imperial, de exemplu în statele malaieziene. Parțial,

această tendință de distanțiere față de experții locali, manifestată de exemplu în rândul dragomanilor Ambasadei britanice la Constantinopol, reflecta o temere potrivit căreia străinii ar avea loialități multiple, dar exista și un angajament puternic în ideea de diplomație, precum serviciul militar, drept o reprezentare a statului-națiune. Acest exemplu este un memento al faptului că profesionalitatea diplomației în epocă avea o clară dimensiune culturală și politică, etnia fiind un element important al acesteia.

În paralel cu eforturile făcute pentru comerțul liber, străduința semnificativă a Guvernului britanic de a pune capăt comerțul cu sclavi a dus atât la o extindere în reprezentanță, cât și la crearea unui nou departament birocratic, Departamentul Comerțului cu Sclavi, parte a Ministerului de Externe din Londra. Recunoașterea de către Marea Britanie a statelor care au apărut după prăbușirea imperiului colonial spaniol din America Latină era condiționată de abolirea comertului cu sclavi. Recunoașterea Republicii independente Texas de la acea vreme s-a făcut din același motiv și a fost un pas care a alarmat SUA. De asemenea, au fost făcute presiuni și asupra Cubei, colonie spaniolă, destule pentru ca David Turnbull, Consul, să fie acuzat de incitarea la revoltă a sclavilor. În 1842, George, al patrulea Conte de Aberdeen, Ministrul de Externe, care avea o experiență diplomatică standard, fiind trimis la Viena între 1813-1814, vorbea despre încercarea de abolire a comerțului cu sclavi drept ”un nou și vast sector al relațiilor internaționale”. Acest sector includea negocierile britanicilor cu celelalte puteri europene, statele independente din Lumea Noua, puterile din Africa și cele din sud-estul Asiei. Astfel, în 1880, a fost încheiat un acord politic cu Turcia, dar acesta nu va fi ratificat decât în 1883.

Comerțul impus a reprezentat un element de bază în diplomația cu Orientul. Contextul relațiilor diplomatice cu China a fost transformat de Primul Război al Opiului (1839-1842), care a izbucnit din cauza tentativei chinezilor de a impune prohibiția pe importul de opiu, profiturile obținute din exportul acestuia fiind importante pentru finanțarea importurilor britanice din Asia. În plus, confiscarea opiului de către comercianții britanici și expulzarea lor din Canton a creat presiuni interne în Marea Britanie ce solicitau un răspuns, tensiuni pe care un guvern slab a încercat să le controleze pentru a-și consolida poziția pe scena politică.

Sistemele diplomatice chinezești și britanice nu puteau face față unor asemenea nevoi, nu în ultimul rând pentru că nu existau structuri interne care să înlesnească reciprocitatea. Într-adevăr un element de bază în această criză a fost caracterul instabil al cererilor britanice pentru reprezentață. Compania Indiilor de Est dirijase comerțul anglo-chinez până la terminarea monopolului său în 1833, iar compania, a cărei strategie era una comercială, s-a dovedit a fi dispusă să îndeplinească pretențiile de întâietate ale chinezilor, comunicând cu autoritățile chineze prin intermediul grupului Hong, alcătuit din comercianți chinezi din Canton.

Încheierea monopolului a modificat starea lucrurilor, deoarece șeful noii Comisii britanice de comerț din Canton era un reprezentant al Coroanei, iar Guvernul britanic pretindea statut de egalitate, cerere care nu numai că nu era agreată de chinezi, dar care era considerată și o sfidare a așteptărilor lor legate de rânduirea internațională și de natura lucrurilor. În practică, așteptările britanicilor implicau înlocuirea grupului Hong cu o reprezentare directă, în timp ce șefului Comisiei nu îi era permis să

folosească caracterul tipografic ”pin” în antetul documentelor, deoarece aceasta implica o petiție adresată unui superior.

Apelul la forță s-a făcut pe baza presiunilor venite din partea chinezilor de a fi compensați pentru confiscarea opiului și constrângerilor la care s-a recurs pentru a susține această solicitare, în același timp cerându-se și predarea unui marinar britanic acuzat de uciderea unui chinez. Pentru ambele tabere, onoarea era de mare însemnătate. Războiul a atins apogeul în 1842, când britanicii se apropiau de capitala Nanjing, o manifestare brută a ceea ce reprezenta puterea.

Provocarea de a îndeplini deziderateле chinezilor era o problemă presantă, așa că în 1842, la Tratatul de la Nanjing, negociatorii chinezi au fost nevoiți să manevreze subtil divergențele dintre britanici și Curtea de la Beijing. Aceasta din urmă își manifesta scepticismul în a accepta cererea britanicilor de a obține prin Tratat angajamente ample din partea negociatorilor chinezi, abordare ce înlocuia convențiile sistemului tributurilor cu caracterul practic al utilitarismului.

Încă de la crearea lui, noul sistem de tratate a reprezentat un șoc, atât prin formă, cât și conținut. Astfel, tratatul semnat de britanici era scris în chineză, dar acorda egalitate Marii Britanii și Chinei prin folosirea egală a ambelor caractere tipografice. Tratatul permitea deschiderea în scop comercial a cinci porturi chinezești, fiecare având câte un consul britanic. Autoritatea consulară acorda un anumit grad de extrateritorialitate. Cu prețul dreptului Chinei de a-și regula economia și societatea, s-au impus taxe mai mici pentru mărfurile britanice, dar în același timp au fost acordate compensații pentru opiul distrus de chinezi în 1839, iar Hong Kong, care fusese capturat, a fost cedat Marii Britanii.

Prin înlocuirea comerțului aflat sub protectoratul afaceriștilor care erau privilegiați de termenii chinezilor, Tratatul a deschis piața comercială și pentru britanici, aducând în același timp activitățile celor din urmă sub controlul Guvernului britanic. Aceasta a fost o latură a contextului general conform căruia, în acea perioadă, diplomația reprezenta o naționalizare în cadrul căreia activitățile comerciale, militare și politice erau aduse sub controlul statului.

Guvernul chinez a încercat să limiteze perioada de tranziție adusă de Tratat, îndeosebi în ceea ce privea protocolul și nomenclatura. În același timp, britanicii au produs o schimbare căreia i-au urmat concesii făcute americanilor și francezilor. Prin urmare, Tratatul americano-chinez de la Wanghia din 1844 stabilea că cetățenii americani (o categorie vag definită) puteau fi judecați doar de consulii lor, pe când supușii chinezi care doreau să depună reclamații juridice împotriva lor trebuiau să apeleze la judecătoria consulară. Această măsură avea ca scop aducerea unei standardizări în purtarea față de occidentali, conform modelului occidental.

În anii 1850, relațiile s-au deteriorat din nou: Marea Britanie făcea presiuni pentru a obține o lărgire a drepturilor comerciale, dar chinezii refuzau să accepte revizuirea Tratatului. Incidentul care a condus la ostilități a fost arestarea, sub acuzația de piraterie, a echipajului de pe Arrow, un vapor din Hong Kong cu echipaj chinez despre care se spune că ar fi navigat sub steag britanic; fie că așa a fost sau nu, echipajul nu ar fi avut acest drept. Criza a fost exploatată de Henry Parkes, consul la Canton, care căuta un motiv de conflict.

Britanicii au dorit de asemenea o modificare în sistemul diplomatic, James, al optulea Conte de Elgin și agent diplomatic britanic, cerând

”puteri depline” pentru negociatorii chinezi, asemănătoare cu ale sale, pentru a crea un acord de durată al relațiilor anglo-chinezești. Elgin mai voia și ca un trimis britanic să fie desemnat la Curtea chinezească pentru a veghea asupra noilor acorduri. Această solicitare era de neacceptat pentru chinezi, deoarece un astfel de trimis nu numai că nu ar fi respectat protocolul kowtow, dar ar fi și manifestat o egalitate care era o prerogativă a suveranilor. Astfel, era supus riscului sistemul mondial al chinezilor, în timp ce concesiile solicitate de britanici păreau să amenințe cu pierderea unui prestigiu ce ar fi subminat atât statul, cât și societatea, iar asta în vremea la care lumea politică chinezească era puternic tulburată de Revolta Taiping.

Pentru a-i împiedica pe britanici să avanseze către Beijing, a fost semnat un tratat la Tientsin în 1858 care acorda dreptul la un agent diplomatic permanent și extindea drepturile comerciale ale britanicilor. Chestiunea agenților diplomatici era un punct-cheie, dar în 1859 chinezii au încercat să îi acorde mai degrabă un caracter opțional decât unul obligatoriu. Ministrul american John Ward era dornic să călătorească la Beijing în stilul tradițional, pentru a aduce omagiu, iar Guvernul chinez voia ca Marea Britanie și Franța să-i urmeze exemplul. Chinezii au anulat Trataul de la Tientsin și i-au capturat pe negociatorul britanic Parkes și cei aflați în compania sa, ulterior executând câțiva ostatici. Replica britanicilor a fost ocuparea Beijingului și constrângerea chinezilor să ratifice tratatul prin Convenția de la Beijing (1860), deși refuzul împăratului de a reveni la Beijing a făcut posibilă evitarea problemei legate de urmarea protocolului kowtow de către diplomații străini.

Amenințarea cu forța a fost aplicată și în cazul Japoniei, pentru a o face să-și deschidă porțile în anii 1850. Presiunile exercitate de flota americană între 1853-1854 au dus la obținerea reprezentanței diplomatice și a unor concesii comerciale, sprijinite de desemnarea prin tratate a două porturi, Kobe și Yokohama. Precum în China, aceste ”tratate injuste” au cauzat nemulțumiri puternice.

Puterea reprezenta o constrângere de bază asupra vechiului sistem diplomatic. Nu numai că forțele occidentale au constrâns China și Japonia, ci au și pus capăt obiceiurilor tradiționale ale diplomației orientale prin extinderea autorității Occidentului. Între 1860 și 1894 au fost aduse omagii Chinei de către Coreea timp de 25 ani, de către Vietnam timp de 5 ani, de către Nepal timp de 4 ani și de către Burma în decursul unui an; totuși, până în 1894 Burma era condusă de britanici, Vietnam se afla sub controlul francezilor, iar Coreea era supusă unor presiuni din partea Japoniei și reprezenta, de asemenea, un interes al puterilor Occidentale (britanicii au avut un consul la Seul începând cu 1883). Astfel, forțele străine aflate în zonele concesionate din China din jurul porturilor stabilite prin tratate nu erau singurele care acționau asupra răsturnării vechiului sistem diplomatic chinez. Noua lume diplomatică era reprezentată de impunătoarele sedii ale ambasadelor și numeroase complexuri din Beijing și Tokyo. Complexurile britanice din Tokyo au fost cumpărate în 1872.

Diplomația Chinei și diplomația Japoniei nu s-au manifestat doar ca răspuns la presiunile occidentale din zonă, ci și prin trimiterea de agenți diplomatici în Vest pentru a le reprezenta interesele. Ambasada Iwakura trimisă de Japonia în Statele Unite ale Americii și Europa aducea informații importante despre economie ce au contribuit la modernizarea

Japoniei, iar până în anul 1873 existau nouă legații nipone. În anul 1878, China, rivalul activ al Japoniei, avea agenți diplomatici în Londra, Washington, Sankt Petersburg și Tokyo, urmând să creeze legații în Berlin, Paris și Madrid în cursul anului următor. Numirea acestor agenți diplomatici reflecta o schimbare majoră în mentalitatea conducătorilor. Înainte, diplomația fusese considerată a fi o formă de exil și a presupune o asociere rușinoasă cu barbarii, dar aceste concepții au fost depășite, iar începând cu anii 1870 și 1880, ”chestiunile barbare” au devenit ”chestiuni occidentale”.

Instruirea era asigurată de T’ung-wen kuan (Colegiul Interpreților) fondat în Beijing în 1862, unde se predau engleză, franceză, germană și rusă, precum și drept internațional, chiar înainte de 1879. Diplomații japonezi erau de asemenea o mărturie a răspândirii educației occidentale. Mulți erau absolvenți ai Facultății de Drept din cadrul Universității Imperiale din Tokyo. Aceștia erau îmbrăcați conform grandorii occidentale după care se purtau diplomații, cu fir de aur, medalii și săbii.

Prima legație chineză permanentă a fost cea a lui Kuo Sung-tao, primul ministru chinez care a ajuns în Marea Britanie și care și-a deschis legația în Londra, în 1877. Kuo a stabilit două priorități pentru diplomații chinezi: să înțeleagă caracteristicile țării-gazdă care ar putea fi de folos și Chinei, cu alte cuvinte nu doar să adune informații, ci și să răspândească cele mai bune obiceiuri, și să mențină relații de pace.

Existau lacune majore în numărul reprezentanților Japoniei și ai Chinei, dar alte state din Asia stăteau mult mai rău în această privință; totuși, schimbarea care se produsese față de anii 1840 era remarcabilă. Coreea, țara unde se proclamase Imperiul Taehan în 1897 ca un aspect al

afirmăriii naționalismului, s-a bucurat de un scurt episod diplomatic înainte ca Japonia să îi știrbească independența. În 1896 Min Yông-Hwan era trimisul coreean la încoronarea lui Nicolae al II-lea al Rusiei, eveniment urmat în 1897 de celebrarea Jubileului de diamant al Reginei Elisabeta, pe care l-a folosit ca oportunitate pentru a merge în misiune la Londra.

Intrarea acestor state în sistemul internațional dominat de Occident a produs o dezvoltare esențială acestuia din urmă, dezvoltare modelată de modificările apărute în secolul XX odată cu obținerea independenței unor state noi prin prăbușirea sistemului imperial vestic. Fiecare proces a fost unul dificil, deși adeseori dificultățile erau ascunse în spatele conformării la convențiile conduitei diplomatice occidentale. În plus, analizând situația actuală a fostelor colonii ale Occidentului, se poate observa că intrarea Asiei în sistemul diplomatic mondial a reprezentat o schimbare ireversibilă. Odată ce Japonia și China au devenit memebrii cu drepturi depline ale sistemului internațional, s-au realizat alianțe. În special, alianța anglo-japoneză din 1902 a reprezentat încununarea efortului de a integra Japonia în calculele puterii internaționale și în aritmetica marilor puteri. Un Minister de Externe a fost întemeiat în China în 1901, iar atât Japonia (în 1914) cât și China (în 1917) au declarat război Germaniei în Primul Război Mondial. Drept urmare, au putut participa în rândul învingătorilor la conferința de după război.

Statele care nu reușeau să dezvolte un circuit al relațiilor diplomatice erau mai dependente de rolul trimișilor occidentali și păreau mai puțin civilizate, neavând un sistem diplomatic. Acești reprezentanți puteau la fel de bine a fi atât guvernatori coloniali, cât și diplomați obișnuiți cu ideea de indivizibilitate și reciprocitate a statelor suverane. S-

ar naște o teorie ușor deplasată, deși totuși demnă de a fi luată în considerare, dacă am pune destinele diferite ale Marocului (împărțit între Franța și Spania înainte de Primul Război Mondial) și Japoniei pe seama traseurilor diplomatice diferite, pe când Turcia, care pierduse mare parte din Imperiul său european înainte de 1914, avea relații diplomatice statornice cu Occidentul, dar care totuși nu i-au garantat protecție.

De asemenea, un alt subiect demn de atenție este cel al consecințelor care reies din tratarea politicilor străine și coloniale drept chestiuni diferite, chiar dacă acestea se intersectau. Odată ce un stat occidental hotăra că o anumită zonă ținea de politica colonială, atunci statele respective erau abordate cu un alt tip de diplomație decât cel rezervat statelor considerate a face parte din relațiile diplomatice oficiale. În schimb, diplomația în primul caz a fost subordonată procesului de a înfrâna alte puteri occidentale și de a negocia granițele.

China și Japonia erau două lumi diplomatice contradictorii, iar relațiile cu acestea ridicau probleme pentru puterile din Vest; totuși, aceste provocări nu trebuie considerate a fi mai dificile decât cele care apăreau pe urma schimbărilor din lumea diplomatică occidentală. Mai degrabă, se cuvine să gândim în termeni de gradație pentru fiecare categorie. În Orient existau contraste majore între răspunsul Occidentului la expansionismul japonez în detrimentul Chinei din 1894-1895, și cel al Răscoalei boxerilor din China în 1900. Expansionismul japonez, episod ce a transformat China într-un motiv de îngrijorare pentru miniștrii de externe europeni, a provocat răspunsul clasic al tensiunilor internaționale printr-o alinață diplomatică puternică: Tripla Intervenție a Rusiei, Germaniei și Franței în 1895. Aceasta a obligat Japonia să se retragă, astfel încât nu a obținut Manciuria

și și-a limitat influența la Coreea. Episodul a fost un exemplu al procedurilor standard folosite de diplomația vestică, utilizate și în 1878, când Marea Britanie a reușit să facă presiuni asupra Rusiei în a limita câștigurile protejatei sale, Bulgaria, de pe urma înfrângerii Imperiului Otoman.

Spre deosebire, Răscoala boxerilor părea a reprezenta o provocare mai puternică pentru normele ordinii mondiale, și, în plus, o provocare concretizată corespunzător în asediul ambasadelor de la Beijing. Potolirea acestui atac, la care au contribuit forțe din opt state străine, a reprezentat simbolul valorilor civilizate ale Occidentului și a evidențiat nivelul la care, pentru mentalitatea occidentală, standardele diplomatice erau și cele ale civilizației. Rolul remarcabil al Japoniei în înfrângerea boxerilor reflecta apartenența sa pe deplin la sistemul internațional și reprezenta un indiciu al expensionismului de mai târziu asupra Chinei.

Paginile 165-179-Calu Adina, RIPE.

Anii 1850 au fost marcati de diplomația armata care duce la război, nu numai în cazul Chinei, ci si între Rusia și Turcia, care se materializeaza în 1853 în izbucnirea războiului Crimeei. Inca armata, diplomația nu a avut întotdeauna aceste rezultate, în timp ce armamentul juca, de asemenea, un rol secundar pentru diplomație. Mai mult decât atât, situația a fost rareori una în care puterile europene au avut, singure, inițiativa. De exemplu, America Latină a reprezentat o provocare pentru puterile din afara țării, în special ca urmare a unor perioade lungi de război civil, ca cele din Argentina și Mexic.

Această problemă nu a fost limitată la America Latină. Declarația de independență a Confederației în 1861 a creat probleme acute, nu în ultimul rând deoarece intrarea în război a Regatului Unit sau a Franței de partea Confederației ar fi mărit șansele Sudului de a-și dobândi independența față de SUA.

Cu toate acestea, ar fi greșit să vedem ca astfel de probleme apare doar în afara Europei. În schimb, revoluțiile repetate de acolo au creat probleme serioase, în special în Spania. Aceste episoade au fost agravate de intervenția străină. În Spania au fost exemple de o tendință răspândită de a se implica în cele mai mari cauze de pe continent, cum ar fi independența greacă în anii 1820 și unificarea italiană din anii 1840 și anii '50.

Aceste modificări au încurajat apeluri la acțiune, pentru (sau contra) expansiunii imperiale, de exemplu, de către Societatea pentru Colonizarea Germana infiintata in 1884. Astfel, în anul 1898 a existat o presiune considerabilă în Franța pentru o poziție fermă împotriva Marii Britanii, cauza fiind o expediție militară franceză, in care a avut loc la Fashoda în Sudan, o confruntare cu o forță britanică mai puternică sub comanda generalului Kitchener.

Mai mult decât atât, de la 1886 la Ministerul de Externe francez a fost inclusa o secțiune responsabila pentru raportarea presei străine. Britanicii au făcut același lucru în 1906, când o circulară a fost trimisa la ambasadele din Europa, dar nu a fost respectata. În schimb, Lewis Benjamin, care a fost responsabil de propaganda în zonele militare, iar apoi în Departamentului de Informații, a început astfel de rapoarte în 1917 ca un efort individual. Această funcție a fost preluată de către Departamentul de

Informații Politice al Ministerului de Externe în 1919, iar acest departament a fost închis în 1920.

Deși ezitant, interesul despre ziarele străine, în Marea Britanie și în altă parte, poate fi văzut ca o formă mai modernă de afaceri externe. Cu toate acestea, o astfel de necesitate a apărut mai puțin evidenta deoarece lumea diplomatica a dat multe dintre rezultatele dorite de opinia liberala, inclusiv unificarea Italiei și Germaniei, la sfârșitul sclaviei, o reducere semnificativă a mărimii imperiului turcesc, iar în special în Europa, răspândirea de comerț liber, precum și o serie de războaie scurte.

Cu toate acestea, fiecare criză a amenințat posibilitatea izbucnirii unui război mondial, în timp ce razboiul din Crimeea (1853-1856), între Rusia și o alianță formata din Turcia, Marea Britanie, Franța și Sardinia, a arătat ca expansionismul rusesc, si diplomația de confruntare, aproape a condus la un război mondial. Austria a analizat dacă să intervină împotriva Rusiei, în timp ce britanicii au încercat să câștige sprijin din partea Persiei și Suediei, care ar fi crescut angajamente britanice, și au avut în vedere perspectiva in care o blocadă a Rusiei va aduce SUA în războiul împotriva Marii Britanii.

Războiul Crimeei a indicat, în plus, starea, de multe ori precară de coaliției, cu rivalitatea anglo-franceză care a jucat un rol major în politică și strategiile sale. În plus, conflictul a oferit exemplul clasic, în care marile puteri ar putea avea opțiunile limitate de catre protejații lor, în acest caz Turcia. Acest punct serveste ca o reamintire a necesitatii de a evita politicile statelor non-occidentale din perspectiva diplomației occidentale. Mai mult decât atât, turcii ar putea dovedi ca nu raspund aliaților lor.

Pentru ţările care au avut puterea naţionale, expansiunea imperiala şi pregătirea militară acordate ca obiective cheie, amploarea la care diplomaţia în general, a ajutat asigurarea tuturor celor trei fără debilitant conflictului, au fost valoroase. Câştiguri reciproce în teritoriul sau de influenta pentru statele majore,au fost rezumate în arbitraj, de succesul in lupta pentru Africa, şi au existat succese comparabile în Pacific, Maroc şi Persia. Convenția de la Madrid din 1880 a garantat o independenţă a Marocului. Congresul de la Berlin din 1884–1885 a delimitat viitoarele colonii dinn Africa şi a subliniat noţiunea de ocupare eficienta. Ca alte congrese, la Berlin s-a demonstrat valoarea calatoriilor feroviare şi navale si a telegrafului în accelerarea diplomaţiei, ca cele mai multe astfel de întâlniri, a durat mai putin timp decât cele din epoca pre-feroviara şi pre-telegraf.

Deși comunicațiile s-au dezvoltat și au devenit mai predictibile (un proces care a fost în parte supravegheat de către Uniunea Internațională Postala), acest proces nu înseamnă că s-au apropiat de cele ale lumii moderne. De asemenea, nu existau mijloace de supraveghere. Astfel, de exemplu, în 1884 a fost nevoie de două săptămâni pentru ca informatia conform careia Rusia a predat Merv, un teritoriu cheie în Asia Centrală și una de mare interes pentru comentatorii britanici îngrijorați de un avans a Rusiei spre India, sa ajunga la Sir Edward Thornton, trimisul britanic în St Petersburg.

Caracterul normativ al expansiunii imperiale, gama mare de oportunitati, precum și disponibilitatea de a accepta noțiuni, precum câștiguri echivalente, acesta din urmă fiind cheia politicii față de China, a permis marilor puteri nu numai de a domina una in fata celeilalte, dar, de

asemenea, si fata de nou-intratele (Germania, Italia, Japonia, SUA), și puterile minore (Portugalia, Olanda). Acest proces a fost foarte extins în America de Nord, unde o serie de acorduri au stabilit diferențe anglo-americane, în special peste granița canadiană a drepturilor neutre în Războiului Civil American. Tratatul de la Washington din 1871 a permis britanicilor reducerea garnizoanelor în Canada.

Mai mult decât atât, diplomația perioadei s-a dovedit dinamica, răspunsul la ambele probleme noi și anticipate fiind acelasi ca si în 1898, când criza financiară gravă portugheza a condus la un tratat secret anglo-german pentru alocarea Angolei și Mozambicului, colonii portugheze importante în Africa, eveniment la care Portugalia a dorit să le vândă. Într-adevăr, succesul britanic în determinarea Portugaliei să renunțe la pretențiile sale de pe teritoriul dintre Angola și Mozambic au compromis popularitatea guvernului portughez. In 1906 Marea Britanie, Franța și Italia au semnat un acord care definește interesele lor în Etiopia și, de asemenea, promitatoarea non-interventie. În general, capacitatea de a controla "oamenii la fața locului", guvernatorii și agenții de la periferia coloniala, a fost importanta pentru diplomația de reținere imperiala, a însemnat, de asemenea, că statele au căutat să folosească profesionalismul și tehnologia pentru a direcționa atât diplomații cat și oficialii coloniali.

Liniștita gestionare a extinderii imperiale rivale a fost un exemplu important al unui proces mai larg la care Concertul Europei a adaptat o serie de provocări și schimbări . Acestea au fost semnificative atât în amploare cat și in gama, cuprinzând schimbări majore în populație, tehnologie, activitatea economică, structurile sociale, constituții și capacitățile militare. Ideologiile au jucat de asemenea un rol , în special in

creșterea naționalismului. Cu toate acestea, ceea ce a fost izbitor a fost capacitatea de a gestiona schimbarea. Unitatea Franței de a-și recâștiga poziția după razboaiele napoleoniene a fost realizata, în special în anii 1850, în timp ce crearea Prusiei din Imperiu German a condus doar la o serie de războaie scurte (1864 , 1866 , 1870-1871) și foarte important, nu a provocat prăbușirea a imperiului austriac, când Austria a fost învinsa în 1866. Ca un alt exemplu de capacitate de a gestiona schimbarea, acordul asupra Balcanilor între Austria și Rusia în 1897, a fost destinat de a gestiona declinul imperiului turcesc și, în special, problema viitorului Macedoniei .

Contrastul cu incapacitatea, în 1914-1945 pentru a satisface obiectivele realiste și rivalitățile ideologice scurte de conflict pe scară largă este instructiv, și sugerează că sistemul internațional al XIX-lea a fost mai eficace, o concluzie care aruncă o lumină pozitivă asupra diplomației perioadei.

În timp, crizele periodice și panica de război au dus la temere cu privire la sistemul internațional, care a inclus un element de critică a diplomației contemporane. Cu toate acestea, evitarea războiului major, după 1871 a ajutat la a se asigura că nu este surprinzător faptul că o atenție insuficientă a fost acordată anumitor aspectel problematice ale relațiilor internaționale ale perioadei.

Mai mult decât atât, în judecarea statelor străine, ar putea exista o încălcare gravă de către diplomați și alți comentatori să aprecieze măsura în care disputa politică, și într-adevăr politica, în general, au făcut considerații geopolitice și alte chestiuni și mijloace de dezbatere, mai degrabă decât să fie constante. Acest punct a subliniat o urgență binevenita

a ONU, care a contestat coerența politicilor, și, astfel, de aliniamente internaționale și culturile strategice.

Pentru a ajuta să negocieze și să se susțină alianțe, diplomații au îndeplinit așteptările elitelor politice din care au fost membri. Acesta poate fi anacronic să se presupună că aceștia ar fi făcut altfel, dar au existat exemple, cum ar fi feldmareșalul von Moltke contele Helmuth cel Bătrân (1800-1891), mai devreme, în 1864-1871, șeful Statului Major General, planificator al unificarii Germaniei, care în ultimii ani a avertizat cu privire la riscurile generate de conflicte pe scară largă. În schimb, a existat un interes național al multor diplomați, și în special în zonele considerate ca fiind deosebit de volatile, cum ar fi Balcani. Astfel, după victoria asupra turcilor în 1826-1829, Rusia a exercitat un protectorat asupra Moldovei și Țării Românești (părți din România modernă) până la Tratatul de la Paris din 1856.

La rândul său, Rusia a mai declarat în anii 1870 ca a ademenit România în furnizarea de sprijin în război împotriva turcilor în 1877-1878. Declarația de independență a România fata de turci în 1877 a subliniat dependența diplomatică a țării de puterea politica internațională. Această dependență a fost demonstrata prin câștigarea sudului Basarabiei de catre Rusia și, la Congresul de la Berlin din 1878, cu recunoașterea independenței românești (și, astfel, calitatea de membru cu drepturi depline în ordinea diplomatica) a făcut să urmeze un acord cu privire la extinderea drepturilor civile pentru comunitatea mare a evreilor români.

Diplomația implica, de asemenea, subversiune. Trimisul rus la Constantinopol, contele Nikolai Ignatiev, stabileste în 1867 secretul Comitet Central Bulgar, care, la rândul său, in acel an a trimis trupe de

partizani din Turcia pentru a conduce Bulgaria. Ignatiev a dorit să răstoarne părerea că bulgarii nu ar indrepta armele împotriva turcilor. La rândul său, o dată devenita Bulgaria independentă, trimișii ruși de acolo frecvent au părut superiori și aroganti, care operează într-o manieră imperiala. Într-adevăr, în 1885 reprezentantul rus la Sofia a sugerat că ar fi cel mai bine, cazul în care Bulgaria ar adopta legile rusesti si un Guvernator General rus.

O alta promovare a interesului național a fost datorata de dezvoltarea rolurilor atasatilor militari și navali. Ritmul schimbărilor tehnologice a fost un subiect important pentru rapoarte. În 1909, colonelul Frederick Trench, atașatul militar britanic la Berlin, a raportat că germanii au propus să se introducă vehiculele puternice de tracțiune " adecvate pentru utilizarea militara".

Un alt aspect al diplomației a fost utilizarea de contracte comerciale, în special aplicarea de tarife mai mici, în scopul de a consolida legăturile internaționale. Un exemplu il reprezinta tratatul de comert din 1860 dintre Marea Britanie și Franța.

Proeminența tot mai mare de probleme comerciale a condus la infiintarea postului de atașat comercial, primul reprezentant fiind Iosif Crowe, atasat comercial britanic la Paris din 1880. Cu toate acestea, progresul a fost lent, in special in cazul comerțului cu arme, în care nu a existat o coordonare cu diplomația. Franța si-a numit primul său atașat comercial, în Londra, în 1904. Germania, de asemenea, le-a urmat numai în 1900. Cu toate acestea, in 1913 Franța a numit in cadrul ambasadelor sale consilieri tehnici, detașați de la Ministerul Lucrarilor Publice, functii concepute pentru a ajuta la obținerea de contracte.

Revenind la crizele internaționale, scuza finala pentru diplomații a fost că puterea lor a fost limita. Politica a fost stabilita de către guverne, și diplomații, în ciuda cererilor lor au avut relativ puțin succes în modificarea parametrilor. În parte, acest succes limitat reflectă profesionalizarea majora a diplomației, cea care a înlocuit ambasadele de familie, în care trimișii au ales proprii lor subordonaților prin procese de numire și supraveghere oficială.

Această extindere oferă o oportunitate de a lua în considerare argumentul pacifist si radical, angajat de John Bright: "politica externă. . . nu este nici mai mult nici mai puțin decât un sistem gigantic de scutire în aer liber pentru aristocrație". Bright a fost cu siguranță corect in legatura cu prejudecata aristocratica a diplomației britanice; în timp ce acest lucru a fost chiar mai pronunțat în cazul Germaniei. Toți ambasadorii săi din 1871-1914 au fost aristocrați, astfel cum au fost 84 % din toti reprezentanții diplomatici germani. Procentul a scăzut numai în cazul misiunilor germane minore în statele non-europene, în special în Peru. Presiunile parlamentare în Germania pentru mai multi diplomați burghezi au avut un impact limitat.

Un exemplu similar poate fi observat in Austria, atât în legatura cu serviciu străin, cat și cu ministerul din Viena. S-a afirmat că a existat o tendință către o mai mare exclusivitate socială în serviciul diplomatic austriac, la sfârșitul secolului. Elitele și conexiunile au fost, de asemenea, cruciale pentru serviciul diplomatic rus, nu în ultimul rând cu trimișii seniori care provin din medii sociale importante.

Schimbările politice din Franța a făcut situația mai complexă, cu dominația aristocratica din anii 1852-1870 sub Napoleon al III-lea, precum și în primii ani ai Republicii a III-a, instalata după alegerile din 1877, a

întărit republicanismul și au dus la plecarea de trimișii anti-republicani. Procentul de aristocrați, a scăzut în anii 1903-1914 la doar 7 % din diplomați francezi. În schimb, burghezia a devenit tot mai influenta. În calitate de reprezentanți ai unei republici din 1870, diplomații francezi au trebuit să se adapteze unora dintre formele și stilul lor, dar nu a existat un accent pe continuitate, ci mai degrabă doar o repetare a episodului republican radical din 1790.

Strategiile de recrutare nu au fost precizate în edicte oficiale, dar au fost, de obicei calificări financiare. Asta, cu toate acestea, nu înseamnă că diplomații au fost întotdeauna bogati. Unii au fost departe de acest statut, dar originea socială a fost un element cheie. Cu toate acestea, într-un contrast cu situația din secolul al XVIII-lea, examenele de admitere au fost acum necesare, fiind introduse, de exemplu, în Prusia în 1827, în Marea Britanie în 1856, și în Franța, în 1877 și, din nou, 1880.

Accentul pus pe examenul de admitere a încurajat profesionalismul, pentru că cele mai importante instituții de învățământ care au oferit mulți diplomați au fost dominate de elita socială, de exemplu Eton College din Marea Britanie sau Imperial Alexander Lycée la St Petersburg. Mai mult decât atât, procesele și rezultatele examinărilor puteau fi ocolite sau manipulate pentru a se asigura că membrii elitei nu sunt deranjati. Acest proces a fost evident, de exemplu, în Prusia, unde o scutire totală sau parțială a oferit privilegii diplomaților cu experiență, în timp ce în Franța, deși au fost introduse examene, au fost fără prea mult succes.

Acest proces s-a derulat nu numai în serviciile diplomatice unde numărul de non-aristocrați era mic, cum ar fi Germania, dar și în cele cu un numar mai mare dintr-un mediu diferit, în special în Franța. Acolo,

membrii burgheziei care au fost recrutați au avut valori similare aristocrației bogate, pe care au înlocuit-o treptat.

Compozitia socială a diplomatilor, în calitate de reprezentanți ai suveranului, a reflectat, de asemenea, un profesionalism bazat pe criterii diferite fata de vechiul regim. Birocrații Ministerul de Externe au fost o sursă de diplomați, cu Sir Julian Pauncefote, Sub-secretarul Ministrului de Externe britanic, care merge ca trimis la Washington din 1889 până în 1902 , o alegere care reflectă importanța acordată postului.. Diplomația, privita atât ca un mijloc de a înțelege evoluțiile din străinătate, cat și ca o încercare de a le influența, a fost încurajată de un sentiment de imprevizibilitate și de competitivitate în evoluțiile și relațiile internaționale .

Un aspect al trecerii la profesionalism a fost o distanțare deliberată de multe întâlniri diplomatice constituite in arena politică, în special în rândurile juniorilor, deși, din nou, acest proces a fost mai evident în unele state, de exemplu Marea Britanie, decât altele. În Statele Unite ale Americii numirile seniorilor a continuat să fie privită ca un patronaj politic, o situație care persista si în prezent, cum ar fi Louis Susman, un bancher și susținător important al Presedintelui Obama, care a fost numit ambasador la Londra, în 2009. În 1890 cele mai multe numiri ale americanilor in serviciile diplomatice și consulare, precum și in Departamentul de Stat au fost produsul de patronaj politic, sub coordonarea Coastei de Est, care domina sistemul.

Varietatea serviciilor diplomatice europene au fost furnizate în mare parte, in măsura în care curtea regală a fost încă un important centru de putere politică. Locul diplomației a fost în mare parte responsabil pentru

caracterul, cu accentul pe formalitatea strict implicata în observarea protocolului diplomatic, care au fost un aspect al reprezentării suverane. Distincțiile sociale au jucat un rol important în această cultură, și în special, dar nu numai, în cadrul instanțelor de judecată, cum ar fi Viena, unde protocolul a servit ca o modalitate de a reconcilia pretențiile aristocrațiile ale diferitelor terenurilor habsburgice, în special Austria și Ungaria.

Astfel, schimbarea socială din cadrul diplomației în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, departe de trimișii non-aristocrati care au dominat mai devreme, au avut consecințe care au rămas extrem de importante pentru lumea diplomatică a secolului al XIX-lea, o perioadă, în care franciza masei masculine a devenit modul politic cheie de legitimare.

Între timp, regulile activitatii diplomatice s-au schimbat. Monarhii au rămas importanti, dar ministerele de externe, au devenit locul de întâlnire între miniștrii și diplomați, deși instanțele au continuat să fie semnificative pentru ocazii sociale. Cu toate acestea, mai mult de afacerile și socializarea diplomatice au fost tratate la ambasade. Clădirile ambasadei permanente au devenit comune. În 1814 Marea Britanie a cumpărat casa impunatoare a Printesei Pauline Borghese, anterior Pauline Bonaparte, și a devenit prima clădire permanenta a ambasadei britanice.

Cu toate acestea, o astfel de clădire a ambasadei a rămas neobișnuita până în anii 1860, atunci când ambasadele într-o diferențiere mai generală a funcției, au pus accent pe continuitate, și au gasit necesar găzduirea unui personal mai numeros, caracterizand astfel clădirile guvernamentale ca un întreg. Aceeaşi dezvoltare a fost văzuta în birourile din străinătate, precum cele britanice, franceze și germane de pe Whitehall, Quai d'Orsay și

Wilhelmstrass. Sensul tradițiilor diplomatice naționale coerente a fost legată de dezvoltarea școlilor de istorie diplomatica și de publicarea de ghiduri și materiale de arhivă, cum ar fi „Instrucțiunile ambasadorilor si ministrilor francezi de la Tratatul de la Westfalia pana la Revolutia franceza din 1884". Astfel de lucrări au încurajat un sentiment de continuitate și ca diplomație ajuta la promovarea intereselor specifice ale țărilor.

Profesionalismul ar putea asigura că diplomații au pierdut contactul cu politica internă, presiunile parlamentare, opinia publică și, în general, compromisurile care au stat la baza luarii deciziilor interne. Aceasta a fost o problemă deosebită cu trimișii pe o lunga perioada, precum și cu cei care au devenit membrii unor alianțe specifice. Mai mult decât atât, o lectură atentă a corespondenței diplomatice, atât publice, cât și, mai clar, a celei private, sugereaza ca multi emisari nu aveau simpatie cu natura și consecințele dezbaterilor publice din țările lor de origine.

Pierderea contactului cu societatea de origine a fost atenuata de apartenența la o cultură aristocratica comună și o castă supra-națională, și, oricum a fost diminuata prin îmbunătățirea comunicațiilor intre oameni, si transmiterea de mesaje și bunuri. Această îmbunătățire a contracarat, de asemenea, una dintre problemele majore ale profesiei, care era izolarea. Distanța de familie, prieteni și conexiuni au devenit mai puțin grave, ca urmare a utilizarii transportului naval si feroviar, precum și de utilizarea de telegrafului. Pentru diplomații de lunga durata, cum ar fi consuli, această singurătate a fost deseori atenuata de prietenii și căsătorii în cadrul comunității consulare.

Călătoria mai rapidă a însemnat, de asemenea, o călătorie mai sigura. Printre avantaje a fost capacitatea de a face față consecințelor de multe ori dăunătoare pentru sănătatea serviciului diplomatic la tropice prin retragerea și înlocuirea trimișiilor bolnavi.

Vapoarele cu aburi și căile ferate au permis conducătorilor și miniștrilor să călătorească mult mai ușor. Unii conducători ai secolului al XVIII-lea, în special Petru cel Mare al Rusiei, împăratul Iosif al II-lea și Gustavus III al Suedia, au călătorit excesiv în străinătate, dar o astfel de activitate nu a fost frecventa, din motive de timp, comoditate, preferință și de protocol. Numerosi conducători, de exemplu, George al III-lea al Marii Britanii (r. 1760-1820) și Ludovic al XVI-lea al Franței (r. 1774-1792), nu au plecat niciodata din țările lor.

Oportunitățile avute de personalul diplomatic si de monarhi au schimbat dramatic secolul al XIX-lea. În parte, acesta a fost motivul extinderii coaliției diplomatice, care a dus la înfrângerea lui Napoleon, și mai ales dorința țarului Alexandru I al Rusiei (r.1801-1825), de extindere spre vest. Aceasta dorinta a reprezentat o întoarcere la practica lui Petru cel Mare, după o perioadă dominată în mare parte de femei monarhi, care, în calitate de conducători, nu au părăsit Rusia.

Cu toate acestea, facilizarea transportului a fost, de asemenea, important, nu în ultimul rând pentru călătoriile familiei regale britanice. George al IV-lea (r. 1820-1830) a vizitat Hanovra în 1821, prima vizită a Regelui de Hanovra a regatului său: Hanovra a fost recunoscut ca un regat la Congresul de la Viena. Cu toate acestea, el nu a părăsit ulterior Marea Britanie. Vizita sa la Hanovra, însoțit de ministrul de externe, Castlereagh, a oferit o ocazie pentru ca acesta să se întâlnească cu omologul său

austriac, Metternich, care, în mod semnificativ, a venit la Hanovra pentru a se intalni cu ministrul de externe, şi nu cu monarhul. Nici William al IV-lea (r. 1830-1837) nu a călătorit în străinătate în calitate de monarh.

Victoria (r. 1837-1901), în schimb, a folosit transportul naval si feroviar, nu numai să călătorească în Insulele Britanice, dar, de asemenea, dar de asemenea pentru a calatori pe continent, unde a jucat un rol activ în mentinerea unor bune relații internaționale. În anii 1830 și 1840 ea l-a intalnit de multe ori pe unchiul ei, Leopold I al Belgiei, la care a apelat pentru sfaturi. Aliantele maritale au fost un element cheie al diplomației reginei Victoria, unul conceput pentru a lega dinastii majore. Ea, de asemenea, a facilitat relațiile cu Franța, în 1843, când, însoțit de Aberdeen, ministrul de externe, l-a vizitat regele Louis-Philippe.

Alti monarhi au vizitat Marea Britanie, atat europeni, de exemplu Pedro al V-lea al Portugaliei, catşi non-europeni, de exemplu, Nasir-ud-Din din Persia în 1889 și Rama al V-lea din Siam (Thailanda), în 1897.

Importanța diplomației regale a fost menținută de către fiul și moștenitorul Victoriei, Edward al VII-lea (r. 1901-1910). El a jucat un rol notabil în îmbunătățirea relațiilor anglo-franceze, ceea ce duce la Antanta in 1904, în timp ce vizitele sale continentale au oferit oportunități pentru negocieri. De asemenea, el a servit în continuarea relațiilor cu alte familii regale, cum ar fi cea a Portugaliei.

Cu toate acestea, diplomația regala din această perioadă a fost cea mai influentă în acord cu opinia ministerială, politică și publică. Influența regala printre marile puteri, cum ar fi Marea Britanie, Germania și Rusia, ar putea fi exercitate în numirea de emisari, în timp ce animozitatea lui Edward VII cu nepotul său, Wilhelm al II-lea al Germaniei, şi în special

punctele de vedere agresive și ambițioase ale acestuia din urmă, au fost importante la deteriorarea relațiilor anglo-germane.

În acest context, sistemul internațional în sine a fost departe de a fi static , nu numai în conținut, dar de asemenea, în formă. În special, spre sfârșitul perioadei și începutul secolului al XX-lea, atât înainte de Primul Război Mondial (1914-1918) cat și apoi cu infiintarea post- război a Ligii Națiunilor, care a fost o încercare de a crea un sistem a normelor internaționale, care ar împiedica recurgerea la război. Arbitrajul obligatoriu, legile de neutralitate, conferințele de pace de la Haga și Curtea Internationala de Justitie au fost aspectele cheie ale unei abordări legaliste a afacerilor internaționale, una care a furnizat diplomați cu noi oportunități, metode și provocări. Arbitrajul a jucat un rol important în soluționarea divergențelor anglo-americane, în special pe granița canadiană. Acest succes a încurajat sistematizarea arbitrajul , mai ales cu Tribunalul de Arbitraj de la Geneva din 1872, iar in 1899 și 1907 conferințele de pace de la Haga.

A fost de asteptat ca diplomații sa încurajeze arbitrajul internațional și să devină practicieni a ceea ce a fost văzut a fi știința dreptului internațional public, o cauză care a fost sustinuta cu organisme influente, cum ar fi Societatea Americană de Drept Internațional, care a fost înființată în 1906. In 1905 presedintele american Theodore Roosevelt a negociat o înțelegere in războiul ruso-japonez, un semn cheie de influenta dobandita de America, pentru care Roosevelt a fost onorat cu Premiul Nobel pentru Pace în anul următor. Cu toate acestea, internaționalismul apărut a inceput să intre în conflict cu apărarea intereselor naționale, o temă care a fost si este repetată până în prezent, deși pe un alt ton și cu diferiți jucători. Mai

mult decât atât, alături de campanii de pace, acest pacifism a solicitat o nouă diplomație.

Idei și practici de consolidare a dreptului internațional au fost prezentate de unii comentatori drept cruciale pentru funcționarea cu succes a securității colective. Ei nu au prevalat în testul Crizei europeane din 1914, dar au tinut cont de încercările ulterioare de a alinia legalismul, moralismul și realismul, combinând interesele naționale într-o ordine internațională. Cu toate acestea, problema lipsei consimțământului de către statele, puternice sau mai slabe, într-un astfel de ordin, a rămas (și rămâne), o problemă-cheie.

CAPITOLUL VI (1900–1970)

Paginile 180-193-Ilca Angela Iulia, MSSC.

Acest capitol își propune să trateze două problematici. În primul rând ambele au o origine și semnificație pentru diplomația britanică, iar în al doilea rând Marea Britanie nu s-a aflat sub ocupație străină și nu a fost confruntată cu o revoluție. De asemenea problematici similare pot fi identificate și în alte țări.

În 1956 Sir Nevile Bland a scris prefața celei de-a patra ediții a cărții lui Sir Ernest Satow, *A Guide to Diplomatic Practice* (Prima ediție: 1917; A doua ediție: 1922 și A treia ediție: 1932), care a devenit o referință nu doar în diplomația britanică. În ultimul capitol Satow a susținut necesitatea extinderii diplomației occidentale pe tot mapamondul. Acesta a activat în serviciul consular din Japonia, Siam (Thailanda), Peru și Maroc, iar în 1895 a fost numit ministru la Tokyo, respectiv în 1900 la Beijing.

Bland a devenit o emblemă pentru diplomație. S-a născut în 1886, a studiat și a fost capitan de marină la Eton. Această școală este renumită pentru numărul mare de diplomați britanici care s-au format aici. Conform Comisiei Regale privind Administrația Publică din 1908-1913, 25 din 37 de atașați diplomatici britanici au absolvit la Eton. Bland a studiat la Colegiul Regelui din Cambridge, unde a obținut o diplomă prin care îi erau recunoscute meritele intelectuale. În 1911 a început să activeze în Ministerul Afacerilor Externe, la secțiunea Tratate, unde s-a aflat în fruntea conducerii între 1938-1948. De asemenea a fost numit ministru, iar apoi ambasador în Olanda.

În 1932, Bland scria în prefața celei de-a treia ediții a cărții lui Satow într-o manieră obiectivă, pe când în prefața celei de-a patra ediții (1957) se observă tonul plin de regret și furie a lui Bland, noi republicări ale acestei ediții au apărut în 1958 și 1962,și o alta cu corecții in 1964. Bland scria in 1956:

odată cu venirea lui Hitler la putere in 1933, termenul de practică diplomatică, a primit o serie de lovituri și deformări, în urma cărora, în parte, nu a mai reușit să-și revină. Editorul nu este în măsură să judece sau să catalogheze modul în care unele obiceiuri, în plan diplomatic, sesizabile în ziua de astăzi, ar trebui puse în concordanță cu brutalitățile diplomatice ale regimului hitlerist, fără dubii însă din 1933, a apărut o tendință crescătoare de a suprima rolul diplomatului de profesie, prin intermediul unei ideologii locale, a unei diplomații secrete, a unor conferințe de presă tendențioase și abuzuri. Oricare ar fi fost dezavantajele așa-zisei diplomații secrete, manifestate, printr-un val de nemulțumiri la nivel național și un limbaj necontrolat, în cadrul adunării

generale ONU sau la radio, este posibil să fi condus la neînțelegere la nivel internațional?...ar putea acele practici să fie numite intr-o manieră corectă diplomație? În cazul de față nu poate exista decât un singur răspuns. În orice caz, pentru a înțelege ipoteza acestei cărți, presupun că nu este benefic, pentru cei care reflectă,sau deja au îmbrățișat o carieră diplomatică, aceștia putând distinge mult prea clar din presa și din alte surse, cu ce vor fi nevoiți să se confrunte, și în alte cazuri după ce ar trebui să se ghideze, în a desluși acest tip de non-diplomație,răspunsul nu poate fi încadrat decât în lumina circumstanțelor și a experților care se ocupă de ea…un Ghid Despre Practica Diplomatică, în ziua de azi situațiile în plan diplomatic se dezvoltă cu o asemenea repeziciune încât, ar fi nevoie de un număr lunar sau chiar săptămânal pentru a fi cu informațiile la zi. Vechile canoane diplomatice, au devenit cu timpul subiectul unor schimbări, atât deliberate cât și de sine stătătoare. Criticismul și interogatorismul în parlament și presa, tendința crescândă a miniștrilor care se ocupă de afacerile externe, de a prelua sub tutela lor consultările pe probleme externe, atribuții care în urma cu câteva decenii reveneau șefilor misiunilor diplomatice, viteza crescândă și facilitatea comunicațională între Ministerul Afacerilor Externe și Misiune Regală din străinătate, familiarizarea grupurilor parlamentare de a face vizite în străinătate – toate acestea tind să submineze încrederea și independența membrilor Serviciilor Externe și în unele cazuri să uzurpeze, în favoarea activităților unui hotel sau a unei agenții de turism, timp și bani anterior, și mai util, cultivarea unor contacte locale prin intermediul Ambasadei Regale a Misiunilor Diplomatice și a Consulatelor.

Provocările și discuțiile pe baza acestui sistem prestabilit, nu au fost doar cele creionate de Bland. În lucrarea „Democracy and Diplomacy: A Plea for Popular Control of Foreign Policy (1915), Arthur Ponsonby, pledează asupra impactului pe care telegraful l-a avut in transformarea relațiilor internaționale, efectul său având o cauză dublă: în prima instanță o centralizare a informațiilor, materializată printr-un mai bun control guvernamental. Conform celor afirmate de Ponsonby, aceasta dezvoltare a condus la nevoia unor reforme, subliniind aici ideea de „a concentra si simplifica procesul de negociere, dacă este cu putință, prin formarea imediată a unui Consiliu European pe baza de delegați, având ca domeniu de competență rezolvarea litigiilor. Potrivit lui Ponsonby existau probleme privind practicile democratice:*În cadrul acestei atmosfere națiunile devin piese de șah, diplomația devine un joc de înaltă performanță și între timp ce intriga și misterul prevalează regulile jocului sunt obturate sau se pierd. Caracterul exclusivist și clandestin al interferențelor noastre cu țările străine, datorat puterilor nerestricționate a Ministerului Afacerilor Externe este în continuare accentuat de caracterul aristocratic și nereprezentativ, al instrumentului prin care acesta lucrează, a mediului prin care toate comunicațiile îi sunt furnizate….un mic număr de oameni, care se asociază doar cu persoane din propria lor clasă și interacționează prin intermediul zvonurilor nu pot da greș în a avea o perspectivă distorsionată, o viziune apropiată și un fals sens al proporției. O tradiție a intrigii a fost promovată încă din Evul Mediu, aceasta nu numai că nu își găsește locul dar este și foarte periculoasă pentru secolul XX.*

În schimb Ponsonby pune accentul pe diplomații „care au înrădăcinat faptul că ei sunt servanți oamenilor, nu marionete de la curte sau uneltele guvernului„.

Aceste două publicații pot fi citate pentru a sublinia o diviziune fundamentală în diplomație: una între două culturi diferite și alta care oferă un contrast și cronologie ca mișcare de la un anumit tip la altul asigurând calea spre schimbare. Există o marjă de adevăr în această abordare, dar în același timp este copleșitor de simplistă. În schimb, cum a fost sugerat în capitolul precedent calea spre o reformă radicală a fost deja trasată în secolul al XIX-lea. Într-o anumită măsură caracteristici ale vechii ordini din 1900, reflectă constrângerile timpurii pentru schimbare și în special pentru profesionalism.

Diferitele limbaje abordate de Bland și Ponsonby care împing spre continuitate sau schimbare au un caracter instructiv, însă în același timp ele evidențiază o continuă diviziune asupra naturii profesionalismului și a interrelaționării dintre diplomat și oameni. Deși Ponsonby apare ca și un radical periculos, Comisia Regală privind Serviciile Civile a susținut în 1914 îmbunătățirile și amploarea în plan științific a diplomaților britanici:

Mari oportunități și încurajări pot fi oferite novicilor din Corpurile Diplomatice pentru a examina și raporta asupra instituțiilor, a climatului politic a țării în care au fost delegați și a propriei țări, însă și pentru îmbogățirea cunoștințelor în drept internațional.

În timp ce aceste remarci pot părea ficțiune, ele reflectă nevoile, lacunele care de-a lungul secolelor au reprezentat un dezavantaj informatic pentru diplomați. La fel, în 1914, cu trei luni înainte de izbucnirea Primului Război Mondial, Comisia de Buget din Reichtag pleda pentru o

transformare a serviciului diplomatic german. În S.U.A. Mișcările Progresiste susțineau o bună guvernare, în timp ce reforma serviciilor publice a avut nevoie de ceva timp să se materializeze prin intermediul Serviciilor Externe, acestea nedevenind priorități până în timpul celui De-al Doilea Război Mondial și a Războiului Rece.

Astfel, înaintea Primului Război Mondial aceste practici consacrate s-au aflat sub un atac constant în majoritatea statelor, afectate fiind de schimbările politice și guvernamentale, având un caracter mixt.

Nevoia de reformă a continuat în Marea Britanie în timpul Primului Război Mondial. În decembrie 1914, la scurt timp după izbucnirea Primului Război Mondial Austen Chamberlain, o figură marcantă din tabăra conservatoare și mai târziu din Ministerul Afacerilor Externe (1924-1929), a făcut presiuni asupra lui F. D. Acland, secretarul parlamentar pe probleme externe asupra nevoii de a publica material prin care să reiese faptul că Marea Britanie s-a luptat să mențină pacea cu Germania:

Sunt profund impresionat de nemeritatul nostru noroc de a purta unanim poporul nostru cu noi. Nu a existat nimic consemnat în publicații oficiale care să îi înștiințeze despre pericolul spre care ne îndreptam sau să îi pregătească pentru îndeplinirea responsabilităților și apărarea propriilor interese. Cei care au știut au tăcut….Acum este timpul…..să lămurim opinia publică, că guvernul îi va susține prin orice sacrificii în întunecatele luni de război și va încuraja încheierea păcii. Acum este oportunitatea să cimentăm în mintea opiniei publice ideea unei politici externe înțelepte, responsabile și coerentă după încheierea războiului.

Nimic nu s-a făcut în termen scurt, dar acest gen de idei au contribuit pe scară largă la publicarea documentelor oficiale din 1926.

Un val de repulsie pentru reforme este ușor de observat în cadrul Ministerului Afacerilor Externe britanic. De asemenea și o opoziție împotriva oricărei stagnări a diplomației, ca o vocație distinctă, cu abilități particulare. Harold Nicolson susține vechea școală diplomatică cu lungi tradiții, împotriva noilor abordări, atât în misiune cât și în practică a conduitei diplomatice în relațiile internaționale. Tot el aduce laude lucrării de *De la maniere de negocier avec les souverains,* pe care o consideră cel mai bun manual de diplomație scris vreodată. Deși în Marea Britanie unele reforme au fost amânate din cauza războiului au fost ulterior introduse cu sprijinul Serviciului Diplomatic, alături de Ministerul Afacerilor Externe în 1918-1919. Până în 1943 a existat o opoziție privind politicile de interschimbabilitate cu Ministerul de Interne.

Mai mult atitudinile sociale, întrezărite în serviciul diplomatic nu erau aproape deloc cele ale unei societăți avansate, deși erau tipice pentru acea perioadă. Theo Russell, aflat în slujba serviciului diplomatic era îngrijorat în anul 1918 de faptul că oameni care nu au absolvit studii superioare ar putea deveni diplomați; Ca să nu mai vorbim de evrei, oameni de culoare și infideli cauzei britanice. Similar și diplomații americani aveau aceleași viziuni rasiale și sociale, care reflectau grupul social din care făceau parte: organizația WASP de pe Coasta de Est. Aceste perspective și politicile asociate lor au facilitat o atmosferă specifică acestei perioade.

Lipsa de noutate, aria restrânsă de informații nu înseamnă că nu a existat o schimbare majoră în activitatea diplomatică. Mulți diplomați au simțit nevoia să se angajeze în slujba unui public mult mai larg. Philip al II-lea Marquis de Lothian, ambasador britanic la Washington între 1939-

1941 era caracterizat ca ,,vorbind cu presa și confruntând camerele,,. Lothian declara ,,este parte din datoria ambasadorului britanic să explice publicului american într-un mod cât se poate de obiectiv ce cred proprii oameni de stat despre interesele comune ale celor două țări,,.

La începutul anilor 70 a existat o mai mare preocupare ca în restul secolului despre informația economică. Perioada în care această preocupare s-a accentuat variază, însă de la începutul secolului diplomaților li se cerea să ofere sfaturi pe probleme economice și suport palierului comercial. Consulii s-au dovedit a fi o importantă cheie a informației. Spre exemplu consulul britanic în Shangai, figura de bază a legii internaționale în această zonă, oferea o serie de rapoarte regulate diplomației britanice din China. Pe lângă redevențe comerciale, rapoartele conțineau și bilanțuri semestriale cu caracter secret din 1920 până la invazia japoneză din 1937. Alte surse și forme de informații s-au cristalizat pe parcursul secolului XX nu doar datorită coagulării relațiilor internaționale.

Pe parcursul secolului XX diplomația a suferit transformări importante alături de accentul pus pe informațiile particulare. Renașterea diplomației ideologice a fost importantă, deși trecutul acesteia, în special aceleia înnăscute după Reforma Protestantă și Revoluția Franceză nu avea aceiași natură cu diplomația ideologică a secolului XX, chiar dacă aceștia au încercat să înglobeze unele aspecte ale diplomației ideologice. Tema continuității a fost surprinsă de Ambasada Britanică la Moscova în martie 1946, conturând lupta dintre comunism, capitalismul american și societatea occidentală: *pericolul de azi este echivalentul războaielor religioase din secolul al XVI-lea.*

Pe parcursul secolului XX a existat o oarecare confluență între diplomația ideologică și diplomația liberală. Șirul narațiunii ne obligă să analizăm problemele ridicate de comunism și fascism, însă aceasta nu înglobează și scopul confruntării; spre exemplu este posibil să schițăm o provocare la adresa ordinii diplomației liberale, aceasta fiind asociată cu opoziția vestică, în special în China, începând cu Boxer Rising în anii 1900 și sfârșind cu Revoluția Culturală din anii 60. Dacă accentul este pus pe Asia de Est atunci cronologia se poate lărgi punându-se în discuție o serie de schimbări din perioada 1900-1911, incluzând aici Tratatul Anglo-japonez (1902), Războiul Ruso-japonez (1904-1905) și Revoluția Chineză (1911-1912), care a răsturnat monarhia. Episoade majore în următorii ani au inclus și Invazia Japoniei în Manchuria (1931), Japonia care nu vedea în China un stat capabil să aibă o suveranitate egală și să joace un rol la fel de important în această zonă. Spre sfârșitul secolului XX Revoluția culturală poate fi surprinsă de o serie de evenimente cum ar fi: vizita președintelui Richard Nixon la Beijing (1972) și tratatele de pace sino-japoneze (1978). Fiecare din aceste evenimente a avut o importanță deosebită pentru diplomația acestor regiuni, dar și pentru viitoarele relații internaționale, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung.

Aceste puncte servesc atât ca și un memento, dar și la o periodizare a istoriei diplomației rezultând de aici faptul că aceasta este de departe de a avea o cronologie fixă. Confruntările ideologice sunt discutate în fața cooperări internaționale, însă mai întâi menționăm Primul Război Mondial (1914-1918).

Există o acțiune comună în ceea ce privește tradiția și democrația de la finalul secolului al XIX-lea, însă statele care au luptat în război au

etalat diferențe majore atât în plan cultural, cât și politic, și în special în arta de a face politică. Elitele politice au fost de departe identice, republicanismul francez, diferea mult de ideologia americană, acesta având la bază o ideologie autocratică a imperialismului monarhic. A existat de asemenea și un contrast puternic între elite, dar nu numai. Austria, Germania, Rusia și Japonia percepeau războiul ca și o unealtă politică. Elitele din S.U.A. și Marea Britanie nu doreau să lupte într-un război împotriva marilor puteri, deși îmbrățișau ideea de a utiliza războiul ca și scop al expansiunii imperiale, cum a fost Războiul mexicano-american din 1898.

Alianțele, remediul tradițional al diplomației căutătoare de alianțe naționale, dar în același timp un impediment în calea acțiunilor deoarece aceasta aducea pe tapet state cu interese diferite, păreau inadecvate politicii de siguranță în anii 1900 și la începutul anilor 1910, datorate anxietății și modificărilor internaționale și naționale, în plan politic și geopolitic. Crize specifice care confirmă cele afirmate mai sus sunt Criza marocană (1905-1906) și Criza bosniacă (1908-1909); acestea au încurajat o politică defectuoasă și au condus la răspândirea îndoielii. Diplomații au jucat doar un rol secundar în cadrul acestor crize internaționale anterior ideii de război; în timp ce conducătorul și consilierii săi au preluat rolul principal în a arbitra, așa cum a fost cazul Rusiei înaintea războiului cu Japonia, din 1904-1905, nereușind să arbitreze între atitudini și politici.

Germania s-a preocupat de problemele aliatului său, Austria, dar și de problema de a avea Austria ca aliat. Nici o putere nu a putut restrânge sau arbitra suficient criza care a dus la declanșarea Primului Război Mondial, atât logica geopolitică cât și alianțele au atras puterile în niște

acțiuni care aveau un rol distructiv și la final au distrus logica alianțelor. Deși diplomații au jucat un rol secundar în aceste crize, aceștia nu au reușit decât într-o măsură foarte mică să apere cauza păcii. În afară de schimbarea propusă de Leopold Berchtold, ministrul de externe austriac, schimbare care s-a transformat în iulie 1914 în acțiune militară, între Serbia și Austria, cultura aristocratică austriacă a corpurilor diplomatice nu îmbrățișa compromisul. În schimb, slavii sudici (Serbia, Bosnia) erau văzuți în general inferiori, existând o puternică influență culturală în a susține alianța cu Germania. În același timp, decidenții militari, nu diplomații au jucat un rol important în a împinge țara în război cu Serbia.

Odată ce războiul a început, diplomația a jucat din nou un rol inferior în plan geopolitic. Intrarea în război în 1915 a Bulgariei, a Italiei și a României în 1916 a pus pe tapet nu doar profunzimea angajamentului, ci și continua determinare și perseverență a puterilor de rangul doi de a face o evaluare a oportunităților lor. De departe, fără a distinge ideologia alianței și a rolului pe care îl aveau în această alianță, elementul crucial în acest război a fost acumularea de teritorii – mic pentru statele implicate în război, însă puternic în plan național și mitic. Toate aceste achiziții teritoriale pot fi văzute ca și un semn al succesului. Într-o diplomație a mitei Italiei i-a fost oferit, și a acceptat Tratatul de la Londra (1915) împotriva expansiunii austriece, în timp ce bulgarilor li s-a promis Macedonia și mare parte din Tracia, de către nemți. România urma să anexeze Transilvania intrând în tabăra Puterilor Centrale. În contrast S.U.A. și-a construit interesele naționale înglobând termenul de libertate a comerțului internațional având la bază strategia de nelimitare a

submarinelor de război germane. Această poziție a S.U.A. a dus la 1917 la intrarea ei în război.

Alte puteri au rămas neutre, constatând că încleștarea totală între societățile industrializate va apăsa greu asupra comerțului lor, ca și consecință a Aliaților de a impune o blocadă Germaniei și submarinelor ei. State precum Olanda și Danemarca s-au aflat sub o presiune constantă, iar diplomația trebuia purtată luând în considerare situația militară, spre exemplu posibilitatea unei invazii și interesele economice.

Un eventual angajament de pace, caracterizat de o serie de tratate generale materializate într-o formă comună prin Tratatul de la Versailles cu Germania, care a fost aspru condamnată. Un val de critici a venit din partea statelor nemulțumite, furioase că țelurile lor nu au fost atinse, grup din care au făcut parte atât statele învinse, cât și statele câștigătoare; un exemplu notabil fiind Italia.

Un val de criticism a venit din partea criticilor liberali, care au condamnat aspru diplomația și relațiile internaționale din timpul războiului. Comentatorii au discutat intens pe tema că oameni nevinovați au fost implicați în război, călăuziți greșit de către guvernele lor, de către Ministerele de Externe și de către Serviciile Diplomatice. În octombrie 1917 Sir John Simon, ministru al Afacerilor Interne, retras din guvern în opoziție, blamând procesul de recrutare și înrolare în armată, scria tatălui său:

Planurile cuceritilor germane, care fără dubii au inspirat guvernul german, sunt date peste cap și tot ce rămâne poporului german este faptul că ei trebuie să realizeze că s-au pus în slujba răului. Când acest lucru se întâmplă….războiul trebuie să își găsească finalitatea la masa

negocierilor. Toate trăncănelile privind capitularea necondiționată sunt……nonsens.

Criticile diplomației au adunat pace după război. Avântul pe care războiul l-a dat pacifismului a avut un efect de opoziție împotriva diplomației. Atacul împotriva diplomației secrete a venit din partea președintelui Woodrow Wilson, care de asemenea a pus bazele determinismului în Europa. În cele 14 puncte Wilsoniene, el afirma în ianuarie 1918 ideea unei noi ordini internaționale. Primul punct sublinia ,,demararea procedurilor de pace, după care să nu mai existe nici o înțelegere secretă internațională, ci doar diplomația să poată interveni hotărât și în mod deschis,,. În februarie 1918 acesta prezintă în fața Congresului american ,,Cele patru principii,, în care acuză și interzice diplomația secretă, care a dus Europa prin calcule greșite și prin promisiuni pripite la alianțe derutante. Jurnaliști au zădărnicit Conferința de Pace de la Paris când au încercat să asiste la întâlnirea Consiliului Suprem.

O critică puternică împotriva diplomației secrete a venit și din partea comuniștilor, care au preluat puterea în Rusia în 1917 și au relevat o serie de tratate secrete în care Rusia a aderat. Unii istorici au căzut de acord cu aceste critici. În lucrarea *The Origins of the World War* (New York, 1918), Sidney Fay afirma că ,,sistemul alianțelor secrete este una dintre cele cinci cauze ale izbucnirii războiului. Ramsay MacDonald, liderul Partidului Laburist în Parlamentul Marii Britanii între 1911-1914 și primul ministru laburist între 1924 și 1929-1931, se opunea de asemenea diplomației secrete, acuzând-o de începutul Primului Război Mondial.

Un număr mare de critici a fost adus la adresa diplomației, parte dintre ele referindu-se la începutul criticismului, spre exemplu diplomația

în epoca modernă (vezi p. 46), diplomația din timpul Revoluției Franceze (p. 131). Au existat și alte critici moderne la adresa diplomației care afirmau faptul că diplomații erau niște cosmopoliți suspecți, mult prea simpatici cu străinii și vicleni. Presupusa combinație între cosmopolitanism și disimulare, par să demonstreze sarcasmul. A existat o paralelă asupra unui presupus atac în breasla firmelor de armament, acestea fiind considerate a fi ,,negoțuri ale morții,, care au ajutat și susținut războiul.

Atenția asupra despăgubirilor de război cerute Germaniei, ca și un aspect al vinei morale pentru declanșarea războiului s-a dovedit a fi o sursă particulară de criticism german și liberal, între anii 1920 și 1930, inoculând ideea că pacea a fost vindicativă. Pe termen scurt, s-a crezut că un abuz, prin intermediul războiului a condus la o pace dură și apoi o cauză pentru viitorul război.

Verdictul prin care diplomația era anatemizată și percepută ca fiind, necinstită, imprevizibilă în ceea ce privește acțiunile de lungă durată, s-a datorat în primul rând lipsei de judecată și discernământ prin care s-au semnat tratatele de pace, acestea fiind mai puțin severe ca și cele din 1945. Germania a pierdut teritoriu în 1919, dar discuțiile din Franța, privind bazinul Ruhr au fost lipsite de rezultate. Diplomația s-a adaptat atât practicilor, cât și preocupărilor ideologice; Germania nu a fost invadată de puterile vestice, în timp ce învingea Rusia ea se afla în posesia unor vaste teritorii în Estul Europei, la sfârșitul războiului. În plus Aliații erau preocupați să prevină diseminarea Revoluției Ruse pe teritoriul Germaniei. Scopul tratatelor de pace din 1919 vizau o dublă acțiune: pe de o parte acestea încercau să preîntâmpine noi valuri de agresiune din partea Germaniei, iar pe de altă parte încercau să cimenteze bazele unei noi

securități colective. Acest fapt, s-a adeverit și materializat prin demilitarizarea zonelor de ocupație de lângă frontierele franceză și belgiană, și a teritoriului din interiorul Germaniei prevăzut de Aliați.

Prima strategie, care se dorea a fi pusă în aplicare de către Comisia Interaliată de Control Militar, avea la bază o perfecționare, în domeniul controlului de armament. În ceea ce privește compromisul și propriul interes, nesuferite de critici, învingătorii au îmbrățișat viziuni diferite cu privire la legitimitatea teritorială, atât în interiorul, cât și în afara Europei. În timp ce consimțământul local, sub forma plebiscitului a fost folosit pentru a determina unele frontiere europene, cum este cazul graniței dintre Germania, Prusia de Est (Polonia) și Danemarca, asemenea frontiere consemnate nu erau recunoscute în afara Europei.

Tratatul de la Sevres (1920), a înglobat o serie de reglementări dure împotriva turcilor, în acest caz diplomația s-a ghidat după evenimente: turcii i-au învins pe italieni și francezi în 1921 și mult mai decisiv pe greci în 1921-1922, de asemenea în 1922 au reușit să-i respingă pe englezi, rezultatul acestor acțiuni materializându-se prin acceptarea unor prevederi de pace mult mai indulgente în cadrul Tratatului de la Laussane.

În timp ce războiul i-a împins pe combatanți să caute sprijin în cadrul unor grupuri, lipsite de suveranitate, opozanți acerbi ai marilor imperii, cum ar fi cehii, irlandezii, naționaliștii polonezi sau sioniștii, epoca postbelică a reghidat acest proces sub o nouă formă; așa-zisele state și regimuri erau contestate în plan intern, iar aliațele acestora erau urmărite de instanțe străine. Pretutindeni aceste procese au implicat o lărgire a spectrului de acțiune a diplomației, deși majoritatea acestor procese nu au implicat diplomați acreditați. La rândul lor noile state, au pus bazele unui

nou tip de diplomație, o diplomație legală, formală prin intermediul căreia să-și expună punctele de vedere și să-și promoveze propriile interese. Nu a fost întotdeauna simplu să găsești un trimis. Spre exemplu, John Chartres fost funcționar public, de origine irlandeză, a devenit secretar secund în cadrul delegației irlandeze care a negociat tratatul prin care Irlanda devenea stat suveran. Chartres a studiat în Germania unde totodată s-a și căsătorit cu o nemțoaică cu rădăcini irlandeze, la rându-i aceasta ajutându-l să obțină un post de muncă la Berlin, însă lipsa de experiență și incompatibilitatea sa față de politicile noului guvern irlandez au dus în cele din urmă la demisia sa. Primatul credințelor politice reflectă o repulsie generală în adoptarea de noțiuni, în viziunea unui serviciu de externe imparțial.

Tratatul de pace de după Primul Război Mondial a inclus și înființarea Ligii Națiunilor, fondată în 1919 (vezi pag. 178) și ulterior o serie de tratate internaționale având ca scop prevenirea conflictelor.

Tratatul de la Locarno (1925) milita pentru securitatea colectivă în Europa de Vest, Tratatul multilateral Brian-Kellogg (1928) care se împotrivea războiului ca mijloc de soluționare a litigiilor dintre state și Tratatul de non-agresiune și conciliere încheiat la Rio de Janeiro cinci ani mai târziu. Acest tratat condamna războiul de agresiune și ulterioarele câștiguri teritoriale, care rezultau din urma acestuia; de asemenea acesta impunea semnatarilor obligația de a-și rezolva diferendele prin mijloace pașnice.

Nu doar ,,așa-zisele,, state s-au aflat în situația de a mandata trimiși neconsacrați. În mai 1921 guvernul francez a mandatat o delegație neoficială, naționaliștilor turci, la Ankara, aceștia încercând (cu succes) să

răstoarne guvernul otoman. Șeful delegației Henri Flanklin-Bouillon era un politician ambițios, fost președinte al Comitetului de Relații Externe a Senatului. Călătorind deghizat ca și reporter de război, acesta ajunge la Ankara și odată asigurat de o primire favorabilă, într-o primă etapă Bouillon negociază un compromis și mai apoi reîntorcându-se cu această dată cu puteri depline, reușește să încheie un acord care să aplaneze diferendele dintre cele două puteri. Acelaşi tipar poate fi remarcat în multe alte cazuri, unde statele au fost capabile să-și câștige identitatea proces reprezentat prin acceptarea formală a relațiilor diplomatice.

Din 1914, dată la care Turcia și Marea Britanie se aflau în război, a existat un vid la nivel diplomatic, dar în 1924, la un an după ce Turcia se autoproclamă republică diplomatică, ambasada turcă de la Londra își reîncepe activitatea, Yussuf Kemal Tengircenk fiind numit în funcția de ambasador.

Diplomația a jucat un rol important și în problema despăgubirilor de război, rezultatele acesteia materializându-se prin Planul Dawes din 1926, Planul Young în 1929 și Moratoriul Hoover în 1931 acesta înglobând o nouă viziune de căutare a securității prin compromis.

Un rol important a fost cel al Comisiei Reparațiilor, fondată sub temeiul tratatului de pace, însă Marile Puteri s-au dovedit a fi jucătorii principali. Tratatele navale, în special Tratatul de la Washington din 1922 și cu mai puțin succes Tratatul de la Londra, din 1930 au încercat să pună capăt oricărei posibilități de reluare a înarmării navale. *Realpolitik*-ul a determinat compromisul de curentele idealistice ale anilor 1920. Un rol important în această ecuație l-a avut Gustav Stresemann, ministrul de

externe german din 1923 până în 1929; aceasta fiind și o personalitate activă și influentă în diplomația europeană.

Asemenea acorduri au reprezentat o anatemă pentru puterile cu o orientare unilaterală; acestea întrevăzând în compromis o slăbiciune și în pace unicul drum spre un nou conflict. Activitatea sovietică, care s-a concentrat asupra Europei a îmbrățișat credința potrivit căreia comunismul era o necesitate globală și o mișcare internațională, iar legitimitatea revoluției ruse statornicea în Rusia, urmând ca aceasta să transforme lumea, fapt necesar rezultat în urma proceselor istorice. Instituțional această convingere se manifesta prin intermediul Comintern-ului sau a Comunismului Internațional, înființat în 1919; în această ipostază de aflux care a urmat Primului Război Mondial, însoțită de războiul civil rus, s-au depus eforturi majore de a răspândi revoluția și a încuraja mișcările revoluționare de pretutindeni, în special în Germania, aceasta fiind văzută ca predispusă pentru revoluție. Speranțe mari au existat și în anumite părți din Europa de Est, în special în Bulgaria. Încercările de a răspândi revoluția au fost zadarnice, în cele din urmă devenind necesar pentru revoluționarii ruși, atât să accepte o nouă ordine internațională, cât și să își consolideze pozițiile și puterea în noua Rusie care avea să devină Uniunea Sovietică. În 1921, Comisariatul Poporului pentru Afaceri Externe (Narkomindel) a devenit mult mai important, și în același an indivizi talentați au fost mutați în cadrul acestuia din Comintern. Ulterior s-au dezvoltat legături diplomatice și cu state capitaliste. În martie 1921 un tratat de comerț anglo-sovietic a fost utilizat de comuniști pentru a afirma legitimitatea Rusiei ca și stat. Un indignat, Winston Churchill, care era un anti-comunist zelos s-a plâns de faptul că David Lloyd George, primul ministru, a apucat *mâna păroasă a*

babuinului; la întâmpinarea omologului său sovietic Leonid Krassin. Aflat în funcția de secretar de război, între 1918-1920, Churchill a căutat să întărească efortul de război împotriva comuniștilor în timpul războiului civil din Rusia, efortul său a determinat angajamente pentru noile state ale zonei, exemplu Finlanda, angajamente care nu au fost acceptate de cabinet. Într-un final comuniștii și-au înfrânt adversarii politici în Rusia.

Speranța guvernului britanic că tratatul s-ar dovedi a fi o modalitate de a dizolva comunismul în Rusia, s-a dovedit a fi zadarnică, în fața naturii coercitive și autoritare a statului comunist și a măestriei lui Lenin de a remodela *Realpolitik*-ul. Aceasta din urmă, a fost observată în 1922, când în timpul Tratatului de la Rapallo Germania a dus o politică ambivalentă, încercând să își înfrângă slăbiciunile diplomatice. Germania a fost capabilă să se folosească de Rusia pentru a-și testa armamentul, fapt interzis prin Tratatului de la Versailles, astfel încălcându-se prevederile Comisiei Interaliate de Control Militar.

Diplomația a fost folosită de sovietici în diferite moduri. Astfel în 1923, când sovieticii plănuiau un război ideologic cu Germania, în sprijinul revoluției comuniste. Au fost întreprinse o serie de misiuni diplomatice cu scopul de a încheia angajamente cu Polonia și țările baltice, state care despărțeau Germania de Uniunea Sovietică. În timpul acestei crize nu a existat vreo diviziune între aripa realistă din cadrul Comisariatului Poporului pentru Afaceri Externe și aripa revoluționară a Cominternului, în schimb a existat un optimism excesiv privind perspectiva revoluției. În final nu a existat nici o revoluție în Germania. Trimisul sovietic Viktor Kopp nu a reușit să câștige suportul polonez în schimbul unei acțiuni sovietice. Presiunile din interiorul Uniunii Sovietice pentru *Realpolitik,* în

cadrul Relațiilor Internaționale reprezenta normalizarea relațiilor cu alte state care a fost legată nu de abandonarea cauzei comuniste, ci de a urmărirea socialismului (comunismului) într-un singur stat, fapt ce duce la întărirea acestei cauze. Acestei idei asociată cu Stalin (care a condus U.R.S.S. –ul după moartea lui Lenin în 1924) i s-a opus Leon Troski, care milita pentru o revoluție permanentă. În cadrul unei întruniri, în 1926 la Polit Buro Troski l-a acuzat pe Stalin că a devenit *groparul revoluției*. Troski a fost forțat să plece în exil, iar în 1940 a fost lichidat în Mexic, de către NKVD. Politicile nu au jucat doar un rol U.R.S.S.. În 1924, guvernul Laburist din Marea Britanie a recunoscut Uniunea Sovietică și a negociat cu aceasta un tratat comercial, ca mai apoi succesorii săi conservatori, acuzând U.R.S.S.-ul de subversiune, să pună capăt acestui tratat și să rupă relațiile diplomatice cu această țară. Presa proconservatoare i-a acuzat pe sovietici că în cadrul alegerilor generale din 1924, Zinoviev, unul dintre liderii sovietici ar fi trimis o scrisoare prin care susținea realegerea guvernului laburist.

Angajamentul ideologic conduce la o minimalizare a negocierilor și de asemenea amenință libera reprezentare și culegerea de informații. Aceste tensiuni sunt vizibile nu doar în cazul Uniunii Sovietice, ci și în cazul Germaniei naziste (1933-1945), prin intermediul problemelor impuse de aceasta în cadrul relațiilor diplomatice, atât în cazul statelor suverane cât și în cazul principiilor și practicilor de cooperare. Atitudinile puterilor fasciste, în special Germania și Italia, au oferit o demonstrație cheie, cu privire la un discurs, prin care se dorea eliminarea tergiversărilor diplomatice și reafirmarea principiului de a conduce prin forță brută, de către cineva care este dispus să încalce regulile pentru a-și atinge țelul.

Esența futuristă și primitivă a discursului fascist a fost observată de Gabriele D'Annuzio, un novelist italian și un naționalist înflăcărat inspirat de Nietsche, în timpul ocupării orașului Fiume (1919-1920). Această încercare de a hotărî soarta orașului, disputat de Italia și Iugoslavia, prin intermediul forței a fost în cele din urmă aplanată, însă D'Annunzio l-a influențat pe Benito Mussolini, care a preluat puterea în 1922. Chiar dacă într-un context diferit, au existat unele voci care au militat pentru o justiție unilaterală argumentele invocate de către neo-conservatorii americani în anii 1990 si 2000 se încadrau unui context cu totul diferit.

Problemele prin care treceau alte state în 1920-1930 nu au fost doar o chestiune a direcției ideologice urmate de U.R.S.S., Germania și Italia, ori alte politici și atitudini, în multe cazuri probleme au fost cele care au stat la baza răspunsului. În afară de diferențele de natură și severitatea provocării impusă de Germania nazistă sau Uniunea Sovietică, diplomații nu au putut cădea de acord asupra modului de a riposta, atât în plan politic, cât și personal. Unii diplomați au găsit regimurile în care erau acreditați atât de atroce încât aceștia au încercat să își limiteze legăturile cu acestea. William Dodd, ambasador american la Berlin între 1933-1937, a căutat să evite începând din 1934 întâlnirile cu Hitler, de asemenea refuzând să participe la adunările Partidului Nazist de la Nurnberg. Spre deosebire de Dodd, Sir Nevile Handerson, trimisul britanic în Germania avea o atitudine mai puțin critică față de regim, acesta luând parte la adunările din 1937, 1938.

Încercând să facă o deosebire între guvernul german și Partidul Nazist, W. Dodd omitea dinamica politicii germane. Această alegere îmbrățișa convingerea că poporul german va respinge regimul. La rândul său, Dodd a făcut presiuni asupra președintelui american, Roosevelt

referitor la pericolul pe care îl reprezenta Germania. Totuși, nedorința guvernului și al societății americane de a abandona izolaționismul l-au lăsat pe Dodd deprimat. Răspunzând criticismului german Roosevelt îl eliberează din funcție pe Dodd în anul 1937. Sir Eric Phiphs, trimisul britanic la Berlin, din 1933, critic acerb a situației din Germania a fost mutat la Paris în același an, în timp ce Viscount Halifax, ministrul Afacerilor Externe și-a cerut scuze public lui Hitler, din cauza criticilor scrise în presa britanică.

Succesorul lui Dodd, Hugh Wilson era un om cu o vastă carieră în serviciul extern, acesta căutând să îmbunătățească relațiile cu Hitler și în același timp să evite criticismul afacerilor interne germane. H. Wilson a ovaționat *Anschluss*-ul, a estorcat absorbția de către nemți a Ținutului Sudet în 1938 spre a satisface Germania și a asigura pacea. În cursul evenimentelor Hitler a mers mult prea departe în ochii opiniei publice americane: ambasadorul american și german au fost remiși din funcții după Kristalnacht (atacul din 9 noiembrie 1938 de către autorități împotriva evreilor germani). Scuza pentru acest atac a fost uciderea unui membru a ambasadei germane.

Paginile 181-190-Laszlo Robert, MSSC.

Două motive definesc parametrii acestui capitol. Ambele semnifică rolul britanic în definirea argumentelor despre activitatea diplomatică, precum şi continuitatea în serviciul diplomatic pe care-l reprezintă: Marea Britanie nu a fost ocupată, şi nu se confruntă cu o revoluţie. Cu toate acestea, motive similare pot fi găsite în alte ţări. În 1956 Sir Nevile Bland a decis să scrie o prefaţă la cea de-a patra ediţie a „Ghidul pentru practica diplomatică” a lui Sir Ernest Satow, care a apărut primadată în 1917 şi care a devenit un text

clasic pe această temă, nu doar pentru Marea Britanie, cât şi mai general. Cea de-a doua ediţie a apărut în 1922 şi o altă treime în 1932. Satow însuşi a fost legat de o temă- cheie a ultimului capitol,despre extinderea lumii diplomatice occidentale. După mulţi ani în serviciul consular din Japonia, în Siam (Thailanda), Peru şi Maroc, a fost numit ministru la Tokyo în anul 1895, după aceea ajungând la Beijing in anul 1900.

Născut în 1886, Bland a fost o figură emblematică a ordinului diplomatic vechi și însuși s-a văzut din această postură. El a venit dintr-un fond de unitate clasică. Bland a fost un savant și căpitanul vapoarelor de la Eton, părintele multor diplomați britanici. Într-adevăr, raportul din 1914 al Comisiei Regale din Serviciul Public a menționat că 25 din cei 37 de atașați recrutați pentru serviciul diplomatic din 1908-1913 au fost de la Eton.

Bland a fost mutat ca și savant la Kings College, Cambridge, unde a câștigat o primă de la Classics, un grad de non- utilitar, fiind apreciat ca un semn de calitate intelectuală. Intrat în Ministerul de Externe în 1911, Bland a fost șeful Departamentului de Tratat 1935-1938, și a fost de asemenea responsabil din parte Ministerului de Externe, cu aniversările, încoronările și înmormântările. Din 1938-1948, a fost ministru, și mai târziu ambasador în Olanda, țară cu curte regală. Distincțiile lui Bland au inclus: kcmg (Cavaler Comandor al Ordinului St Michael și St George) și kcvo (Cavaler Comandor al Ordinului Regal Victorian).

În 1932 Bland a scris prefața celei de-a treia ediții a „Satow”, și îi lipsea furia și regretul de a fi văzut că prefața a fost publicată în cea de-a patra ediție în 1957, care a rămas verdictul unui ordin vechi spre schimbare, pentru noi impresii această ediție a apărut în 1958 și 1962, și un altul, în

1964. Bland a scris în 1956, o dată cu apariția lui Hitler (1933), de obicei a acceptat „practica diplomației" primind câteva lovituri nepoliticoase, din care în unele privințe nu s-a recuperat. Prezentul editor nu este calificat pentru a evalua măsura în care unele obiceiuri observabile astăzi ar trebui să fie pe bună dreptate atribuite brutalității diplomatice ale regimului lui Hitler, dar, fără îndoială, a existat o tendință de creștere, din 1933, pentru a înlocui diplomatul profesionist cu creatură ideologică locală, și să înlocuiască prin schimbul discret de note, conferințe de presă tendențioase și abuz. Oricare ar fi dezavantajele ale așa numitei „diplomație secretă", aceasta poate fi susținută prin difuzarea prejudecăților naționale și a limbajului necontrolat, dacă la ONU sau la radio, este mai puțin probabil să ducă la fricțiuni internaționale? … aceste practici pot fi pe bună dreptate numite „diplomație"? Pentru aceasta nu poate fi cu siguranță doar un singur răspuns.

În orice caz, în sensul acestui volum, presupun că acesta este negativ: pentru cei care iau în considerare sau încep o carieră diplomatică, se poate vedea foarte clar din presa de zi cu zi, în aceste privințe, cu ce anume trebuie să se confrunte și în orice caz „orientarea" ca și la metodele de a face cu acest tip de non-diplomație, dacă am putea inventa un cuvânt, nu poate fi prescris: răspunsul poate fi încadrat numai în funcție de circumstanțele și autoritatea de a face … un „ Ghid de Practici Diplomatice" în prezent, se schimbă atât de repede situațiile diplomatice, încât într-adevăr ar putea fi păstrare numai până la data respectivă, dacă ar fi posibil ar trebui aduse lunar, săptămânal câte un supliment. Ce sunt lăsate din vechile canoane ale diplomației, sunt permanent supuse schimbării, atât în mod deliberat cât și în stare de inconștiență. Creșterea

întrebărilor și criticilor în parlament și în presă, tendința tot mai mare a miniștrilor care se ocupă de afacerile externe de a călătorii și să ia în propriile mâini consultările care cu câteva decenii în urmă au fost efectuale de către șefii misiunilor diplomatice în cauză; viteza a crescut foarte mult și facilitarea comunicării între Ministerul de Externe și misiunile Majestății sale în străinătate, obiceiul de creștere a grupurilor parlamentare și a altor plăți a vizitelor în străinătate- toate acestea au tendința de a submina încrederea și independența membrilor Serviciului de Externe, și în unele cazuri de a uzurpa, în favoarea unui hotel și agenției de turism, mai util timp și bani consacrați în favoarea membrilor ambasadelor Majestății Sale, misiuni diplomatice și Consulate pentru cultivarea contactelor locale.

Provocările la sistemul stabilit nu au fost numai cele discutate de Bland. În „Democrație și Diplomație: O pledoarie pentru Controlul Popular de politică externă (1915), Arthur Ponsonby, a susținut că telegraful a transformat relațiile internaționale, rezultând într-o formă de centralizare a controlului guvernamental mai accentuat. În conformitate cu Ponsonby, această evoluție a condus la o nevoie de reformă, în special, „concentrația și simplificarea negocierilor", dacă este posibil, de către un Consiliu European de reprezentanți, căruia ar trebui prezentate problemele de litigiu și încredințată conduita de negociere. În Ponsonby, au existat probleme serioase cu practică în societate de diplomație: în această atmosferă națiunea devine o piesă de șah, diplomația devine un joc extrem de specializat și în timp ce secretul și intrigile sunt predominate, principiile directoare sunt ascunse sau pierdute din vedere. Caracterul exclusivist și clandestin de cursul nostru și națiunii străine, datorită competențelor nerestricționate de ministrul de externe, este accentuat caracterul

aristocratic și nereprezentativ instrumentul prin care lucrează, și mijlocul prin care se ajunge la toate comunicările ei … Un număr mic de bărbați, se asociază doar cu alții din propria clasă, și poartă relația lor în șoaptă, nu pot să aibă o perspectivă deformată, o viziune îngustă, și un sentiment fals al proporțiilor. O tradiție de intrigi a fost realizată în jos de Evul Mediu, dar nu este doar din loc, dar pozitiv periculos, în secolul al XX- lea.

În schimb, Ponsoby a fost presat de diplomați, care au avut „ un sentiment constant că ei sunt slujitorii unui popor, nu marionetele unei instanțe, sau instrumentele unui guvern”. 2

Aceste două publicații pot fi citate pentru a sugera o diviziune fundamentală în diplomație, una dintre două culturi diferite, și o divizie care a furnizat contrast și cronologie ca și mișcarea de la un tip la altul contribuind la asigurarea unității de schimbare. Există o măsură de adevăr în această abordare, dar este, de asemenea, prea simplist. În schimb, așa cum a sugerat în capitolul anterior, unitatea de reformă radicală a fost deja prezentă în secolul al XIX- lea. Într-o anumită măsură, într-adevăr, caracteristicile vechi ale ordinului din 1900, la rândul ei au reflectat presiunile anterioare de schimbare, în special, profesionalism.

Diferite limbi utilizate de Bland și Ponsonby, apăsați de continuitate sau de schimbare sunt instructive, dar ele capturează, de asemenea o divizie continuă cu privire la natura de profesionalism și relațiile dintre Reprezentarea diplomatică și popoare. Ponsonby ar putea părea un radical – periculos, dar Comisia Regală asupra Serviciului Public care a raportat în 1914 fiind presat de îmbunătățiri atât în cunoaștere și de perspectiva din partea diplomaților, au susținut că: mai multe oportunități și o mai mare încurajare pot furniza membrilor juniori ai Corpului Diplomatic să

examineze și să raporteze asupra instituțiilor și condițiilor politice ale țării în care servesc și pentru îmbunătățirea cunoștințelor, precum și subiecte speciale și importante, precum dreptul internațional.

Din nou, în timp ce astfel de remarci ar putea să apară, am reflectat chemările auzite de secole pentru o gamă mai largă de informații din partea diplomaților. În mod similar, în 1914, cu trei luni înaintea izbucnirii războiului, Comisia de Buget Reichstag a susținut o transformarea a serviciului diplomatic german. În SUA, Mișcarea Progresivă a accentuat o bună guvernare și serviciul public de reformă a luat un timp pentru a alimenta prin intermediului Serviciului de Externe, ele nu au devenit priorități, până la al doilea Război Mondial și în Războiul Rece. Astfel, înainte de Primul Război Mondial, practicile instituite au fost atacate în mai multe state, precum au fost afectate și de schimbările politice și guvernamentale interne, dar cu rezultate mixte.

Apelul de reformă a continuat în Marea Britanie în timpului Primului Război Mondial. În decembrie 1914, la scurt timp după ce a izbucnit războiul, Austen Chamber-lain, o figură de frunte a o opoziției conservatoare și mai târziu Secretarul britanic de Externe (1924-9), presat de F.D. Acland, subsecretarul parlamentar pentru afaceri externe, a necesitat să publice materialul care să arate că Marea Britanie a luptat pentru a menține pacea cu Germania: sunt profund impresionat de norocul nostru nemeritat de bun în care oamenii noștri în unanimitate sunt cu noi. Înainte, n-a fost nimic în publicațiile oficiale, și pentru a-și face cunoscut pericolul sau pentru a pregăti pentru îndeplinirea responsabilităților noastre și apărarea intereselor noastre. Cei care au știut au tăcut … Acum este momentul … pentru a forma o opinie publică luminată, pentru a sprijini

Guvernul, prin orice sacrificii care sunt necesare în aceste luni obosite de război și vor insiste pentru a stabilii termenii păcii. Acum este șansa noastră de a pune bazele, unei politici externe înțelepte, responsabile, și consistente după război.

Nu s-a făcut nimic pe termen scurt, dar astfel de idei au contribuit la publicarea la scară largă a documentelor oficiale din 1926. Un grad de reticență, cu toate acestea, pe de o parte din partea Ministerului de Externe britanic, de a accepta reforma poate fi ușor observat, nu în ultimul rând o opoziție față de orice diluare a sensului de diplomație ca o vocație distinctă la cerințele particulare, care tind să fie cele a comentatorului în cauză.

În apărarea lui, în ceea ce a văzut ca o „diplomație veche" coerentă, cu tradiții îndelungate, împotriva noilor abordări, ambele obiective și practici, în desfășurarea relațiilor internaționale, Harold Nicolson a lăudat Callieres „ De la maniere de negocier avec les souverans as" ca „cel mai bun manual de metode diplomatice scris vreodată." În Marea Britanie, cu toate că unele reforme, amânate de război, au fost introduse ulterior, cu Serviciul Diplomatic unindu-se cu Ministerul de Externe în 1918- 1918, fiind o opoziție specială până la interschimbarea cu Home Office până în 1943. În plus, atitudinile sociale observate în serviciul diplomatic au fost abia cele de o societate avansată, deși acestea au fost cu siguranță tipice acelor ani. Theo Russell, secretarul Diplomatic, a fost îngrijorat în 1918 că bărbații care nu au fost la școală de stat ar putea deveni diplomați, „evrei, bărbați de culoare și necredincioși care sunt supuși britanicilor".5 În mod similar, americanii au avut opinii asupra clasei sociale și a rasei: Coasta de

Est. Aceste puncte de vedere, și politice de numire asociate, au facilitat o atmosferă de tip „club”.

O lipsă de noutate în cererile pentru o gamă mai largă de informații de la diplomați nu a însemnat că nu a existat o schimbare majoră de accent în activitatea diplomatică. Mulți diplomați au acceptat necesitatea de se angaja cu un public mai larg. Philip, al XI lea marchiz de Lothian, ambasadorul britanic la Washington, în 1939-1941, a fost descris ca având „această parte din datoria de ambasador britanic pentru a explica publicului american, măsura în care judicios poate să creadă că concetățenii său cu privire la probleme de interes comun.

Mai mult decât atât, în 1970 a existat un accent mare pus pe informațiile economice, decât la începutul secolului. Perioada în acest acest stres a devenit mai variat, dar de la începutul secolului, diplomații au fost așteptați să ofere consiliere cu privire la problemele economice, alături de sprijinul lor pe problemele comerciale și comercianții individuali. Consulii s-au dovedit o sursă cheie de informații. De exemplu, consulul britanic la Shanghai, figura ca și lider în soluționarea Internațională acolo, a furnizat o serie de rapoarte periodice către trimisul britanic în China. Alături de întoarcerea comercială, a existat o serie de rapoarte trimestriale politice și rezumate prin informații de șase luni de la 1920 până la ocupația japoneză a orașului, în 1937. 8 Alte surse și forme de informații au devenit mai frecvente în timpul secolului, nu în ultimul rând ca urmare a îngroșării de legături internaționale.

Au existat schimbări semnificative în activitatea diplomatică în timpul secolului în afară de un accent mai mare pe anumite tipuri de informații. Renașterea diplomației ideologice a fost importantă, deși episoadele

anterioare de astfel de diplomație, în special cele care decurg din Reforma protestantă și Revoluția Franceză, nu erau identice cu natura diplomației ideologice în secolul al XX-lea, chiar dacă ei au capturat unele dintre temele văzute. Temea de continuitate a fost capturat de către Ambasada Marii Britanii la Moscova la 14 martie 1946, când acesta a sugerat „pericolul echivalent modern al războaielor religioase din secolul al XVI-lea", în formă de o luptă între comunism și o alianță a capitalismului american și democrația-socială din vest.

În secolul al XX-lea nu a fost cu siguranță o provocare de diplomație ideologică pentru ordinea diplomatică liberală care a dominat începutul secolului. Narațiunea standard, ar fi să se uite la problemele ridicate de comunism și fascism, dar care nu surprind gama de provocare. De exemplu, este posibil de consemnat provocările pentru ordinea diplomată liberală, care este mult mai clar legată de opoziția față de dominația din Vest, în special în China, începând cu Războiul Boxerilor, 1900 și se încheie cu Revoluția Culturală din anii 1960. În cazul în care accentul se pune pe Asia de Est, cronologia poate fi îngroșată pentru a discuta o serie de modificări în perioada 1900-1911, inclusiv tratatul anglo-japonez din 1902, războiul ruso-japonez din 1904-5 și revoluția chineză din 1911-1912, care a răsturnat monarhia imperială. Episoade importante în anii care au urmat au inclus invazia japoneză din Manciuria în 1931, japonezii considerând că China nu a fost capabilă de a fi un stat cu suveranitate egală și joacă un rol important în încurajarea intervenției, chiar și în rândul internațional 9. La celălalt capăt al perioadei, Revoluția Culturală poate fi completată de vizita președintelui Richard Nixon la Beijing, în 1972, și tratatul japonez-chinez de pace din 1978. Fiecare a fost extrem de

importantă pentru diplomația regiunii și pentru evoluțiile mai largi, atât pe termen scurt și lung. Acest punct servește ca un memento, din istoria diplomației sunt departe de a fi fixe, și acest punct poate fi văzut în continuarea acestui capitol. Provocările ideologice sunt tratate înainte de cooperarea internațională, dar în primul rând există mențiuni din Primul Război Mondial (1914-1918).

Există un stres inteligibil cu privire la cultura comună de la sfârșitul secolului al XIX-lea și diplomația de dinainte de război, dar statele care au luptat în război au afișat diferențe majore în culturi strategice și în contextul politic de elaborare a politicilor. Etosul elitei a fost departe de a fi identic, cu republicanismul dintre francezi și americani care să conducă la un model diferit de coeziune și de ascultare față de cea a monarhiilor imperiale autocratice. Nu a fost, de asemenea, un contrat între elite, în special (dar nu numai) în Austria, Germania, Rusia și Japonia, care au fost dispuși să vadă războiul ca instrument de politică, precum și alte elite, cum ar fi cele din Marea Britanie, și Statele Unite ale Americii, care nu au vrut să lupte în războaie majore față de alte mari puteri, dacă este posibil, cu toate că ei au fost fericiți să folosească războiul ca un instrument de expansiune imperială, cum ar fi războiul hispano-american din 1898.

Alianțele, remediul tradițional al diplomatului în încercarea de a consolida poziția națională, dar, în mod ironic, de asemenea, o reținere pe acțiune, deoarece au adus împreună statele cu interese diferite, au apărut inadecvate ca polițe de asigurare în anii 1900 și începutul anilor 1910, ca și neliniștile care au crescut cu privire la schimbările internaționale de geopolitică și politica la nivel național. Mai mult decât atât , crizele specifice, în special cea marocană din 1905-6 și criza bosniacă din 1908-9, a încurajat pe

marginea prăpastiei și a dus la o acumulare de neîncredere. Diplomații cu toate acestea, au jucat doar un rol secundar în contextul crizei internaționale, ca perspectivă de război aducând considerente militare pentru a veni în prim-plan, în timp ce conducătorul și consilierii săi au un rol cheie în arbitraj, sau ca în cazul Rusiei, înainte de războiul său cu Japonia în 1904-5, nu de a arbitra între atitudini și politici contrastante, fiind o problemă de durată lungă pentru conducători, atât pentru ruși cât și pentru ceilalți.

Germania a fost preocupată de problemele aliatului său austriac și problema de a avea pe Austria ca și aliat. Nicio putere n-a fost să limiteze celălalt suficient în iulie 1914 și în schimb, în criza care a dus la primul război mondial, logica geopolitică din alianțe a atras puterile în acțiuni care au fost extrem de dăunătoare, și în cele din urmă au distrus logica alianțelor. Deși diplomații au jucat doar un rol secundar în criză, nu au ajutat întotdeauna cauza păcii. În afară de conversia lui Leopold Berchtold, ministrul de externe austriac în luna iulie 1914 o soluție militară pentru provocarea Serbiei la o regulă austriacă, în special în Bosnia, cultura aristocratică al copului diplomatic austriac, nefavorizând nici un compromis. În schimb, slavii din Sud au fost în general priviți cu dispreț, și a existat o preferință culturală puternică în susținerea alianței cu Germania. În același timp, factorii de decizie militară, nu diplomații, au jucat un rol-cheie în a face presiuni pentru conflictul cu Serbia. după ce a început războiul, diplomația a servit din nou, obiectivele geo-politice. Intrarea Bulgariei (1915), Italiei (1915) și a României (1916), în conflict a reflectat nu o adâncime de angajament, ci o determinare

neîntreruptă și nevoia percepută a puterile de rangul doi, de a-și face evaluările oportune.

Departe de ideologia percepută, aliații au jucat un rol, elementul crucial a fost câștigarea de teritorii – mici în sine, fiind importante care urmare a miturilor publice naționaliste, precum și achiziționarea acestora era văzută ca un semn de succes. Într-o diplomație de mită, Italia a oferit (a acceptat Pactul de la Londra din 1915), câștigând în detrimentul Austriei, în timp ce bulgarii s-au promis Macedoniei și de cele ale Traciei de către Germania, și România (și chiar și azi a câștigat) Transilvania la aderarea aliaților. SUA în contrast, a construit un interes național în ceea ce privește libertatea comerțului internațional de la războiul submarin nerestricționat de Germania, asigurând că declarația de astfel de război în 1917 a determinat Statele Unite ale Americii să intre în război.

Alte puteri au rămas neutre, constatând că presiunile cu ciocnirea totală al societăților industrializate au apăsat greu asupra comerțului lor, nu în ultimul rând ca urmare a blocadei aliatei de Germania și de războiul submarin german. State precum Olanda și Danemarca s-au aflat sub presiuni contrare, precum și utilizarea lor a diplomației a trebuit să fie însoțită de o analiză atentă a situației militare, de exemplu, posibilitatea de invazie, și, de asemenea, de interes economic.

Un eventual acord de pace, un număr de tratate, în general fiind menționate ca pentru așezarea păcii de la Paris, cel mai faimos Tratatul de la Versailles cu Germania, a fost criticat.

Un singur fir de critici au venit din partea statelor dezamăgite, și supărate pentru că obiectivele lor nu au fost atinse, un grup inclusiv nu numai învinșii, dar, de asemenea, unii dintre învingători, în special Italia.

O altă parte de critici a venit de la comentatorii liberali, ca un aspect al criticii mai generale ale diplomației și raporturile internaționale, care au fost observate în timpul războiului.

Acestea au fost pe larg susținute de astfel de comentatori, că popoarele implicate în război au fost fundamental benigne, dar au fost induși în eroare de către guvernele lor, inclusiv de cele străine, ministere și serviciile diplomatice. În octombrie 1917, Sir John Simon, fostul liberal de la Home Secretary, care a demisionat din guvernul britanic fiind în opoziție cu introducerea de recruți și apoi s-a înrolat în armată, a scris tatălui său: „ Schemele de cucerire germană, care au inspirat cel mai mult, fără îndoială, guvernul german, bătut în cap, este faptul că poporul german ar trebui să înțeleagă că s-au închinat unui zeu greșit. Când acest lucru se întâmplă …războiul trebuie să fie încheiat, desigur prin negocieri. Toate zvonurile despre capitularea necondiționată este …fără sens."

Critica diplomației a luat proporții după ce s-a terminat războiul. Un impuls că războiul a dat pacifismul și a contribuit la opoziția față de diplomație, cel puțin astfel construită de criticii săi. Atacul asupra diplomației secrete a venit din partea președintelui Woodrow Wilson din Statele Unite ale Americii, care, de asemenea, a presat pentru autodeterminare(în Europa). În cele 14 puncte, a declarat el, în ianuarie 1918, că a existat un apel pentru o nouă ordine internațională. Primul punct presat pentru „legămintele deschise de pace, a sosit, după care nu au existat înțelegeri internaționale, private, de orice fel, dar diplomația ca proceda întotdeauna sincer și în opinia publică.". În luna următoare, el a rostit discursul „patru principii", la Congresul american, de așteptare pentru nicio diplomație mai secretă, de genul care au condus Europa în ofertele

calculate, promisiuni erupții cutanate și alianțe de încurcare. În cazul în care, jurnaliștii au fost dejucați la Conferința de Pace de la Paris, atunci când au încercat să participe la reuniunile consiliului suprem.

Criticarea diplomației secrete a venit mai precis din partea comuniștilor, care au preluat puterea în Rusia în 1917 au dezvăluit detalii cu privire la diferite tratate secrete încheiate de Rusia. Unii istorici sunt de acord cu criticii. În Originile Război Mondial (New York , 1928) , Sidney Fay a descris " sistemul de alianțe secrete ", ca primul din cele cinci cauze care stau la baza războiului . Ramsay MacDonald , liderul Partidului parlamentar laburist britanic în 1911-1914 și de muncă, prim-ministru în 1924 și 1929-1931 , a fost , de asemenea, spre deosebire de " diplomația secretă ", dând vina pentru izbucnirea Primului Război Mondial . Diplomația a suferit multe critici , dintre care unele se uită înapoi la criticile anterioare , de exemplu de diplomație în perioada modernă timpurie (vezi p. . 46) și de faptul că , la momentul Revoluției Franceze (vezi p. . 131) . Au fost , de asemenea, unele înclinate mai distinct de reacția populistă , în special pe scară largă / ostilitate nativistă a diplomaților profesionali ca suspect cosmopolit , prea simpatic pentru străini , și vicleni . Combinația a presupus cosmopolitism și secret, au apărut pentru a demonstra răutate . Nu a fost paralelă cu atacul asupra firmelor de armament în calitate de " negustori de moarte " care au ajutat se presupune la o continuă instabilitate .

Concentrarea asupra reparațiilor (plăți) s-a cerut din Germania postbelică , ca un aspect al vinovăției sale în război , s-au dovedit o anumită sursă de liberalism (și germană), criticând în anii 1920 și 1930 , încurajarea de părere că pacea a fost, în principal retributiv . Pe scurt , s-a argumentat că,

dacă nu a greșit războiul , a dus la o pace dură, acesta din urmă având o consecință de manipulare.

Acest verdict , care a contribuit la critica de diplomației , egoiste și pe termen scurt , a fost o judecată inadecvată de termeni de pace , care au fost cu siguranță mult mai puțin severe decât cele din 1945 . Germania a pierdut teritoriu în 1919 , dar vorbesc în Franța de un viitor diferit pentru Renania dus nicăieri . Diplomația a adaptat la aspectele practice , precum și la preocupările ideologice , Germania nu a fost depășită de către puterile occidentale , în timp ce , ca urmare a înfrângerii ei mai devreme de Rusia , ea era încă în ocuparea de teritorii mari din Europa de Est , atunci când a pus capăt războiului. Mai mult decât atât , puterile victorioase au fost determinate pentru a încerca să prevină răspândirea comunismului din Rusia în Germania .

Termenii din 1919 de pace au fost concepute pentru a preveni Germania de la lansarea agresiunii în stare proaspătă , și , astfel, pentru a servi ca o formă de securitate colectivă . Acest lucru a fost adevărat în limitărea cu privire la armata germană , din zona ocupată de-a lungul frontierelor franceze și belgiene, precum și din zona demilitarizată pe care Germania a trebuit să o accepte . În primul rând , ceea ce anglo – francezi au dominat au încercat să pună în aplicare , a fost o dezvoltare importantă in domeniul armelor de control.

Ca un aspect de sine - interesul și compromisul detestat de către critici , învingătorii , cu toate acestea , a menținut foarte diferite logicile teritoriale în afara și în interiorul Europei . Întrucât acordul local, sub formă de plebiscite , a fost utilizată pentru a determina unele frontiere europene , de exemplu cele între Germania și Polonia , atât în Prusia de Est și Danemarca

, astfel de consimțământ – de frontiere nu au fost acordate în afara Europei . Tratatul de la Sevres (1920) a stabilit condiții deosebit de dure cu privire la turci , dar , în cazul , diplomației urmat de tobe : turcii i-au învins pe italieni și francezi în 1921 și , chiar mai decisiv , grecii în 1921-2 , și cu care s-au confruntat cu britanicii în 1922 , și ca urmare au fost capabili de a forța acceptarea de termeni mult mai permisivi de către Tratatul de la Lausanne în 1923.

În timp ce războiul a dus la căutarea de combatanți pentru asistență din partea grupurilor care nu au fost încă suverani , în special adversarii marilor imperii , cum ar fi Cehia , naționaliștii irlandezi și polonezi , precum și sioniștii ; lumea post - război a luat acest proces mai departe cum ar fi - state și regimuri au fost contestate în interior și alianța lor urmărite de corpuri străine . De-a lungul , acestor procese s - a determinat o extindere de gamă de diplomație , deși cele mai multe din această activitate nu a implicat diplomați acreditatați.

La rândul lor, noile state care au fost recunoscute sau stabilite de reprezentare diplomatică formalizată , în scopul de a pune punctul lor de vedere și de a promova interesele lor . Nu a fost întotdeauna ușor de găsit trimișii . Pentru exemplu, John Chartres , un fost funcționar public britanic din părinți irlandezi , a devenit al doilea secretar la delegația irlandeză care a negociat Tratatul de instituire a statului irlandez . El a studiat în Germania și a avut o soție irlandeză , care l-a ajutat să asigure o postare la Berlin , dar lipsa sa de experiență și, foarte important , eșecul său de a se asocia a strâns politica noului guvern irlandez, a dus la retragerea lui. considerente politice reflectă o reticență mai generală, de a adopta noțiunile de la un serviciu extern imparțial.

Acordul de pace după primul război mondial a inclus unitatea Ligii Națiunilor , înființată în anul 1919 (vezi p. . 178) , și a fost urmată de o serie de acorduri internaționale menite să prevină conflictele. Aceste acorduri au inclus Aranjamentul de la Locarno din 1925 , care prevede o garanție de securitate mutuală din Europa de Vest , Pactul Briand - Kellogg multilateral de 1928 , care a scos în afara legii războiul ca mijloc de soluționare a litigiilor între ele , și Pactul de neagresiune și conciliere , semnat la Rio de Janeiro, cinci ani mai târziu . Acest pact condamnă războaie de agresiune și câștigurile teritoriale care decurg din ele , și a impus pe semnatarii Pactului de obligația de a stabili diferențe prin mijloace pașnice .

Acesta a fost nu numai pentru statele care s-au aflat , folosind agenți care nu au fost recunoscuți . În mai 1921, guvernul francez a trimis o misiune neoficială pentru naționaliștii turci la Ankara , care au fost (cu succes), care doresc să înlocuiască guvernul otoman . Șeful misiunii , Henri Franklin - Bouillon , a fost un politician ambițios care a avut experiență ca un fost președinte al Senatului pentru Relații Externe. Călătorind în chip de reporter de război , el a mers pe la Ankara , o dată asigurat de o primire favorabilă , și a fost capabil să negocieze mai întâi un compromis și apoi , după ce s-a întors cu puteri depline , un acord pentru soluționarea divergențelor între cele două puteri . Un model similar poate fi văzut în multe alte cazuri în care statele care au reușit să câștige recunoaștere, au un proces reprezentat de acceptare a relațiilor diplomatice oficiale . Nu a fost o pauză în reprezentarea turcă în Marea Britanie din 1914 , când cele două puteri s-au dus la război, dar în 1924 , la un an după ce Turcia a fost stabilită ca o republică democratică , ambasada de la Londra a fost activată

și Yusuf Kemal Tengirçenk a fost numit ca primul trimis de la Londra . Reparații diplomație , cum ar fi cea care a dus la planul Dawes în 1926 , Planul Young în 1929 și Moratoriului Hoover în 1931 , a fost o altă ramură de căutare pentru securitate prin compromis . Un rol important - a fost luată de către Comisia de reparație instituită în temeiul acordului de pace , dar statele majore s-au dovedit jucătorii cheie . Acordurile navale internaționale , în special de la Washington (1922) și , mai puțin succes , Londra (1930) tratatele , au încercat să pună capăt posibilității de reluare a oricăror dintre cursele navale de dinainte de război . responsabilul „realpolitk" a determinat de compromis a beneficiat de curentele idealiste ale internaționalei de relații 1920 " , în special în persoana lui Gustav Stresemann , ministrul german de externe 1923-1929 , și o figură influentă și activă în diplomația europeană.

Paginile 193-203-Sandu Robert, MSSC.

Unii diplomati au considerat regimurile in care au fost acreditati sa lucreze, atat de cumplite incat au refuzat sa construiasca legaturi foarte puternice cu acestea. Un exemplu in acest sens este ambasadorul american la Berlin (1933-1937), William Dodd, care a evitat sa il intalneasca pe Hitler sis a participle la vreunul din mitingurile naziste. Datorita criticilor din partea germanilor, Dodd este inlocuit de Hugh Wilson care a cautat sa asigure relatii de pace cu acestia, fiind un sustinator al proiectelor de unificare cu Austria si preluarea regiunii Sudete de la Cehoslovacia in 1938. Niciuna din politicile aboradate de cei 2 diplomati nu au reusit sa diminueaze ostilitatea nazistilor fata de americani. In vremea in care Hitler

era la conducerea Germaniei si Mussolini la conducerea Italiei, diplomatii erau obligati sa se conformeze ideologiei promovate de lider.

La inceputul anilor 30, Uniunea Sovietica a perceput ascensiunea lui Hitler ca pe o modalitate de promovarea a intereselor sale, de a distrage Franta si de a promova idea unei revolutii a proletariatului. Deciziile care se luau cu privire la politica externa a Uniunii Sovietice aveau ca autori mai multe institutii, Stalin neavand incredere intr-un ministru de externe care sa detina aceasta functie. De asemenea, politica externa a Uniunii era dominata de neincredere, in special fata de tarile vestice si in special Marea Britanie care era privita ca o putere cu o pozitie ferma anti-comunism. SUA a fost si ea victima neincrederii sovieticilor intre anii 1941-1945 cand acestia au reusit sa obtina secrete despre programul nuclear American. Pe intreaga perioada a secolului 20, diplomatia a fost victima unor noi regimuri care au incercat sa impuna metode si ideologii noi.

Indepartarea de diplomatia traditionala se poate pune si in seama unei mai mari increderi fata de agentii neoficiali. Sistemele diplomatice au produs informatii care erau necesare atat pentru pentru luptele politice din interiorul statelor cat si pentru cele dintre state. Datorita caracterului partisan al diplomatiei, analizarea obiectiva a informatiilor a devenit din ce in ce mai dificila iar acest lucru a afectat formularea si punerea in aplicare a politicii externe. Politica externa a Europei in sec. XX a continuat procesul de adaptare a noilor state la Lumea Noua, insa noile puteri non-vestice incep nu doresc sa se adapteze normelor vestice ci mai degraba sa le respinga. Diplomatia europeana, in aceasta perioada, a luat forma unui nationalism extravagant dominat de populism, diferite ideologii si refuz fata de compromis. Aceste schimbari au generat si un context favorabil

negocierilor si colectarii de infomatii. Evolutia tehnologiei, precum aparitia sistemelor de comunicatii bazate pe sateliti sau transportul aerian, a imbunatatit relatiile diplomatice dintre state, in special cele trans-atlantice. Un alt aspect important pe care evolutia tehnologia l-a adus in cadrul relatiilor diplomatice a fost posibilitatea ministrilor de a se deplasa si de a conduce negocieri. Problemele cele mai pertinente au fost cele ale instituțiilor permanente pentru relatiile internaționale şi crearea de noi relații în cadrul sistemelor imperiale . Acestea din urma a reprezentat o problema pentru Imperiul Britanic, cel mai mare din lume, insa au condus la crearea notiunii de Commonwealth si de unitate in independenta. Au existat insa probleme atunci cand celelalte state au refuzat sa sustina Marea Britanie în criza Chanak cu Turcia în 1922 sau refuzul lor de a lupta împotriva Germaniei în 1938. Intre anii 1920-1930, Imperiul Britanic preum si Imperiul Francez, devin sfere ale diplomatiei asemanatoare celei internationale insa fara a depinde de procesele formale care o caracterizeaza.

Dupa fiecare din cele doua razboaie mondiale, mediul international a incercat crearea unei ordini mondiale morale, bazate pe reprezentare, negociere si arbitraj prin formarea Ligii Natiunilor, respectiv ONU, insa niciuna din acestea nu au reusit sa atinga asteptarile initiale.

Liga Natiunilor, infiintata in 1919, a avut de suferit in urma refuzului Senatului american de a ratifica tratatul insa aceasta a servit ca si for international al dezbaterilor, platforma in care puterile mai mici alea mediului international puteau sa se faca auzite. Liga dorea implementarea unei diplomatii asematoare cu cea moderna si a incercat sa semneze acord

privind rezolvarea unor probleme precum contrabanda cu droguri, dezarmarea sau comertul cu sclavi.

Etiopia a devenit membra a ligii in 1923, numai dupa ce a interzis sclavia si comercul cu sclavi. Liga a intampinat probleme in deceniul 3 al secolului 19, cand nu a reusit sa trateze problema agresiunilor puterilor axei dar si sa impiedice invazia Etiopiei de catre italieni. Statele membre au pus propriile interese in fata oricarui articol pe care se baza liga astfel ca orice initiativa din partea ligii era blocata iar ca rezultat membrii au inceput sa paraseasca (Japonia si Germania) si sa fie eliminati din acesta formatiune (Uniunea Sovietica- invazia Finlandei), fara a suferi vreo consecinta.Italia, Germania sau Japonia nu au fost singurele care nu au reusit sa renunte la dorinta de expansiune, Polonia la randul ei a cucerit capitala Lituaniei in 1920 iar 1938 a cucerit alte teritorii cehoslovace.

Paginile 200-212-Săplăcan Adriana, MSSC.

Schimbările din cadrul Imperiului Britanic au avut o semnificaţie importantă, fiind cel mai mare imperiu din lume, dar şi datorită faptului că aceste schimbări au influenţat semnificativ dezvoltarea instituţiilor permanente pentru relaţiile internaţionale. Dezvoltarea noţiunii de Commonwealth – unitate în independenţă – s-a dovedit a fi semnificativă în menţinerea sprijinului celorlalte dominoane faţă de Imperiu. Un Consiliu Imperial din 1926 a definit Commonwealth-ul drept „un grup de comunităţi care se autoguvernează, fiind compus din Marea Britanie şi din dominioane”. Această definiţie a reprezentat baza Statutului de la Westminster din 1931, care stipula că membrii Commonwealth-ului puteau să modifice sau să respingă orice „act sau viitor act al Parlamentului Marii

Britanii...la fel şi în cazul legilor acestui Dominion". Diplomaţia economică din cadrul Commonwealth-ului a condus la crearea sistemului reciproc de Preferinţă Imperială, stabilit prin Acordurile de la Ottawa din 1932. Diplomaţia legăturilor dintre dominioane era menţinută de Birourile Dominioanelor din Londra, un corp care gestiona relaţiile dintre Înalţii Comisari din capitalele dominioanelor şi Înalţii Comisari ai Dominioanelor din Londra. Politicienii britanici au considerat Commonwealth-ul o forţă cheie în influenţarea relaţiilor internaţionale, Harold Wilson acordându-i o atenţie deosebită la ijlocul anilor 1960, în timpul mandatului său de Prim Ministru.

Dar existau totuşi probleme serioase. Refuzul dominioanelor de a sprijini Marea Britanie în criza Chanak cu Turcia din 1922 a reprezentat un fapt semnificativ, iar de asemenea reţinerea lor de a lupta împotriva Germaniei în 1938 au avut un impact puternic asupra diplomaţiei britanice din timpul Crizei din Munchen, chiar dacă luate separat, în fiecare caz acest refuz a consolidat o politică preferenţială în rândul Guvernului Britanic.

Negocierile imperiale au servit de asemenea la ridicarea anumitor îngrijorări, cum a fost şi cazul din 1923 când Consiliul imperial a subliniat nemulţumirile unei comunităţi indiene ale coloniei din Kenya. Tensiunile au apărut în cadrul imperiului datorită diferenţelor în ceea ce priveşte politica colonială. De exemplu, în anii 1930, Marea Britanie a întâlnit dificultăţi majore în negocierile privind viitorul Indiei cu principatele indiene. Mai tărziu, Federaţia Central Africană (acum Zambia, Zimbabwe şi Malau) a sprijinit activ cauza din Congo faţă de misiunea belgiană din 1960, conducând la politici internaţionale diferite de cele ale Marii

Britanii, inclusiv negocieri cu Portugalia – puterea colonială vecină, precum şi sprijin militar pentru mişcarea secesionistă din provincia Katanga din Congo. În contrast, Guvernul birtanic se opunea secesionismului din Congo şi sprijinea mişcarea de independenţă din Nyasaland (Malau) şi din Nordul Rhodeziei (Zambia), măsuri repinse de Guvernul Federal.

Rolul mercenarilor în conflictul din Katanga a indicat controlul limitat exercitat prin procesele guvernamentale formale. În 1965, Rhodesia de Sud avea să emită declaraţia sa unilaterală de independenţă faţă de Marea Britanie. Această încercare de a menţine conducerea albă a durat până în 1980 şi a condus la o diplomaţie ascunsă din partea noului guvern care se lupta pentru recunoaştere şi sprijin.

Întrocându-ne la anii 1920 şi 1930, Imperiul Britanic a devenit o sferă de diplomaţie, una căreia îi lipseau procesele formale specifice diplomaţiei internaţionale dintre state, dar fără doar şi poate, era de tipul diplomaţiei de sfârşit de secol XX, una formată din multe legături, dintre care multe erau greşit înţelese datorită mecanismelor diplomatice formale. Acelaşi lucru se întâmpla şi în cazul Imperiului Francez.

Însă alte sarcini mai ambiţioase şi mai provocatoare avea diplomaţia de înfruntat în cadrul entităţilor internaţionale care nu aveau o experienţă comună a conducerii imperiale însă nu din cauza viziunii, exprimate de Lordul Hankey – Secretarul Cabinetului Britanic, într-o prelegere din 1920, care preciza că „cea mai mare speranţă stă în dezvoltarea raţională a diplomaţiei”, o viziunea susţinută puternic şi de opinia publică. După fiecare război mondial, aspiraţiile instituţionale spre o ordine mondială morală au fost exprimate prin înfiinţarea unui nou cadru

de reprezentare, negociere şi arbitrare – Liga Naţiunilor, respectiv Organizaţia Naţiunilor Unite. Însă, fiecare a eşuat să se ridice la nivelul aşteptărilor.

Liga, stabilită în 1919, a fost slabită deoarece fondatorul său cheie – preşedintele american Woodrow Wilson, care a câştigat premiul Nobel pentru Pace în acel an datorită eforturilor sale, nu a reuşit să convingă Senatul american să ratifice Tratatul. Senatul a căutat să limiteze responsabilităţile care reveneau din promisiunea de a apăra teritoriul şi independenţa statelor membre şi, în schimb, a căutat să menţină rolul Congresului în decizia de război. Britanicii au eşuat şi ei în a-l convinge pe Wilson să accepte schimbările la acordul Ligii. Într-adevăr, Statele Unite nu au fost niciodată un membru al Ligii şi au refuzat, de asemenea, să se alăture Curţii Permanente de Justiţie Internaţională. Nici Rusia nu s-a alăturat Ligii, decât la mijlocul anilor 1930. Mai mult, ca o altă deficienţă a atanjamentului internaţional post război, refuzul anglo-american e a face promisiuni de securitate , de a sprijini Franţa în caz de atac, a întărit reţinerea acesteia din urmă de a destinde reluarea puterii politice de către Germania.

Liga însă a avut o valoare deosebită drept for pentru dezbaterea internaţională, şi demn de menţionat, drept platformă pentru puterile mai mici şi a ferit mijloacele necesare explicării şi getionării divizării Germaniei şi a coloniilor turceşti şi a teritoriilor dintre puterile victorioase de după Primul Război Mondial. Noile colonii erau mandatate Ligii Naţiunilor, cu statut tutelar văzut ca şi o alternativă la colonialism, datorită faptului că puterile mandatare făceau subiectul inspecţiei Comisiei Ligii de Tutelă şi deoarece statusul era prezentat drept o pregătire pentru obţinerea

independenţei- ceea ce s-a şi întâmplat în cazul Iraq-ului. Căutarea independenţei din partea terotoriilor mandatate, o căutare care a implicat lobby-ul în afara graniţelor controlului imperial, precum şi în cadrul lor, a extins numărul entităţilor care au căutat să continue pe căile diplomatice – Agenţia Evreiască pentru Palestina care era sub mandat bitanic. În schimb, aceste mandate şi Comisia au devenit noua ţintă a diplomaţiei internaţionale.

Liga a căutat de asemenea modernizarea diplomaţiei internaţionale prin obţinerea acordului internaţional asupra unui număr diferit de probleme precum dezarmarea, traficul de droguri şi traficul ilegal de sclavi. Etiopiei i s-a permis să se alăture de abia în anul !923, când a fost de acord să interzică sclavia şi traficul de sclavi. S-au obţinut acorduri majore în ceea ce priveşte drogurile în 1925 şi 1931 şi s-a stabilit Comisia Internaţională a Opiumului din Shanghai. Mai mult, Secţiunea pentru Minorităţi a fost responsabilizată cu îngrijirea lor, iar Biroul Internaţional pentru Muncă a căutat să regularizeze migraţia. Comitetul de Finanţe al Ligii în schimb, s-a dovedit a fi ineficient în rezolvarea problemelor financiare internaţionale.

Germania s-a alăturat Ligii în 1926, ca parte a procesului său de reintegrare în noua ordine diplomatică creată prin Acordul de la Locarno. Mai mult, a început să se simtă că Liga aparţine unei noi şi mai bune ordini diplomatice, aşa cum se reflectă şi în lucrarea lui Jules Cambon „The Diplomatist" din 1931, prin care el arată schimbarea din diplomaţie:" trăim într-o perioadă a publicităţii. Diplomaţii din ziua de astăzi seamănă foarte puţin cu predecesorii lor care au luat parte la Congresul de la Viena."

Numărul mare de organizaţii interguvernamentale din această perioadă analizează situaţia de după al Doilea Război Mondial.

Recesiunea globală brutală care a început în 1929, criza şi depresiunea, au infleunţat creşterea tensiunilor interne şi internaţionale. Aceste tensiuni ieşite la iveală, nu doar între securitatea colectivă a Ligii şi încercarea – mai ales a Franţei – de a crea un sistem de alianţă separat, precum şi eşecul liderilor de a profita de avantajul creat de pacea din 1920 i-au împiedicat să stabilească metode de cooperare. Copetiţia economică şi politică a fost accentuată de depresiune, iar coopeararea nu părea calea de a depăşi diferenţele.

Liga a întâlnit probleme fatale în anii 1930, dovedindu-se a fi incapabilă să răspundă agresiunii puterilor Axei – succesul invaziei japoneze din Manciuria din 1931 şi invazia Italiei din Abyssinia (Etiopia) din 1935. Conform articolului 10 din Tratatul Ligii, statele membre au convenit să „respecte şi să apere...integritatea teritorială şi independenţa politică a tuturor membrilor", în timp ce articolul 16 oferea posibilitatea sancţiunilor economice, sociale şi militare imediate împotriva oricăror puteri agresoare.

Realitatea însă a demonstrat contrariul. Consiliul Ligii a găsit Italia drept agresor în octombrie 1935, dar Franţa a contracarat orice consecinţă serioasă a acţiunii Italiei. Liga a fost slabită de eşecul ei de a acţiona, un eşec care a reflectat limitele atât ale puterilor conducătoarea, dar şi a securităţii colective, în mare parte datorate izolaţionismului american. Puterile şi-au pus interesele proprii mai întâi, deşi, dintr-o altă perspectivă, acestea erau nerăbdătoare, într-o lume ostilă, nu să deraieze de la politica de a vedea problemele – Abyssinia sau războiul civil din Spania- care

păreau de mai mică intensitate a consecinţelor. În plus, diplomaţii au avertizat despre consecinţele unei acţiuni ferme, Sir Francis Lindley – ambasadorul vritanic la Tokyo şi personalul său au presat Marea Britanie să sprijine Liga în acţiunea din Manciuria, mai ales prin sancţiuni.

Liga a fost slăbită de asemenea de acţiunile Japoniei şi Germaniei din 1933 şi 1934. Cinci ani mai târziu, Uniunea Sovietică, care s-a alăturat Ligii în 1934, a fost exclusă datorită invadării Finlandei. În acelaşi timp, Liga a jucat un rol nesemnificativ în criza cauzată de războiul civil din Spania.

Atacul Uniunii Sovietice asupra Finlandei a fost un produs al Pactului Roibbentrop-Molotov cu Germania din 23 august 1939, care a distribuit sfere de expansiune între cele două state. Această diplomaţie bilaterală, numită în mod clar după cei doi miniştri de externe, a fost în antiteză clară Ligii. Eşecul securităţii colective- atât a Ligii cât şi a Marilor Puteri, a putut fi observat şi prin inabilitatea lor de a preveni expansiunea Germaniei, Italiei şi Japoniei. Anul 1935 a fost martorul unei alianţe defensive franco-sovietice, urmată de Alianţa dintre Marea Britanie, Franţa şi Italia, îndreptată împotriva înarmării Germaniei, dar nici una nu a adus stabilitate. Nici Pactul Hoare-Laval din 1935 – o încercare a miniştrilor de externe britanici şi francezi de a aduce un sfârşit paşnic prin negociere războiului din Abyssinia, nu a dus decât la pierderi mari teritoriale pentru Abyssinia. Uitându-ne înapoi la încercările de reconciliere de dinainte de 1914 a expansionismului colonial al puterilor europene, acest gen de diplomaţie era inacceptabilă de opinia publică britanică şi oricum era insuficientă pentru a opri expansiunea italiană care se datora viziunii ideologice a lui Mussolini pentru o ordine mondială antiliberală.

Numărul puterilor revizioniste, care doreau să îşi lărgească expansionismul justificându-se că Pacea de la Paris a fost nedreaptă, au reprezentat o altă problemă a vremii. Mai mult, Italia, Germania şi Japonia nu erau singurele. De exemplu, Polonia, care a confiscat Vilnius de la Lituania în 1920, a forţat-o să recunoască această pierdere în 1938 şi de asemenea a confiscat teritoriu de la Cehoslovacia în acelaşi an. Comparaţiile pot fi făcute asupra puterilor care au împărţit Polonia în perioada 1772-95, dar situaţia din 1930 a fost mult mai flagrantă având în vedere faptul că a sfidat normele şi procesele Ligii. Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre încercarea Japoniei de a-şi justifica expansionismul prin faptul că a încercat să întreacă conducerea occidentală de dinainte.

Eşecul Ligii a fost urmat de întreruperea activităţii diplomatice convenţionale din timpul războiului. Conflictul a intervenit în cadrul relaţiilor diplomatice, dar atacul aerian şi războiul de submarine a dus la deteriorarea infrasturcturii şi a personalului diplomatic. Ambasadele, consulatele şi reşedinţele erau bombardate, iar diplomaţii ucişi, într-un mod nemaivăzut în nici un război precedent. Înaintea izbucnirii conflictului din Europa în 1939, invazia japoneză la scală mare a Chinei din 1937 a determinat bombardarea maşinii care îl ducea pe Sir Hughe Knatchbull-Hugessen – ambasadorul britanic, care a fost rănit serios şi la mutarea ambasadelor la Nanjing.

V. K. Wellington Koo (Vi Kynin Koo), care a reprezentat China în Ligă, cerând să se ia atitudine împotriva agresiunii japoneze, era convins că o înlocuire internaţională era necesară şi astfel în ianuarie 1942, el a insistat asupra creării unei autorităţi centrale care să dispună de mijloacele adecvate pentru a întări pacea şi a preveni ilegalităşile internaţionale...

sugerând respectarea suveranităţii legii şi aceleaşi principii de conducere. Aşadar, diplomaţia avea să servească o ordine globală dedicată întăririi regulilor sistemice; lumea nu îşi putea permite să folosească diplomaţia pentru a evidenţia interesele naţionale disperate opuse acestor reguli.

În acelaşi timp, apogeul diplomaţiei celui de-al Doilea Război Mondial reprezenta o demonstraţie abruptă a schimbării de la practicile diplomatice stabilite la o diplomaţie care, în parte a reprezentat adoptarea de către Aliaţi (Marea Britanie, Uniunea Sovietică şi SUA) a unei practici făcută populară de către dictatorii Axei. Hitler, mai ales, a limitat timpul pentru diplomaţia convenţională. Credinţa lui în puterea voinţei sale, fascinaţia lui pentru conceptul de power politics şi dispreţul său faţă de diplomaţi, l-au convins pe Hitler de valoarea întâlnirilor personale. Ele au demonstrat atenţia sa atât pentru opiniile interne cât şi externe şi a oferit ocazii pentru a-şi etala puterea germană şi ceremonialul nazist.

Odată cu stabilirea imperiului german şi a sistemului de alianţă, aceste întâniri au oferit oportunitatea de a plănui legături mai strânse şi de a urmări direcţiile politicii germane. Întâlnirile precum cea dintre Hitler şi Francisco Franco- dictatorul spaniol, de la Handaye din 1940 reprezentau ocazii cheie în definirea relaţiilor, în timp ce alţi conducători mai maleabili erau aşteptaţi la Berlin, cum este cazul Mareşalului Antonescu din 1941.

Relaţia Germaniei cu aliaţii săi nu poate fi caracterizată de respect reciproc şi egalitate de poziţii. Hitler de exemplu, nu era deloc impresionat de întâlnirea cu Franco, care îşi dorea foarte tare să coopereze cu Germania. În schimbul respectului reciproc, Hitler se aştepta la o conformare în ceea ce priveşte aprovizionarea trupelor şi alte resurse, cu impunerea unor politici antisemitiste în unele cazuri, şi cu prezumţia că

teritoriul aliaţilor poate fi folosit ca teatru de operaţii, iar acesta poate fi relocat în funcţie de scopurile Germaniei. Aşadar, în 1940 Transilvania a fost transferată Ungariei, iar sudul Dobrogei- Bulgariei.

Printre aliaţii Germaniei s-au creat totuşi tensiuni datorate acestor schimburi teritoriale, precum şi ostilitate şi opunere faţă de cererile Germaniei. Tensiunile din sistemul alianţei germane ar fi existat oricum; acelea dintre aliaţii Germaniei, precum şi obiectivele lor particulare au consituit cauze ale izbucnirii războiului. Aceste probleme au fost exploatate de germani (cazul Ungariei şi al României). Aliaţii Germaniei şi-au dorit şi ei să manevreze situaţia în propriul avantaj, iar unele manevre au avut succes – Finlanda. Finlandezii au fost ajutaţi de sferele lor separate de operaţiuni militare împotriva Uniunii Sovietice, precum şi controlul lor asupra resurselor de materiale prime, lucru ce a făcut posibilă negocierea cu Germania dintr-o poziţie de putere. Finlandezii au fost capabili să ignore presiunea germană asupra chestiunii evreilor. Această situaţie era similară în cazul relaţiilor dintre Japonia şi Thailanda.

Aliaţii puteau de asemenea fi coercitivi asupra ţărilor neutre, ca şi în cazul Marii Britanii asupra Franţei la Vichy – 194+-1942 şi Iraq în 1941 sau britanicii şi sovieticii în Persia. SUA în schimb, nu avea nevoie să folosească forţa precum o făceau aliaţii săi, iar influenţa americană era de o asemenea putere încât majoritatea statelor neutre au urmat-o atunci când a declarat război Germaniei în 11 decembrie 1941, Cuba, Republica Doinicană, Guetemala, Nicaragua şi Haiti au declarat şi ele război în acea zi. Honduras şi El Salvador au urmat-o în ziua următoare, iar Panama, Mexic şi Brazilia în 1942, ultima fiind influenţată de atacurile Germaniei asupra transportului maritim, dar şi sub presiunea americanilor.

Aceste intrări au marcat o explozie semnificativă a diplomaţiei germane şi a încercărilor de spionaj pentru a obţine sprijin din America Latină. În mare parte, aceste încercări au reflectat dorinţa de exploatare a oportunităţilor. Speranţele erau produsul aspiraţiilor globale ale unor elemente cheie din guvernarea germană. Precum în cazul Mexicului din Primul Război Mondial, era prezentă şi o dorinţă de slăbire a Statelor Unite prin cauzarea problemelor în propria curte. Aşadar se poate observa o intenţie strategică în politica germană latino-americană.

Această politică a avut multe defecte care nu a făcut decât să încurajeze ostilitatea americană şi inabilitatea Germaniei de a-şi atinge scopurile, o incapacitate care a reflectat puterea navală britanică, precum şi atenţia Germaniei cu privire la operaţiunile din Europa. În pofida defectelor politicii germane latino americane, exista un potenţial de creare de probleme. Acest potenţial era reprezentat de una dintre victimele deciziilor lui Hitler de a declara război Statelor Unite.

Succesul Americii în America Latină a avut limitările sale, care au reflectat în parte atractţia modelului autotitarian german, precum şi indicarea a ceea ce diplomaţia putea realiza singură. Multe state latino-americane au întârziat intrarea în război: Bolivia şi Columbia până în 1943, iar Ecuador, Paraguai, Peru, Venezuela, Chile şi Argentina până în 1945. Însă, odată intraţi în război, nici un stat latino-american nu a jucat un rol major sau crucial în conflict, experienţa lor drept combatanţi şi neutri reflectând impactul global şi natura luptei atât militare, cât şi politice, ideologice şi economice. Statul care a jucat un rol conducător a fost Brazilia. Ei intraţi mai târziu în război eu fost Liberia în !944 şi Arabia Saudită, Egipt şi Turcia în 1945.

Mai mult, războiul a devenit cu adevărat global deoarece alianţa dintre Marea Britanie SUA şi URSS din decembrie 1941 a determinat aceste trei puteri să declare război celor care erau deja în război cu aliaţii lor. Astfel, Marea Britanie şi SUA au intrat în război cu aliaţii lui Hitler care au atacat URSS, în tip ce ultimul a intrat în război cu Japonia la sfârşitul războiului. Nevoie de a câştiga sprijinul militar sovietic împotriva Japoniei a oferit o oportunitate cheie extinderii diplomaţiei în ceea ce priveşte războiul care e era subordonat atât campaniei, dar era şi transformat în funcţie de cum priveau puterile lumea de după război. Britanicii, al căror rol în formularea politicii Alianţei era erodat de mai marea putere economică şi militară a aliaţilor lor, dar şi de succesul sovietic din Europa de Est şi avansul american din Pacific, erau determinaţi nu doar să ţină URSS în război, dar şi să se asigure că SUA susţinea stabilirea păcii, spre deosebire de Primul Război Mondial. În schimb, preşedintele Roosevelt a vrut să se asigure că Stalin era angajat în scurt timp în conflictul cu Japonia, iar pe timp îndelungat în stabilirea păcii.

Realitatea avansului sovieticilor vicia pretenţiile conform cărora Roosevelt şi Churchill au vândut Europa de Est lui Stalin în februarie 1945 la Conferinţa de la Yalta. Practic, Polonia era deja ocupată iar Germania de Est avea să fie în curând. La Yalta, s-a convenit de asemenea ca sovieticii să aibă o prezenţă importantă în Manciuria, incluzând şi baza navală de la Port Arthur. China, una dintre aliate, nu a fost consultată.

Din multe privinţe, ceea ce era neobişnuit se referă la prezumţia că în 1944-45, precum şi în 1790- 91 – în timul cirzei Ochakov, britanicii au avut un rol cheie în determinaea soartei Europei de Est. Această prezimţie a reflectat într-un fel faptul că războiul poate duce şi trebuie să conducă la

o nouă ordine internaţională mai beningnă; dacă ar trebui să se formeze o Organizaţie a Naţiunilor Unite, ar trebui să existe şi auto-determinare pentru popoarele cucerite de Germania – în special polonezii.

În ce priveşte Aliaţii lumea pst război reprezenta o problemă cheie şi nu doar în circumstanţele încheierii războiului. Această grijă privind viitorul a legat opinia publică cu politicienii. În octombrie 1943, Life a declarat că „de un singur lucru suntem siguri. Americanii nu luptă pentru a proteja Imperiul Britanic", lucru pe care americanii ajung să îl regrete în anumite domenii datorită dificultăţilor cauzate de mişcările naţionaliste şi de statele care au rezistat sau au înlocuit imperiile europene. La Conferinţa de la Teheran a liderilor aliaţi, existau anumite diferenţe în ceea ce privea soarta imperiilor coloniale europene. Roosevelt se opunea conducerii coloniale (dar nu şi de cea a SUA în Pacific) şi dorea un pertneriat al încrederii drept precursor al independenţei. Sub Actul Tydings- McDuffe din 1934, americanii au promis Filipine-lor –care făceau parte din Commonwealth, independenţa, pe care o asigură în 1946, după o perioadă de tranziţie de 10 ani – prelungită datorită războiului. SUA era încă o putere imperială, argumentând că foloseşte un alt fel de model colonial.

Doritor să satisfacă cererile lui Stalin, cu preţul Europei de Est şi a Manchiuriei, Roosevelt a pus presiune pe Churchill cu privire la statutul Hong Kong-ului şi a Indiei, iar oficialii britanici au fost atenţionaţi în legătură cu contradicţia fundamentală în atitudine. Încercarea britanicilor de a-şi mări influenţa în Etiopia, după alungarea italienilor în 1941, a întâlnit rezistenţa Statelor Unite. Departamentul de Stat a aranjat o întâlnire între împăratul Haile Selassie şi Roosevelt în Egipt, în februarie 1945. Roosevelt îi spune lui Churchill că Marea Britanie trebuie să se adapteze

unei noi perioade în istoria globală şi să întoarcă spatele la 400 de ani de politică de acaparare, altfel nu v-a face presiuni pentru India. De asemenea, Roosevelt s-a opus în mod puternic împotriva imperialismului francez şi olandez din Asia.

Britanicii şi americanii s-au aflat în competiţie pentru petrolul din Orientul Mijlociu, dar şi pentru alte interese economice din alte părţi, SUA dezvoltându-şi legături de succes cu Arabia Saudită şi de asemenea, oferind sprijin puternic unui stat evreu din Palestina – politică contestată de Anthony Eden – Secretarul de Externe britanic. Opoziţia lui Roosevelt faţă de aspecte cheie ale politicii britanice erau împărtăşite şi de consilieri importanţi precum Summer Welles. Cunoscut pentru incidentele sale irlandeze precum şi pentru înclinaţiile izolaţioniste, Joseph Kennedy- ambasador în Marea Britanie în perioada 1938-1940, politician şi rival al preşedintelui Roosevelt, cu ambiţii puternice de a conduce Partidul Democrat a sprijinit cu greu politica britanică. Însă pe termen lung, opoziţia americană constituia o problemă şi mai serioasă la adresa imperialismului preferenţial britanic. Articolul şapte al Acordului de arendă din 1942 stipula un sfârşit posibil al unui asemenea siste preferenţial.

Însă trebuie menţionat un lucru în această situaţia. Tratamentul critic al lui Roosevelt faţă de Churchill la Conferinţa de la Teheran din 2-7 decembrie 1943 şi refuzul său de a sprijini restabilirea imperiului britanic trebuie puse în balanţă cu sprijinul deschis al Marii Britanii Unite din 1940 şi a primei sale strategii militare cu Germania.

Fără doar şi poate, determinarea lui Churchill de a salva imperiul, care poate fi privit ca şi un război pentru succesiunea britanică, a fost

îndreptată spre SUA, Uniunea Sovietică şi China, dar şi spre Germania şi Japonia. Declinul puterii britanice pe care îl simţea atât de puternic l-a făcut să înţeleagă necesitatea menţinerii imperiului cât şi a regimului preferenţial imperial în comerţ, deşi în 1943 Marea Britanie şi SUA au semnat tratate cu China pentru a înceta drepturile extrateritoriale pe care le-au obţinut prin sistemul tratatelor din porturi din secolul al XIX-lea.

Pe lângă ignorarea presiunilor în ceea ce priveşte decolonizarea şi încercarea de a-şi salva imperiile, Marea Britanie şi Franţa aveau într-adevăr ambiţii teritoriale asupra coloniei italiene din Libya, Churchill fiind interesat şi de istmul Kra din Sudul Thailandei, care ar fi constituit o legătură terestră între coloniile britanice din vecinătate – Burma şi Malaya. În orice caz, imperiile coloniale ale Marii Britanii, Franţei şi Olandei aveau să dispară în mai puţin de douăzeci de ani. În schimb, un prim rezultat al războiului l-a reprezentat extinderea influenţei americane, nu doar militară, dar şi economică şi culturală, susţinută de puterea financiară. Acest proces nu a afectat doar imperiile Europei, dar si Europa însăşi.

În ceea ce priveşte politicile diplomatice implicate în alte conflicte, statele neutre au înregistrat schimbări în politicile de război. Astfel, Afganistanul şi-a menţinut legăturile cu Germania, în pofida opoziţiei britanice, dar le-a pus capăt sub presiunea atacului Germaniei asupra URSS în 1941. Acest lucru a lăsat Afganistanul prins între Puterile Aliate, proces care s-a definitivat când forţele britanice şi sovietice au ocupat Iranul. În cazul Spaniei, unde Germania a avut cea mai mare amabsadă plus treizei de consulate, aceasta a oferit Germaniei asistenţă. Statele neutre au asigurat de asemenea, canale de comunicaţie reale sau cel puţin incercări între combatanţi. Aşadar, în 1944, britanicii au cerut diplomatului elveţian

Alfred Escher să negocieze cedarea Atenei de la germani, pentru a o feri de mâinile comunismului; în timp ce, în 1945, Japonia a încercat să se apropie de SUA prin intermediul Elveţiei.

Aliaţii nu au urmat tematica imperială a întâlnirilor personale a lui Hitler. S-a ţinut cont de distanţă, timp, politici şi ideologie pentru ca cei Trei Mari – Roosevelt, Stalin şi Churchill să nu se întâlnească la Washington, pe când momentul Yalta 1945 a fost cel mai potrivit. Conferinţele aliate de la Casablanca – 1943, Cairo – 1943 şi Potsdam – 1945 au re-flectat importanţa locaţiilor intermediare. În acelaşi timp, s-au accentuat acordurile personale dintre lideri mai mult decât procesele diplomatice formale, accent care a subliniat convingerea liderilor că pot schimba lumea prin intermediul diplomaţiei personale. Această convingere s-a dovedit a fi nepotrivită, chiar dacă acest gen de diplomaţie a contribuit la gestionarea problemelor din acel moment, inclusiv trecerea statutului de mare putere de la Marea Britanie la SUA, trecere care a fost înregistrată drept schimbarea de la Summit-ul celor Patru Puteri de la Paris, la Summit-ul american-sovietic din 1961.

Diplomaţia de summit a reprezentat o continuare a practicilor de dinainte de război, la care se adaugă misiuni diplomatice speciale, dar şi încercarea de a menţine alianţele şi de a asigura forumuri de negociere pentru a face faţă eşecului sau deficienţelor agenţiilor internaţionale – Liga Naţiunilor, iar mai apoi ONU. Termenul provine din frecventa cerere a lui Churchill din anii 1950, pentru organizarea întâlnirilor la nivel înalt, cu scopul de a rezolva conflictele internaţionale. Acest gen de diplomaţie a survenit şi din determinarea liderilor de a controla procesul diplomatic. Astfel, diplomaţie de summit a fost un produs al problemelor puse de

dezvoltarea internaţională, dar şi de dorinţa liderilor de a preveni limitările şi constrângerile sistemului birocratic. Aşadar, diplomaţia a fost regândită şi în mare parte reprezenta o îndepărtare de metodele convenţionale. Oricum, acest lucru nu reprezenta o anti-diplomaţie – în sensul unei respingeri explicite a sistemului stabilit comparabil cu diplomaţia revoluţionară susţinută de ideologi.

Mai mult, diplomaţia de summit era pregătită în mare de diplomaţi convenţionali şi le asigura într-adevăr o sferă de acţiune extinsă. În plus, diplomaţia de summit nu a reprezentat sfârşitul importanţei eforturilor diplomaţilor obişnuiţi. De exemplu, Lorzii britanici Lothian şi Halifax s-au dovedit a fi reprezentanţi de război eficienţi la Washington, în timpul celui De-al Doilea Război Mondial. Fără doar şi poate, diplomaţia de summit a reprezentat o schimbare majoră faţă de practicile convenţionale, care se dovedeau a fi irelevante din punctul de vedere al puterii implicate.

Astfel, diplomatul ca un intermediar care juca un rol cheie în modelarea relaţiilor nu mai avea un rol central ca şi în secolul al XIX-lea, iar acest factor avea în vedere situaţia prezentă. În atingerea politicilor proprii, liderii erau consiliaţi diplomatic în ceea ce privea viziunile celorlalţi şi cum să îşi urmeze mai bine interesele. Acest sfat era completat de partea de intelligene, dar era constrâns de nevoia de a se potrivi cu presuunerile ideologice şi politice. Aşadar, diplomaţia de summit a reprezentat în mare, încercarea de a avansa perspectiva internă mai direct, dacă nu chiar în forţă, şi a reprezentat refuzul ideii de diplomaţie ca mijloc de compromis bazată pe o înţelegere profesională a altor puncte de vedere.

Este neclar însă, cât de departe această respingere a compromisului era legată de eşecurile summit-urilor individuale. Nu reiese nici din

conducerea paranoică a lui Stalin că ar fi lăsat loc oricăror alternative diplomaţiei sovietice. Maxim Litvinov, care a condus Comsiariatul pentru Afaceri Externe în anii 1930 înainte de a fi demis în 1939 pe baza reapropierii de Germania, a fost repus în funţie în 1941, devenind reprezentant la SUA în decembrie acelaşi an. Oricum, înlocuitorul său – Ministrul de Externe Molotov, a fost un mijloc pliabil viziunilor lui Stalin, care erau concentrate pe o neincredere în Occident. Rezultatul a fost unul al ostilităţii care a dus la crearea şi apoi întărirea Războiului Rece, care a durat până la prăbuşirea Tratatului de la Varşovia, în 1989.

Este clar faptul că diplomaţia ca activitate a diplomaţilor nu ar trebui să încaseze vina pentru eşecurile relaţiilor internaţionale, care au fost atât sistemice, politice şi ideologice. Atât pentru SUA, cât şi URSS, obiceiurile dezvoltate şi întărite în timpul celui De-al Doilea Război Mondial au fost extrapolate în antagonismele Războiului Rece. Scopul diplomaţilor tradiţionali de a găsi înţelegere comună a însemnat puţin în ceea ce priveşte confruntarea ideologică. Joseph E. Davies, care a fost reprezentatul SUA la Moscova, a scris o carte – Mission to Moscow (1943), care a fost transformată într-un film de propagandă cu acceptul Biroului de Informaţii de Război, pentru a promova realţiile sovieto-americane. Mulţi dintre cei implicaţi în realizarea filmului au avut probleme în perioada post război datorită atacului lui McCarthy asupra comuniştilor reali sau presupuşi.

În iarna anilor 1941-1942, negociatorii aliaţi ducând mai departe Carta Atlanticului aprobată de Churchill şi Roosevelt în august 1941 au întocmit o declaraţie a obiectivelor de război numită Declaraţia Naţiunilor Unite. Acest acord de sprijin reciproc a reprezentat prima utilizare a

termenului de Naţiuni Unite. Declaraţia a fost semnată de puterile aliate conducătoare şi apoi de alte state aliate. Conferinţa Naţiunilor Unite din San Francisco – aprilie-iunie 1945, a însemnat întâlnirea de inaugurare a Naţiunilor Unite. La aceasta au luat parte delegaţi din cincizeci de state aliate, la care s-a aprobat Carta ONU. Consiliul de Securitate – executivul ONU, urma să fie compus din cinci membri permanenţi – SUA, URSS, Marea Britanie, Franţa şi China şi cinci membri nepermanenţi; prima sa întânire a avut loc la Londra în 17 ianuarie 1946. Conferinţa de la San Francisco a indicat de asemenea, tensiunile acute din cadrul Alianţei, mai ales între SUA şi URSS.

Reprezentarea s-a dovedit a fi o problemă serioasă, având în vedere că SUA nu era dispusă să accepte cererea sovieticilor conform căreia guvernul polonez susţinut de Moscova era independent. Locul polonez a fost lăsat vacant. Mai exista o controversă în ceea ce privea statutul de membru al Spaniei lui Franco. Majoritatea statelor latino-americane doreau Spania exclusă, la fel şi statele comuniste, dar SUA a oferit sprijin. Din moment ce membership-ul ONU creştea, SUA a fost capabilă să găsească sprijin pentru cauza sa. Spania a fost exclusă din majoritatea organizaţiilor internaţionale, inclusiv Consiliul Europei, NATO şi Comunitatea Economică Europeană, până când democraţia a fost restabilită.

Astfel de probleme avea să apară pe perioada Războiului Rece şi acestea au contribuit la aparţia mai multor eşecuri în cazul Naţiunilor Unite; mai mult, ideea conform căreia Curtea Internaţională de Justiţie putea folosi Dreptul Internaţional pentru a asigura armonia relaţiilor internaţionale nu a fost realizată. În prcatică, au avut loc şi succese, atât în dezvoltarea şi aplicarea sancţiunilor economice şi a diplomaţiei de control

al armelor, dar şi eşecuri, chiar dacă criticii ONU tind să ignore prima categorie.

Mai mult, ONU nu a făcut nici un rău în prevenirea conflictelor decât sistemele mai vechi de securitate colectivă. În anii 1810, Civontele Castlereagh- Secretarul britanic al Afacerilor Externe şi Alexandru I al Rusiei erau conştienţi de limitele acţiunii colective, şi acest lucru a fost adevărat şi în cazul lui Woodrow Wilson la Versailles în 1919. El a susţinut faptul că va trece un timp lung până când Liga Naţiunilor ar putea începe să aducă o diferenţă notabilă. ONU, ca şi Liga, a dovedit şi asigurat o cale de a integra statele noi independente în sistemul internaţional; desigur acest lucru a presupus oferirea unei alternative importante la procesul de recunoaştere prin reprezentare bilaterală.

ONU nu a fost singura parte a arhitecturii noii ordini internaţionale de după război, în care acordurile şi instituţiile aveau să gestioneze interesele, dar şi problemele. Astfel, asigurarea coeziunii instituţionale încercărilor ad hoc precedente de a gestiona relaţiile financaire internaţionle şi Acordul Genreal asupra Tarifelor şi Comerţului – GATT, lansate în 1944, au fost gândite să reînvie şi să susţină o economie globală şi un sistem financiar, văzute drept baza pentru pace.

Ca parte a procesului de înlocuire a vechii ordini internaţionale, au existat şi mişcări împotriva imperialismului occidental. În 1943 Marea Britanie şi SUA au încheiat sistemul extrateritoriale a tratatelor port în China, în timp ce principiul autodeterminării naţionale a fost trimis forului de discuţie în ceea ce privea viitorul colonial, cu prezumţia conform căreia coloniile individuale echivalau cu naţiunile distincte şi ar trebui să

devină state fără alte schimbări teritoriale şi consimţământul care ar putea fi necesar pentru a legitima un astfel de proces.

Paginile 203-207-Burnar Oana, MSSC.

Paginile 207-213-Ardelean Mihai

Realitatea a fost defapt alta. Consiliului Ligii a considerat Italia drept agresor în octombrie 1935, dar Franţa a decis să nu ia măsuri serioase. Liga a fost aşadar slăbită din cauza acestei nereuşite, o nereuşita care a reflectat limitele puterilor cârmuitoare ca rezultat al politicii Americii de izolare. Puterile au acordat prioritate propriilor interese, dar privind dintr-un alt punct de vedere, acestea au fost dormice de a atenua situaţii de risc precum Abyssinia şi Războiul Civil Spaniol, care la prima vedere nu prezentau un pericol de a evolua în lucruri mai grave. De asemenea, diplomaţii au tras un semnal de alarmă în privinţa consecinţelor pe care le-ar putea avea intervenţia în forţă; în special Sir Francis Lindley, ambasadorul Britanic la Tokyo, care se opunea cu vehemenţă intervenţiei Ligii în chestiunea Manchuriana. Liga a fost slabită si prin masura prin care puterile au închis ochii la aceste chestiuni, Japonia şi Germania acţionând astfel în anii 1933 respectiv 1934. Cinci ani mai tarziu, Uniunea Sovietica a fost expulzata din Ligă din cauză că a invadat Finlanda, dar expulzarea nu a avut consecinţe imediate. Între timp, Liga a jucat un rol insuficient de important în vederea Războiului Civil din Spania. Republica a cerut sprijin din partea Ligii, ca şi aspect constituţional al politicii externe, însa cererile s-au dovedit a fi în zadar.

Atacul Uniunii Sovietice asupra Finlandei a fost rezultatul pactului Molotov-Ribbentrop semant cu Germania în 23 August 1939, în cadrul

cãreia s-au alocat sfere de expansiune teritorialã celor douã state. O diplomaţie bilateralã, botezatã dupã numele celor doi miniştrii de externe, s-a aflat foarte mult în anti-tezã cu Liga Naţiunilor. Eşecul securităţii colective a fost vãzut în incapacitatea anterioarã, atât a Ligii cât şi a marilor puteri, în privinţa împiedicãrii expansionismului German, Italian si Japonez. Anul 1935 a fost martor alianţei Franco-Sovietice, urmatã de Frontul Stresa al Marii Britanii, Franţei şi Italiei direcţionat împotriva reînarmãrii Germane; nici una nici alta nu au contribuit la stabilitate. Nici in 1935, pactul Hoare-Laval, care a fost o încercare a miniştrilor de externe a Marii Britanii şi a Franţei de a soluţiona criza din Abyssinia nu a avut rezultat. Privind retrospectiv, înainte de 1914, tentativa de a reconcilia cu echilibru expansionismul colonial al puterilor Europene a fost declarat inacceptabil de catre publicul Britanic care a fost şi aşa incapabil sã se împotrivească expansionismul Italian a cãrui caracter era în mare parte modelat de cãtre devotamentul ideologic anti-liberal al lui Mussolini. Numãrul puterilor revizioniste, dornice de a-şi alimenta propria expansiune şi justificând-o aşadar în termeni prin care Pacea de la Paris este consideratã ca fiind injustã, s-a dovedit a fi o problemã. Mai mult de atât, Italia, Germania si Japonia nu au fost singure. Spre exemplu, Polonia, care a acaparat Vilnius Lituaniei în 1920, a forţat-o sã recunoascã aceastã pierdere în 1938; de asemenea a ocupat teritoriu în Cehoslovacia în acelasi an. Comparatii se pot face cu puterile care au impartit Polonia pana la inexistenta între anii 1772 – 1795, dar situaţia din anii 1930 a fost şi mai flagrantã deoarece a încãlcat în mod direct normele şi procedurile stipulate de cãtre Ligã. La fel se poate încadra şi încercarea Japoniei de a-şi justifica expansionismul pe seama emulãrii conduitei Occidentale premergãtoare.

Eşecul Ligii a fost urmat de disfuncţia activităţii diplomatice convenţionale drept urmare anilor de rãzboi. Conflictul a rezultat într-o ruptură a relaţiilor diplomatice, dar atacurile aerience şi rãzboiul absolut al submarinelor au dus la pierderea de corpi diplomatici; de asemenea a condus şi la deteriorarea infrastructurii diplomatice. Ambasadele, consulatele şi reşedinţele au fost bombardate iar diplomaţii au fost ucisi, fiecare dintre aceste fapte întâmplându-se la o scarã nemaintâlnitã pânã atunci. Înaintea izbucnirii unui conflict la scarã mare în Europa în 1939, invazia Chinei de cãtre Japonia a condus la distrugerea unui automobil în care se afla Sir Hughe Knatchbull-Hugessen, ambasadorul Britanic, care prin urmare a fost rãnit grav. Deziluzionat, V.K. Wellington Koo, care a reprezentat China în cadrul Ligii Naţiunilor şi care de vreme lungã cerea sprijin împotriva Japoniei, a pledat pentru formarea unui nucleu autoritar care sã impunã pacea şi care sã previnã ‘gangsterismul’ internaţional. Aşadar, diplomaţia a fost menitã sã serveascã ordinii mondiale, dedicate sã întãreascã legile sistematice; lumea nu işi permitea sã folosească diplomaţia pentru a înainta interese naţionale separate, care se aflau în opoziţie cu reglementãrile mondiale. Între timp, summit-ul diplomatic al celui de-al doilea Rãzboi Mondial, s-a dovedit a fi o demonstraţie bruscã a schimbãrilor de la practicile diplomatice deja consolidate. Pe de o parte, a reprezentat adoptarea practicilor fãcute convenţional de cãtre dicatorii puterilor Axei şi de catre Aliaţi (Marea Britanie, Uniunea Sovieticã şi S.U.A). Hitler, în mod particular, rareori avea timp pentru diplomaţie convenţionalã. Credinţa în puterea voinţei proprii, fascinaţia sa pentru politica de putere şi dispreţul faţã de diplomaţi i-au conturat lui Adolf încrederea în intalnirile personale. Acestea au aservit centralizãrii opiniei sale în vederea

chestiunilor domestice cât şi a celor externe şi au oferit ocazii pentru afişarea puterii Germane. Odată ce Imperiul German şi sistemul de alianţe au fost consecrate, aceste întâlniri ofereau oportunităţi pentru întărirea politicilor Germane. Întâlniri precum cele dintre Hitler şi Franco, la Hendaye în 1940, au fost ocazii cheie în definirea relaţiilor între timp ce unii lideri mai maleabili precum mareşalul Antonescu au fost aşteptaţi la Berlin. Tratamentul aliaţilor germani a fost rareori bazat pe respect mutual şi pe egalitatea dintre poziţii. Hitler spre exemplu a rămas total neimpresionat după ce l-a întâlnit pe Franco, care dorea cu ardoare să coopereze cu Germania, cu toate că această dorinţă a fost subestimată după sfârşitul războiului. În loc de respect mutual, de partea lui Hitler s-au aşternut aşteptări de conformism, în special cu privire la mobilizarea forţelor şi a altor resurse, de asemenea cu impunerea politicilor anti-Semitiste şi pornind de la ideea că teritoriul Aliat poate fi folosit pentru a aservi intereselor diplomatice germane. Aşadar, în 1940 Transilvania a fost transferată Ungariei (care făcea parte din România până la Pacea de la Paris), şi sudul Dobrogei a fost transferat Bulgariei. Între aliaţii Germaniei s-au născut tensiuni din cauza acestor schimburi teritoriale, la fel cum s-au născut ostilităţi din ce in ce mai acute faţă de cerinţele Germaniei. În sistemul de alianţe German, oricum ar fi existat tensiuni, la fel cum ar fi existat scopuri particulare anume, cu anume chestiunile dinainte de război dintre România şi Ungaria. Aceste chestiuni au fost exploatate de către Germani, dar aliaţii Germaniei au urmărit să manevreze în propriul interes, precum în cazul Finlandei. Finlandezii au fost ajutaţi de către cele două sfere de operaţiuni militare împotriva Uniunii Sovietice, la fel precum a fost controlul acestora asupra resurselor naturale care le confereau o poziţie

de putere în negocierile cu Germania. Finlandezii au fost de asemenea capabili să ignore presiunile Germaniei în ceea ce privea predarea evreilor.

Situaţia a fost similara în relaţiile dintre Japonia si Tailanda. Managementul relaţiilor în cazul ulterior s-a datorat în mare parte unei conferinţe de legãturã care a fost menitã sã avanseze interesele Japoniei. Aliaţii puteau sã acţioneze în mod coercitiv şi cu cei declaraţi neutrii, precum a fost cazul Britanicilor în raport cu guvernul francez de la Vichy în 1940-1942 sî în Iraq în 1941 precum şi Sovieticii şi Britanicii în Persia (Iran), în acelaşi an. America nu era nevoitã sa folosească forţa precum au folosit-o restul Aliaţilor, iar influenţa Americanã a fost de aşa mãsurã încât statele declarate înca neutre s-au conformat cu americanii odatã ce aceştia au declarat rãzboi Germaniei în 11 Decembrie 1941. Cuba, Republica Dominicanã, Guatemala, Nicaragua şi Haiti au declarat rãzboi în aceeaşi zi. Honduras şi El Salvador s-au conformat în ziua urmãtoare iar Panama, Mexic şi Brazilia au declarat rãzboi în 1942, ultima fiind influenţatã de atacurile Germane asupra îmbarcaţiunilor braziliene , în egalã mãsurã presiunilor exercitate de cãtre S.U.A.

Aceste intrãri în rãzboi au marcat o loviturã grea pentru încercarile diplomaţiei şi spionajului German de a crea pârghii în America Latinã. Parţial, aceste aşteptãri reflectau dorinţa de a exploata oportunitãţi, nu în ultimul rând cele prezentate de cãtre populaţia Germanã localã şi de cãtre guvernele autoritare, spre exemplu dictatura lui Peron din Argentina. Aceste speranţe formau o micã parte din aspiraţiile pe care le aveau guvernul German la nivel global. Precum în cazul Mexicului din Primul Rãzboi Mondial, au fost dorinţe menite sã slãbească S.U.A prin a crea probleme în însãşi ograda sa. Aşadar, exista o intenţie strategicã în ceea ce

privea dedesupturile politicilor Germane în America de Sud. Aceste politici au avut însa multe defecte, nu în ultimul rând incurajând ostilităţi din partea Americii şi luând în calcul incapacitatea Germaniei de a-şi forma rădăcini din speranţele respective, o incapacitate care parţial reflecta puterea maritimă a Marii Britanii cât si concetrarea atenţiei Germane spre teatrul de operaţiuni din Europa. Totuşi, în ciuda defectelor politicii Germane în America Latină, a existat destul potenţial pentru a cauza probleme. Acest potenţial a fost victima decizie lui Hitler de a declara război Statelor Unite. Cu toate acestea, succesul Statelor Unite în America Latină a fost limitat, care parţial reflecta modelul German autoritar precum şi indicii în ceea ce priveşte capacitatea diplomaţiei de a concretiza unele lucruri. Multe ţări sud-americane au intârziat intrarea în război, ţări precum Bolivia şi Columbia până în 1943, Ecuador, Paraguay, Peru, Venezuela, Chile si Argentina (ţară în care se afla destulă simpatie acordată Germaniei) până în 1945. Cu toate că odată ce au intrat în război, niciuna dintre aceste state nu au jucat un rol major, să nu mai vorbim de un rol crucial jucat în război. Statul care a jucat rolul principal a fost Brazilia. Alte state care au intrat mai târziu au fost Liberia în 1944, Arabia Sauditã, Egipt şi Turcia în 1945. Mai mult de atât, războiul a devenit global datoritã alianţei dintre Marea Britanie, S.U.A şi Uniunea Sovieticã, din decembrie 1941, care au declarat război împotriva celor care au declarat deja război Aliaţilor. Aşadar, Marea Britanie şi S.U.A au declarat război aliaţilor lui Hitler care au atacat Uniunea Sovieticã, între timp ce ultima a declarat război Japoniei la sfârşitul războiului. Nevoia de a caştiga suportul militar al Sovieticilor împotriva Japoniei, a asigurat instanţa cheie cu care diplomaţia din timpul razboiului a fost subordonatã campaniilor militare.

Britanicii, a caror rol in formularea politicii Aliaţilor, au decãzut în favoarea mai puternicilor aliaţi din punct de vedere economic, la fel cum a fost succesul Uniunii Sovietice în Europa de Răsărit, precum şi înaintările Americanilor în Pacific.

În schimb, preşedintele Franklin Delano Roosevelt a vrut să se asigure cã Stalin va purta un rãzboi cu Japonia chiar şi dacã pe termen scurt.

Realitatea privind înaintarea Sovieticilor a alimentat critici ulterioare care spuneau cã Roosevelt şi Churchill 'au vândut' Europa de Est lui Stalin în februarie 1945 la conferinţa de la Yalta. În practicã, Polonia a fost deja ocupatã iar Germania urma să fie în curând. La Yalta, s-a cãzut de acord asupra prezenţei pe care o vor avea Sovieticii în Manchuria, inclusiv în baza navalã Port Arthur. Între anii 1814 – 1815, atunci când viitorul lumii Europene urma să fie negociat la Congresul din Vienna, în urma înfrângerii lui Napoleon, puterea Rusã era consideratã ca fiind factor cheie, un factor la care nimeni nu putea să închidă ochii. Întradevãr, în unele privinţe, poziţia diplomaticã în 1944 şi '45 a fost similarã cu cea din 1814 – 1815, singura diferenţã fiind cã în al doilea rãzboi mondial, rolul principalei forţe maritime a fost jucat de cãtre S.U.A. În anii 1814 – 1815, s-a petrecut o delimitare de facto a sferelor de influenţã; Rusia fiind cea dominantã în Europa de Est. Crucial, asta însemna stãpânirea Poloniei de cãtre Rusia. Câştigul Rusiei asupra Basarabiei şi Finlandei în razboaiele recente cu Turcii şi Suedezii, au fost parţial efecte ale ordinului post-Napoleonic. În aceşti ani, Rusia a jucat un rol central în determinarea soartei regatului din Saxonia, având în vedere opunerea din partea Austriei, Marii Britanii şi Franţei; acest rol avea să aibã repercusiuni în situaţia din anii '44 şi '45. În multe aspecte, ceea ce

pãrea ne la locul ei, a fost prezumţia cum cã la fel ca în perioada crizei din Ochakov, Marea Britanie avea sã joace un rol important în determinarea soartei Europei de Est. Totuşi, aceastã prezumţie, a reflectat simţul comun cum câ rãzboiul trebuia sã conducã la o ordine internaţionalã mai blândã; dacã urmã sã se înfiinţeze Organizaţia Naţiunilor Unite, atunci trebuia sã se declare autodeterminare poporului German cucerit, în special poporului Polonez. Pentru Aliaţi, lumea de dupã rãzboi, a reprezentat o chestiune cheie, nu numai pe ultimii sute de metrii ai rãzboiului dar şi în timpul desfăşurării acestuia. Această grijă pentru viitor a creat un pod între public şi politicieni. În octombrie 1943, *Life*, a declarat cã 'Un lucru este cert. Americanii nu luptã pentru protejarea Imperiului Britani'; un fapt pe care S.U.A mai târziu avea sã îl regrete în unele zone din cauza dificultãţilor întâmpinate cu mişcãrile naţionaliste precum şi naţiunile care au rezistat sau înlocuit imperiile europene. La conferinţa din Teheran au avut loc discordii aprinse în privinţa destinelor imperiilor coloniale. Roosevelt s-a opus domniei de tip colonialist (dar nu a Americii în Pacific) şi a pledat pentru un sistem de epitropie drept preludiu pentru independenţã. În conformitate cu actul Tydings-McDuffie, din 1934, Americanii promiseserã deja sã-i redea Filipinelor independenţa; americanii aveau sã se ţinã de promisiune abia în 1946. America a rãmas totuşi un stat imperia, dar a susţinut cã folosea un model diferit, un punct de vedere dezvoltat în raport cu imperiul sãu informal din America Latinã. Având dorinţa de a-l mulţumi pe Stalin, în detrimental Europei de Est şi a Manciuriei, Roosevelt a aplicat presiuni lui Churchill în privinţa statutului Hong-Kong-ului (pe care îl dorea înapoiat Chinei) cât şi în privinţa Indiei. Încercãrile Marii Britanii de a-şi mãri influenţa în Etiopia, dupã ce Italienii au fost iznogiţi în

1941, au fost întâmpinate cu rezistenţã din partea Americii; întradevãr, Departamentul de Stat a aranjat o întâlnire între Roosevelt şi Împăratul Haile Selassie în Egipt, în februarie 1945. Roosevelt i-a spus lui Churchil cum cã Marea Britanie trebuie sã se adapteze unei 'perioade noi' în istoria omenirii. Opoziţia lui Roosevelt în raport cu imperialismul francez şi olandez în Asia a fost de asemenea foarte ferm. Marea Britanie şi S.U.A au intrat în competiţie pentru petrolul Orientului Mijlociu; America dezvoltându-şi relaţii de success cu Arabia Sauditã. În acelaşi timp America a sprijint cauza formării unui stat Israelian în Palestina, a politicã care a reprezentat anti-podul politicii lui Anthony Eden, ministrul Britanic al afacerilor externe. Opoziţia lui Roosevelt în privinţa unor aspecte cheie a politicii Marii Britaniei a fost împărtăşitã de consilieri de seamã precum Sumner Welles. Fiind conştient de antecedentele sale Irlandeze, la fel precum un izolaţionist pe nume Joseph Kennedy, ambasador în Marea Britanie între 1938 şi 1940; un rival al lui Roosevelt cu ambiţii de a conduce Partidul Democratic. Mult mai serios pe termen lung, a fost opoziţia Americii faţã de preferinţele imperialiste, adezivul commercial al imperiului Britanic. Articolul 7 al Tratatului 'Lend Lease' din 1942, a stipulat sfârşitul acestor preferinţe. Tratamentul critic al lui Roosevelt faţã de Churchill la conferinţa din Teheram din 2-7 decembrie 1943 şi refuzul sãu de a reconstitui imperiul Britanic, trebuie puse alãturi de sprijinul deschis faţã de Mare Britanie în circumstantele foarte problematice ale anului 1940. Cu toate acestea, determinarea lui Churchill în vederea salvgardării imperiului a fost direcţionatã cãtre S.U.A, Uniunii Sovieticã, China, la fel şi Japoniea şi Germania. Declinul puterii Britanice a fost resimţit de cãtre acesta în dorinţa de a pãstra imperiul din motive

comerciale, cu toate cã Marea Britanie şi S.U.A au semnat tratate cu China in 1943, referitoare la finalizarea drepturilor extra-teritoriale pe care le aveau prin sistemul de 'Porturi de Tratat' din secolul 19. Alãturi de ignorarea presiunilor în vederea decolonizãrii şi a încercãrilor de a prezerva imperiul, Marea Britanie şi Franţa şi-au manifestat ambiţii teritoriale privind colonia italiana, Libia, între timp ce Churchill a fost interesat şi de Kraisthmus in sudul Tailandei, care ar fi asigurat un traseu de teren continuu pentru coloniile Britanice Burma şi Malaizia. În eventualitatea în care imperiile coloniale ale Britanicilor, Francezilor şi Olandezilor aveau sã disparã pânã în 20 de ani, un rezulat imediat al rãzboiului a fost rãspândirea influenţei Americane, nu numai a forţei militare, dar şi a puternicelor modele economice şi culturale susţinute de forţa financiarã. Acest process nu a afectat numai imperiile Europene, dar şi însãşi Europa. În privinţa diplomaţie altor conflicte, statele neutre au înregistrat schimbãrile în materie de politicã dupã sfârşitul rãzboiului. Aşadar, Afganistanul a pãstrat relaţiile cu Germania, în ciuda opoziţiei Marii Britanii, dar le-a încheiat dupã ce s-au exercitat presiuni în urma atacului împotriva Uniunii Sovietice din 1941. Astfel, Afganistanul a rãmas 'între' Aliaţi, un process completat odatã cu ocuparea Iranului de cãtre Britanici respective Sovietici. Spania, unde Germania avea cea mai mare ambasada precum şi 30 de consulate, a aprovizionat Germania cu asistenţã care ulterior avea sã fie trecutã cu vederea. Neutrii aveau de asemenea sã asigure cãi de comunicare între combatanţi. Astfel, în 1944, Britanicii i-au cerut diplomatului elveţian Alfred Escher sã negocieze capitularea Atenei cu Germania; sã se asigure cã aceasta ar rãmâne înafara influenţei comuniste; între timp, în 1945, Japonia a încercat sã abordeze

S.U.A prin intermediul Elveţiei. Aliaţii nu au urmat ‘tema imperialã’ vãzutã prin aranjamentele lui Hitler cu ajutorul întâlnirilor personale. Factori precum distanţa, timpul, politicile şi ideologiile au asigurat cã ‘Marii 3’ (Roosevelt, Stalin şi Churchill) nu aveau sã se întâlneascã la Washington, pe când Yalta în 1945 a fost cel mai apropiat punct de Moscova. Conferinţele Aliaţilor de la Casablanca (1943), Cairo (1943), Teheran (1943) şi Potsdam (1945) reflectau importanţa locaţiilor intermediare. În acelaşi timp, accentul s-a pus pe acordul personal dintre lideri în schimbul protocolului formal diplomatic, un accent care relflecta convingerile liderilor cum cã ei pot schimba lumea prin intermediul diplomaţiei personale. Aceastã convingere s-a dovedit a fi nepotrivitã, cu toate cã aceastã diplomaţie a contribuit la mânuirea problemelor puse în joc, inclusive tranziţia statutului de mare putere dinspre Marea Britanie cãtre S.U.A, o tranziţie care s-a întãrit în summit-urile de mai târziu, în 1960 respectiv 1961. Summit-urile diplomatice reprezentau o continuarea a practicilor de prevenire a rãzboiului, inclusiv a misiunilor diplomatice speciale, precum şi încercarea de a întreţine alianţe şi a furniza forumuri de negociere pentru a face faţã eşecurilor sau deficienţelor agenţiilor internaţionale precum cea a Ligii Naţiunilor Unite,mai târziu redenumitã Organizaţia Naţiunilor Unite. Termenul provine din partea lui Churchill, care facea apeluri frecvente la cele mai înalte niveluri ale guvernãrilor pentru a rezolva diferenţe internaţionale. Astfel de diplomaţie a stãvilit din determinarea liderilor în a controla procesul diplomatic. Ca atare, diplomaţia de tip ‘summit’ a fost produsul prezentat de cãtre scena internaţionalã, dar de asemenea din dorinţa liderilor de a învinge limitãrile şi constrângerile pe care le prezentau sistemele birocraice. Aşadar,

diplomaţia a fost reconceptualizatã, ceea ce în unele privinţe a fost o considerat o abaterea de la metodele convenţionale. Totuşi, acest sistem nu s-a declarat anti-diplomatic, în comparametodele convenţionale. Totuşi, acest sistem nu s-a declarat anti-diplomatic în raport cu sistemul, în comparaţie cu diplomaţia revoluţionarã invocatã de cãtre ideology. Mai mult de atât, diplomaţia 'summit' a fost în parte conceputã de cãtre diplomaţi şi întradevãr le furnizau sfere mai mari de activitate, nu în ultimul rand datoritã cãlãtoriilor cu avionul cu reacţie. În plus, diplomaţia 'summit' nu a dus la capãt semnificaţia eforturilor regulare a diplomaţilor. Spre exemplu, lorzii Lothian şi Halifax, s-au dovedit a fi trimişi eficienţi pe perioada celui de al-II-lea rãzboi mondial. Pe de altã parte diplomaţia 'summit' a suferit o schimbare majorã în ceea ce priveşte practicile convenţionale. Astfel, diplomatul, ca şi intermediar, a jucat un rol mai puţin important în modelarea relaţiilor în comparaţie cu rolul care îi era atribuit în secolul 19. În vederea urmãrii intereselor, liderii primeau sfaturi diplomatice în privinţa acestora. În mod particular, aceste sfaturi au fost completate de sfaturi 'intelligence' , la fel precum au fost constrânse de prezumpţii ideologice şi politice. Altfel spus, diplomaţia 'summit' a reprezentat în parte o încercare de a privi problemele domestice într-un mod mai direct şi a refuzat ideea cum cã diplomaţia este o modalitate de a ajunge la compromise. Încã este neclar cât de departe a fost dusã aceastã respingere a ethosului de compromise. Nici nu este evident cã dictatura paranoicã a lui Stalin a lãsat loc pentru alternative la diplomaţia Sovieticã. Maxim Litvinov (1876-1951), care a fost şeful Comisariatului Afacerilor Externe în ani '30, pânã ca acestã sã fie înlãturat din funcţie în 1939; a fost parţial repus în funcţie în 1941, devenit reprezentant în S.U.A. Cu toate

acestea, înlocuitorul lui, ministrul Molotov, a fost un ‘vehicul’ maleabil pentru punctele de vedere ale lui Stalin, care în mare parte erau axate pe neîncrederea faţă de Occident. Rezultatul imediat al acestei neîncrederi a fost sentimentul reciproc de ostilitate care a contribuit la întărirea Războiului Rece până la dizolvarea Tratatului de la Varşovia din 1989. La fel precum a fost concluzia din capitolul anterior, este clar faptul că diplomaţia privită ca şi activitate a diplomaţilor, nu trebuie să poarte vina pentru eşecurile relaţiilor internaţionale care au fost o data sistemice, politice şi ideologice. Atât pentru Uniunea Sovietică cât si pentru S.U.A, obiceiurile amândurora din timpul celui de al-II-lea Război Mondial s-au extrapolate la nivelul Războiului Rece. Ţelul tradiţional al diplomaţilor era bazat pe înţelerea în comun, dar această procedură a însemnat puţin atunci când venea vorba de claritãţile confruntării ideologice. Joseph E. Davies, care a servit drept trimis al S.U.A la Moscova, a scris o carte simpatico întitulată: ‘Mission to Moscow’ (1943) şi a fost transformată într-un film de propagandă, la porunca Biroului de Informaţii de Război.

Mulţi dintre cei care au fost implicaţi în producţia filmului, au avut probleme în perioada de după război în care McCarthy a declanşat atacuri asupra Comuniştilor, atât veritabili cât si presupuşi. În iarna anilor 1941-1942, negociatorii Aliaţi, au întocmit o declaraţie de ‘obiective de război’ printre care şi Declaraţia Organizaţiei Naţiunilor Unite. Această convenţie pentru sprijin reciproc a fost prima data când s-a folosit termentul “Organizaţia Naţiunulor Unite”. Declaraţia a fost semnată de către principalele puteri din cadrul Aliaţilor iar mai târziu de restul statelor din acest cadru. Conferinţa Organizaţiei Naţiunilor Unite despre Orgzanirea Internaţională, ţinută la San Francisco în Aprilie-Iunie 1945, a fost

întrunirea inauguralã a Organizaţiei Naţiunilor Unite. La acestã intrunire au participat 50 de delagaţi ai statelor din cadrul Aliaţilor care au cãzut de acord asupra întocmirii unui document intitulat Securitatea Naţiunilor Unite. Consiliul Securităţii, ramura executive al O.N.U , avea sã conţinã 5 membrii permanenţi (S.U.A, Uniunea Sovieticã, Marea Britanie, Franţa şi China) şi alţi 6 membrii temporari, la prima conferinţã din Londra pe 17 Ianuarie 1946. Totuşi, conferinţa de la San Francisco a indicat prezenţa unor tensiuni serioase în interiorul alianţei, cele mai notabile fiind între S.U.A şi U.R.S.S. Chestiunea reprezentării a fost una foarte delicate; S.U.A a refuzat vehement sã accepte revendicarea Sovieticilor cum cã guvernul Polonez sprijinit de la Moscova era întradevãr independent. Locul Poloniei a rãmas vacant. De asemenea au fost controverse în legãturã cu calitetea de membru a Spaniei lui Franco. Majoritatea statelor Latino-Americano doreau expulzarea Spaniei, la fel precum au dorit stele Comuniste, dar S.U.A a oferit sprijin, în mod particular datoritã cursului Rãzboiului Rece. Cum mãrimea O.N.U a fost în continua creştere, Statele Unite au gãsit sprijin din ce în ce mai consistent pentru cauza lor. Spania a fost exclusã din majoritatea corpilor internaţionali, inclusive a Consiliului Europei, NATO, Comunitatea Economicã Europeanã, pânã când democraţia şi-a fãcut loc în structurile statului spaniol. Aceste probleme aveau sã persiste în perioadã de dupã rãzboi şi au ‘contribuit’ la unele eşecuri ale Naţiunilor Unite, între timp, ideea conform cãreia Curtea Internaţionalã a Justiţiei putea sã se folosească de Dreptul Internaţional pentru a armoniza relaţiile internaţionale nu a fost realizatã. Speranţele cu privire la sfârşitul politicilor de agresiune şi descurajarea acestora prin procesul de competiţie între alianţe s-a dovedit a fi eşuat. Totuşi, în

practicã au existat unele succese, precum în dezvoltarea sancţiunilor economice priviind controlul armelor, dar şi insuccese, cutoate cã criticii O.N.U au avut tendinţa sã ignore cele din urmã. Mai mult, O.N.U, nu a fãcut mai rãu decât sistemele mai vechi în prevenirea conflictelor cu privire la securitatea colectivã. Astfel de sisteme au funcţionat pânã atunci, cu toate cã funcţia îndeplinitã de acestea au fost de paliative pe termen scurt, aservind scopurile unor lideri. În anii 1810, Viscount Castlereagh, Ministrul Afacerilor Externe şi Alexandru I al Rusiei, ambii au conştientizat limitele acţiunii colective. Acest lucru a fost valabil şi în cazul lui Woodrow Wilson la discuţiile de pace de la Versailles în 1919. A susţinut ideea cum cã va trebui sã treacã multã vreme pânã ce Liga Naţiunilor Unite va fi capabilã sã facã vreo diferenţã. O.N.U, precum Liga Naţiunilor, s-a dovedit a fi o cale de integrare a statelor care şi-au câştigat independenţa, oferind astfel un program relevant de recunoaştere la nivel internaţional prin sistemul de dublã reprezentare bilateralã. O.N.U nu a fost singura care a luat parte la arhitectura noii ordini internaţionale de dupã rãzboi. Aşadar, furnizând coeziunea instituţionalã prin încercãri de a mânui relaţii internaţionale financiare, acordul general pe tarife, comerţ şî Banca Mondialã, toate fiind lansate în 1944, au fost menite sã reînvie economia globalã pentru a asigura pacea. Încã de la început, acest proces nu a reuşit îndeplinească speranţe; proiecţia permanentã întitulatã Organizaţia Comerţului Internaţional a putut sã treacã peste obstacolul politic, cu toate cã urmaşul acestuia a fost Orgnizaţia Mondialã a Comerţului. Ca parte a înlocuirii vechii ordini mondiale, s-au fãcut mişcãri împotriva imperialismului Occidental. În 1943, Marea Britanie şi S.U.A au pus la cãpat acrodurilor din China pe tema ‘porturilor tratat’, între timp ce

chetiunea autodeterminării a fost împinsă in centrul discuţiei. O.N.U a reprezentat o alternativă la procesul diplomatic standard şi şi-a manifestat intenţia de a participa la lupta pentru independenţă faţă de imperiile deja consolidate. Întradevăr, mişcări anti-coloniale precum cea din Indonezia îndreptată împotriva stăpânirii olandeze, a încercat din răsputeri să câştige sprijin în cadrul O.N.U pentru a dizolva distincţia dintre conflicte interne şi internaţionale. Autodeterminarea reprezenta un scop în sine, în ceea ce îi privea pe rebeli şi pe liderii O.N.U. Această procedură, care presupunea câştigul sprijinului O.N.U a fost contracaratã de către puterile coloniale, cu toate că a devenit mai pronunţatã odată ce Adunarea Generală a devenit mai numeroasă şi mai puţin dominate de către Consiliul de Securitate. Un fapt de mare importanţă care a consacrat eforturile anti-colonialiste a fost realizarea 'Frontului Algerian pentru Eliberare Naţională', căruia i-a fost încredinţat un mare sprijin în cadrul O.N.U. Înfiinţatã în 1952, FALN-ul a creat un serviciu de externe, având oficii în Cairo, Damasc, Tunis, Beirut, Bagdad, Karachi, Jakarta şi New York. Alte delegaţii se mutau între capitale şi corpi internaţionali, precum UNESCO. S-a aplicat presiunea asupra O.N.U în vederea recunoaşterii FALN, de către state precum China, Cehoslovacia şi RDG. O astfel de recunoaştere a fost legată de 'diplomaţia coercitivă', prin intermediul căreia FALN a obţinut bani, armament şi alte forme de sprijin din partea statelor compătimitoare. Implicarea terorismului, a insurgenţei şi a interacţiunii cu evenimentele complexe din Algeria şi din scena internaţională au conferit luptei un statut de şablon pentru chestiunile decolonizări. În Alegria, un rol autonom a fost întreprins de către conducerea militară, care prezenta problema de a privin actorii internaţionali drept unităţi omogene. Internaţionalizarea conflictului

Algerian a avut un impact major asupra Franţei, puterea colonialã. Capacitatea FALN-ului de a se menţine în fruntea atenţiei, a asigurat cã Frata nu putea sã defineascã rãzboiul iar asta a contribuit la pasul important pe care avea sã îl facã America în acceptarea independenţei Algeriei; acest process îndeplinindu-se printr-un effort minim astfel oferin oportunitãţi Uniunii Sovietice de a-şi extinde influenţa. Ironic, privind înspre diplomaţia anilor 2000, cu Franţa respingând pãrerile Americane referitoare la 'Rãzboiul împotriva terorii', aliaţii Franţei nu erau convinşi cum cã lupta împotriva FALN-ului reprezenta un factor cheie în apãrarea Occidentului. Americanii au fost de asemenea influenrerile Americane referitoare la 'Rãzboiul împotriva terorii', aliaţii Franţei nu erau convinşi cum cã lupta împotriva FALN-ului reprezenta un factor cheie în apãrarea Occidentului. Americanii au fost de asemenea influeţaţi de cãtre rãspunsurile referitoare la problema Indoneziei din 1948, cu toate cã alţi factori printre care eşecul Olandei în a înabuşi opoziţia au jucat un rol important. FALN-ul, într-un bun final, avea sa devinã partener de negociere cu Franţa. Iniţial, dialogul a fost minim, dar discuţii la nivel înalt au avut loc în 1960, concluzionând cu încetarea focului din 1962, an care a consemnat independenţa Algeriei. FALN-ul a pavat drumul pentru alte mişcări notabile precum PLO/OEP (Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei) înfiinţatã în 1964, provocând astfel Israelul. Mişcări pentru eliberare naţionalã nu au privit FALN-ul drept model, atât timp cât cerinţele diplomatice erau relative clare.

Paginile 212-223-Rosingher Alexandra, MSSC.

Organizaţia Naţiunilor Unite, ca o alternativă a procesului standard de recunoaştere diplomatică, de asemenea, a trezit interesul structurilor internaţionale asupra luptelor de eliberare naţională, pe scurt, a procesului de disoluţie a imperiului. Într-adevăr, mişcările anti-coloniale, precum cea a indonezienilor împotriva reîntoarcerii conducerii coloniale olandeze la sfârşitul anilor 1940, au căutat să câştige sprijinul Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru a pune capăt distincţiei dintre conflictele internaţionale şi naţionale, şi dintre dreptul intern şi cel internaţional. Autodeterminarea a fost scopul principal, având în vedere că erau implicate ambele părţi, rebelii şi ONU. Deşi acest proces de a câştiga sprijinul ONU a fost combătut de către puterile coloniale, el a început să prindă mai mult contur pe măsură ce Adunarea Generală a devenit mai mare şi mai puţin dominată de către Consiliul de Securitate.

Eforturile diplomatice privind mişcările anti-coloniale au escaladat o dată cu înfiinţarea Frontului de Eliberare Naţională (partid politic din Algeria) – FLN, care s-a bucurat de sprijinul internaţional. Fondat în anul 1952, Frontul de Eliberare Naţională a creat un Serviciu de Relaţii Externe cu birouri în Cairo, Damasc, Tunisia, Beirut, Bagdad, Karachi, Djakarta şi New York. De la biroul din New York, FLN a urmărit să obţină legături cu ONU, mass-media şi cu Departamentul de Stat. Alte delegaţii s-au deplasat în diferite capitale şi au participat la întâlniri ale organizaţiilor internaţionale, precum UNESCO. Prin recunoaşterea guvernului provizoriu a FLN de către mai multe state precum China, Cehoslovacia şi Germania de Est, s-a pus presiune asupra Organizaţiei Naţiunilor Unite. Această recunoaştere a fost legată de „diplomaţia dură" la care FLN a recurs şi prin intermediul căreia a reuşit să obţină bani, armament şi alte favoruri din

partea statelor susţinătoare. Implicând terorismul, războiul de gherilă şi interdependenţele dintre evenimentele din Algeria şi cele de scară internaţională, lupta a oferit cadrul penru multe dintre problemele privind decolonizarea. În Algeria, un rol autonom l-a avut ramura militară a FLN, cea ce subliniază deficienţele de gândire ale actorilor internaţionali în privinţa omogenităţii.

Internaţionalizarea conflictului din Algeria a avut un impact masiv asupra Franţei, marea putere colonială. Abilitatea FLN de a se păstra în centrul atenţiei a dovedit faptul că Franţa era incapabilă să definească războiul, iar acest fapt a contribuit la disponibilitatea guvernului american de accepta independenţa Algeriei. În cele din urmă, FLN a început negocierile cu Franţa. La început dialogul a fost unul timid, dar în anul 1960 discuţiile au luat amploare, conducând la acordul de încetare a focului în anul 1962, acelaşi an în care Algeria şi-a obţinut independenţa.

Frontul de Eliberare Naţională a inspirat crearea altor mişcări asemănătoare, precum Organizaţia de Eliberare a Palestinei (OEP), fondată în anul 1964, care s-a confruntat cu Israel. Totuşi, mişcările de eliberare naţională nu au avut nevoie de FLN drept model, cel puţin nu atât timp cât cerinţele diplomatice erau clar definite. Astfel, în războiul din Vietnam, Frontul de Eliberare Naţională (NLF) a căutat să-şi ia titulatura de reprezentant legitim al populaţiei din Vietnamul de Sud şi să menţină sprijinul primit atât din partea Chinei cât şi din partea Uniunii Sovietice, în ciuda neînţelegerilor dintre cele două state. NLF, a urmărit, de asemenea, să slăbească puterea adversarilor, mai ales prin exploatarea tensiunii existente între Statele Unite ale Americii şi Vietnamul de Sud. În acest mod, diplomaţia a reprezentat un aspect important în cadrul revoluţiei,

primind un context militar, asemenea faptului că lupta revoluţionară era o constantă de-a lungul istoriei. Compromisul urma să fie introdus pe agendă doar ca un mijloc de obţinere a victoriei, lucru care s-a întâmplat în anul 1972, când detaşarea americană a fost ulterior transformată într-o victorie asupra Vietnamului de Sud.

În condiţiile în care sistemul internaţional a răspuns pozitiv mişcărilor de eliberare şi noilor state formate, acesta s-a confruntat cu o creştere semnificativă a numărului de state independente şi cu dorinţa acestor state de a-şi urmări interesele prin intermediul conflictelor. Totodată, numărul tot mai mare de state independente a presupus şi numirea, de către puterile externe, a mai multor trimişi diplomatici. Astfel, în timp ce în Africa, Marea Britanie a avut misiuni diplomatice în Egipt, Abisinia şi Africa de Sud în primii ani ai secolului a XX-lea, precum şi un consultat în Monrovia, capitala Liberiei din 1902, în anii 1960 Ministerul de Externe a stabilit o Direcţie Generală pentru Africa şi Africa de Vest. Până in anul 1933, existau misiuni diplomatice britanice în mai mult de cincizeci de state africane în cadrul birourilor speciale ale Departamentelor din Africa (Ecuatorială), Africa Centrală şi Africa de Sud, Orientul Apropiat şi Africa de Nord. Au fost realizate mai multe schimbări fundamentale la nivelul structurilor instituţionale, în special Biroul Colonial a fost fuzionat cu Biroul de Relaţii Externe ale Commonwealth-ului, ceea ce a dus la crearea Biroului Commonwealth, care a fost inclus la rândul său în cadrul Ministerului de Externe. În unele cazuri, politicienii au devenit trimişi diplomatici. Astfel, odată cu obţinerea independenţei Kuweit-ului în anul 1961, Sir John Richmond a devenit emisar. Mai mult

decât atât, oameni cu funcţii în cadrul Serviciului Public Indian, precum Ian Scott, au devenit diplomaţi.

În timp ce sistemele diplomatice s-au răspândit, reprezentarea a reflectat, de asemenea, normele sociale şi etnice aflate în vigoare. Astfel, în Statele Unite ale Americii, în ciuda mişcărilor pentru drepturile omului şi interesului afro-americanilor în afacerile internaţionale, doar 69 de persoane au fost acceptate în cadrul Serviciului de Externe, şi s-a avut tendinţa ca acestora să li se ofere funcţii de nivel inferior. Această situaţie ar fi putut afecta capacitatea guvernului de a înţelege natura şi consecinţele politicii americane în Africa. În schimb, afro-americanii au jucat un rol mai vizibil în Serviciul de Externe de la sfârşitul anilor 1970, prin Andrew Young, care avea funcţia de reprezentant la Organizaţia Naţiunilor Unite din 1977 până în 1979, când a fost obligat să demisioneze după ce a devenit cunoscut faptul că s-a întâlnit în secret cu membrii Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei. Deceniul următor, Edward Perkins, un ofiţer în Serviciul de Extene, a devenit primul afro-american care a dobândit funcţia de trimis diplomatic din partea SUA în Africa de Sud şi primul care a devenit director general al Serviciului de Externe. El a jucat un rol important în exercitarea presiunilor americane pentru încetarea paşnică a apartheid-ului. Activiştii anit-apartheid din SUA, în special Trans Africa şi Mişcarea de Eliberare a Africii de Sud, de asemenea, au jucat un rol important, contribuind la mobilizarea sprijinului împotriva apartheid-ului din anul 1986, care a introdus o serie de sancţiuni grave.

Sistemul internaţional de după cel de-al Doilea Război Mondial a fost caracterizat de tranziţia majoră de la imperii la numeroase state independente, deşi imperiul sovietic nu s-a prăbuşit până la începutul anilor

1990. În ceea ce priveşte America Latină de după prăbuşirea imperiului spaniol, au existat încercări de a se crea entităţi mai mari, în special cele bazându-se pe ideea pan-arabismului, de exemplu, Republica Arabă Unită a Egiptului şi Siriei în anii 1958-1961, dar acestea s-au dovedit a fi lipsite de succes. Acest eşec a avut la bază o serie de incompabilităţi care au necesitat ulterior, angajarea unei ample activităţi diplomatice, întrucât toate aceste eşecuri au dus la urmărirea alianţelor într-un context competitiv sau în cel mai bun caz la redefinirea relaţiilor. În schimb, un succes mai mare în procesul de integrare supra-naţională a fost realizat în Europa de Vest şi de Est. Alte eşecuri au fost reprezentate de ideea formării unei Federaţii Indo-Chineze ale fostelor colonii franceze, şi de cea a creării unei Federaţii a Africii Centrale a fostelor colonii britanice şi de integrarea Caraibelor, în timp ce Singapore a părăsit nou înfiinţatul stat federal, Malaezia.

Sfârşitul stăpânirii imperiale în America Latină a fost urmat de ciocniri între fostele teritorii, de exemplu cea dintre Maroc şi Algeria la graniţele lor între 1962-1963, sau dintre Tanzania şi Uganda în anii 1970, sau lupte care au rezultat din lipsa unei puteri hegemonice. Mai mult decât atât, probleme care ar fi putut fi rezolvate de imperii, fără a se ajunge la război, au fost cauza unor conflicte, precum cel din anul 1977, când Egiptul a lansat un atac asupra Libiei, cu scopul de a-şi arăta nemulţumirile faţă de pretenţiile şi politicile libiene sub dictatura colonelului Muammar al-Gadaffi.

Gradul mare de înclinaţie înspre conflict a creat probleme serioase pentru diplomaţie, atât diplomatia statelor în cauză cât şi a aliaţilor şi a celor cu rol de mediatori, inclusiv fostele puteri imperiale. De asemenea, a existat o problemă ridicată de măsura limitată în care noile state au avut

practici temeinice de activitate diplomatică. În special, ideea că problemele litigioase ale politicii externe ar trebui tratate de către diplomaţi, ca parte a unui distinct proces de diplomaţie, nu a avut suficienta susţinere în multe state. Arhitectura politicii externe putea fi la fel de bine militară sau diplomatică, direcţia dată de conducator fiind in general primordială.

Caracteristicile îndepărtării faţă de activitatea diplomaţilor au afectat nu numai modalitatea de reprezentare şi de negociere ci şi obţinerea de informaţii. Aici, diplomaţii au fost afectaţi de schimbările în tehnologie, în special de supravegherea sporită din aer, de avioane si sateliţi, sau de supravegherea prin intermediul programului SIGNIT sau a semnalelor de interceptare. Astfel de informaţii erau transmise direct guvernelor, mai degrabă decât venind de la agenţii din ţările străine. Prin modalitatea de reprezentare, de negociere şi de obţinere a informaţiilor, diplomaţii au suferit o micşorare a însemnătăţii lor, aceştia nu mai deţineau funcţia de prim membri ai comunităţilor naţionale în străinătate. În schimb, un număr relativ mare de indivizi care călătoreau în special pentru afaceri, erau capabili să furnizeze informaţii sau ştiri cu privire la anumite politici. Astfel, statele străine puteau obţine informaţii şi prin intermediul acestor metode.

Toate sistemele diplomatice sunt în flux. Sarcina acestora este de a înţelege şi de a răspunde la acest flux, mai ales având în vedere schimbările pe care le înregistrează la nivelul puterii, a intereselor şi a politicii. Astfel, în particular, situaţia anilor 1900-1970 a fost una de flux şi a fost văzută ca atare de diplomaţii perioadei. Accentul a fost pus pe conflictul şi confruntarea globală, şi în special pe provocarea reprezentată de cei care credeau că acestea erau normative. S-a înregistrat o creştere semnificativă a

numărului de state care constituiau cea mai mare problemă, creştere care a fost însoţită de eşecul agenţiilor naţionale şi internaţionale de a oferi forumuri obligatorii pentru soluţionarea litigiilor. Această creştere a avut o serie de consecinţe, nu în ultimul rând aceea de a îngreuna realizarea unui acord între agenţiile a căror dimensiune se extindea.

Faptul că Uniunea Europeană, succesoarea Comunităţii Eoconomice Europene a ajuns la 27 de membri, rămânând deschisă perspectiva mai multor aderări, în special a Islandei, a făcut ca ratificarea Tratatului de la Lisabona de către toţi membrii să deschidă calea către noi funcţii pentru preşedintele UE şi pentru ministrul de externe al UE, precum şi deschiderea Ministerului Afacerilor Externe, cu ambasade în întreaga lume. Un astfel de sistem părea necesar nu numai pentru federalişti ci şi pentru comentatorii preocupaţi de necesitatea unei reprezentări coerente.

Revenind la perioada anilor 1950-1980, stabilitatea din Europa de Est şi de Vest, s-a datorat nu diplomaţiei, ci mai degrabă hegemoniei militare a Uniunii Sovietice şi respectiv, a Statelor Unite ale Americii. Astfel, diplomaţia s-a adaptat la putere, deşi acest context nu a împiedicat statele mai mici să acţioneze cu o autonomie considerabilă. În mare parte, succesul lor a fost un rezultat al abilităţii diplomatice. În Europa de Est, respectiv Europa de Vest, Franta şi România au fost statele care au reuşit, în mod deosebit, să-şi adapteze strategiile naţionale la contextele supra-naţionale. În acelaşi timp, nerezolvata ``problemă germană`` a asigurat faptul că Germania de Vest şi Germania de Est au fost cazurile clasice de reprezentare a măsurii în care Războiul Rece a limitat reprezentarea diplomatică.

Aceeaşi limitare a fost valabilă şi în afara Europei. Regimul comunist de la Beijing nu a beneficiat de recunoaştere americană. În august 1949, SUA a respins condiţiile lui Mao Zedong pentru recunoaşterea diplomatică. Australia, de asemenea, nu a recunoscut guvernarea comunistă. În schimb, Marea Britanie a recunoscut noul regim, în ianuarie 1950. De la preluarea puterii de către comunişti în China în anul 1949, nu a fost nici un reprezentant american până în anul 1973, când s-a stabilit un Birou de legătură. Conducerea Biroului a fost asigurată de David Bruce, un diplomat senior experimentat, care în perioada 1961-1969, a fost trimis diplomatic în Londra.

Rolul serviciilor de informaţii pe perioada Războiului Rece, în special CIA în Statele Unite ale Americii, şi KGB în Uniunea Sovietică, serveşte drept un memento în ceea ce priveşte problemele scrierii istoriei internaţionale fără a acorda atenţie activităţilor şi percepţiilor acestora.

Extinderea majoră a serviciilor de informaţii în timpul celui de-al Doilea Razboi Mondial, a subliniat importanţa informaţiilor pe care le-au furnizat.

O altă ramură militarizată a diplomaţiei a fost reprezentată de vânzările de arme.

Confruntările, atât cele din Războiul Rece, cât şi cele ulterioare au încurajat neîncrederea faţă de diplomaţii puterilor opuse. Ei au fost consideraţi ostili şi dornici să propage subversiunea. Pe lângă gestionarea animozităţii dintre rivali, Războiul Rece a încurajat diplomaţia. Astfel, reprezentarea diplomatică a crescut, au fost deschise noi ambasade, iar activitatea diplomatică a devenit o profesie mai extinsă. Pe lângă răspândirea reţelelor diplomatice, asigurată de accesul căilor de

comunicaţie, au fost realizate mai multe vizite de către şefii de stat şi de miniştrii. Această creştere a activităţii şefilor de stat şi miniştrilor a creat probleme în asigurarea coerenţei, atât în reprezentarea statelor individuale, cât şi între aliaţi.

Războiul Rece a pus o presiune considerabilă asupra relaţiilor diplomatice dintre puteri, şi totodată a dus la creşterea activităţii diplomatice în scopul consolidării celor două blocuri, Uniunea Sovietică respectiv, Statele Unite ale Americii.

În anul 1961, s-a realizat o reafirmare a procedurilor diplomatice prin codificarea internaţională din Convenţia de la Viena privind relaţiile diplomatice şi doi ani mai târziu a relaţiilor consulare.

Serviciile diplomatice s-au adaptat de la exigenţele celui de-al Doilea Război Mondial la cele ale Războiului Rece.

CAPITOLUL VII -1970 to the Present

Paginile 224-235-Crișan Greta, MSSC.

Orice relatare a deceniilor trecute este făcută în mod special prin prisma problemei anacronismului. O tendinţă care se manifestă în mod evident la un moment dat poate părea mai puţin consolidată un an mai târziu, în timp ce nu este întodeauna clar modul în care se distinge între interpretări concurente. O tendinţă de a oferi truisme reprezintă o altă provocare, în timp ce nu se poate spune despre contribuțiile oamenilor de știință politică

că au fost neapărat de ajutor, în alte situații decât cea de furnizare de teze, cum ar fi Francis Fukuyama în "Sfârșitul istoriei" și "Ciocnirea civilizațiilor" a lui Samuel Huntington. Nici unul dintre concepte nu era nou în realitate, cea a ciocnirii civilizațiilor fiind fost utilizată frecvent: ca, de exemplu, de ambele părți în timpul luptei pentru independenţă a Algeriei împotriva dominației franceze în 1954-1962.

Modelul de bază pentru această perioadă pare să fie cea a destinderii între SUA și China întâi și apoi cu Uniunea Sovietică, urmată, după un scurt „nou Război Rece" americano-sovietic la începutul anilor 1980, şi ulterior de prăbușirea blocului sovietic în 1989-1991. Acest colaps a dus la versiunea diplomatică a globalizării, o omogenitate globală de ordine şi metodă diplomatice. Cu toate acestea, acest sistem a fost confrunt cu apariţia ONG-urilor (organizații neguvernamentale), fie acestea de caritate internațională, conglomerate financiare și economice, sau grupuri teroriste.

Situația diplomatică a fost ameliorată printr-o detensionare treptată a Războiului Rece, o dezvoltare crucială în relațiile internaționale, deși una care se arată mai puțin sigură în ceea ce privește problemele de la sfârșitul anilor 2000. Diplomația a fost un mijloc central în această detensionare, dar impulsul cheie a fost unul politic, și anume venirea la putere în Germania de Vest în 1969 a coaliției Social Democrate – Democrat Liberală sub conducerea lui Willy Brandt. Prin acest *Ostpolitik*, noul guvern a solicitat o relație mai benignă cu Europa de Est, una care ar aduce stabilitate și, de asemenea, ar permite Germaniei de Vest să își asume un rol mai central în Europa. Sub guvernele anterioare majoritar Creștin Democrate din anii 1950 și 1960, a existat un refuz de a lua în considerare

detensionarea relațiilor cu Estul până când atât divizarea Germaniei, cât și disputele de frontieră cu Polonia au fi fost abordate, însă această politică nu a dat rezultate.

Ostpolitik a reflectat în schimb un grad de aserţiune bazat pe redresarea economică şi stabilitatea politică a Germaniei de Vest, cât şi pe respingerea soluţiilor generaţiei anterioare. *Ostpolitik* a fost, de asemenea, o reprezentare cheie în ceea ce priveşte o preferinţă Europeană recurentă, dar nu invariabilă, pentru diplomaţie, posibil ca o măsură de influenţă a puterilor mai slabe, sau diplomaţie, mai mult ca şi o alternativă politică la logica militară a cursei înarmărilor. Această strategie a culminat cu destinderea generală şi cu Acordurile de la Helsinki, în timp ce în strategia a fost preluată şi de americani la sfârştul Războiului Rece. Acest proces invită la adresarea întrebării despre posibilitatea unei tranziţii similare în cazul altor dispute.

Atitudinile americane au fost de asemenea foarte importante în ceea ce priveşte *Ostpolitik,* fapt ce serveşte ca un memento pentru faptul că toate acele state care nu conduc oficial un proces diplomatic pot totuşi să joace un rol cheie în chestiune. Îngrijorat despre Asia de Est, şi forţată de circumstanţele agravante de a accepta schimbare, guvernul american în timpul Războiului din Vietnam nu dorea să se concentreze asupra obiectivului său anterior de reunificare a Germaniei. Antagonic, Preşedintele Nixon a fost dispus să accepte *Ostpolitik* precum un mijloc de stabilizare în Europa, în timp ce, ca un aspect esenţial al diplomaţiei din cadrul alianţei, guvernul Germaniei de Vest a depus eforturi extinse de a menţine susţinerea americană în timpul negocierilor.

În parte, acest scop a fost atins prin limitarea consecinţelor *Ostpolitikului*. În timp ce Germania de Vest semna tratate cu Uniunea Sovietică şi Polonia în 1970, recunoscând graniţele existente, încercarea unor comentatori din Germania de Vest de a sugera o deplasare în alinierea Germaniei şi o redescoperire a unei „chemări estice" a eşuat. Crucial, Germania de Vest nu a urmat să fie neutralizată precum Austria sau Finlanda.

Contextul diplomatic din Uniunea Sovietică a reprezentat dovada măsurii în care destinderea era apreciată de diferitele circumscripţii. Stabilitatea în Europa a fost văzută de guvernele sovietice ca fiind de ajutor construirii unei poziţii mai puternice pe care să se bazeze în confruntarea cu China, în timp ce se manifesta un interes pentru reducerea costurilor în ceea ce priveşte armamentul şi importarea tehnologiei occidentale. Interesul privind stabilitatea a fost demonstrat în 1971 prin discursul lui Leonid Brejnev în faţa Congresului Partidului, când acesta a cerut securitate internațională și a subliniat spațiul insuficient devotat pentru cauza de "eliberare națională", argumentul folosit pentru a justifica sprijinul acordat pentru lupta anti-occidentală din Lumea a Treia. Recunoaşterea Germaniei de Est de către Germania de Vest a dus la o apropiere clară şi chibzuită şi o reluare a relaţiilor dintre cele două state.

Întreaga problemă a scos în evidenţă câteva din ambiguităţile relaţiilor internaţionale, adesea atribuite eronat diplomaţilor şi metodelor utilizate de aceştia. De exemplu, ca parte a noii comunităţi germane de responsabilitate, a scăzut preocuparea din Germania de Vest faţă de starea populaţiei din Germania de Est, şi ca o consecinţă parţială, nu mai exista o susţinere reală din partea vest-germană pentru mişcările pentru drepturile

cetăţenilor din partea de est. În schimb, stabilizarea a reprezentat un obiectiv mai significant.

Destinderea relaţiilor ca rezultat al unei diplomaţii de succes a presupus acceptarea sistemelor de guvernare din Europa de Est, spre exemplu acceptarea suprimării comunismului liberal din Cehia, din 1968, de către armata Uniunii Sovietice şi a aliaţilor acesteia, incluzând şi Germania de Est. Germania de Est, recunoscut ca stat aproape integral la nivel mondial pentru prima dată în 1973, a fost admis în cadrul Naţiunilor Unite şi a altor organisme internaţionale. „Normalizarea" a însemnat totodată recunoaşterea legalităţii statului totalitarian care şi-a tratat cetăţenii cu asprime, în timp ce un aspect al diplomaţiei secrete a perioadei relevî plăţi din partea guvernului Germaniei de Vest în schimbul permiterii plecării din Germania de Est a populaţiei, în special pentru reunificarea familiilor.

Germanii din vest nu au fost singurii care au făcut compromisuri. Papalitatea a avut relaţii teribile cu guvernele comuniste ateiste şi anti-clericale, dar totodată a urmîrit şi *Ostpolitik*, mai vizibil în 1966, prin trimiterea unui delegat apostolic şi a unui reprezentant în Iugoslavia, o poziţie ulterior ridiactă la rangul de nunciatură, primul stabilit vreodată într-un stat comunist.

Destinderea relaţiilor a fost de asemenea şi un aspect al reşterii conservatorismului din blocul sovietc, fapt ce a subliniat centralitatea particulară a consideraţiilor politice din statele totalitare, bazat pe autonomia instituţională a politicii externe, diplomaţia fiind extrem de limitată într-un asemenea context. A avut loc o respingere a aventurismului asociat lui Nikita Hruşciov, care a căzut de la putere în Uniunea Sovietică

în 1964. Înlocuirea lui ca Secretar General al Partidului Comunist de către Brejnev a fost o schimbare semnificativă. „Coexistenţa paşnică" cu vestul a fost declarată o luptă de clasă, iar propaganda împotriva Occidentului a fost redusă. Ambiţia vest-germană de a „schimba prin relaţii de apropiere" s-a dovedit a fi mult mai de succes decât acest obiectiv, însă doar pe termen lung; pe termen scurt, sprijinul occidental acordat sub egida *Ostpolitik* a stabilizat regimurile comuniste fără a provoca o liberalizare semnificativă.

Acordurile de la Helsinki din 1975 au reprezentat un alt episod semnificativ. Formulate prin Conferinţa pentru Securitate şi Cooperare în Europa, ele au reprezentat un succes pentru procesul european de stabilizare, acesta din urmă fiind sprijinit şi pe destinderea americană în relaţiile sale cu Uniunea Sovietică. Textul acordurilor a reflectat problemele cu care se confrunta diplmaţia, cât şi dificultăţile de reconciliere dintre liberalism şi totalitarism. Au fost acceptate graniţele existente la acel moment (Principiul III), neintervenţia în chestiunile interne ale altor state (Principiul VI), satisfăcându-se astfel cerinţele sovieticilor. Au existat de asemenea înţelegeri în ceea ce priveşte comerţul, industria, ştiinţa, mediul, cât şi chestiuni culturale şi educaţionale.

Totuşi, destinderea nu descria situaţia din majoritatea părţilor din Lumea a Treia din anii 1970, fapt ce este un memento al complexitaţii şi intensităţii Războiului Rece, a interacţiunilor dintre tensiunile locale şi globale, şi a măsurii în care cronologia desfăşurării anumitor eveninmente nu a coincis. De exemplu, dispoziţia sovieticilor de a trece peste regimul terorii lui Haile Mengistu, dictatorul Etiopiei din 1977 până în 1991, a indicat gradul în care atitudinile asociate stalinismului au continuat după

aceea. Ca o dovadă a tendinţei de lungă durată a diplomaţilor de a interpreta diferitele desfăşurări în termenii istorici proprii ţărilor lor, reprezentantul sovietic, Anatolii Ratanov, a observat o asemănare între activităţile brutale făcute de susţinătorii lui Mengistu şi experienţa revoluţionară timpurie din Rusia. Mai mult, începând cu mijlocul anilor 1960, atenţia privind competiţia pentru Africa dintre Washington şi Moscova a fost mutată către Aftrica de sud, în principiu datorită orientării marxiste a mai multor mişcări de liberare. Departe de a fi marginal, succesul din Africa din anii 1970 a dat sovieticilor un sentiment reînnoit de mândrie asupra propriilor realizări şi o convingere asupra faptului că Uniunea Sovietică ar putea contribui decisiv la progresul comunismului de pretutindeni.

În practică însă, Africa a fost o dezamăgire pentru sovietici, precum au fost şi Iran şi Afganistan. Sovieticii nu au câştigat beneficiile preconizate, iar opoziţia faţă de Statele Unite nu a crescut implicit sprijinul pentru Uniunea Sovietică. La două zile după invazia sovietică în Afganistan în decembrie 1979, reprezentantul sovietic din Iran a promis Azatollahului Khomeini, liderul Revoluţiei Islamice din Iran, asistenţă în orice posibil conflict cu SUA, însă sprijinul i-a fost refuzat întrucât nu putea să existe o înţelegere mutuală între o naţie musulmană şi un guvern nemusulman.

Intervenția militară sovietică în Afganistan în 1979 a fost un episod-cheie în agravarea Războiului Rece, așa cum a fost suprimarea de către sovietici a mișcării liberale de solidaritate în Polonia, în 1981. La rândul lor, sovieticii erau convinși că acestea au fost sub rezerva planurilor americane de atac. Informații în acest sens a fost atent adunate, în timp ce

materialul contradictoriu a fost ignorat. KGB-ul a jucat un rol-cheie în furnizarea de informații, precum și influența lui Yurij Andropov, șeful KGB din 1967 până când l-a succedat pe Brejnev ca secretar general al Partidului Comunist în 1982, a fost de așa natură încât opiniile KGB au fost extrem de influente în materie de decizie. În schimb, Ministerul de Externe a fost o sursă secundară de informare, de idei şi decizii. Ponderea relativă a KGB-ului și a Ministerului de Externe a fost în general aplicabilă în cazul statelor totalitare și a încurajat alimentarea sistematică cu informații cu privire la alte state prin reţeaua internaţională de agenţi KGB.

Andropov a murit în 1984, şi a fost înlocuit de Konstantin Cernenko, care la rândul său a decedat în 1985. El a fost înlocuit de mult mai tânărul Mihail Gorbaciov, care a încercat să reformeze Uniunea Sovietică și, în acest scop a transformat politica externă, indicând din nou subordonarea diplomației la politică. Deși un fost protejat al lui Andropov, Gorbaciov a fost, de asemenea, dispus să conteste viziunea confruntaţionistă asupra lumii prezentată în rapoartele KGB-ului, precum și a intereselor legitime a complexului industrial militar. De exemplu, Gorbaciov era convins că politica americană privind controlul armelor nu a fost motivată de o agendă ascunsă, cu scopul slăbirii Uniunii Sovietice, iar acest punct de vedere l-a încurajat să negocieze.

Arhitectura Războiului Rece a fost în mod constant demontată prin acorduri, începând din 1987, cu privire la controlul armelor. De asemenea, a apărut un nou context pentru diplomație în blocul comunist. Vizitând Praga în 1987, Gorbaciov a respins Doctrina Brejnev de intervenție de ţinere sub control a comunismului, susținând în schimb că „partidele frățești determină linia lor politică având în vedere condițiile naționale”. În

1988 el a anunțat, în cadrul Organizației Națiunilor Unite, că statele est-europene ar trebui să fie libere să își aleagă propria cale politică.

Prăbușirea ulterioară a comunismului din Europa de Est, urmată de cea a Uniunii Sovietice, a creat noi contexte pentru diplomație. Astfel, în decembrie 1991 o Comunitatea Statelor Independente (CSI) a înlocuit Uniunea Sovietică, deși mai multe republici au refuzat să se alăture acesteia din urmă, în timp ce speranța Rusiei, prin Boris Elțîn, președinte din 1991 până în 1999, că CSI va deveni un adevărat sistem federal s-au dovedit nereușită.

Căderea comunismului a încurajat dezbateri în Rusia despre diplomație, precum și liberalismul din noul Minister al Afacerilor Externe. Cu toate acestea, ca reflexie a presiunilor obișnuite care afectează diplomație, a existat o presiune şi de la alte agenții interesate în domeniul politicii externe, în special Ministerul Apărării, Consiliul de Securitate al Președintelui, agenţiile de intelligence, și a Comitetelor de Apărare și Relații Internaționale ale Parlamentului. Autoritarismul și intransigență în calitate caracteristice ale politicii externe ruse au devenit mai pronunțate în timpul mandatelor Putin. Un fost agent KGB, Putin a fost președinte din 2000 până în 2008.

Anii conducerii lui Putin, de asemenea, au condus la o renaștere a discuţiilor despre relațiile internaționale dintr-o perspectivă realistă, în același timp în care că o mare parte din dezbaterea din Occident a fost bazată pe concepte idealiste, "soft power", drept internațional, și organizațiile non-guvernamentale internaționale sau INGOs, organisme frecvent menționată și ONG-uri. Utilizarea "soft power", nu a fost limitată Occidentului, dar a existat o tensiune pe termen lung între ceea ce a fost

permis de către statele occidentale liberale și atitudinile mai mult de control a mai multor puteri non-occidentale, incluzând Rusia și China. În 1949, ca parte a extinderii controlului său în Europa de Est, Uniunea Sovietică a pus presiune pentru închiderea tuturor centrelor de cultură și de informații occidentale. În anii 2000, tendința de a trata asemenea organisme ca fiind ostile, de exemplu BBC si British Council, o tendință demonstrată de state precum Iranul, Rusia și Zimbabwe, a reflectat o stare perpetuă prin care se reflecta faptul că toate instituțiile străine au fost sub controlul direct al statului, și că ONG-urile au fost într-adevăr importante, precum și în pericol totodată. Această problemă a fost un exemplu esențial prin care se reflecta faptul că natura și comportamentul de diplomație au rămas contrariate.

Ca un exemplu al naturii prezenței diplomatice nu în ONG-uri, ci în agenții conexe, este de folos exemplul Consiliului de Administrație al Institutului de Pace din Statele Unite, care a fost creat de către Congres în 1984 ca o organizație independentă, o instituție non-partizană federală, cu rolul de a consolida capacitatea națiunii de a promova soluționarea pe cale pașnică a conflictelor internaționale prin extinderea cunoștințelor despre modalități de realizare a unei lumi mai pașnice. Consiliul de Administrație a inclus unsprezece membri numiți de președinte, din mediul academic, și patru membri din oficiu de la guvern. În 2009, Consiliul a avut trei foști membri ai Departamentului de Stat, un diplomat de carieră și doi secretari adjuncți, și, astfel, acestea fiind numiri politice.

În contextul ong-urilor asertive, nu a fost surprinzător că interpretările realiste a intereselor naționale și ale proceselor internaționale au fost contestate de către dezvoltarea de coduri idealiste noi sau puternice,

în special pe probleme de mediu și a drepturilor omului. Fiecare a ilustrat capacitatea de rezistență a aspirației dreptului internațional care a fost puternică în anii 1900, însă în general, reflectând abordărilor culturale și ideologice cu privire la relațiile internaționale.

În același timp, o mare parte din forța din spatele acestei evoluții a venit de la avocații internaționali încurajați de grupurile pentru drepturile omului, cum ar fi Amnesty International din Londra și Human Rights Watch din New York; de asemenea integrarea cu entităţile de politica externă a fost mai scăzută faţă de nivelul existent în anii 1900 și 1920. Încălcările drepturilor omului au fost urmărite prin intermediul Curții Europene a Drepturilor Omului sau prin referinţă la Declarația Drepturilor Omului adoptată de Adunarea Generală a ONU în 1948 şi completată în 1976 printr-un legământ internațional cu privire la drepturile sociale, economice, culturale și, de asemenea, cu unul pentru drepturi civile şi politice. În 2005, o adunare a liderilor mondiali în cadrul unui summit ONU a ajuns la un acord despre faptul că exista o "responsabilitate generală de a proteja" oamenii de la genocid, purificare etnică, crime de război și crime împotriva umanității: un concept cunoscut sub numele de R2P că, totodată acesta fiind ulterior criticat ca fiind o constrângere a suveranităţii statelor din partea lumii occidentale.

Pe măsură ce agenda relațiilor internaționale se schimba, parţial din cauza presiunii noilor coduri idealiste, diplomația s-a luptat să țină pasul, diplomații fiind constânși să se familiarizeze cu probleme specifice şi "limbajul" aferent acestora. Modificările ar putea fi radicale, asemenea chestiunii relației anglo-chiliene ce au fost afectate sever în 1998 prin prezentarea de către Baltasar Garzón, un magistrat spaniol, a unui mandat

pentru arestarea și extrădarea unui fost șef chilian de stat, generalul Augusto Pinochet pentru infracțiuni împotriva drepturilor omului , care la timpul respectiv vizita Marea Britanie din motive de sănătate. Pinochet a fost arestat și pus sub arest la domiciliu pentru șaisprezece luni, deși el nu a fost niciodată extrădat în Spania.

Astfel de practici îngrozeau diplomaţii obişnuiţi cu abordarea realistă a relațiilor internaționale și cu utilizarea diplomației ca un mijloc, nu numai pentru urmărirea intereselor de stat, dar şi pentru reconcilierea diferitelor punctelor de vedere de la nivel național. Pentru ei, profesia s-a schimbat dramatic în timpul lor și încă este în evoluție.

În parte, se pune problema psihologiei în diplomație. Diplomații au tendința de a dezvolta relații psihologice distincte cu o identitate cu statul pe care îl reprezintă, construindu-şi atât un "sine" în consecință, și acţionând ca un agent psihologic al statului. Acest proces, cu toate acestea, face ca "sinele" să fie vulnerabil nu numai în faţa misiunii lor, ci şi în faţa schimbărilor din diplomaţie.

În afară de dimensiunea psihologică, se mai pune problema stresului cauzat de perturbarea sistemelor diplomatice oficiale de comunicare și interacțiune simbolică. O înțelegere reciprocă a acestor sisteme este de importanţă pentru comunicare și analiză, dar această înțelegere este îngreunată de schimbările din conținutul și semnificația gesturilor și limbajului. În parte, acest proces reprezintă o întrerupere a ierarhiilor de prestigiu existente, ierarhii care sunt susținute prin crearea unei imagini de preeminență, competență și succes.

Cu toate acestea, ar fi hazardat să se suprainvoce provocările ridicate de ONG-uri, pentru că ar duce la riscul de a susţine că "guvernul"

oferă o coerență care are toate răspunsurile, sau, alternativ, că ridică toate problemele. Realitatea, în schimb, este că guvernul implică dispută între interese de cele mai multe ori contradictorii. Departe ca politica externă și diplomația să fie izolate de aceste dispute, inabilitatea mecanismului oficial al politicii externe de control al reprezentării și de negocieri cu statele străine este mult mai evidentă în prezent decât a fost în urmă cu un secol, iar situația fiind mai pronunțată în ultimele decenii.

Problema este atât una de control, precum și reprezentare. Respingerea de către Senat calităţii de membru al Ligii Naţiunilor arată că acest factor a reprezentat un element de noutate pentru acest stat lider mondial. Totodată, nevoia continuă de a căuta aprobarea Congresului pentru credite și tratate încă este un element-cheie care afectează diplomația americană. Astfel, în 1974, sprijinul american pentru detensionarea relațiilor cu Uniunea Sovietică a fost afectată de presiunile în favoarea emigrării evreilor din URSS, în special reflectat amendamentul Jackson-Vanik a actului de comerţ, un amendament care a împiedicat extinderea clauzei naţiunii cele mai favorizate în ţările comuniste, limitând emigrarea cetățenilor lor. Legea Helms-Burton adoptată de Congres în 1996, a reflectat opoziția Congresului faţă de Cuba, opoziţie asociată în special cu Jesse Helms, președintele Comisiei pentru Afaceri Externe a Senatului.

Mai mult decât atât, şi diferitele agenţii guvernamentale joacă un rol de seamă. Pentru a lua ca exemplu relaţiile americano-elvețiene, deşi nu este o problemă cheie în diplomația americană, Departamentul de Stat tinde să urmeze o linie emolientă faţă de aceasta, întrucât Elveția servește un rol important în relaţiile Statelor Unite ale Americii cu Iranul, cu care

nu există legături diplomatice, ci mai degrabă o relaţie asemănătoare ca cea dintre UE şi organismele palestiniene. Cu toate acestea, Internal Revenue Service (IRS) a adoptat o atitudine mult mai dură în 2009 faţă de Elveţia, atât în vederea punerii în aplicare de unui nou tratat fiscal bilateral cu Elveția, cât și urmărirea unui caz în justiție împotriva celei mai mari bănci a Elveţiei, UBS. Întrucât guvernul elvețian s-au dovedit dispus să accepte un grad de dezvăluire a practicii secretului bancar, care s-a dovedit a fi atât de neplăcut pentru IRS, şi într-adevăr şi pentru G20; însă nu a fost dispus să renunțe la confidențialitatea în ceea ce priveşte clienţii, de exemplu, prin a accepta investigarea conturile concepute pentru cu scopul a obţinerii probelor pentru posibilele cazuri de evaziune fiscală.

Problema a relevat gama de organisme implicate în diplomație, nu numai IRS în acest caz, ci şi Parlamentul elvețian, care are rolul de a ratifica orice nou tratat, prezentându-l publicului, care are șansa de a-l răsturna printr-un referendum. Ca un exemplu al întinderii diplomaţiei, regimurile de evaziune fiscală sunt probleme focale în relațiile Germaniei cu state precum Luxemburg și Liechtenstein, în timp ce la sfârșitul anilor 1990 un britanic exilat pe motive fiscale în Belize, Lord Ashcroft, a fost atât ambasadorul Belize la Organizația Națiunilor Unite, cât și trezorierul Partidului, și prim donator pentru Partidul Conservator din Marea Britanie.

Sunt uşor de neglijat organisme precum IRS, atunci când atenţia faţă de provocările mijloacelor convenţionale de politică externă se transpune asupra celora enunţate de şefii de state. Cu toate acestea, ele sunt importante nu numai pentru că pot complica relațiile, dar și pentru că continuitatea instituțională pe care o reprezintă oferă coerență pentru păreri alternative şi precedent. Mai mult, aceste puncte de vedere atrag atenția

asupra rolului de arbitraj al ministerelor de conducere, și, astfel, la subordonarea sistemelor diplomatice în favoarea lor. Această situaţie este şi mai evidentă în cazul circumscripţiilor cu interes puternic, precum ar fi ministerele de apărare.

În unele privințe, situația actuală reprezintă o continuare a dezvoltării reprezentării diplomatice din timpul desfăşurării războiului, întrucât nevoia de realizare a unui război total a dus la reprezentarea simultană a unei serii de agenții guvernamentale. Isaiah Berlin, care a fost responsabil pentru rapoartele politice săptămânale de la Ambasada Marii Britanii la Washington în timpul al doilea război mondial, a remarcat:

„Noi misiuni au fost stabilite pentru a reprezenta Trezoreria, Ministerele de aprovizionare, alimente, producţia de aeronave, departamentele politic şi economic de război, de informaţii, precum și alte departamente; aproape fiecare minister din Londra au avut reprezentanții săi, într-o formă sau alta, la Washington sau New York . . . . Rezultatul a fost crearea în capitala americană, la începutul anilor patruzeci, a ceea ce a fost, de fapt, un microcosmos de scurtă durată a Whitehall."

Rolul major al miniștrilor de la conducere de a da formă diplomației reflectă complexitatea guvernării moderne, atât în ceea ce privește structurile interne, cât și cu referire la reprezentare și negociere. Alte aspecte care joacă un rol esenţial, în afară de uşurința efectuării transportului, includ măsura în care prezența liderilor evocă cea a altora. Întregul proces poate fi localizat cu referire la globalizare, dar unii factori specifici joacă de asemenea un rol, cum ar fi de exemplu partea de reuniuni

ale șefilor de stat din astfel de organisme internaționale precum UE și NATO.

Pertinența evoluţiilor internaționale recente este neclară pentru viitor și reflectă întrebări cu privire la caracterul probabil al crizelor viitoare. De exemplu, posibilitatea unei deteriorări rapide a circumstanțelor de mediu ar putea pune accentul pe concepte idealiste, sau poate chiar realiste, cu privire la diplomația de mediu. În schimb, în cazul în care accentul este pus pe concurența dintre marile puteri, eventual, între China și Statele Unite ale Americii, sau asupra stabilității regionale, în special în Orientul Îndepărtat, Asia de Sud, Golful Persic și Orientul Mijlociu, mai multe noțiunile convenționale ale diplomației pot fi incluse în ecuaţie, deși cu o dimensiune militară puternică.

Importanţa problemelor convenționale poate fi corelată cu importanța continuă a reprezentării ca o problemă fundamantală a dimplomației. De exemplu, Turcia respinge relațiile diplomatice cu Armenia, în parte ca urmare a opoziției controlului armean a regiunii Nagorno-Karabah, ocupată în timpul războiul din 1993 cu Azerbaidjan, și, de asemenea, ca răspuns la campania Armeniei pentru recunoașterea internațională a ceea ce se caracterizează drept un genocid, masacrele armenilor în timpul Primului Război Mondial, o acuzaţie pe care Turcia respinge.

Graniţa turco-armeană a fost închisă în 1993. În aprilie 2009, Turcia a dezvăluit proiectul unui acord pentru a stabili relații diplomatice și redeschiderea graniței sale, dar amenințarea întoarcerii Azerbaidjanului către Rusia a determinat ca Turcia să insiste din nou ca Armenia se retragă din Nagorno-Karabah, închizând astfel proiectul acordului.

Natura relațiilor diplomatice a revenit în discuție în altă situație în 2009. Ecuador a rupt relațiile cu Columbia în martie, când forțele columbiene au trecut granița pentru a ataca o bază FARC, cea mai mare grupare de gherilă din Columbia. Din nou, această problemă servește ca un memento în măsura în care relațiile diplomatice sunt strâns legate cu suportul (explicit, implicit, sau prin omisiunea de opoziție) pentru mișcările rebele din alte state. De asemenea, în 2009, lovitura de stat din Honduras a scos la iveală alte probleme de recunoaștere, subliniind rolul neîntrerupt al diplomației ca o formă de legitimare.

În ansamblul ei, puterea este acceptată, diplomația fiind de ajutor în gestionarea tranziției. În 2008, o juntă militară a organizat cu succes o lovitură de stat în Mauritania, care a condus la izolarea internațională a statului, inclusiv suspendarea din Uniunea Africană și amenințări cu sancțiuni de la atât ea, cât și de la Uniunea Europeană. Totodată, diplomația internațională, sub forma medierii de către Abdoulaye Wade, președintele Senegalului, a ajutat la soluționarea impasului intern care a pregătit calea pentru un proces electoral în care șeful de junta a demisionat și apoi a devenit președinte.

Ca o dovadă a măsurii în care calitatea de membru în cadrul organismelor internaționale este un aspect cheie al diplomației moderne, alegerile au fost asistate de observatori din partea Ligii Africane, Liga Arabă și Organizația Internațională a Francofoniei, toate aprobând rezultatul alegerilor, și a fost văzut ca un prim pas pentru îmbunătățirea relațiilor cu Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional, Uniunea Europeană și Uniunea Africană.

A existat, de asemenea, o lovitură de stat în Guineea, în 2008, şi din nou recunoaşterea în locul organizării de alegeri a reprezentat o problemă. Mai mult decât atât, sacrificarea de demonstranți pro-democrație în luna septembrie 2009 a condus la presiuni din partea Uniunii Africane și Uniunii Europeane.

Revenind la alte tipuri şi aspecte ale diplomației, instituțiile financiare au jucat un rol cheie în cadrul diplomației financiare, acesta din urmă reprezentând un aspect important al relațiilor internaționale. În același timp, comerțul cu mărfuri esențiale, în special petrol și cereale, a fost frecvent afectat de intervenție guvernamentală, precum a fost cazul furnizării de cereale în China, în anii 1960 și 1990.

Dimensiunea militară semnificativă în diplomație reflectă măsura în care unele armate şi-au dezvoltat propriile sisteme pentru dobândirea de informații despre țările străine, precum și pentru promovarea intereselor acestora. Un exemplu proeminent este ISI din Pakistan (Inter-Services Intelligence Agency), însă şi cazul dezvoltării de către Pentagon a unui sistem de analize strategice ale altor state este demn de remarcat. În special, necesitatea Pentagonului de a apela la Departamentul de Stat sau CIA pentru informații aparent a fost diminuată. Mai mult decât atât, comenzile din zona Pentagonului oferă o infrastructură spațială care structurează o formă diferită de prezență și diplomație decât cea a Departamentului de Stat.

Mișcările de insurecţie au continuat să ofere o bază pentru invocarea unei diplomații axate pe violență, și precum a fost în cazul sprijinului pakistanez, saudit și american pentru rezistența afgană împotriva regimului sovietic de la Kabul din anii 1980. Diplomații, de asemenea, par

să fi jucat un rol major în situaţii de terorism, ca și în 1988, când, alături de rapoartele privind direcțiile libiene care au dus la o acțiune în justiție de succes, mai sunt şi alţii care sugerează că trimisul iranian din Siria, a finanţat Frontul Popular din Damasc constituit pentru Comandamentul General pentru Eliberarea Palestinei, cu bani care au fost utilizaţi pentru a finanța aruncarea în aer a zborului Pan Am 103 deasupra Lockerbie. "Războiul împotriva terorii" a condus la o creștere a dimensiunii de Intelligence a politicii externe americane, ambasadele extinzându-se în consecință. Astfel, Addis Abeba a devenit un important centru de reprezentare americană datorită puterii activismului islamic în ţara vecină, Somalia. Același lucru a fost valabil pentru Dijbouti.

Rolul serviciilor de informații servește ca o reiterare puternică a măsurii în care locul diplomației ca sursă privilegiată de informații a fost parţial înlocuit. Capacitatea acestor agenții de a da direcţii, precum și analiza şi colectarea de informații este o calificare puternică a poziției de diplomați, nu în ultimul rând întrucât ca sistemele Ministerelor de Externe sunt adesea mai puțin adaptate la astfel de direcții și analiză.

Într-o situație cu multe antecedente istorice, structura stabilită a ambasadelor a fost consolidată cu trimișii mai încrezători, pregătiţi şi calificaţi. Astfel, în 2009, noua administrație Obama a numit trimișii speciali pentru Orientul Mijlociu (George Mitchell) și Afganistan și Pakistan (Richard Holbrooke), în timp ce președintele Comitetului pentru Relații Externe a Senatului, John Kerry, a luat poziţia unui intermediar cu Siria. Decizia cea din urmă a fost necesară în absența unei reprezentări diplomatice în Siria. Încercările administrației Obama de a îmbunătăți relațiile a condus în martie 2009 la efectuarea unei vizite de către delegați

la nivel înalt, urmată de discuţii despre redeschiderea ambasadei din Damasc.

În iulie 2009, decizia administrației de a avansa procesul de pace din Orientul Mijlociu s-a manifestat prin expedierea unei serii de figuri proeminente în regiune, nu numai în persoana lui George Mitchell, dar, de asemenea, Robert Gates, secretarul Apărării, James Jones, consilier privind Securitatea Naţionlă, și Dennis Ross, un consilier special pe politica externă. Prezența lor a fost considerată necesară pentru a oferi garanții securitate, în special împotriva Iranului, care ar putea încuraja Israelul să favorizeze înţelegeri pe Malul de Vest, dar rolul lor, ca și cea a lui Holbrooke, a fost, de asemenea, văzut ca subminând poziția lui Hillary Clinton, secretarul de stat.

În același timp, problema tradițională a reprezentării rămâne crucială în Orientul Mijlociu. Această problemă se concentrează pe Israel și Palestina, mișcarea islamistă Hamas, care a câștigat alegerile din 2006, în Gaza, izolat pentru că a refuzat să recunoască Israelul sau să oprească violențele. Cvartetul de țări și organizații care au fost instruițe pentru a promova negocierile - SUA, Rusia, ONU și Uniunii Europene - au stabilit trei condiții pentru ca Hamas să se alăture negocierilor. Hamas a trebuit să-și onoreze toate acordurile anterioare de Organizația pentru Eliberarea Palestinei, cu Israel, în sensul recunoașterii acesteia, și renunţarea definitivă la violenţă. Hamas, la rândul ei, a respins ideea de precondiții și a susținut că Israelul a încălcat în mod repetat rezoluții ONU, și că mișcarea rivală Fatah nu a câștigat nimic de la recunoașterea formală a Israelului.

Provocarea istoriei diplomatice s-au dovedit a fi o paralelă instructivă cu cea a diplomației de la alte negociatori. O prejudecată puternică față de istoria diplomatică a venit în prim-plan la mijlocul secolului al XX-lea, cu subiectul de multe criticat, în cuvintele lui GM Young, "ca înregistrarea a ceea ce un funcționar a spus unui alt funcționar". Tehnicile folosite au fost considerate depășite, și disciplina la fel de arhaică, precum irelevantă pentru problemele și preocupările contemporane. Reducând decalajului dintre științele politice și umaniste, istoria diplomatică a primit critici din ambele direcții. Pentru ştiinţele politice, istoria diplomatice este lipsită de sofisticarea teoretică necesară. Pentru ştiinţele umaniste, istoria diplomatică a provocat o reacţie antagonică din partea școli de gândire post-moderniste şi post-structuraliste.

Într-adevăr, proliferarea omniprezentă a relativismului, caracterul determinat social al acțiunii umane și al identității, a favorizat o marginalizare a istoriei diplomatice. Cu valoarea de documente istorice în litigiu, istoria diplomatică - bazându-se pe aceste documente pentru a recrea trecutul - a fost proporțional redusă în sens și semnificație. Având în vedere preocuparea lingvistică a mai multor istoriografi occidentali, unii cercetători au respins criterii empirice, și s-au îndepărtat de diplomație, au conceput teme strict sociale, culturale, antropologice inspirate sau legate de gen.

Paginile 235-247-Pop Emilia Maria, MSSC.

Mai mult decât atât, reacţia împotriva eurocentrismului – asemănat, pe nedrept, în istoriografie cu imperialismul intelectual – a stârnit o

rivalitate între formarea unui sistem al statelor occidentale şi ascensiunea marilor puteri: fundamentele istoriei diplomatice tradiţionale. În schimb, la nivel mondial, declinul Europei şi-a pus amprenta asupra principiilor fundamentale ale istoriei diplomaţiei, făcându-le irelevante. Cursa înarmărilor iniţiată între state (chiar dacă într-o măsură mai mică) începând cu anul 1945, şi, totodată, progresele tehnologice din acea perioadă, au dus la discreditarea normelor şi principiilor tradiţionale ale diplomaţiei, din cauza neputinţei acesteia de a da soluţii şi răspunsuri adaptate noilor realităţi. Problemele ideologice erau destul de evidente, având în vedere ca teoreticienii diplomaţiei clasice (militare) erau combătuţi de noile ideologii şi instituţii pacifiste. Într-adevăr, diplomaţia tradiţională a fost asociată, într-un mod critic, cu „filosofia războiului"/războiul, asemănare ce se poate identifica în diferite teme/discuţii din anii 1790 continuându-se până după apariţia celor „14 puncte" ale preşedintelui american Woodrow Wilson, în 1918. În Statele Unite ale Americii, acest fenomen de discreditare a diplomaţiei tradiţionale a avut ca efect scăderea numărului de specialişti în istoria diplomaţiei cu trei sferturi în 1975, ajungând la mai puţin de jumătate în 2005, fenomen ce s-a petrecut într-o perioadă de expansiune a profesiei. Acelaşi fenomen s-a întâmplat şi în Marea Britanie.

Din anii 1970, teoreticienii diplomatici nu doar că au extins varietatea de surse diplomatice consultate – de la documente private ale ministerelor, oficialilor şi diplomaţiilor la informări publice despre politică; au adoptat,de asemenea, o noua abordare multi-dimensională şi mult mai conştientă de realităţile societăţii, cum ar fi presupunerile morale şi intelectuale ale politicii naţionale, dimensiunea militară/navală a acţiunilor diplomatice, importanţa influenţei sistemice, precum şi

orientarea afacerilor externe spre consideraţii şi constrângeri ale „politicilor personale, domestice şi de curte.”

Soarta istoriei diplomaţiei este instructivă, dar deloc unică. Acest lucru nu înseamnă că importanţa şi rezonanţa reformelor în istoria diplomaţiei este diminuată, deoarece şi factorii implicaţi sunt similari, însă este necesar să fie plasaţi într-un anume context.

Existau indicaţii din ce în ce mai clare de degradare a diplomaţiei decât de acceptare a statutului tradiţional al istoriei diplomatice. În particular, creşterea numărului de state independente a reconfirmat din nou faptul că activitatea diplomatică afirmă suveranitatea şi importanţa lor ca ţară, numai că pentru multe dintre acestea nu puteau să susţină o reprezentare diplomatică proprie. După războiul lui Yom Kippur, la sfârşitul anilor 1970, s-a declanşat o criză economică datorată creşterii preţului petrolului ce a generat haos în finanţele guvernelor, punând capăt aşa-zisei perioade de „long boom” economic începută încă de după cel de al doilea Război Mondial; aceste probleme recurente au avut ecou şi în anii ’80, ’90 şi în 2000.

Dificultăţiile au fost accentuate şi de colapsul unor state sau regimuri, cum ar fi cel al lui Mobutu din Zair de la mijlocul anilor ’90. Drept consecinţă la situaţia din ţară, diplomaţii Zairului au pierdut reprezentarea internaţională din cauză că nu au fost plătiţi. Problemele lor au fost făcute publice, astfel că în perioada 1993-1995 au existat numeroase articole ce conţineau declaraţii ale personalului diplomatic al Zairului la Bonn (Germania), în care se menţiona faptul că aceştia au rămas fără electricitate şi telefoane, iar în Varşovia (Polonia) ataşatul diplomatic

dormea în gară şi în Harare (Zimbabwe) ambasada a fost închisă din cauza neplatei chiriei.

Un alt aspect al unei diplomaţii prost gestionate este legată de denigrarea principiilor de imunitate. Nici diplomaţii şi nici ambasadele nu se aflau în deplină siguranţă în faţa unei agresiuni. Aceste atacuri erau organizate nu doar de teroriști sau mişcări populiste, dar şi de regimurile radicale ce căutau în mod deliberat un motiv puternic pentru declanşarea unui atac. Astfel de ambasade, în special cele ale Marii Britanii, s-au dovedit a fi ţinte reale şi importante în timpul marii revoluţii culturale proletare din China. Mai mult decât atât au fost lansate în Tripoli (Libia), în 1967, proteste violente asupra ambasadelor SUA şi Marii Britanii, ca urmare a deciziilor considerate de către conducerea libiană a fi nelegitime, în ceea ce priveşte, sprijinul acestor două state oferit israelienilor în timpul războiului de „Şase zile".

În 1979, asaltul ambasadei americane din Teheran, precum şi izolarea personalului diplomatic timp de 400 de zile a determinat confirmarea revoluţiei islamice ca şi o forţa anti-americană, şi, de asemenea, a evidenţiat problema principală în relaţia dintre SUA şi Iran. În momentul în care i s-a atras atenţia că a încălcat legile internaţionale, Ayatollah Khomeini, liderul revoluţiei, a cerut ca acest legi să fie considerate în lumea arabă opţionale, punând la îndoială beneficiile aduse de aceste legi poporului iranian. În acelaşi timp, soarta celor 52 de ostatici americani a avut un impact puternic asupra politici naţionale americane, mai ales că eşecul preşedintelui Carter de a-şi recupera ostaticii, în 1980, a fost considerat un simbol de slăbiciune politică, fapt ce a avut ca efect pierderea posibilităţii unui nou mandat prezidenţial. SUA nu au relaţii

diplomatice cu Iranul. În schimb, Elveţia reprezintă interesele americanilor în Iran, asigurând atât servicii consulare pentru cetăţenii americani care trăiesc acolo, dar şi un canal diplomatic de comunicare. Astfel, în iunie 2009, guvernul iranian l-a chemat pe reprezentantul elveţian la o şedinţă pentru a pune în discuţie caracterul intervenţionist al declaraţiilor susţinute de Obama, cu privire la alegerile iraniene recente. De asemenea, şi Marea Britanie şi-a rupt relaţiile diplomatice cu Iranul în 1979, reînoindu-le în 1988, rămânând problematice. Comparaţiile cu privire la deciziile americanilor şi britanicilor în relaţia cu Iranul ridică numeroase semne de întrebare, mai ales, în ceea ce priveşte, angajamentul constructiv oferit de prezenţa unei ambasade; deşi aceasta îndeplineşte alte funcţii. Mai mult decât atât, reprezentarea nu este oferită doar unui regim neloial, şi, de asemenea, prin prezenţa sa se oferă o încurajare în relaţiile cu statele oponente: prezenţa sa într-o ţară este o mărturie a extinderii populare ce nu a fost uitată. Refuzul de a trimite o delegaţie este văzută ca o ostilitate, cum a fost ,în august 2009, când Rusia a refuzat să trimită un ambasador în Ucraina.

Ambasadele sunt locuri pur simbolice şi sunt înţelese în acest mod. Astfel că, amplasarea lor poate să confirme angajamentele politice, la fel ca în 1995, când Comitetul American de Afaceri Publice cu Israelul a convins Congresul să voteze mutarea ambasadei americane de la Tel Aviv la Ierusalim, mişcarea nedorită de ambele guverne naţionale. Sensibilitatea locaţiei a fost evidenţiată, în 2009, când Marea Britanie şi-a abandonat planurile de a-şi muta ambasada din Tel Aviv într-un bloc turn nou aflat în proprietatea unui miliardar israelian din Londra, din cauză că acesta din urmă era criticat pentru investiţiile sale în Cisiordania.

Israelul nu e singurul exemplu de problemă diplomatică. China şi-a menţinut ambasada în Belgrad în timpul regimului Miloşevici, însă, în 1999, a devenit ţinta unui atac aerian american: americanii au susţinut ca bomba căzută nu era îndreptată împotriva ambasadei, deşi unii comentatori susţin că atacul a avut ca intenţie transmiterea unui mesaj Chinei despre necesitatea îndepărtării sale faţă de Serbia. Arabia Saudită a fost unul dintre cele trei state care au recunoscut guvernul taliban în Afganistan în anii 1990: a avut ca rezultat crearea unui curent activist fundamentalist în Afganistan împotriva normelor sovietice din 1980. În schimb, Arabia Saudită a fost foarte reţinută, în ceea ce priveşte, redeschiderea ambasadei americane în Bagdad, după cel de al doilea război din Golf, pas ce ar fi fost văzut ca o recunoaştere a căderii regimului lui Saddam Hussein.

Opinia publică occidentală avea impresia că ambasadele şi diplomaţii ţării lor sunt cel mai des asaltate. Într-adevăr, câteva dintre cele mai cunoscute atacuri cele împotriva statelor europene, astfel că au fost vizaţi diplomaţii britanici (atacurile IRA), în timp ce Al-Qaida a atacat, în 1998, ambasadele americane din Nairobi (Kenya) şi Dar es Salaam (Tanzania) cu maşini capcană provocând pagube majore (mai ales în rândul populaţiei locale). În 2003 a fost bombardat consulatul Marii Britanii din Istanbul (Turcia).

Oricum ambasadele şi diplomaţii ale altor state au fost considerate şi ele ţinte ale atacurilor teroriste. În 1970 diplomaţii turci au fost atacaţi de către Armata secretă de eliberare a Armeniei. În 1980, Ambasada Iranului din Londra a fost asediată de o grupare teroristă. În mai 2008 poliţia Hezbollah a încercat să ucidă diplomaţii Arabiei Saudite din Beirut din cauză că aceştia susţineau poliţia rivală. În octombrie 2009 a fost un atac

cu bomba (suicide bomb attack) la ambasada indiană din Kabul: India a fost văzută dintotdeauna atât de pakistanezi cât şi de fundamentaliştii musulmani ca cea care a intervenit în Afganistan pentru a-şi urmări interesele geopolitice.

Atacurile asupra ambasadelor au fost în centrul atenţiei, dar, în practică, declinul diplomaţiei a fost cauzat de ascensiunea unor alţi actori şi intermediari pe scena politică internaţională şi în relaţii internaţionale, chiar dacă au existat şi greşeli de reprezentare şi raportare făcute de către diplomaţi. Astfel, în 1982, Anthony Williams, trimisul britanic la Buenos Aires, nu a reuşit să aprecieze probabilitatea unui atac al Argentinei asupra Insulelor Falkland, în timp ce, în iulie 1990, April Glaspie, reprezentantul american din Bagdad, diplomat american de carieră vorbitoare de limba arabă, a părut că l-a lăsat pe Saddam Hussein cu impresia că SUA nu va acţiona împotriva Kuweitului. Ea, cu siguranţă, a subestimat gradul de severitatea al crizei.

În 1982 a avut loc un războiul în Insulele Falkland fapt ce a demonstrat atât importanţa unei politici diplomatice eficiente, dar şi numărul de agenţii implicate în formularea politicii internaţionale. În Argentina, dictatura militară trasează principalele linii politice din ţară, în timp ce, în Marea Britanie conducerea a fost preluată de primul ministru, Margaret Thatcher, iar Cabinetul de război, Şeful Statului Major de Apărare, Secretarul internaţional, Francis Pym au fost marginalizaţi de către Primul Ministru. Totuşi, diplomaţii britanici, Sir Nicholas Henderson (Washington) şi Sir Anthony Parsons (ONU), au jucat un rol important în limitarea tentativei de medierea internaţională şi, totodată, în furnizarea armatei britanice oportunitatea de a ataca şi a câştiga. Henderson a răspuns

presiunii americanilor privind restricţia prin întrebarea cît de mult este apreciată neutralitatea Britanică dacă Puerto Rico se afla sub un atac. În SUA, preşedintele Ronald Reagan, Secretarul de stat, Alexander Haig, Secretarul Apărării, Caspar Weinberger, şi un reprezentat ONU, Jeanne Kirkpatrick, au luat diferite poziţii. Răspunsul american a fost un ultimatum/reîmprospătare a condiţiilor principale ale alinţelor, dar dorinţa de a se baza pe o rezoluţie şi de a beneficia de divizii poliţieneşti din partea statelor aliate.

Începând din 1940 înfiinţarea noilor instituţii politice internaţionale a oferit oportunităţi de dezvoltare a principiilor diplomatice, dar şi a privilegilor oferite diplomaţilor. Expertiza lor s-a dovedit a fi un element important în ceea ce priveşte organizarea personalului şi operarea cu instituţiile internaţionale şi alte entităţi naţionale prin crearea unor activităţi şi legi internaţionale care să convină ambelor părţi. Membrii structurilor internaţionale, cum ar fi Consiliul de securitate al ONU, Organizaţia Pieţei Unice (world trade organization), şi G7, acum G8, au devenit obiective diplmatice importante.

State precum Brazilia, Germania, India şi Africa de Sud au devenit membre a Consiliului de Securitate ca semn de recunoaştere a importanţei lor, fiind în acelaşi timp o confirmare a supremaţiei lor regionale. Acest tip de diplomaţie (of assertion) arată prelungirea potrivit căreia Consiliul de Securitate a abordat o atitudine publică cu principii de echivalenţă între entităţi suverane. Entităţile mai mici, cum ar fi Conferinţa de comerţ şi dezvoltare a ONU sau Secretariatul economic latino-american, furnizează, de asemenea, oportunităţi de afirmare şi activitate individuală, cum e în cazul alegerii locaţiei pentru jocurile olimpice.

În teorie, egalitatea este oferită tuturor statelor/puterilor implicate, diplomaţia multi-laterală în practică este inerent ierarhică şi duce la o accentuare a parteneriatului şi a poziţiei în organizaţiile inter-guvernamentale relevante, accentuare ce nu e doar simbolică prin originile sale. Pentru puterile mai mici, un asemenea parteneriat le oferă oportunitatea unei diplomaţii sigure. China sau SUA nu se gândesc atât de mult la Polonia, sau să lase singură Slovenia, aceasta din urmă putând avea un rol decisiv ca membru al Uniunii Europene.

Importanţa unui parteneriat în structurile internaţionale poate să fie văzut ca un semn de disgraţie. Apartheid-ul a condus Africa de Sud la pierderea reprezentării sale în forumurile internaţionale, iar statutul său de paria a complicat relaţiile diplomatice, deoarece Africa de Sud rămânea un stat important pe scena politică internaţională. În acelaşi timp, pot apărea probleme diplomatice prin suspendarea şedinţelor internaţionale de către un stat. Astfel, în 2008 Consiliul NATO-Rusia, o structură de discuţii la nivel de ministere şi ambasade a fost suspendată din cauza conflictului dintre Rusia şi Georgia. În schimb, Consiliul s-a reîntrunit în primăvara anului 2009 când preşedintele american Obama a căutat să îmbunătăţească relaţiile cu Rusia.

În interiorul Europei au apărut o serie de organizaţii care aveau ca obiectiv cooperarea internaţională, aici intrând nu doar cea dintre NATO şi UE, ci şi Uniunea Vest-europeană, Consiliul Europei, Organizaţia de Securitate şi cooperare în Europa. Ele au fost considerate, în cel mai subtil mod, instituţiile interlocutoare, dar cu încercarea de a furniza o diplomaţie coerentă şi de calitate în Europa, prin extinderea negocierilor la uşurarea problemelor întâmpinate. Dar numărul mare de instituţii pot complica

procesul, mai ales în ceea ce priveşte reprezetarea internaţională prin prezenţa unui număr prea mare de posturi pt diplomaţi.

În acelaşi timp, creşterea numărului de instituţilor specializate pe diferite probleme are efecte benefice asupra politicii internaţionale. În particular, o alternativă europeană la NATO a fost posibilă, deşi ponderea militară era destul de slabă, însă nu era dependentă politic de SUA. În 1999, Criza din Kosovo s-a dovedit a fi o foarte mare catastrofă în ceea ce priveşte rolul internaţional al UE, având ca rezultat implicarea mult mai activă a Uniunii Europene în diplomaţia Balcanică şi în managementul crizei. Varietatea structurilor cu reprezentarea diplomatică reflectă, de asemenea, specializarea diplomaţiei internaţionale, prin Agenţia Internaţională a energiei atomice, care a făcut ca proliferarea armelor să devină o problemă majoră pe agenda internaţională.

Comerţul reprezintă în cadrul cooperării internaţionale unul dintre principalele linii de discuţie. Parcursul european, de la Comunitatea economică europeană la Uniunea Europeană şi moneda unică, în mai puţin de patru decenii, nu a mai fost realizat, iar în Americi au fost folosite mult mai multe măsuri diplomatice în crearea şi menţinerea NAFTA, ANDEAN (Acordul de la Cartagena/Grupul Ardino 1969) şi MERCOSUR (Mercado comun del cono sur, common market for the southern part of america 1990), dar şi în discuţiile despre extinderea lor.

S-a dovedit a fi mult mai dificil să obţii o cooperare la acest nivel decât în alte domenii precum migraţia sau drogurile. În schimb, diplomaţia bilaterală a jucat un rol major în aceste domenii. Acest tip de diplomaţie este importantă pentru corelarea cu structurile multi-laterale. Tentativele bilaterale de a îmbunătăţi relaţiile dintre SUA şi China spre un dialog

major,bazat pe diplomaţie, început în 2005, Dialogul strategic economic, o prima întâlnire a avut loc în iulie 2009. Ultima întâlnire a stabilit să extindă relaţiile diplomatice şi la cele politice, fiind prezenţi la această întâlnire de Secretarul de stat, Hillary Clinton, dar şi Secretarul Trezoreriei.

Astfel, pe lângă noile structuri extinse pentru diplomaţia multilaterală au apărut o serie de structuri bilaterale extraordinare, mai ales că statele caută să dezvolte cultura „soft power" (soft power of culture),dar şi alte metode pentru a-şi uşura relaţiile. Acest obiectiv a fost foarte urmărit mai ales între aliaţii care au simţit că înţelegerea lor nu beneficiază de suficientă încredere din partea publicului. În 1975, administraţia Ford a înfiinţat o Comisie de prietenie japonezo-americană, agenţie federală ce există şi în ziua de astăzi şi al cărui obiectiv constă în dezvoltarea de programe educaţionale şi culturale între cele două ţări. Nu există un echivalent japonez, dar Fundaţia Japoniei, înfiinţată în 1972 de către guvern, a acordat o atenţie deosebită relaţiilor cu SUA. Totuşi, televiziunea, cinema-ul şi comerţul s-au dovedit mai importante decât legăturile diplomatice în crearea de percepţii şi legături.

Mediul politic şi natural au devenit puncte importante în acţiunile de cooperare şi transnaţionale. Ecologismul a apărut ca o încercare de a crea norme internaţionale, iar, în particular, pentru încheierea unor înţelegeri, dar care nu definitivează în acorduri bilaterale, din cauză că ar fi fost privite ca fiind nişte măsuri egoiste venite din partea vreunei puteri statale. Problemele legate de drepturile omului au servit o altă bază pentru diplomaţie cu o confruntare, din nou, între procesul formal al diplomaţiei şi cel realizat de către diplomaţi şi, în special, avocaţi.

Necesitatea de cooperare împotriva ameninţărilor a oferit un fundament suplimentar pentru diplomaţie. Aceste ameninţări se referă, în special, la terorism şi proliferarea armelor. Astfel, decăderile aparente ale restricţiilor ulterioare, mai ales în comerţul tehnologiei nucleare, a făcut ca neproliferare internaţională a armelor nucleare să devină o problemă majoră în anii 2000, conducând la apariţia unor noi structuri şi practici. În special, în mai 2003, SUA a lansat Iniţiativa de proliferare a securităţii, o încercare de a lua măsuri comune împotriva transferului de arme de distrugere în masă. Până, în 2009, au fost peste 90 de state implicate în această iniţiativă, deşi este o organizaţie în care îi lipseşte o structură, un sediu şi Secretariat. În 2006, Iniţiativa Globală de combatere a terorismului nuclear în 2009 a avut 75 de participanţi.

Importanţa proliferării s-a văzut şi în cazul bunăvoinţei Libiei, din 2003, de a-şi abandona programul lor nuclear (dar şi să plătească compensaţii pentru cei ucişi în atacul cu bomba asupra avionului Pan Am 103 ce zbura deasupra de Lockerbie în 1988), fiind urmat de deciziile membrilor Consiliului de Securitate de a ridica sancţiunile asupra ei. Îmbunătăţirea relaţiilor s-a văzut şi în reluarea relaţiilor diplomatice cu Marea Britanie (după 17 ani), în 2001 şi cu SUA (după 24 de ani) în 2006.

În acelaşi timp, problema organizaţiilor multilaterale rămâne diplomaţia convenţională. La începutul anilor 2000, relaţia arabo-americană s-a axat pe trimisul saudit la Washington, Prinţul Bandar bin Sultan. În plus, liderii naţionali călătoresc mult mai mult decât înainte, iar acest fapt reprezintă un alt mod de diplomaţie convenţională, având ca efect deprecierea profesională a diplomaţiilor.

În a doua jumătate a secolului XX, ritmul călătoriilor a crescut foarte mult, iar de aici s-a născut o nouă chestiune de dispută şi negociere în diplomaţie cu companiile aeriene pentru drepturile de aterizare. Născut în 1869, Neville Chamberlain a plecat în străinătate abia în 1938. A părăsit ţara de trei ori în încercarea de a aranja o soluţionare paşnică a crizei Cehe, şi apoi la Roma în ianuarie 1939. În perioada Războiului Rece a afectat călătoriile, mai ales a prim-miniştrilor, doar în 1959 Harold Macmillan a vizitat Moscova în vederea soluţionării crizei Berlin. Aceasta a fost prima vizită la Moscova a unui lider occidental din 1941 şi a avut ca principal scop crearea unor legături diplomatice. O conferință a Miniștrilor de externe a urmat în acel an la Geneva.

În anii 1980 situaţia a fost foarte diferită faţă de o jumătate de secol mai devreme. Potrivit fostului ei coleg de Cabinet şi susţinător, Nicholas Ridley, Margaret Thatcher: „nu a încercat niciodată să vorbească într-o limbă străină", însă ea a călătorit frecvent în străinătate, în special la Washington şi în ţările din Uniunea Europeană la diverse summit-uri. Diplomaţia publică a ajuns să implice şi liderii naţionali devenind o parte importantă a relaţiilor internaţionale, astfel că, în 1972, Richard Nixon a făcut o excursie în Beijing, rolul lui Anwar Sadat în reglementarea tensiunilor israeliano-egiptene dinn anii 1970, în special prin călătoria sa în Ierusalim din noiembrie 1977, acţiunea lui Mihail Gorbaciov de a pune capăt războiului rece în anii 1980, sau prezenţa preşedintelui american Ronald Reagan la Summit-ul din Reykjavik în 1986.

În perioada 1997-2007 a fost impus un ritm alert liderilor britanici de către Tony Blair. Aceste vizite diplomatice au urmărit atât obiective economice cât şi politice, astfel că în 2007 în timpul vizitei sale la Tripoli,

capitala Libiei, a anunţa iniţierea unui afaceri în producţia de petrol şi gaze cu investiţii în valoare de aproximativ 900 milioane dolari.

În 2004, Tony Blair a vizitat Libia, fiind prima călătorie a unui lider britanic din anul 1948. În 2001, Blair a extins, de asemenea, controlul său instituţional asupra politicii externe, în special prin crearea unui Secretariat de apărare şi al mărilor (Secretariat of the overseas and defence). Importanţa legăturilor la nivel înalt a fost, de asemenea, evidenţiat în anul 2008, când preşedintele George W. Bush a vorbit cu colonelul Gaddafi prin telefon, în timp ce, în iulie 2009 preşedintele Obama a dat mâna cu Gaddafi.

Cu toate aceste, liderii naţionali nu au nici timp şi nici interes să negocieze acorduri detaliate, iar deplasarea lor în diferite locaţii este dificilă. Cele mai multe dintre sarcini au fost atribuite diplomaţilor, deşi foarte mulţi dintre ei au fost constrânşi doar pentru a răspunde exigenţelor politice. Angajamentul diplomaţiilor, într-o democraţie era cercetat în Comitetele legislative publice. Când preşedintele american George W. Bush a apelat la aşa-zisa diplomaţie a libertăţii, mai exact politica externă era concentrată pe răspândire a principiilor democratice, diplomaţii trebuiau să se conformeze.

Indiferent de preferinţele americanilor de a încuraja adoptarea democraţiei în America Latină, Filipine, Africa, diplomaţii trebuiau, în general să ţină cont şi de cultura şi principiile strategice şi organizatorice ale fiecărui stat, neţinându-se seama de aceste elemente s-ar putea isca diferite tensiuni internaţionale.

În iunie 2009 are loc la Ekaterinburg, în Rusia, o întâlnire între liderii internaţionali pentru a discuta de principiile diplomaţiei

internaţionale. Brazilia, China, Rusia, India, statele BRIC, au cerut sa fie reprezentate în instituţiile financiare internaţionale, deoarece ele reprezintă 42% din populaţia lumii, 15% din PIB-ul mondial, deţin aproximativ 40 % din rezevele de aur şi valută şi nu în ultimul rând, ratele de creştere a Chinei şi Indiei sunt considerabil mai mari decât cele ale SUA şi Europei.

Pe agenda internaţionale s-a pus în discuţie consfinţirea rolului de diplomat rezident, precum şi participarea organizaţiilor guvernamentale şi non-guvernamentale în formularea şi implementarea principiilor de politică externă. Astfel că, guvernele naţionale au atras atenţia ca ameninţările internaţionale provoacă o serie de disfuncţii la nivel naţional: creşterea consumului de droguri, traficului de fiinţe umane, terorismul etc. Totodată, sunt puse în discuţie şi metode de combatere a lor, precum şi a modului în care aceastea afectează politica externă a statelor.

În acelaşi timp, diplomaţia convenţională continuă să joace un rol important, mai ales, în protejarea de către diplomaţi a imaginii propriei ţări. Un exemplu concret este redat de protestul diplomaţilor chinezi cu privire la părerile critice, în ceea ce priveşte, tratamentul aplicat uigurilor după revolta lor din regiunea Xinjiang din iulie 2009. Chunmei Chen ataşatul cultural la consulatul din Melbourne a pus presiune asupra organizatorilor festivalului de film „10 Condiţii a iubirii" (10 Conditions of love"), să scoată documentarul despre Rebiya Kadeer, liderul mondial al uigurilor. Chen a criticat chiar şi decizia de a o invita pe Kadeer la festival, acuzând-o de acte de crimă şi chiar terorism. Pe deasupra, au existat hackeri care au spart pagina de prezentare al festivalului de pe internet şi au postat un steag al Chinei, dar au cerut şi prezentarea unor scuze publice. În Londra, ambasadorul, Fu Ying a avut o ieşire în presă, replicând ziarului britanic

The Guardian că violenţa izbucnită în China nu a reprezentat un conflict etnic, şi, totodată, a cerut ziarului The Times posibilitatea de a-i răspunde în mod public lui Kadeer.

Rolul emisarilor ca reprezentanţi ai ţării lor a fost de multe ori privit ca un motiv de ceartă în ţări. Dacă privim în actual mediul internaţional, se poate observa o tendinţă de multipolarizare a puterii mondial, prin decăderea din ce în ce mai evidentă a SUA. Desigur această decădere americană, nu poate fi privită doar din punctul de vedere, militar, economic, fiscal, ci aici se face referire şi la rata de creştere economică din ce în ce mai mare a Chinei şi Indiei.

Aceste schimbări pot fi văzute în termeni unei tranziţii a statutului de superputere de la America la China, sau sfârşitul „Chimerica", sau existenţa unui sistem multipolr în care China şi SUA vor juca un rol important. În fiecare dintre scenarii, principiile diplomatice trebuie să se adapteze pentru a putea conduce într-un mod coerent acest proces tranziţional. De asemenea, agenda internaţională trebuie să dezvolte structuri şi o diplomaţie multilaterală, deoarece cea veche tradiţională nu mai este valabilă. În acelaşi timp, China tinde să sublinieze noi principii diplomatice, care nu corespund tocmai statelor occidentale. Însă, indiferent de evoluţiile de scena politică internaţională, de problemele aduse de noile puteri ale lumii, diplomaţie va fi întotdeauna modul cel mai eficient şi subtil de păstrare a relaţiilor internaţionale

CONCLUSION: The Future

Paginile 248-256-Secară Diana, MSSC.

Este diplomația convențională redundantă? Această întrebare a fost des pusă și nu doar dintr-un punct de vedere abstract. Concurând pentru resurse, miniștri de externe și diplomații fac presiuni pentru reduceri, rețele de reprezentare reduse, la fel și pentru clădirile ambasadelor. În afară de aceasta, se fac apeluri repetate la relevanță, modernitate și reprezentării de tip ”join-up” al statelor printr-un proces de tip multi-agenții. Astfel, revizuirea ”Reprezentării de peste mări” (1977) de către Staff-ului Politic Central Britanic a recomandat o reducere severă a serviciilor diplomatice.

Într-o oarecare măsură, acest raport reflectă o situație în care utilizarea lucrătorilor casei civile aduși în diplomația britanică au apărut din aparenta inadecvanță a Serviciul Diplomatic când a avut de a face cu oficialii străini negociind chestiuni non-politice. Astfel, natura schimbătoare a relațiilor internaționale a condus la întrebări cu privire la caracterul adecvat al diplomaților, întrebări la care s-a dat rezonanță fictivă de tendința de a prezenta diplomații la fel de reprezentativi ai opiniilor sociale.

Realitatea mult mai complexă a fost văzută și în corespondența și jurnalele diplomaților.

Un proces de contracție în serviciul diplomatic a fost deosebit de evident în cazul

Marii Britanii de la sfârșitul secolului al XX-lea . Această schimbare a apărut într-o oarecare măsură din finalul din poziția sa hegemonică , dar , de asemenea, reflectat și a reprezentat lumea diplomației în curs de dezvoltare. Relațiile puternice au fost în prim-plan. La începutul anilor

1990 britanicii au decis să închidă , sau cel puțin să scadă zece misiuni în Africa și America Centrală , cu scopul de a răspunde la prăbușirea Uniunii Sovietice , care a condus la apariția unei serii de noi state. În Honduras nu exista decât un consul și nicio ambasadă care să protejeze interesele britanice la momentul loviturii de stat din 2009. Îngrijorările britanicilor cu privire la legăturile Commonwealth-ului au asigurat faptul că încă există trimiși spre țări mici cum ar fi Gambia, Lesotho, Seychelles și Swaziland, iar trimișii care nu erau rezidenți erau de folos în Africa francofonă, iar în 1990, Înaltul Comisar din Nigeria reprezenta, de asemenea, și interesele britanice din Benin sau Ciad, în timp ce trimisul din Coasta de Fildeș era de asemenea și reprezentant în Mali și Burkina Faso. În 1991, W. E. Quantrill din Camerun a fost, de asemenea, trimis la Ciad, Gabon, Republica Central-Africană și Guineea Ecuatorială. Erau metode paralele cu reprezentarea marilor puteri din regimul Europei din antichitate, în special cel a trimișilor acreditați la mai multe principate germane și italiene. Închiderile realizate de Marea Britanie în 1991 au inclus ambasadele din Gabon, Liberia și Republica Congo, în timp ce pentru o mare parte a anilor 1990, ambasadorul din Chad a fost, de fapt, Șef al Departamentului Africii de Vest, și, astfel, a avut sediul la Londra.

În schimb, Brazilia, condusă din 2003 de către Luiz Inácio Lula da Silva, a încercat

de a dezvolta legăturicu țările din Lumea a Treia, și până în 2009 a dublat numărul ambasadelor sale din Africa până la treizeci. În mod evident, ambasadele au servit drept centre de influență. În 2009, ambasada braziliei din Honduras a jucat un rol important în lupta pentru putere ce s-a dat acolo după răsturnarea președintelui. Ca un exemplu al deschiderii

ambasadelor în exercitarea de influență, Iranul, sub Președintele Mahmoud Ahmadinejad din 2005, a considerat diplomatic

reprezentarea diplomatică din America Latină un instrument important al politicii. Iranul a deschis ambasade în Chile, Columbia, Ecuador, Nicaragua și Uruguay, în timp ce președintele a vizitat Bolivia, Ecuador, Nicaragua și Venezuela, în mare parte pentru încercarea de a crea o aliniere internațională anti-americană.

Alături de schimbări în rețeaua diplomatică a venit privatizarea diplomației , exprimată prin dependența tot mai mare de grupurilor de interese pentru promovarea intereselor naționale în străinătate. Până în 2009, aproape o sută de țări s-au bazat pe grupurilor de interese din Washington, iar acest grup a inclus state cum ar fi Australia, Japonia și Norvegia. Acestor grupuri de interese s-au dovedid a fi mai eficiente decât ambasade în influențarea de la Capitol Hill, în timp ce utilizarea celor din interior este văzută ca o modalitate de a ajuta naviga în structura guervnului american. Suprapunerea poate fi izbitoare, ca și cu Randy Scheunemann, un lobbyist pentru Georgia, Letonia, Macedonia și România, precum și un consilier-cheie al lui John McCain și care a fost în favoarea expansiunii spre est a NATO. Dacă McCain ar fi câștigat alegerile prezidențiale din 2008, atunci este probabil ca astfel de persoane fizice și practici să fi jucat un rol major în politica externă americană. Într-adevăr, rolul controversat a lui McCain, sau cel puțin al consilierilor săi, în încurajarea Georgiei în criza cu Rusia, în 2008, a servit ca un memento de natura variată de link-uri de politică externă și a dificultății de a monopoliza reprezentarea.

Grupurilor de interese au fost, de asemenea, importante în obținerea de sprijin american pentru Independența Kosovo, care a fost realizată în februarie 2008. Legile hibride și firmele de lobby, cum ar fi Patton Boggs și Grupul BGR, joacă un rol important în reprezentarea statelor străine, în special în ajutarea ambasadelor de dimensiuni medii și mici, care nu dispun de forța de muncă necesară pentru a acoperi guvernul sau a concura cu celelalte grupuri de interese. Unele grupuri de interese reprezintă afaceri internaționale, cum ar fi Airbus și Gazprom, care nu doresc să fie dependente de guvernele naționale, dar ale căror activități afectează aceste guverne.

Există, de asemenea, grupuri de pe piața internă, cu o importanță în politica externă,

cum ar fi American Israel Public Affairs Committee, așa cum au pretins criticile interne și internaționale, modul în care acest comitet și grupurile americane aferente și "interesele" afectează politica americană este destul de controversat. Această controversă, care a devenit acută în perioada 2006-2009, se referă mai degrabă la procesul de formulare a politicii externe, decât punerea în aplicare a acesteia.

În ceea ce privește Statele Unite ale Americii, este loc pentru accentuarea intereselor regionale, un accent care diminueaza rolul formal al sistemului diplomatic, sau cel puțin diminuează partea sa în elaborarea politicilor. Juxtapunerea de lungă durată a regiunilor americane concurente ce caută să definească interesul național cu scopul de a răspunde la diferitele lor interacțiuni economice cu economia globală, o situație des întâlnită în episoade, cum ar fi războiul din 1812 cu Marea Britanie sau ridicarea Americii la statutul de mare putere, trebuie să fie abordată alături

de o conștientizare a definițiilor variate și adesea contradictorii ale regiunilor. În 1950 a existat o schimbare geografică majoră în Statele Unite ale Americii cu ridicarea a Vestului și a Noului Sud.

Din punct de vedere cultural, această schimbare a contestat influența stabilizării Coastei de Est în Statele Unite ale Americii, și au existat consecințe pentru politica externă și diplomația americană și nu în ultimul rând, o mai mare preocupare față de Orientul Îndepărtat (de Asia) și un grad de militarizare ridicat al a politicii, sau cel puțin o diminuare a rolul elitelor tradiționale. Serviciul american de externe a trebuit să ia în considerare această schimbare, un proces facilitat de caracterul explicit politic al direcției și rândurilor de conducere.

În ciuda prezentării standard a diplomației, în termeni de servire ai interesului național, un limbaj care a atras convențiile profesionale și ideea unui serviciu public apolitic, direcția politică a diplomației a fost cea mai viabilă în majoritatea statelor, diplomația fiind văzută ca mijloc de aplicare a conceptelor politice de pe plan extern.

Alături de lobby și rolul altor grupuri interne, există rețelele transnaționale care doresc să avanseze anumite agende. Aceste rețele oferă un sistem care reflectă anumite aspecte ale diplomației, ceea ce duce la un mijloc internațional eficient de legătură și reprezentare, și oferă, de asemenea, un mijloc de a influența politica externă. Astfel, rețelele transnaționale de susținători de control al armamentului și activiștii pentru pace au jucat un rol în timpul Războiului Rece, în special în timpul anilor lui Gorbaciov de la sfârșitul anilor 1980.

Astfel de rețele transnaționale, cu toate acestea, a avut o influență mai mică decât organizațiile internaționale, în special în regiuni și țări în

care politica de exprimare a cetățenilor a fost limitată. Astfel, în Orientul Mijlociu, un rol-cheie a fost reprezentat de OPEC, Organizația Țărilor Exportatoare de Petrol, fondată în 1960, care a atras împreună cei mai mari producători de petrol din Orientul Mijlociu, la fel ca și Indonezia, Nigeria și Venezuela. OPEC a urmărit o politică diferită de propriile sale interese atunci când, în 1973, a interzis toate exporturile de petrol către SUA și Olanda, în semn de protest pentru sprijinul lor pentru Israel. Consiliul de Cooperare din Golf este un organism mult mai regional. Astfel de organizații au datorat puțin voinței populare, și au fost criticate.

Pe lângă cerințele ideologice ale reformatorilor radicali, au existat, de asemenea, solicitări pentru schimbări majore în diplomație de la comentatori create pe criterii funcționale pornind de la modul în care ar trebui să funcționeze cel mai bine diplomația.

Scăderea puterii statului este o temă-cheie în unele lucrări din literatura de specialitate, și acest argument se extinde la mijloacele convenționale de activitate ale statului. Diplomație, de exemplu, este contestată de ajutorul internațional ca o formă instituțională de rezolvare a problemelor și de reprezentare națională. Acest ajutor este furnizat de către agențiile guvernamentale și de ONG-uri, iar acestea din urmă au tendința să domine atenția. Mai mult decât atât, un astfel de ajutor pare să satisfacă circumscripții politice și populare de pe piața internă, cu un succes mai mare decât cel prevăzut de guvern, deși provoacă, de asemenea, (și reflectă) litigii internaționale.

Ca un alt exemplu din gama de activitate de stat, criza în relațiile anglo-iraniene din 2009 a apărut în parte din preocuparea guvernamentală iraniană despre influența BBC-ului în Iran. Mai mult decât atât, deși Iran a

expulzat doi diplomați britanici și a reținut angajați iranieni ai ambasadei, principala acuzație de retorica a fost cea de o repunere în discuție a chestiunii, ce ar trebui acordată nu numai de BBC, dar și de agenți ai serviciului secret.

Ultimul punct trebuie subliniat având în vedere tendința continuă britanică de a exagera angajamentul american asupra ”Relației Speciale” anglo-americane. Această tendință reflectă rolul important în discuția publică a recuzitei de lungă durată, concepută pentru a ajuta gândirea și argumentare, dar, de asemenea, măsura în care aceste elemente de recuzită sunt, în general, formate fără o înțelegere a naturii complexe a relațiilor internaționale. În special, există tendința de a subestima măsura în care alianțele implică tensiune, și se lupta pentru conducerea și negocierea de compromisuri, de a neglija măsura în care aceste probleme sunt atenuate în retrospectivă; și, astfel, să subestimeze importanța competențelor diplomatice în gestionarea alianțelor. Alianța anglo-american nu este o excepție, așa cum a fost făcut înțeles acest lucru și Louis Susman, noul ambasador american, când a lăudat "relația specială", în septembrie 2009.

Ca o apărare a diplomației, rămâne în continuare o necesitate pentru culegerea de informații în mijlocul masei de material care este disponibil, iar unele dintre ele sunt discutate în următorul capitol. Mai mult decât atât, înțelepciunea și experiența acumulate și nu în ultimul rând, relevanța cunoașterii mai multor limbi străine face mai ușor pentru a aprecia opiniile populației ți codurile de negociere ale celorlalți și, astfel, facilitarea achiziției de informații și negocieri. Acest lucrueste valabil atât pentru politica la nivelul statelor, dar, de asemenea, și pentru eforturile depuse de organismele internaționale, cum ar fi misiunile ONU de menținere a păcii.

Gama de activitate diplomatică în cazul Americii de azi a fost prezentat în august 2009, când Jim Webb, șeful sub-comitetului Relațiilor Externe din Senat pentru Asia de Est, a călătorit la Naypyidaw, capitala din Birmania (Myanmar), în cadrul unei politici a sale de angajament cu această țară. Aceasta, prima reuniune a unui înalt oficial american cu Generalul Than Shwe, șeful juntei birmaneze, a fost destinat să urmeze un constructiv angajament, deși nevoia de a calma preocupările legate de drepturile omului a fost atât de mare, încât purtătorul de cuvânt al Consiliului Național de Securitate american a declarat că această călătorie va permite Birmaniei "să audă de opiniile puternice ale liderilor politici americani cu privire la calea pe care ar trebui să o ia față de democrație, buna guvernare, și autentica reconciliere națională ".

În ceea ce privește lumea de astăzi, în schimbare, a crescut complexitatea relațiilor internaționale, prin ascuțirea problemelor legate de legitimitate și extinderea numărului și gamei de interese, care trebuie să fie luate în considerare; și, astfel, a dus la o mai mare nevoie de mediere de către diplomați. Globalizarea relevantă include expunerea de acte diplomatice la un public mai larg prin răspândirea de radio și televiziune.

Rolul considerentelor politice face ca orice evaluare a efectivelor diplomatice, în termeni administrativi, să fie oarecum limitată. O înțelegere a politicii este esențială la orice evaluare a politicii externe, și, astfel, a diplomației.

Cu toate acestea, ca și în cazul agențiilor de informații, nevoia de flexibilitate în desfășurarea politicii externe, pune în prim-plan competențele diplomatice tradiționale, în special studiu în profunzime a culturii și istoriei altor puteri și relațiile istorice dintre națiuni. Valoarea

unor astfel de aptitudini se dovedesc a fi utile în relațiile inter-culturale, mai ales în adaptarea strategiei la nevoile culturale adversarilor și de a rezista tentația de grabă, o ispită, care este un element central în anumite culturi politice, în special cea a SUA. Natura schimbătoare a relațiilor internaționale de la începutul anilor 1990 este evidențiată în Postscript, dar ar fi o formă înșelătoare al prezentismului daca sunt neglijate competențele-cheie, care sunt încă necesare.